BELADONA

ADALYN GRACE

TRADUCERE DE IOANA BENA

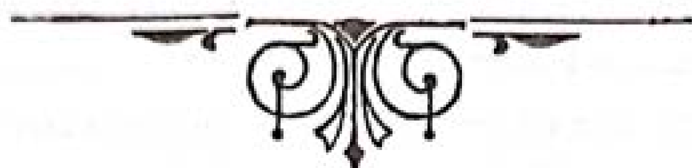
CORINTEENS

*Se spune
că cinci fructe
de beladonă sunt
suficiente pentru
a ucide pe cineva.*

Undeva în pădure e o casă
cu o masă ca a regelui Arthur
și un platou plin mereu cu bunătăți.
Povestea asta este pentru cei
cu care am stat la acea masă
și care m-au făcut să simt
scrisul ca pe o vrajă.

PROLOG

A ÎNCEPUT CU UN PLÂNSET DE COPIL.

Înveșmântată într-o rochiță purpurie ca sângele, Signa Farrow era, la cele două luni ale ei, cel mai impresionant copilaș de la petrecere, iar mama ei avea de gând s-o dovedească tuturor.

— Uitați-vă la ea! își cânta vorbele mama, ridicând pruncul agitat ca să fie admirat de toți. Nu-i așa că e cea mai desăvârșită făptură pe care ați văzut-o vreodată?

În timp ce își învârtea copilul prin mulțime, Rima Farrow scânteia toată, căci era acoperită din cap până-n picioare de bijuterii elegante, toate dăruite de soțul ei, arhitect. Rochia de mătase avea cea mai profundă nuanță de cobalt și se întindea peste o crinolină mai largă decât ar fi îndrăznit oricine altcineva să poarte în prezența ei.

Familia Farrow era una dintre cele mai bogate ale vremii, iar toți cei care veniseră la această petrecere căutau să își înmoaie fie și un deget într-o părticică măcar din bogăția lor. Și, astfel, își zugrăveau pe fețe zâmbetele la care știau că poftea Rima și se extaziau în fața copilului pe care îl ținea în brațe cu atâta afecțiune.

— E frumoasă! a spus o femeie care o privea mai degrabă pe Rima decât pe copil, în timp ce, în semn de protest față de căldura verii, își vântura cu un evantai pielea lipicioasă de transpirație.

— Perfectă! a rostit o alta, trecând în mod voit cu vederea peste năsucul coroiat și gâtul zbârcit ale Signei.

— Va fi ca mama ei, sunt sigur! Se va ospăta în curând cu inimile admiratorilor naivi.

Acest lucru a fost spus de un bărbat care părea să ignore cât de profund îl tulburau ochii Signei – unul de un albastru de iarnă, iar celălalt, de aur topit. Amândoi însă mult prea atenți pentru un nou-născut.

Signa nu s-a oprit nicio clipă din plâns – era roșie de atâta agitație și avea pielea umedă. Toți cei care o vedeau credeau că e ceva normal – verile în Fiore erau ca o pătură caldă și umedă. Fie că erau în casă, fie afară, trupurile străluceau din cauza transpirației care le acoperea pielea ca un văl. Din acest motiv, nimeni nu se aștepta la ceea ce copilul știa deja: că Îngerul morții își croise drum către conacul Foxglove. Signa îl simțea în jurul ei, așa cum ar fi putut simți o muscă ce se apropie prea mult. Prezența Îngerului morții era ca un soi de bâzâit pe pielea ei, alertându-i firele fine de păr de pe gât. Cu el alături, Signa s-a liniștit, legănată de răcoarea care înflorea la apropierea lui.

Dar nimeni altcineva nu a mai simțit aceeași ușurare, pentru că Îngerul morții venea doar acolo unde era chemat. Și în acea noapte fusese chemat la Foxglove, unde fiecare picătură de vin era otrăvită.

Mai întâi, a venit tusea. Convulsiile au cuprins petrecerea, dar oaspeții tușeau în elegantele lor mănuși albe și se scuzau, gândindu-se că era din cauza a ceva ce mâncaseră. Rima a fost una dintre primele care a prezentat semnele. O transpirație rece i-a acoperit tâmplele, așa că i-a dat copilul unei servitoare din apropiere, în timp ce respirația i se îngreuna.

— Scuzați-mă! a spus ea, cu o mână la gât și cu degetele înmuiate în sudoarea care i se aduna în scobitura gâtului.

A tușit din nou și, când și-a îndepărtat mâinile de la buze, mănușile de satin alb îi erau pătate de sânge – sânge de culoarea rochiei copilului.

Îngerul morții s-a așezat atunci în fața ei, iar pruncul l-a privit cum își pune mâna pe umărul Rimei. Cu o ultimă suflare, cadavrul ei s-a prăbușit pe podea.

Dar Îngerul morții nu s-a oprit la Rima. A măturat toată proprietatea uriașă, adunând bietele suflete ale căror fețe se învinețeau în timp ce piepturile li se luptau cu respirații spasmodice. A secerat printre dansatori și muzicieni, luându-le suflarea cu o singură atingere de gheață.

Unii au încercat să ajungă la ușă, crezând că sigur e ceva în aer. Că, dacă ar fi putut ajunge în grădini, ar fi fost poate cruțați. Unul câte unul au căzut ca stelele, și doar cei câțiva norocoși care încă nu gustaseră vinul au reușit să scape.

Servitoarea abia a reușit să o ducă pe Signa în odaia ei înainte să cadă și ea pradă, cu buzele sângerând rubinii când Îngerul morții i-a oprit inima și i-a aruncat trupul pe podea.

Deși doar un copilaș, Signa nu a fost tulburată de duhoarea morții. În loc să se agite din cauza panicii din jurul ei, fetița s-a concentrat pe ceea ce nimeni altcineva nu putea vedea – strălucirea albăstruie a spiritelor translucide care umpleau domeniul în timp ce Îngerul morții le smulgea din trupurile lor. Unele au plecat liniștite, strângând mâinile partenerului lor în timp ce așteptau o escortă înspre viața de apoi. Altele au încercat să-și croiască drum înapoi în trupurile lor sau să fugă de un Secerător care nu i-a urmărit.

În mijlocul tuturor, o Rima moartă și strălucitoare stătea în tăcere în odaia Signei, privind încruntată și cu ochii goi cum Îngerul morții îi trecea pragul. Pașii lui nu au făcut niciun zgomot în timp

ce se apropia de copil, trupul nefiindu-i nimic altceva decât un văl de umbre mereu în mișcare. Dar Îngerul morții nu avea nevoie să fie văzut, el trebuia să fie *simțit*. Era ca o greutate în piept sau ca un guler încheiat mult prea strâns. O cădere în apele reci și ucigașe.

Îngerul morții era atât sufocant, cât și de gheață.

Și totuși, când s-a întins s-o ia pe Signa, care stătea liniștită și plină cu laptele otrăvit al mamei sale, bebelușul a căscat și s-a ghemuit, lipindu-se de umbrele Îngerului morții.

El s-a tras înapoi, strângându-și umbrele. A încercat încă o dată s-o ia, dar, când a atins-o, nu a văzut frânturi din viața pe care o dusese fetița; i s-a arătat în schimb ceva ce nu mai văzuse niciodată până atunci – imagini fugitive din viitorul ei.

Un viitor strălucit, imposibil.

Atingerea lui nu a putut ucide copilul în jurul căruia se învârtea, la fel de contrariat de ea pe cât era de fascinat de ceea ce văzuse.

Deși Rima ar fi dorit să rămână și să aștepte ca fetița să i se alăture, Îngerul morții s-a tras înapoi și i-a oferit mâna. Spre propria-i surprindere, Rima s-a apropiat și a luat-o.

— Nu a venit timpul ei, i-a spus Îngerul, însă al tău, da. Vino cu mine!

Erau prea multe suflete care aveau nevoie să fie transportate pentru a mai rămâne aici. Avea să se întoarcă, totuși. Avea să găsească din nou copilul ăsta.

Mână în mână cu Îngerul morții, spiritul Rimei a aruncat o ultimă privire către pruncul pe care îl lăsau în urmă, singur în casă, având doar cadavrele drept companie. S-a rugat s-o găsească cineva pe Signa cât mai curând și s-o protejeze.

Iar noaptea care începuse cu plânsetul unui copil, s-a încheiat tot cu unul. Numai că, de data asta, nu mai era nimeni prin preajmă ca să-l audă.

UNU

Se spune că cinci fructe de beladonă sunt suficiente pentru a ucide pe cineva.

Doar cinci fructe dulci, mâncate direct din frunziș. Sau, cum îi plăceau Signei Farrow, zdrobite și puse într-o cană de ceai.

Sprâncenele ei întunecate luceau de sudoare în timp ce se apleca peste cana de cupru fumegândă, inhalând aburii. Cu siguranță i-ar fi fost mai ușor să mănânce direct fructele, dar încă descoperea efectul pe care beladona îl avea asupra corpului ei, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era ca mătușa Magda să o găsească leșinată în grădină, cu limba de un violet-aprins.

Adică, nu din nou.

Trecuseră săptămâni de când Signa îl văzuse ultima dată pe Secerător. Doar o ultimă respirație îl scotea din ascunzătoare, iar acesta nu pleca niciodată cu mâna goală. Cel puțin, așa ar fi trebuit să fie. Dar Signa Farrow era o fată care nu putea să moară.

Prima dată când își amintea Signa să-l fi văzut pe Secerător, avea cinci ani și căzuse pe scările din casa bunicii ei. Cu gâtul rupt și răsucit într-o poziție nefirească, îl privise dintr-o parte, de pe

podeaua rece. Înțelesese oarecum că trupul ei tânăr nu era menit să îndure astfel de lucruri și se întrebase dacă el venise să o ia. Cu toate astea, Secerătorul nu spusese nimic, privind doar cum oasele fetiței se așezaseră înapoi la locul lor și dispărând când aceasta își revenise după o cădere care ar fi trebuit s-o ucidă.

Mai trecuseră încă cinci ani până când îl revăzuse pe Îngerul morții. Signa privise de la căpătâiul patului cum Secerătorul luase mâna bunicii, eliberându-i spiritul din trup. Bătrâna fusese bolnavă luni la rând și zâmbise când o sărutase pe Signa pe frunte, înainte de a-l lăsa pe Îngerul morții s-o ia în brațe și s-o conducă spre o viață de apoi liniștită.

Signa îl implorase pe Îngerul morții să se întoarcă. Să-i aducă bunica înapoi. În tot acest timp, copila ținuse mâna cadavrului și plânsese până când nu-i mai rămăseseră lacrimi. Nimeni altcineva nu mai putea să-i vadă pe el și spiritele pe care le conducea, așa că se întrebase dacă nu cumva era vina ei că se întâmplase asta. Dacă nu cumva ar fi trebuit să fie învinuită pentru că era fata care putea vedea Îngerul morții.

Nu-și mai amintea cât timp rămăsese în casa aceea, până când cineva simțise mirosul cadavrului și venise, găsind-o pe Signa, cu părul încâlcit și hainele nespălate, ghemuită la căpătâiul bunicii ei. Copila fusese luată cu forța din casă și dusă la primii dintre numeroșii tutori care urmau să vină.

Își petrecuse următorii câțiva ani testându-și abilitățile ciudate. Începuse prin a-și înțepa degetul cu un spin, privind cum îi cursese sângele și apoi dispăruse, de parcă pielea nu i-ar fi fost niciodată atinsă. De acolo, experimentele se transformaseră în sărituri de pe stânci suficient de înalte pentru a-și rupe oasele în cădere. Signa aflase că simțea doar o pocnitură ascuțită, apoi era bine și gata de plimbare câteva minute mai târziu.

Dar fructele de beladonă nu fuseseră niciodată menite să fie un experiment, le culesese doar din grădina neîngrijită a mătușii sale – în casa căreia ajunsese cu câteva luni înainte –, crezând că sunt afine sălbatice. Habar n-avusese că sunt otrăvitoare până când nu căzuse printre buruieni, cu vederea tulbure. Îngerul morții își făcuse atunci apariția, privind din spatele unui stejar. Signa nu-și revenise suficient de repede ca să vorbească cu el, însă oricum fusese prea distrasă de mătușa Magda, care o găsise în grădină strângând în pumni planta mortală, cu gura pătată de violet. Femeia fusese cât pe ce să aibă un atac de inimă când Signa sărise în picioare de la pământ, otrava ieșindu-i din corp în câteva minute.

Însă Signa învățase ceva important în acea zi – cum să-l scoată pe Îngerul morții din tenebre. Și odată aflat acest lucru, refuzase să-l mai lase să se ascundă de ea vreo clipă.

Signa a ridicat ceaiul la buze, dar abia a atins aburul cald cu limba, când cana de cupru i-a fost smulsă din mâini. S-a clătinat pe banca de lemn șubredă pe care era cocoțată, în timp ce vasul s-a izbit de podea, iar ceaiul violet s-a vărsat pe piatra cenușie și uzată a bucătăriei.

Signa s-a răsucit și a găsit-o pe mătușa Magda încruntată. Era o expresie pe care o arbora des, deși, dacă cineva ar fi privit mai atent, ar fi văzut cum buza de jos și mâinile asprite îi tremurau în prezența Signei. I-ar fi văzut pupilele dilatate și un strat subțire de transpirație pe fruntea încrețită.

— Crezi că nu știu ce pui la cale, copil demonic?

Mătușa Magda a luat cana în mâini, a mirosit-o și a aruncat o privire înăuntru, strâmbându-se la terciul de fructe.

— Fată ticăloasă, care faci lucrarea diavolului!

Mătușa Magda a aruncat cana spre Signa, care s-a dat înapoi, dar n-a putut evita lovitura în umăr. În cană rămăsese destul lichid

ca să o ardă, iar sucul violet al fructelor i-a pătat haina gri pe care o îndrăgea cel mai tare.

— Te-am avertizat ce-o să se întâmple dacă aduci vrăjitoria asta în casa mea!

Signa a ignorat arsura și și-a ațintit mătușa cu privirea.

— A fost un ceai.

Vocea îi era atât de fermă, încât cine n-o cunoștea mai bine ar fi putut crede că Signa spunea adevărul. Dar, din păcate, mătușa Magda știa bine cum stau lucrurile. Se credea prea deșteaptă și prea evlavioasă pentru a fi păcălită de o „vrăjitoare".

Nu că Signa s-ar fi crezut cu adevărat o vrăjitoare, desigur. Deși îi plăcea botanica și de multe ori se trezea dorindu-și să știe câteva vrăji. Cât de minunat ar fi fost să aibă o vrajă ca să curețe praful din cocioaba asta sau să se hrănească cu altceva în afară de pâine veche și orice preparat pe care se putea gândi să-l gătească cu puținele ingrediente pe care i le lăsa Magda.

— Fă-ți bagajele! a izbucnit mătușa Magda, în timp ce un curent de aer de toamnă șuiera printr-o crăpătură din fereastra bucătăriei.

Femeia și-a strâns haina mai bine în jurul trupului fragil. Pielea îi devenea tot mai palidă, cenușie, iar din când în când pieptul îi zvâcnea de-o tuse productivă și ascuțită. Signa a privit dincolo de ea, în umbră, așteptând să vadă dacă Îngerul morții venea să o ia pe mătușa Magda, așa cum se tot temea de-o săptămână încoace, de când începuse tusea aceea.

— O să dormi în șopron în noaptea asta!

Cuvintele Magdei au fost rostite cu atâta răceală, încât sufletul Signei s-a ofilit, iar ea s-a trezit dorindu-și să nu fi avut niciodată ghinionul de-a fi fost luată în grijă de femeia aceea îngrozitoare. Era păcat că avusese atât de puține variante la dispoziție.

Din cauza moștenirii pe care urma să o revendice când împlinea douăzeci de ani, precum și a alocației pe care o primeau din ea cei care o îngrijeau, potențialii tutori se războiseră pe vremuri pentru ea. Bunica fusese cea care câștigase primul război, dar nu din lăcomie, ci din dragoste. Când bătrâna murise, Signa fusese trimisă să locuiască cu fratele mamei sale, un bancher tânăr și sănătos, cu o moșie frumoasă și o viață amoroasă palpitantă. Deși acesta o lăsase adesea să se descurce de una singură, Signa nu disprețuia anii petrecuți alături de el. Avusese chiar și o prietenă care să-i țină companie în plimbările prin pădure și în misiunile de spionaj prin cartier – Charlotte Killinger.

Viața amoroasă a unchiului ei se dovedise totuși a fi *prea* palpitantă în cele din urmă – la 30 de ani murise din cauza unei boli cu care se alesese de la una dintre numeroasele sale partenere. Signa sperase să fie luată de familia lui Charlotte după aceea, doar că aflase că mama prietenei sale murise din cauza aceleiași boli. Acest scandal fusese efectiv sfârșitul prieteniei dintre fete, iar Signa nu primise nici măcar o scrisoare de la Charlotte de atunci.

Signa avea doisprezece ani când începuseră să circule zvonurile, care nu făcuseră decât să se înrăutățească atunci când cel de-al treilea tutore al ei murise într-un tragic accident de trăsură – ducându-se s-o ia pe Signa –, și al patrulea tutore murise înecat în cadă, după un sedativ amestecat cu prea mult alcool. „Copilul este blestemat de Îngerul morții", spuneau unii. „Cea mai rea dintre vrăjitoare, născută de însuși diavolul. Oriunde se duce, e urmată de Secerător." Signa nu spusese niciodată vreun cuvânt ca să-i descurajeze, pentru că nu era sigură că se înșelau.

Se prefăcea că nu vedea spiritele pe care le întâlnea pe drum sau cu care împărțea casele, sperând că, dacă nu interacționa cu ele, poate că într-o zi vor dispărea cu totul. Din păcate, nu era

chiar atât de ușor să ignori spiritele. Uneori credea că acestea știau că se ascundea de ele și atunci deveneau și mai rele din cauza asta, urlând prin casă sau bântuind oglinzile, încercând mereu s-o surprindă pe Signa și s-o înspăimânte cu isprăvile lor.

Din fericire, în casa Magdei nu trăiau astfel de ființe, deși asta n-a îmbunătățit prea mult situația Signei. Mătușa Magda era genul care se pierdea cu zilele în saloanele de jocuri de noroc, întorcându-se întotdeauna acasă cu buzunarele goale. Nu se sinchisea de lucruri prostești cum ar fi să țină bucătăria aprovizionată sau să se asigure că Signa poate respira cum trebuie în cocioaba prăfuită pe care o numea casă – nu-i păsa decât de banii pe care i-i aducea Signa.

Signa înțelegea bine teama mătușii față de ea – se aștepta să fie așa, dar asta îi făcea viața și mai nefericită. Mai erau doar câteva luni până când să împlinească douăzeci de ani și curând avea să își poată revendica moștenirea... și să își construiască în sfârșit o casă, o casă a ei. Plină de lumină și căldură și, cel mai important, plină de *oameni*. Avea să se plimbe prin acea casă într-o rochie frumoasă, atrăgând privirile unei duzini de pretendenți chipeși, care urmau să-și declare dragostea înflăcărată, iar Signa nu avea să mai fie niciodată singură.

Dar pentru a putea avea parte de acest viitor, trebuia să-l înfrunte pe Îngerul morții. Chiar în acea noapte, de preferință, înainte ca el să-i mai răpească încă un tutore, iar oamenii s-o blesteme și mai mult.

— Fă-ți bagajele, fetițo! i-a cerut din nou mătușa Magda, ale cărei mâini ei osoase tremurau. Nu te voi primi în casa mea în seara asta.

Signa s-a grăbit să iasă din bucătărie, oprindu-se doar ca să-și ridice cana de pe podea și să-i examineze cea mai nouă urmă de lovitură. Scara de lemn șubredă a gemut în timp ce urca, iar fata încerca să se gândească doar la felul în care scârțâia podeaua, ca și

cum ar fi fost jignită de greutatea pașilor ei, și la murdăria care acoperea casa de la podeaua de scânduri și până la acoperișul prăbușit. A încercat să se gândească la păianjenul rotund ca o biluță care trăia pe o pânză perfect conservată într-un colț al tavanului, mereu la vedere, dar imposibil de atins. Să se gândească la orice ca să-și scoată gândurile negre din minte – că e ceva teribil de rău cu ea. Că e un monstru. Că toată lumea și totul ar fi fost mai bine dacă ea ar fi fost normală.

Magda credea că Signa îl purta pe diavol în suflet – și poate că era adevărat. Poate că diavolul chiar *era* cuibărit confortabil în ea și de aceea îi era imposibil fetei să moară. Oricum, ideea asta nu schimba ceea ce Signa știa că are de făcut.

Tusea mătușii Magda a zgâlțâit casa, iar Signa a început să se miște mai repede. Ajunsă în cămăruța ei de la mansardă, și-a împins cufărul lângă ușă ca să blocheze intrarea, apoi s-a întors în vârful picioarelor spre mijlocul camerei. Strângându-și fustele, s-a așezat pe podea și și-a scos haina, luând fructele de beladonă din buzunar. Le-a așezat în fața ei, apoi a scos un cuțit de bucătărie ruginit dintr-un alt buzunar și i-a înfășurat mânerul pătat în pliurile fustei, ca să fie mai la îndemână. Signa a luat cinci fructe și, fără să știe de ce, și-a netezit părul întunecat și și-a aranjat gulerul ca să se asigure că e prezentabilă, înainte de-a lăsa dulceața lor să-i explodeze pe limbă.

Otrava a început să-i lucreze mai întâi în piept, ca și cum cineva i l-ar fi sfâșiat cu un fier încins și i-ar fi înhățat plămânii. Pielea îi era ca un robinet care curge, broboanele mari de sudoare scurgându-i-se prin toți porii. Signa s-a încordat când fierea a început să-i ardă gâtlejul și și-a strâns pleoapele peste hoarda umbrelor care se înghesuiau înăuntru și o umpleau de halucinații ciudate.

Peste câteva clipe, efectele beladonei au început să se șteargă deja – era o doză care ar fi trebuit să ucidă un om, deși una de

la care Signa își putea reveni în câteva minute. Însă ea trebuia să rămână în această stare cât mai mult timp posibil, pentru că asta era ceea ce urmărea; asta îi era șansa să-l vâneze pe Secerător și să-l oprească o dată pentru totdeauna.

În cele din urmă, gheața și-a făcut loc în venele ei. Era o prezență familiară, care a ars-o pe dinăuntru, cerând să fie recunoscută.

Signa a deschis ochii, iar Îngerul morții era acolo, în fața ei.

Privind.

Așteptând.

Prezența lui era amețitoare și familiară, iar Signa a fost luată prin surprindere, așa cum se întâmpla întotdeauna – umbrele acelea contorsionate, adunate într-o formă care amintea vag de un om. Atât de întunecat și lipsit de lumină, încât era dureros să se uite la el. Și totuși, tot ce putea să facă Signa era să se uite la el. Tot ce ar putea face vreodată. Atrasă de el ca o molie de o flacără. Și părea că și el era atras de ea.

Îngerul morții n-a mai așteptat la distanță, ci s-a aplecat asupra ei ca un vultur asupra prăzii, cu umbrele dansându-i în jur. Signa și-a ridicat privirea către abisul nesfârșit de întuneric și, deși o usturau ochii, nu a vrut să-și întoarcă privirea.

— Aș prefera să nu mă invoci ori de câte ori îți vine cheful.

Vocea nu era cum se aștepta. Nu era nici gheață, nici pietriș, ci sunetul apei pe o pajiște, alunecând pe pielea ei și invitând-o la o baie în puterea nopții.

— Sunt un om ocupat, să știi.

Signa s-a oprit, cu respirația tăiată. Mai mult de nouăsprezece ani așteptase să audă vocea Îngerului morții, iar acestea erau primele lui cuvinte? Și-a strâns degetele în jurul mânerului cuțitului și s-a încruntat.

— Dacă tot ai de gând să-mi distrugi viața, ar fi timpul să-mi spui de ce.

Îngerul morții s-a retras și, când a făcut-o, pe Signa a acoperit-o un val de căldură care îi mușca degetele amorțite. Nici măcar nu-și dăduse seama cât îi e de frig.

— Crezi că asta fac, Signa?

Neîncrederea din vocea lui o oglindea întocmai pe-a ei.

— Îți distrug viața?

Era ceva îngrijorător în legătură cu acele cuvinte. Ceva prea familiar, care i-a provocat fiori reci pe piele.

— Nu-mi pronunța numele! i-a spus Signa. În gura Îngerului morții, sună ca un blestem.

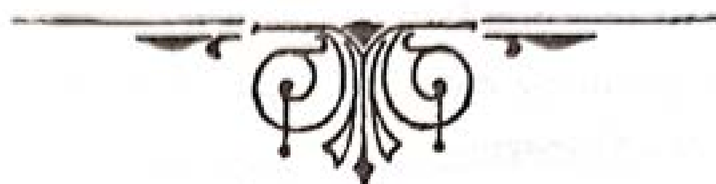
El a râs. Sunetul era grav și melodic, iar umbrele dansau în jurul lui.

— Numele tău nu este un blestem, Păsărică. Îmi place doar gustul lui!

Era ciudat ce-o făcea să simtă râsul lui. Deși Signa petrecuse ani la rând pregătindu-și cuvintele pentru acest moment, a descoperit că acum nu-i venea nimic pe limbă. Și chiar dacă i-ar fi venit, care ar fi fost rostul? Nu putea să se lase influențată de niște cuvinte curioase – nu când toate acțiunile lui nu făcuseră decât să-i distrugă viața, lipsind-o de toți prietenii, de tutori și de toate casele în care se adăpostise vreodată. Așa că nu și-a mai lăsat timp de gândire: trebuia să profite de ocazie și să vadă dacă Îngerul morții avea vreo slăbiciune.

Cu mâinile tremurânde, și-a strâns cuțitul cu putere, luptându-se cu membrele ei amorțite ca să-și adune toate forțele. Și apoi l-a lovit drept în piept.

DOI

SIGNA A BLESTEMAT – LAMA SE STRECURASE PRINTRE UMBRE.

Îngerul morții s-a uitat la pieptul lui, iar umbrele s-au înclinat, ca și cum și-ar fi aplecat capul.

— Măi să fie! Spune și tu dacă nu ești ciudată. Doar nu credeai că ceva atât de simplu o să meargă cu mine, nu-i așa?

Văzându-l amuzat, Signa a strâns din dinți și și-a retras cuțitul. Spera ca lama să-i facă ceva. Să-l descurajeze sau măcar să-l facă să înțeleagă că ea chiar vorbește serios când îi spune că vrea să stea departe de ea. Voia ca Îngerul morții să vadă că poate fi periculoasă. Că e cineva cu care nu trebuie să se joace. Și-n loc de asta, el *râdea.*

Și din cauza acelui râs, Signa abia a băgat de seamă bătăile repetate de la ușa dormitorului ei. A înghețat când a auzit scrâșnetul cufărului alunecând pe podea și țipetele mătușii Magda, care a intrat ca o furtună în cameră, palidă precum ceara și cu groaza de diavol în privire. Femeia n-a pierdut timpul, tremurând în timp ce-a apucat-o pe păr pe Signa și-a ridicat-o

de jos. Ochii i s-au îndreptat spre fereastră, ca și cum ar fi intenționat s-o arunce pe Signa afară.

Nu departe de mătușa Magda, Îngerul morții s-a zbârlit, izgonind aerul afară din încăpere. Gheața a început să muște din pielea Signei, în timp ce aceasta încerca să se desprindă din strânsoarea mătușii. Signa știa că ar trebui să-i spună să se oprească – și totuși n-a făcut-o. Ochii femeii ardeau de ură și, în timp ce femeia s-a năpustit asupra gâtului ei, Signa a strâns din dinți, a apucat-o pe mătușa ei de umeri și a dezechilibrat-o.

În clipa în care pielea Signei a atins-o pe-a mătușii Magda, ceva ca un foc i-a străbătut venele. Mătușa s-a clătinat ca amețită, cu respirația grea și sacadată. Apoi a pălit, ca și cum atingerea Signei i-ar fi luat toată culoarea. S-a împiedicat apoi de un colț al lăzii, rostogolindu-se pe spate cu gura căscată, ca pentru a căsca, gest care i-a golit plămânii de aer.

Mătușa Magda a căzut apoi pe podea cu o bufnitură înfundată; tăcea – poate pentru prima dată în viața ei.

Până când Signa a înțeles ce se întâmplase, era prea târziu pentru a o mai ajuta pe mătușa Magda, ai cărei ochi sticloși priveau holbați spre tavan. Îngerul morții plutea deasupra ei, aplecat să inspecteze cadavrul.

— Ei bine, iată o cale de-a o face să tacă! a spus el pe-un ton ușor, vesel, ca și cum totul ar fi fost o glumă.

Respirația Signei se transformase în gâfâieli pline de spaimă.

— Ce-ai făcut?

Abia atunci Îngerul morții s-a îndreptat de spate, dându-și seama de spaima ei.

— Ce am făcut *eu*? Mă tem că te înșeli, Păsărică!

A vorbit cu inflexiunea pe care o folosești când explici ceva unui copil.

— Respiră adânc și ascultă-mă! Nu avem prea mult timp…

Signa nu a auzit nimic din toate astea. Când s-a uitat la mâinile ei, acestea erau de un albastru-deschis, la fel de translucide ca ale unui spirit. Le-a ascuns la spate cu un geamăt tăcut.

— Stai departe de mine! l-a implorat ea. Te rog, doar… stai departe!

Glasul Îngerului morții era ușor tăios când i-a răspuns. Ca o urmă de întuneric care se profilează pe-o pajiște.

— De parcă nu aș încerca deja, i-a răspuns el și s-a întors cu spatele, iar Signa l-a privit cum a atins cadavrul mătușii ei și i-a smuls spiritul din trup.

Spiritul s-a uitat o dată la Signa, apoi la Îngerul morții, iar ochii i s-au deschis larg a înțelegere.

— *Vrăjitoare nenorocită!*

Signa a simțit că-i fuge pământul de sub picioare. În timp ce-și privea mâinile tremurânde, i s-a părut că i se întunecă mintea și că ochii i se mijesc. Mâini care o trădaseră. Mâini care furaseră o viață.

— Ce-am făcut? a șoptit ea, încovoindu-și trupul. *Ce-am făcut, ce-am făcut, ce-am făcut?* Și apoi, cu un început de groază: Ce *să fac*?

— Mai întâi, să respiri!

Dintr-un motiv oarecare, a liniștit-o să-l audă vorbind pe Îngerul morții și nu pe Magda, care căsca ochii, în stare de șoc, la trupul ei translucid.

— Te asigur că nu mă așteptam la asta…

— Ce-mi pasă mie de asigurările tale? s-a răstit ea. Din pricina ta s-a întâmplat asta!

Signa nu știa dacă să râdă sau să plângă, așa că sunetul care i-a scăpat a fost un amestec de amândouă.

Umbrele Îngerului morții au crescut, iar întunericul a învăluit încăperea.

— *Tu* m-ai invocat! N-am făcut altceva decât să vin acolo unde am fost chemat. Nu sunt dușmanul tău…

Cel puțin la asta știa că poate să râdă.

— Nu ești dușmanul meu? Ești un nor care-mi întunecă viața tot timpul. Din pricina ta mi-am petrecut zilele în locuri ca ăsta, cu oameni ca *ea*, înconjurată de spirite! Tu ești motivul nefericirii mele. Și uite ce-ai făcut acum!

Ochii i-au căzut din nou asupra cadavrului din fața ei, apoi și-a îngropat fața în mâinile translucide, în timp ce lacrimile fierbinți o ardeau.

— Sunt blestemată. Acum nimeni n-o să mai vrea să se căsătorească cu mine!

— Să te căsătorești?

Îngerul morții o privea, nevenindu-i să creadă.

— Din pricina asta plângi?

Ea a început să plângă și mai tare – cuvintele nu reușeau să-i liniștească mintea, care o luase razna.

Dacă Signa s-ar fi uitat, ar fi văzut că umbrele Îngerului morții păliseră. Ar fi văzut că întinsese mâna spre ea doar pentru a și-o retrage înainte ca ea să-l poată respinge. Ar fi văzut că umbrele lui se înfășuraseră în jurul gurii Magdei, ca să n-o mai lase să-i spună vreun cuvânt crud.

— Nu am vrut niciodată să se întâmple asta.

Vocea părea sinceră.

— Nu avem prea mult timp și știu că, orice aș spune acum, n-o să auzi, dar nu sunt dușmanul tău! Peste două zile, am să-ți dovedesc acest lucru. Promite-mi că o să aștepți aici până atunci!

Signa n-a făcut o astfel de promisiune, deși oricum nu ar fi avut unde să se ducă în altă parte. Totuși, nu și-a ridicat privirea până când Îngerul morții nu a plecat. Căldura s-a strecurat înapoi în încăpere, readucându-i senzațiile în degetele de la mâini și de la picioare, și colorându-i din nou pielea. Efectele beladonei

dispăruseră, lăsând-o doar cu o durere de cap și cu spiritul agitat al mătușii ei ca singurele dovezi că o vizitase Îngerul morții.

Signa s-a mai uitat o dată la cadavru cu ochii înlăcrimați, iar mătușa Magda s-a încruntat.

— *Întotdeauna am știut că-l ai pe diavol în tine.*

Fără să se certe, Signa s-a lăsat încet pe podea, scufundându-se în nefericirea ei.

Mai târziu, pe seară, Signa stătea în fața ușii strâmbe a casei mătușii moarte, cu brațele înfășurate strâns în jurul corpului și așteptând ca medicul legist să își termine treaba.

Acesta se grăbea – nu pentru că era neliniștit de cadavru, ci pentru că îi era teamă de Signa, de părul ei negru ca pana corbului și ochii de culori diferite, ca și de mulțimea de vecini care aruncau de la distanță priviri pline de tâlc.

— Nu ai cerut niciodată să se întâmple asta, și-a șoptit Signa, în timp ce ținea piept privirilor curioase. Poate că te-ai *gândit* la asta, dar a gândi nu e același lucru cu a face. Tu ești bună. Oamenii ar putea învăța să te placă. Asta e vina lui.

Vina lui, vina lui, vina lui. Era noua ei incantație.

Signa îl ura acum pe Îngerul morții și mai mult decât înainte. Ura ceea ce el o făcuse cumva să devină. Deși… nu putea să spună că era tristă că mătușa Magda plecase.

În fine… aproape plecase.

— *Ai de gând să-i lași să mă ia?* a croncănit spiritul mătușii Magda, furioasă chiar și în moarte. *Îmi ești datoare, fato! Ai de gând să-i lași să mă înghesuie într-un sac ca ăsta? Fă ceva, vrăjitoare mică, știu că mă poți vedea!*

— Din păcate, pot și să te-aud, a mormăit Signa, dându-și seama că vorbise cu voce tare când a avut parte de-o privire

surprinsă din partea bărbatului care ridica trupul acoperit al mătușii ei în spatele unei trăsuri negre.

Neștiind ce să facă, Signa a privit undeva, între el și spiritul plutitor al mătușii, până când bărbatul s-a simțit jenat și s-a scuzat, bolborosind cât de rău îi pare pentru pierderea ei și că vor păstra legătura.

În acest timp, vecinii își țineau în palmă cruciulițele de la gât, șoptindu-și că știuseră dintotdeauna că e ceva ciudat la fata asta. Spunând oricui voia să asculte că Signa e soi rău și că Magda ar fi făcut mai bine să nu-l invite pe diavol în casa ei. Era chiar și un spirit printre ei, într-o tunică albă, lejeră, care-și tot făcea de lucru pe-acolo, uitându-se la Signa cu ochii lui scobiți și goi.

Fata a încercat să nu se încrunte. Nu conta că bârfele lor o deranjau. Nu conta că ar fi dat orice să aibă măcar o persoană în care să se încreadă – pentru că nu greșeau temându-se de ea. Signa se folosise de puterile Secerătorului.

Trebuia doar să-și dea seama cum se întâmplase.

Signei i s-a făcut pielea de găină în timp ce se retrăgea spre casa Magdei, sperând că nici vecinii, nici mătușa – care era ocupată să facă scandal în legătură cu cadavrul ei în timp ce trăsura legistului dispărea în josul străzii – nu o vor urmări în timp ce se îndepărta și se furișa în grădină.

Grădină e cam mult spus în cazul ăsta. De-a lungul anilor, pământul se împodobise cu buruieni și flori sălbatice de care Magda se plânsese adesea și pe care Signa petrecuse ore întregi îngrijindu-le cum putea mai bine, fără vreo lopată sau foarfecă măcar. Dacă era ceva ce-avea să-i lipsească din casa Magdei, acela era grădina.

Și-a făcut loc sub o salcie, dând frunzișul într-o parte, ca să se poată sprijini de trunchiul copacului. Dar nu era singură.

Sub frunze, acoperit de pământ și trifoi, stătea un pui de pasăre. Era atât de nou venit pe lume, încât ochii îi erau încă închiși, iar pielea era roz și fără nicio pană.

Signa s-a aplecat să privească la biata creatură, care era acoperită de pământ și de furnici înfometate, hotărâte s-o devoreze de vie. Insectele o copleșiseră, nemiloase în îndeletnicirea lor. Signa nu putea să nu fie înduioșată de mica făptură; era, la fel ca ea, alungată din cuib și trebuind să se descurce singură. Numai că nu putea s-o facă la fel de bine ca Signa, pentru că nu putea păcăli moartea. Ar fi fost o ușurare pentru bietul pui să moară repede și astfel să i se curme suferința.

Dar moartea Magdei fusese un accident. Dacă Signa ar fi luat o altă viață, de data asta intenționat, ce-ar fi însemnat pentru ea?

Nici nu voia să se gândească la așa ceva. Totuși, știa că are nevoie de un răspuns înainte de-a se afla față în față cu oricine altcineva căruia risca să-i facă rău.

Șovăind, și-a scos mănușile și și-a trecut vârful degetului de-a lungul spinării puiului, îndepărtând o parte din furnici, precum și mizeria adunată. Și-a ținut respirația, așteptând să vadă dacă o să moară. În mod curios, puiul de pasăre a continuat să se zvârcolească pe pământ, cu inimioara bătând.

Și-a apăsat din nou degetul gol pe pasăre, de data asta mai mult timp. Când și-a retras mâna, creatura încă respira.

S-a sprijinit de trunchiul salciei cu lacrimi de ușurare în ochi. Atingerea ei nu o omorâse pe biata pasăre. Atingerea ei nu era *mortală*. Doar dacă nu cumva... dacă nu cumva era ceva mai mult decât atât.

Și-a adus aminte de beladona din buzunar și, cu un tremur, Signa a scos cinci fructe. Asigurându-se că frunzele o ascund bine de oricine ar fi putut trece pe-acolo, a pus boabele în gură și le-a lăsat să i se spargă pe limbă. Simptomele au apărut rapid – greața, vederea tulbure, și apoi... lângă ea stătea, încă o dată, însuși Îngerul morții. Deși știa că a venit, s-a făcut că nu-l vede, bucuroasă că așteaptă la o oarecare distanță. A mai întins încă o dată

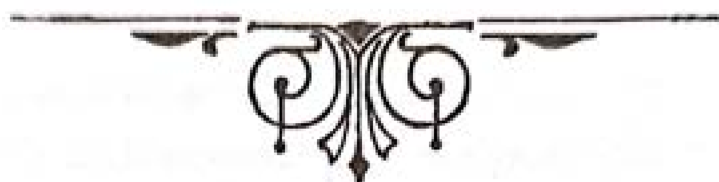
mâna pentru a-și plimba degetul de-a lungul spinării păsării, iar de data asta bătăile inimioarei au încetat, iar ea s-a liniștit cu o ultimă respirație ușurată.

Signa și-a tras mâna înapoi și a strâns-o la piept. Nu se putea nega – putea aduce moartea cu o simplă atingere. Dar moartea venea, se pare, doar când Secerătorul era lângă ea. Doar atunci când Signa se afla în acest spațiu ciudat, pendulând între viață și moarte.

Ar fi avut atât de multe întrebări, dar nu i-a aruncat nici măcar o privire Îngerului morții în timp ce s-a ridicat de la pământ, lăsând puiul mort pradă furnicilor, și a pornit-o, împleticindu-se, spre casă.

Era bucuroasă, cel puțin, că puiul de pasăre nu va mai simți durerea. Bucuroasă că, dacă tot trebuia să fie un monstru, măcar să poată izbăvi.

TREI

O TRĂSURĂ DE CULOARE FILDEȘULUI LUSTRUIT A SOSIT DOUĂ ZILE mai târziu.

Lătratul câinilor de vânătoare ai unui vecin i-a semnalat venirea, iar pieptul Signei s-a strâns când a privit pe fereastra bucătăriei ca să vadă ce era cu toată agitația aceea. De la moartea mătușii, Signa trăise practic în grădină, luându-și rămas-bun de la plante și așteptând să treacă zilele. Încercase să ignore spiritul care se dezlănțuia prin casă. Mătușa Magda era atroce chiar și în moarte, răvășind perdelele și urlându-și frustrările – asta când nu-i spunea Signei cât e de dăunătoare sau nu-și băga nasul pe la vecini.

Signa primise o scrisoare cu o zi înainte – cu un sigiliu de ceară roșie și semnată de un domn pe nume Elijah Hawthorne, prin care i se făcea o invitație la casa acestuia, Thorn Grove. Cu surprindere, fata a recunoscut numele ca fiind cel al soțului nepoatei Magdei, Lillian. Își mai auzise mătușa plângându-se de tânăra femeie și spunându-i povești despre bogătașa din înalta societate care îi tăiase Magdei renta fără niciun avertisment.

Signa își petrecuse toată ziua și apoi noaptea, până mult după răsăritul soarelui în dimineața următoare, căscând ochii la scrisoare, fără să se poată convinge că nu e o plăsmuire a imaginației ei. Nu voia să se gândească la felul în care Îngerul morții reușise s-o facă, și, cu toate că o bătuse gândul să nu accepte invitația, Signa nu era proastă. Călătoria la Thorn Grove era cea mai bună opțiune. Nu prea avea de ales decât să-și lase deoparte ceaiul, să strângă bine în mâini scrisoarea lui Elijah și să se grăbească afară.

Trăsura nu s-a zdruncinat deloc când s-a izbit de vrejurile groase și de mușchiul umed care izbucneau printre dalele sparte. Cei doi cai care o trăgeau aveau coama de un negru-întunecat și îmbrobonată de sudoare; aveau botul înspumat din pricina efortului, dar trupurile le erau sănătoase și numai mușchi. Signa n-a putut să nu se gândească la brațele ei osoase și la picioarele sfrijite, simțindu-se puțin invidioasă pe caii ăștia, a căror mâncare era cu siguranță mult mai bună decât a ei. Armăsarii zdraveni au pufăit când s-au oprit în fața ei. Imediat a coborât un vizitiu bătrân, un bărbat subțire ca scândură, înalt și cu pielea foarte albă.

— Bună dimineața, domnișoară! a salutat-o el, apoi și-a înclinat jobenul și a deschis larg ușa trăsurii. Presupun că sunteți fata pe care am fost trimis s-o iau?

— Cred că da!

Signa tremura ca o pasăre colibri. Cineva sosise cu adevărat să o salveze. Să o ducă la o familie de rang înalt, unde o să poată să poarte rochii frumoase, să bea ceai cu alte femei și să aibă viața după care tânjea. Părea prea frumos ca să fie adevărat; Signa a continuat să arunce priviri înspre umbre, tot așteptând să apară Îngerul morții, râzând și spunându-i că totul e doar un vicleșug.

— Ordinele mele sunt să vă aduc înapoi fără întârziere, a spus vizitiul. Ne așteaptă o călătorie mai lungă. Aveți ceva lucruri?

— Doar un cufăr, domnule. E înăuntru. Pot să-l aduc...

Șoferul i-a întâmpinat cuvintele cu un zâmbet atât de larg, încât era alarmant. Signa nu-și putea aminti când văzuse ultima dată un zâmbet atât de sincer.

— Nici vorbă, domnișoară! Este plăcerea mea.

Neobișnuită cu astfel de politețuri, Signa n-a putut decât să dea din cap, în timp ce el se îndrepta spre casă, și să se întrebe dacă trebuia să stea acolo sau să urce în trăsură.

N-a trebuit să aștepte prea mult răspunsul; o tuse discretă dinspre trăsură i-a semnalat că vizitiul nu venise singur. Un băiat mai tânăr decât s-ar fi putut aștepta – cel mult douăzeci de ani – a ieșit din umbră. Tânărul era îmbrăcat frumos, cu o manta de-un negru profund și cizme de piele asortate. Era înalt ca o salcie și voinic ca un stejar, cu păr ca funinginea, care i se vălurea după urechi. Avea pielea bronzată, iar pe obraji, o constelație întreagă de pistrui; ochii i-au părut Signei ca de fum – un gri-deschis, delicat, cu un halou de cărbune întunecat în jurul fiecărui iris. Avea o mică cicatrice tăiată în diagonală prin arcul sprâncenei stângi.

— *Poftim, uită-te numai la căptușeala aurie a trăsurii! Bineînțeles, nepoata mea, Lillian, a simțit nevoia să-și etaleze bogăția. Dar pe mine nu s-a gândit vreodată să mă ajute, nenorocita de ea! E o proastă, ceva de groază – la fel ca tine.*

Magda se tot învârtea în jurul băiatului, împroșcând vorbe amare, dar, pentru prima dată, Signei nu-i păsa.

Existau două reguli pe care Signa le știa despre spirite – prima era că Magda nu putea bântui decât pământul unde murise, iar cea de-a doua era că, în cazul în care cadavrul ar fi ars, spiritul ei ar fi fost dezlegat de pământ. Prima regulă o ușura mult pe Signa, căci însemna că nu va mai trebui s-o vadă niciodată pe mătușa cea de temut.

— Este o plăcere să vă cunosc, domnule! Sper că ați avut o călătorie plăcută!

Signa și-a dres vocea, adunându-și fiecare fărâmă de politețe de care era în stare. A încercat chiar și o reverență în rochia ei grea

de doliu, cu voalul negru cu pene, care îi irita pielea și era singura ținută pe care părea să o poarte în ultima vreme.

Tânărul nu i-a întors gestul. A aruncat în schimb o privire severă asupra verandei prăpădite și a grădinii neîngrijite, prin care nu puteai merge fără să calci pe buruienile crescute vraiște peste tot.

— Sunt Sylas Thorly și mă aflu aici în numele domnului Elijah Hawthorne, ca să o însoțesc pe domnișoara Farrow până la proprietatea domniei-sale, Thorn Grove.

Vocea lui era ca zgomotul domol al unei furtuni care se apropie.

— Presupun că dumneavoastră sunteți?

Signa se așteptase la un Hawthorne, așa că i-a remarcat numele cu oarecare mirare.

— Da, eu sunt.

— Minunat! a spus el într-o doară, mult mai interesat să-și netezească mănușile din piele închisă la culoare, care i se potriveau perfect. Să urcăm în trăsură! Așa cum a spus Albert, avem un drum destul de lung de făcut.

— Dacă vreți să vă odihniți, aș putea face un ceai...

Sylas și-a aranjat cravata și nu a băgat-o în seamă.

— Aș prefera să nu zăbovim în această cocioabă nici măcar o secundă în plus decât e necesar.

Ea a strâns din dinți, dar a continuat:

— Dar caii? Au nevoie de apă?

Sylas și-a înclinat capul spre cer și a mijit ochii. Când a inspirat prelung, Signa a avut senzația că cerceta norii în căutarea răbdării pierdute și că nu mai dădea de ea.

— Sunteți amabilă! Dar caii m-au informat că și ei ar prefera să nu mai zăbovească, ca să nu riște să ia vreo boală. Haideți, domnișoară Farrow!

Sylas a făcut semn spre trăsură, oferindu-i o mână înmănușată ca s-o ajute pe Signa să urce.

Cupeul era mic, iar Signa era silită să stea încordată, lipită de o parte, ca să nu dea accidental peste genunchii lui Sylas, care erau etalați mult prea confortabil într-un spațiu atât de strâmt. O clipă mai târziu – când cufărul ei de călătorie fusese încărcat, iar Albert urcase înapoi pe capra trăsurii – a răsunat pocnetul frâielor, iar caii au pornit la drum.

Ochii fumurii ai lui Sylas i-au întâlnit pe-ai Signei preț de-o clipă, apoi el a luat un ziar și l-a deschis. Neștiind ce trebuie să facă, a căutat și ea un alt ziar sau orice altceva de citit, dar n-a găsit nimic.

— Nu ești un Hawthorne, atunci? a întrebat Signa, simțind că este necesar să spună *ceva* dacă tot se afla în compania cuiva.

Din ce aflase dintr-o carte pe care mama o lăsase în urmă pentru ea, *Ghid de frumusețe și etichetă pentru doamne*, era scandalos ca o femeie necăsătorită să fie lăsată singură cu un bărbat. Totuși, având în vedere trăsura luxoasă și tot ceea ce auzise, nu exista nici urmă de îndoială că familia Hawthorne e bogată și din înalta societate, așadar, cu siguranță respectabilă. Să fi fost cartea Signei demodată?

— Domnul Hawthorne nu a putut să vină el însuși după mine? Sau Lillian?

Sylas a respirat adânc și și-a întins picioarele lungi cât a putut mai bine. Era mult prea înalt pentru spațiul ăsta strâmt, fiind nevoit să stea cocoșat ca o cioară cocoțată pe-un buștean.

— Lillian a murit, iar fiica domnului Hawthorne, Blythe, este bolnavă. Așa că nu, nu puteau.

Signa a înțepenit. Îngerul morții, se părea, o precedase la Thorn Grove.

— Îmi pare rău că nu a fost nimeni care să te conducă la plecare! a murmurat Sylas, părând la fel de stânjenit să facă conversație.

— Nu mă mai supără, sunt destul de obișnuită să mă descurc singură.

În plus, singura care ar fi putut să se afle acolo pentru ea era mătușa Magda, pe care Signa prefera să n-o mai vadă niciodată. Toate spiritele care pășiseră vreodată pe pământ erau legat de lume de un fel de emoție intensă, cum ar fi furia sau tristețea. Văzuse femei plângând în timp ce priveau triste pe fereastră și spirite certându-se și agitându-se înainte și înapoi, blocate într-o buclă de furie. Signa se obișnuise cu aceste comportamente și se pricepea să le evite, căci spiritele bântuiau aceleași locuri până când, în cele din urmă, se hotărau să plece din această lume.

În toți anii vieții ei, Signa cunoscuse doar două spirite care plecaseră mai departe. Cele mai multe – cum ar fi mătușa Magda, care bătea plină de furie la ușa trăsurii și striga *„Să nu îndrăznești să pleci, vrăjitoareo! Să nu îndrăznești să mă lași singură aici!”* – puteau petrece ani la rând bântuind pe pământ, hrănindu-se cu emoțiile lor cele mai rele și apăsătoare.

Dar duși au fost – pe străzile pietruite, unde briza toamnei aducea miros de scorțișoară și de măr. Signa a suspinat de ușurare în clipa în care au ajuns prea departe pentru ca Magda să-i mai poată urma, ascultând din când în când foșnetul ziarului lui Sylas.

— Pari ușurată că pleci, a remarcat Sylas după o clipă, cu ochii în ziar.

A oftat fără să se gândească, atât de adevărate erau cuvintele astea.

— Oriunde e mai bine decât aici, a spus ea, lipindu-și capul de fereastră și liniștindu-se.

Nu a băgat de seamă că degetele lui Sylas se opriseră pe pagini. Nu a văzut nici privirea întunecată în timp ce maxilarul i s-a încordat, iar el s-a îngropat din nou în lectură.

Dacă ar fi făcut-o, poate că s-ar fi gândit de două ori la Thorn Grove și la tot ce-o aștepta.

PATRU

Signa nu se așteptase că vor avea nevoie de un tren pentru a ajunge la Thorn Grove. Când a simțit pentru prima dată mirosul de fum în aer, a închis ferestrele caleștii, crezând că doar vor trece pe lângă el. Totuși, când cupeul a încetinit, Sylas i-a pus în mână un bilet galben și subțire. Signa nu fusese niciodată cu trenul, deși citise în ziare cât de rapid e noul mod de a călători, considerat un lux modern. A fost nevoie ca Sylas să-și dreagă vocea pentru ca tânăra să se dezmeticească și să coboare din trăsură. Din clipa în care ghetele i-au atins pământul, Signa a fost transportată într-o altă lume.

Gara era o clădire uriașă, de un gri-argintiu, împodobită cu cadranul unui ceas care era atât de mare, încât nu putea fi descris altfel decât ca impunător. Acesta tocmai bătea ora, iar sunetul a răsunat ca un gong prin toată stația.

Înăuntru, podelele erau îngălbenite de vreme. Muștele roiau peste coșuri de gunoi supraîncărcate, iar în aer plutea un inconfundabil miros de mosc de la prea multe trupuri grăbite. Era prezent și-un spirit. Un bărbat îmbrăcat într-o haină lungă și neagră, cu

poalele ferfeniță, stătea pe o bancă și-i privea solemn pe trecători. Signa și-a ferit ochii, ocolindu-l cât a putut.

Oricât de murdară ar fi fost gara, avea totuși ceva măreț. Puteai vedea bărbați în ținută de afaceri, cu cele mai luxoase bastoane, și femei cu bonete și rochii de zi din bumbac, grăbindu-se care încotro. Unii stăteau pe băncile de pe peroane, răsfoind câte-un ziar sau pufăind din trabucuri. Alții se grăbeau prin gară, ținându-și strâns lucrurile și aruncând din când în când câte o privire spre ceasul uriaș care îi domina pe toți.

Un domn mai în vârstă, cu pieptul bombat de mândrie, însoțea o femeie zâmbitoare, care nu se putea abține să arunce priviri furișe la inelul de pe degetul ei. Dintr-o obișnuință de om care-și petrece mult timp singur, Signa a completat în minte povestea lor, imaginându-și că sunt proaspăt căsătoriți și că plecau în luna de miere. Își închipuia toate rochiile frumoase împachetate în cufărul de călătorie al femeii, făcute din cele mai ușoare țesături, ca să poată simți aerul sărat pe piele în timp ce se plimba cu iubitul pe malul mării. Dorința se însinua în sufletul Signei, atât de arzătoare, încât s-a forțat să-și ia ochii de la cuplu. Cum era să fii așa o femeie? Să fii plimbată de-a lungul și de-a latul țării de un bărbat chipeș, căruia să îi zâmbești neîncetat, îmbătată de fericire?

Alături de ea, Sylas a murmurat ceva ca pentru sine. Signa a dat din cap și s-a prefăcut că ascultă, pierdută în visarea ei cu ochii deschiși și într-o mare de oameni cum nu mai văzuse vreodată. Abia reușea să se strecoare printre ei, în timp ce ea și Sylas își croiau drum prin gară, conduși de un tânăr însoțitor serviabil care se uitase la biletul ei și se oferise să îi care cufărul. Era solid și greu – și totuși Sylas nu s-a oferit să-l ajute pe băiat. De fapt, tăcea, cu fața împietrită, ca și cum s-ar fi străduit să nu-l privească pe hamal.

— Veți avea un compartiment întreg numai pentru dumneavoastră, domnișoară.

Hamalul vorbea cu respirația întretăiată din cauza luptei cu greutatea bagajelor.

— Cel mai bun din tren.

Signa nu mai rătăcise niciodată într-un loc atât de aglomerat și în care totul în jurul ei părea măreț și vast. Unde avea senzația că va fi pierdută pentru totdeauna dacă ar fi făcut o singură greșeală. Cu toate că Sylas arăta mereu de parcă ar fi înghițit o tartă acră, ea era bucuroasă că îl avea alături în cazul în care s-ar fi rătăcit.

— Ați călătorit des? a întrebat ea.

Răspunsul a venit însă de la angajatul de lângă ea.

— Nu foarte des, domnișoară. Mi-ar plăcea, dar orele de muncă mă țin mereu ocupat.

Signa s-a întors să arunce o privire spre locul unde îl văzuse ultima dată pe Sylas, doar pentru a descoperi că acesta nu era de găsit. Ținându-și răsuflarea, a cercetat mulțimea până când l-a văzut drept în față, urcând în tren.

A avut un moment de panică și s-a întors spre însoțitor, vârându-și mâinile sub cufărul de călătorie pe care îl căra acesta.

— Poți să mi-l dai, i-a spus ea. Îl duc eu restul drumului.

Hamalul a tresărit, dar nu i-a dat drumul.

— Chiar nu este niciun deranj, domnișoară. Este mult prea greu pentru o doamnă...

Temându-se că nu mai aveau timp să discute, ea i-a smuls cufărul din brațe. Era, într-adevăr, extraordinar de greu, făcut din lemn de mahon și cu încuietori de fier. Cu siguranță nu era conceput să fie purtat de o femeie cu tocuri și în haine de doliu, dar Signa s-a descurcat. I se strângea inima de spaima de-a fi separată de singura persoană care știa încotro se îndrepta și care putea s-o ajute dacă se rătăcea, iar asta era ceva mult mai rău decât greutatea lăzii.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat! Mă pot descurca de aici! asta a fost tot ce i-a spus Signa hamalului înainte

de a se grăbi după Sylas, încercând să facă pași cât mai mari, în ciuda faptului că se clătina și îi tremurau brațele.

Mai multe persoane s-au oferit s-o ajute, dar conductorul striga deja pentru ultima îmbarcare, iar Signa nu se putea concentra decât asupra locului unde trebuia să ajungă cu lucrurile ei cu tot, ca să nu fie despărțită de diavolul de Sylas Thorly. Când a ajuns la tren, pielea îi strălucea de sudoare, iar respirația îi era atât de grea, încât nimeni nu îndrăznea s-o privească în față.

Chiar și împovărată de greutatea bagajului, Signa nu s-a putut împiedica să nu admire, preț de-o clipă, frumusețea trenului. Era mai elegante decât se așteptase, cu balustrade din fier negru și mese solide din lemn, care aveau bănci din piele roșie de fiecare parte. Biletul ei indica un compartiment privat, unde, tolănit pe un fotoliu de catifea, o aștepta Sylas, cu cizmele urcate pe scaunul maroniu asortat de lângă el. I-a aruncat o privire Signei și a strâmbat din nas.

— Doamne! Nu știam că o femeie poate transpira atât de abundent.

Dacă Signa ar fi fost cu adevărat o vrăjitoare, l-ar fi putut fierbe de viu pe Sylas.

— N-aș fi transpirat dacă nu ați fi decis să fugiți înainte fără mine, *domnule!*

La asta, Sylas a pufnit batjocoritor. Un sunet urât, respingător.

— Ar fi trebuit să știut că nu mă ascultați. Dacă nu v-ați fi lăsat pradă distracției, m-ați fi auzit spunând că mă duc înainte ca să mă asigur că totul este în ordine cu compartimentul nostru.

Signa și-a mușcat limba. Acum, că el îi spusese asta, da, își amintea că Sylas ar fi îngăimat ceva, și, da, ea dăduse din cap. Totuși, ar fi trebuit să vorbească mai tare.

Alegând să nu-i răspundă, Signa a încercat să-și așeze bagajul în compartimentul de deasupra capului. La cât de greu era cufărul,

brațele au început să-i tremure când a dat să-l ridice deasupra capului. Era mulțumită că avea o scuză ca să stea cu spatele la Sylas, dar nu prea reușea să facă manevra. O usturau mușchii, iar după câteva minute bune de împins, ignorând durerea, aceștia au cedat în cele din urmă cu totul.

Signa s-a clătinat pe spate, convinsă că în curând îi va face o nouă vizită Îngerului morții, de data asta strivită de cufărul de călătorie. Dar, înainte de-a cădea, Sylas era în picioare, sprijinind-o din spate. Signa s-a înroșit din cap până în picioare când pieptul lui a apăsat-o pe spate. Nu fusese niciodată atât de aproape de-un bărbat.

Sylas nu părea să-i împărtășească surpriza. În timp ce era concentrată încă pe fermitatea pieptului său, el a făcut un pas lateral și a luat bagajul, punându-l în compartimentul de deasupra capului.

— De ce ați ales să cărați ceva atât de greu? a întrebat el. Dacă nu aș fi fost aici, lada asta ar fi putut să vă cadă pe față. Ce-ați fi făcut atunci?

— Presupun că aș fi rămas fără chip, a răspuns ea, indignată. Și, din nou, n-aș fi fost nevoită să-l car dacă n-ar fi trebuit să alerg ca să țin pasul cu dumneavoastră. Mi-a fost teamă că m-ați părăsit.

Sylas s-a aruncat în fotoliu, pufnind și întinzându-și iar picioarele insuportabil de mult.

— Ar fi trebuit să-mi spuneți că mergeți atât de încet. M-aș fi putut gândi să vă car, dacă aș fi știut.

Signa s-a așezat vizavi, întrebându-se dacă personalitatea lui insuportabilă era vreun fel de test la care îi era pusă răbdarea. Ținându-și genunchii lipiți ca nu cumva să se lovească de-ai lui, a afișat un zâmbet tăios ca o lamă și și-a întrebat însoțitorul:

— Ați binevoi să vă așezați puțin mai drept, domnule Thorly?

Sylas a privit-o de sus.

— Stau cumva ciudat?

Dumnezeule, urma să aibă nevoie de toată puterea ca s-o scoată la capăt cu omul ăsta! Cu vârful cizmei ei gri, Signa i-a atins unul dintre genunchi, apoi pe celălalt – erau mult prea depărtați.

— Stați de parcă ați fi singur în compartiment.

Sylas a clipit încet și, cu toate că Signa știa că însoțitorul ei înțelesese, acesta nu s-a îndreptat și nici nu și-a cerut scuze; a râs doar și și-a închis ochii, ca și cum ar fi avut de gând să tragă un pui de somn.

— Deși cu siguranță sunteți în fața mea.

Se străduise din răsputeri să-și păstreze bunele maniere, dar era ceva exasperant la bărbatul ăsta. Ceva legat de răceala lui și de faptul c-o observa tot timpul – ca și cum ar fi hotărât deja că Signa e o pacoste – făcea ca acele maniere să fie date uitării și să lase să iasă la suprafață cuvinte dure. Signa abia se putea abține în timp ce și-a apucat rochia și a ridicat-o până la genunchi, eliberând astfel suficient spațiu, încât să se poată întinde la fel ca Sylas.

— S-ar părea că manierele mele sunt la fel de impecabile ca ale dumitale. Mă așteptam ca o persoană în poziția dumneavoastră să fie mai politicoasă.

— Și ce poziție ar fi aceea, domnișoară Farrow?

— Poziția de însoțitor al unei doamne.

— Al unei doamne?

El și-a deschis ochii, evaluând poziția ei nepotrivită și rochia ridicată, înainte de a-i închide din nou.

— Anunțați-mă când găsim una și o voi însoți cu plăcere!

Ignoră-l! și-a spus Signa, forțându-și buzele într-un zâmbet care ar fi putut arde. *Trebuie să fii o doamnă. Echilibrată, grațioasă și modestă.* Și-a împreunat mâinile și și-a tras rochia la loc.

Simulând calmul, Signa a început să cerceteze compartimentul. Alături de Sylas se afla un cărucior plin cu dulciuri și produse de patiserie. Erau acolo caramele cu sare de mare, melci lipicioși

însiropați la cutie și nuci aurii, pateuri minuscule cu jeleu de prune... și multe altele. Era atât de ocupată să-și hrănească ochii, încât aproape că a sărit în picioare când Sylas i-a șoptit:

— V-aș putea oferi o batistă, domnișoară Farrow? Cred că aveți puțină salivă pe buză.

Signa s-a străduit din toate puterile să nu-i arunce o privire plină de aversiune, apoi l-a întrebat:

— Astea sunt pentru noi?

El s-a uitat la cărucior, dar în ochi nu-i strălucea nicio lumină. Nicio încântare pe buze, nicio foame care să-i răcnească din măruntaie.

— Trebuie să fi venit odată cu compartimentul! a fost tot ce a spus.

Plat. Ca pe un fapt oarecare. Ca și cum n-ar fi existat un adevărat festin de dulciuri în fața lor. Signa s-a trezit întrebându-se dacă nu cumva acest om era... inuman.

Ghid de frumusețe și etichetă pentru doamne susținea că existau reguli importante când trebuia să iei masa în fața altora. Erau anumite furculițe care trebuiau folosite și o anumită ordine în care se mâncau lucrurile. Cu toate acestea, Signa tânjea după bunătăți cu atâta ardoare, încât, în ciuda rezistenței opuse, stomacul ei a început să protesteze. Zgomotos.

A înghețat, așteptând îngrozită să se asigure că Sylas nu auzise. Norocul însă nu prea era de partea ei.

Sylas și-a arcuit o sprânceană fină, aplecându-se și apucând mâna Signei. Deși amândouă mâinile îi erau înmănușate, Signa a înțepenit când Sylas i-a strecurat o batistă în palmă.

Vocea lui era blândă când i-a vorbit:

— Arătați de parcă ați suferi.

Signa și-a înfășurat degetele în jurul batistei, gândindu-se la un milion de lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar niciunul dintre ele nu era potrivit sau politicos. A spus, simplu:

— Am luat un mic-dejun copios. Ar fi nepoliticos din partea mea să mă răsfăț.

Zâmbetul lui Sylas a fost ca o coasă. Surprinzător, sec și tăios. A fost acolo o clipă, apoi a dispărut.

— Ar fi nepoliticos să risipiți atâta mâncare, domnișoară Farrow! Mai ales când a fost cumpărată pentru dumneavoastră. Arătați puțin respect față de domnul Hawthorne și mâncați!

Poate că Sylas nu era cel mai rău, până la urmă. Signa n-a avut nevoie să i se spună de două ori și a tras căruciorul spre ea. A ajuns imediat la o tartă cu cremă galbenă, lucioasă, și căpșuni glazurate, cu zahăr pudră deasupra. Pentru că nu existau tacâmuri sau farfurii, și-a scos mănușile și le-a îndesat pe scaun lângă ea, mâncând cu degetele.

— Veți fi nepoliticos față de domnul Hawthorne, atunci? l-a provocat pe Sylas printre mușcături, străduindu-se din greu să nu geamă de plăcere.

Trecuseră ani buni de când Signa nu mai mâncase ceva atât de bun și de dulce! A terminat-o într-o clipită, înfigându-se apoi direct într-o prăjiturică lipicioasă.

Sylas a clipit către dulciuri, ca și cum ideea de a mânca una nu i-ar fi trecut prin cap niciodată. S-a uitat cu atenție la cărucior, cântărind fiecare lucrușor înainte de-a se hotărî la o prăjiturică de ceai, stropită cu gem de portocale. În timp ce mânca, atitudinea i-a devenit mai puțin severă, iar fruntea încrețită, mai puțin sumbră. În clipa în care și-a terminat prăjiturica, s-a uitat înapoi la cărucior după o alta.

— Povestiți-mi ceva despre munca dumneavoastră cu Hawthorne! l-a rugat Signa, alegându-și o tartă cu fructe.

Părea un subiect destul de simplu, nimic prea personal sau prea împovărător. Chiar și așa, Sylas a ezitat însă înainte de a răspunde.

— Lucram îndeaproape cu soția lui, însă aș fi surprins dacă Elijah ar ști măcar că exist.

— V-a trimis totuși să mă însoțiți, a insistat Signa, în timp ce se străduia să nu-și lingă degetele. Cu siguranță știe cine sunteți.

Sylas a luat cea mai mare îmbucătură pe care o văzuse vreodată Signa, apoi a spus:

— Am fost trimis de unul dintre membrii personalului. Fiica domnului Hawthorne e pe moarte din cauza aceleiași boli care i-a răpus soția, așa că el nu are starea de spirit potrivită ca să știe numele cuiva în acest moment.

Signa se bucura de scuza caramelului din gură în timp ce socotea cum va fi viitorul ei la Thorn Grove. Poate că această călătorie nu era decât un truc crud; poate că urma să ajungă la destinație doar ca să descopere că Îngerul morții pusese deja stăpânire pe toți cei de acolo. Poate că asta era următoarea lui mutare dintr-o elaborată partidă de șah, iar ea rămăsese să joace doar cu un amărât de pion. Sau... poate că el chiar încerca să-și dovedească puterile în fața ei.

— E rândul meu să pun o întrebare, a spus Sylas. Aveți idee în ce vă băgați venind la Thorn Grove?

Signa știa atât de puține lucruri despre acel loc, încât întrebarea lui neliniștitoare nu i-a schimbat răspunsul.

— Nu contează! N-am unde să mă duc în altă parte.

Sylas se uita spre fereastra de lângă el, unde străzile pavate din depărtare făceau loc unui ocean strălucitor. Asta a făcut-o să se întrebe dacă exista vreun ocean în apropiere de Thorn Grove. Sau poate o fi fost vreo pădure, sau nimic altceva decât dealuri întinse și ondulate.

— Sosirea ta este ceea ce și-ar fi dorit Lillian, a spus Sylas, în cele din urmă. Nu era omul care să refuze un orfan.

Orfan! Signa ura cuvântul ăsta – îl ura fiindcă era ceva care, pentru majoritatea oamenilor, îi definea perfect situația.

— Dar moșia în sine? a întrebat ea, grăbindu-se să schimbe subiectul. Este veche?

— Thorn Grove e un loc frumos. Mi s-a spus că a fost moștenit de multe generații.

Signa a încercat să nu facă o grimasă în timp ce se înfrupta dintr-o tartă. Locuri atât de vechi erau probabil pline de spiritele pe care încerca ea să le evite.

— Domnul Hawthorne este om de afaceri? a întrebat ea, încercând să nu-și lase gândurile să zăbovească. Lucrează în domeniul bancar?

A fost surprinsă când colțurile buzelor lui Sylas s-au strâmbat.

— Nu bancar, nu. Familia Hawthorne deține cel mai popular club din țară. Membrii săi sunt duci și conți. Chiar și prinți, așa am auzit. Doar cei mai bogați și mai înstăriți oameni. Este un om foarte ocupat.

Signa a strâmbat din nas, auzind asta. Ideea unui club numai pentru domnii bogați părea ridicolă.

— Au un club și pentru femei?

Fruntea lui Sylas s-a încrețit a mirare.

— Pentru femei? Bineînțeles că nu!

— Dar unul pentru toți oamenii, atunci?

S-a încrețit și mai tare.

— Nu, nu există nici din astea.

— Ce păcat!

Signa și-a sprijinit capul de fereastră.

— Dacă ar fi fost mai deschisă, familia Hawthorne ar fi putut să fie de două ori mai bogată.

Cuvintele ei veneau mai ușor, pentru că se simțea confortabil în acest compartiment, chiar și cu Sylas. Era nepoliticos, cu siguranță, dar nu crud. Iar în ultima oră, felul în care gândea el suferise o îmbunătățire semnificativă.

— Asta este și treaba dumneavoastră, domnule Thorly? Clubul?

Ochii lui s-au îndreptat spre cărucior, cercetând bunătățile rămase.

— Nu! Lucram în grădină, dar a fost închisă după moartea doamnei Hawthorne. De atunci, am avut grijă de cai.

Signa s-a uitat la cizmele lui Sylas – o piele mult prea fină și nici pe departe atât de uzate cum s-ar fi așteptat de la cineva care își petrece timpul într-un grajd. Pielea mănușilor părea și ea nouă, cum nouă era și haina, cu nasturi de argint perfect lustruiți și butoni mici de rubin la manșete. Nu părea că ar avea vreun motiv să mintă; totuși, Signei îi era greu să creadă că domnul Hawthorne ar fi trimis un grăjdar să o recupereze. Deocamdată, nu a făcut niciun comentariu, hotărând că era mai bine să nu strice atmosfera.

— De ce să fi închis grădina?

Signa a mai înhățat o caramea din cărucior și s-a sprijinit pe perna de catifea a scaunului. Deși emoția îi ardea prin vene, zahărul o obosise, iar ochii i se închideau ori de câte ori privea înspre ocean.

— Pentru că doamna Hawthorne își petrecea adesea zilele acolo. E îngropată în grădină, sub flori.

Era ceva liniștitor în calmul vocii lui. Nu avea inflexiuni surprinzătoare. Nicio emoție care să transpară. Doar o pace constantă, care a destins-o.

— Moartea ei a fost liniștită?

Întrebarea i-a sunat ciudat pe buze și și-a dorit imediat s-o fi putut retrage. „Liniștită" era un cuvânt pe care puțini l-ar asocia cu moartea. Dar Sylas, din fericire, a înțeles ce voia să spună.

— Presupun că ați văzut o floare ofilindu-se, domnișoară Farrow? Așa era s-o privești pe Lillian. Era ca o floare frumoasă, prețuită de toți cei care o cunoșteau. Chiar și boala a iubit-o atât de mult, încât i-a dat puțin răgaz. O voia pentru ea însăși, așa că i-a furat viața brusc.

— Și ce boală a fost?

Sprâncenele lui s-au încruntat.

— Era un mister atât de mare, încât doctorii nu i-au putut da niciodată un nume. Într-o zi, Lillian era bine, sănătoasă, iar în ziua următoare voma sânge. Câteva zile mai târziu, și-a pierdut graiul. Gura i se înfrățise cu boala și, în cele din urmă, a învins-o.

Signa s-a întors din nou spre fereastră, deși îl vedea cu coada ochilor pe Sylas frământându-se.

— Îmi pare rău dacă v-am jignit!

Cuvintele lui păreau sincere.

— Astfel de conversații nu sunt potrivite. Vă cer iertare!

Nu putea vedea că pumnii Signei erau încleștați, îngropați în faldurile rochiei.

— Nu mă simt jignită, domnule! a spus ea. Doar că uneori mă întreb de ce moartea este atât de inutil de crudă.

O tulburarea ciudată i s-a citit vremelnic pe frunte.

— Cred că pentru cineva care suferea atât de mult cum suferea ea, moartea a putut fi resimțită ca o ușurare.

Signa a încercat să găsească ceva adevăr în cuvintele astea, dar tot ce a putut vedea a fost sângele de pe buzele Magdei și vidul din ochii ei în timp ce cădea. Nu se putea gândi decât la modul în care ura o împiedicase pe mătușa ei să plece în viața de apoi și o legase de pământ pentru cine știe cât timp.

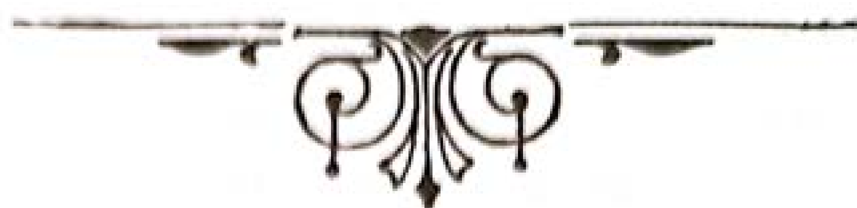
— Poate, a spus ea, cu vocea abia șoptită, dar nu cred că asta face moartea mai puțin crudă.

— De ce spuneți asta?

Signa și-a încrucișat mâinile pe genunchi, încercând să nu lase amărăciunea să i se strecoare în voce.

— Pentru că moartea este o ușurare numai pentru cei care mor, domnule Thorly. Îi pasă prea puțin de cei pe care îi lasă în urmă.

CINCI

FRUNZELE DE ARȚAR AVEAU CEVA CIUDAT. CELE CARE ZĂCEAU împrăștiate pe peluza din Thorn Grove aveau o culoare mult mai intensă decât orice văzuse Signa până atunci – unele dintre ele erau ca o cafea bogată, altele, de un roșu ars, care amintea de sângele uscat.

Drumurile pline de gropi pe care a doua lor trăsură le străbătuse după ce coborâseră din tren s-au transformat într-un pavaj atât de alb și imaculat, de parcă cineva ar fi stat în genunchi să frece piatră cu piatră. Garduri vii înalte și îngrijite, răsucite în spirale elegante sau tăiate în forme de cai sau lebede, străjuiau nesfârșita întindere de drum care ducea la conac.

Exteriorul lui Thorn Grove era măreț – o clădire grandioasă din piatră brună, așa cum își imagina că fusese cândva cea a părinților ei, situată pe dealuri unduioase, care se îngălbeneau întâmpinând trecerea către toamnă. Ferestre de cel puțin trei ori mai mari decât ea, acoperișuri roșii, ascuțite, protejate de fiare înaripate sculptate, și trăsuri fin lăcuite, trase de cai musculoși care tropăiau printr-o poartă de fier împletită cu iasomie și iederă.

Zeci de oameni se preumblau pe peluză. Domni și doamne în cele mai frumoase costume și cu cele mai atrăgătoare corsaje intrau și ieșeau din conac, ținând pahare de șampanie între degete într-un echilibru delicat și împărtășind râsete zglobii.

Era cu siguranță altceva decât casa mătușii Magda – sclipea de bogăție oriunde și-ar fi întors Signa ochii. Curtea era înconjurată de stâlpi monumentali, împodobiți cu ghirlande aurii. La etajul conacului, vitralii delicate, într-o infinitate de culori, străluceau deasupra unui balcon. Chiar și solul părea bogat, iar iarba era cumva mai sălbatică și mai vibrantă decât cea de dincolo de porți. Nu se vedeau buruieni, iar mici flori sălbatice portocalii și galbene înfloriseră pe dealuri, întinzându-se spre un pâlc gros de copaci în depărtare – începutul pădurii.

Niciun alt loc nu-i tăiase vreodată respirația cu totul; Signa rămăsese lipită de geamul trăsurii, aburindu-i sticla, în timp ce peisajul se întindea la nesfârșit în fața ei. Se simțea ca un peștișor într-un iaz primăvăratic, mică și nesemnificativă printre atâtea frumuseți.

Trăsura s-a oprit, iar Signa a trebuit să-și adune tot cumpătul ca să-și amintească bunele maniere și să nu arunce portiera în lături, năpustindu-se afară ca să exploreze. L-a așteptat așadar pe vizitiu să coboare de pe capră și să-i deschidă portiera. Când acesta a făcut-o, aerul înviorător de toamnă a învăluit umerii Signei, purtând cu el mirosul de sevă, de pământ și de frunze care se învârtejeau sub picioare. I s-a strecurat prin cozile întunecate, iar ea i-a respirat salutul, în timp ce se îndrepta spre clădirea magnifică.

Așteptând pe balconul masiv, trei persoane o priveau pe Signa de la distanță – un bărbat mai în vârstă și corpolent, o femeie cu un aspect blând și un tânăr cu cea mai severă expresie pe care o văzuse vreodată. Bărbatul mai tânăr stătea în pragul conacului Thorn

Grove într-un costum bleumarin elegant care îi venea ca o mănușă, cu umerii țepeni, în timp ce-i cerceta cu atenție pe oaspeții care se prefirau înăuntru. Era mult prea tânăr pentru a fi tutorele Signei, dar ținuta mândră vorbea despre poziția sa înaltă de la conac.

Deși nu-i era de niciun folos să stea pur și simplu acolo, Signa a așteptat totuși încă o clipă, dorindu-și dintr-odată să fi avut o oglindă la ea. Chiar și un mic luciu de apă sau o piatră lustruită ar fi fost de ajuns – orice ar fi lăsat-o să-și vadă reflexia, ca să se asigure că arată prezentabil. S-a frământat cu rochia ei de doliu, netezindu-i stofa ca să o facă mai îngrijită.

— Nu poate fi domnul Hawthorne, nu-i așa? Oh, pare atât de tânăr! Spuneți-mi repede, sunt prezentabilă?

S-a uitat la Sylas, ai cărui ochi fumurii au trecut peste ea doar o clipă. Auzind îngrijorarea din vocea ei, acesta s-a înmuiat puțin.

— Nu, acela nu este Elijah, a spus el. Și arătați bine, domnișoară Farrow. Având în vedere cât de lungă a fost această călătorie, sunt sigur că nu s-ar supăra nici dacă ați ajunge ca o nebună.

Signa s-a întrebat dacă asta era menit să o liniștească.

— V-aș fi recunoscătoare dacă m-ați puteți prezenta, domnule Thorly.

Sylas s-a retras însă, înclinând ușor capul.

— Credeți-mă când vă spun că ar fi mai bine să nu o fac. Domnul Hawthorne n-a prea anunțat personalul de sosirea dumneavoastră și nu toată lumea va primi cu plăcere faptul că cineva cu statutul meu a fost trimis să escorteze o doamnă ca dumneata. Mă tem că va trebui să vă descurcați singură cu prezentările.

N-a avut timp să insiste, solicitând mai multe detalii, deoarece Sylas o pornise deja pe dâmbul din spatele ei și se îndrepta spre grajduri. Rămasă singură printre frunzele de arțar căzute, cu

spaima strângându-i pieptul, Signa a înghițit în sec și a încercat să-și potolească frământările, amintindu-și de lecțiile introductive din cartea de etichetă a mamei sale:

1. O femeie trebuie să zâmbească întotdeauna.

2. O femeie nu trebuie să strângă niciodată mâna care i se oferă, ci să o accepte cu o apăsare cordială.

3. Pentru o femeie, blândețea și modestia sunt considerate două dintre cele mai respectate virtuți. Ele trebuie exersate tot timpul.

Signei nu prea îi venea să creadă că cea de-a treia regulă ar merita să fie respectată. Deși, de dragul viitorului ei, ar fi putut să încerce. Ținându-și fusta cu o mână, Signa a pornit spre conac, urmărită de ochi curioși și șușoteli abia ascunse. Pas cu pas, Signa s-a trezit dorindu-și doar o gaură suficient de adâncă în care să se poată ascunde.

Era nepoliticos să fii văzut îmbrăcat în haine de doliu la o serată, dar ce ar fi putut să facă? Pentru noul ei tutore, ziua nu părea să fie o alegere prea fericită ca să organizeze un asemenea eveniment, deși nu era ea în măsură să comenteze.

Când s-a apropiat de tânărul de la ușă, Signa a putut să vadă după fața lui netedă și ochii vii că era chiar mai tânăr decât crezuse la început – să fi avut în jur de 20 de ani. De aproape, îi amintea de o vulpe, cu ochii verzi, strălucitori, prietenoși, dar puțin prea scormonitori când o cerceta de sus. Soarele îi ștersese culoarea din păr – nu era nici roșcat, nici blond, ci pe undeva între ele și ciudat. Un portocaliu bogat de recoltă, cumva arămiu și strălucitor. Își încleșta maxilarul în timp ce-o privea, străduindu-se în mod clar să-și înfrâneze dezaprobarea.

— Domnișoara Farrow? a întrebat bărbatul mai în vârstă de lângă el.

Era voinic și cu un ten măsliniu, îmbrăcat într-un costum negru, fin. Deși sub mustața neagră și plină stăruia un zâmbet, ochii îi erau întunecați și obosiți.

— Bine ați venit! Sunt Charles Warwick, majordomul de la Thorn Grove.

— E o minune că ai ajuns, a spus cel mai tânăr, coborându-și bărbia și cercetând-o din cap până-n picioare. Tata ne-a vorbit despre dumneata chiar în această dimineață. Bine ai venit, verișoară! Sunt Percy Hawthorne!

Signa i-a întins o mână, iar când verișorul ei a acceptat-o, după o clipă de ezitare, i-a strâns-o cu cea mai bună apăsare cordială de care era în stare. Buzele lui Percy au devenit o linie subțire, apoi și-a retras mâna și și-a ascuns-o la spate. Poate că fusese prea mare apăsarea? Sau poate că nu fusese suficient de cordială? Sau poate că asta era o situație care merita o reverență și nu o strângere de mână? *Ghidul de frumusețe și etichetă pentru doamne* ar fi trebuit să fie ceva mai precis.

— Ne bucurăm să te găzduim la noi, domnișoară Farrow!

Signa a fost ușurată să își îndrepte atenția către o femeie rotunjoară, cu bucle moi, blond-căpșunii, îmbrăcată într-o rochie de-un albastru de nu-mă-uita.

— Nu ai un însoțitor?

Femeia a aruncat o privire în spatele Signei, ca și cum s-ar fi așteptat să apară altcineva de-acolo. Cum nu s-a mai arătat nimeni, a apucat-o pe Signa pe după umăr.

— N-are importanță! Sunt Marjorie Hargreaves, guvernanta fiicei stăpânului, iar de acum și a dumitale. Odaia este deja pregătită.

Vocea ei era blândă ca un cântec.

— Dacă ai nevoie de ceva, aș fi bucuroasă să...

Femeia a tresărit când s-a auzit un pahar spărgându-se pe undeva, lângă intrare, urmat de râsete care păreau... amețite, cu blândețe fie spus.

Ochii lui Percy au scânteiat o clipă, apoi acesta și-a corectat atitudinea.

— Warwick va avea grijă ca lucrurile dumitale să fie aduse cu promptitudine. Nu ar trebui să ai probleme în a te instala.

Marjorie i-a făcut semn s-o urmeze în Thorn Grove, și, odată intrată, Signa a știut că mătușa sa avusese dreptate. Proprietatea era mai grandioasă decât orice și-ar fi putut imagina; chiar și de-ar fi pus-o într-un grajd laolaltă cu caii, tot ar fi fost bine pentru ea. Orice era mai bine decât casa mătușii Magda, dar Thorn Grove era la un nivel cu totul aparte. Totuși, înăuntru erau ciudat de mulți oameni.

— Domnul Hawthorne sărbătorește ceva? a întrebat ea, sperând vreun semn că acesta era un eveniment rar.

Percy s-a încruntat și, deși a deschis gura pentru a răspunde, Warwick a intervenit iute:

— Nu e nimic la care să dați importanță acum. Dacă ați vrea să participați, atunci nu vă faceți griji! Vor fi o mulțime de serate la care veți putea lua parte pe viitor, când veți fi îmbrăcată și pregătită cum se cuvine.

Signa și-a trecut o mână umedă peste rochie.

— Vino! a îndemnat-o Marjorie cu un zâmbet amabil. Trebuie să fii obosită după călătorie.

A tresărit din nou când s-a mai spart ceva, iar din sala de bal din față au răsunat râsete și mai zgomotoase, dar nu și-a întors nici măcar o clipă privirea de la Signa.

Atenția lui Percy însă era împărțită.

— Aștept cu nerăbdare să te cunosc mai bine, verișoară! Bine ai venit la Thorn Grove!

Cu pălăria în mână, s-a înclinat în fața ei înainte de-a se-ntoarce pe călcâie și-a se-ndrepta spre zgomotul sticlei sparte, cu Warwick pe urmele lui. Și, cu toate că mintea curioasă a Signei găsise subiect de zăbavă, Marjorie nu i-a lăsat timp să-și rumege gândurile.

— Vino! a spus Marjorie din nou. Te voi conduce la apartamentul dumitale.

Marjorie a însoțit-o pe Signa pe una dintre cele două maiestuoase scări de mahon care duceau la primul dintre cele două etaje ale clădirii impresionate. Pe drum, guvernanta a purtat de formă o mică discuție politicoasă, dar s-a uitat tot timpul în jos, întinzându-și gâtul ca să arunce priviri furișe la petrecerea de dedesubt. Marjorie era atât de distrasă, încât nu l-a băgat de seamă pe bărbatul care se sprijinea de-o balustradă sculptată în așa fel, încât să arate ca ramurile unui copac noduros care se încolăceau pe toată lungimea celor două scări.

Însă Signa îl văzuse – îi văzuse părul negru ca smoala, nasul lung și ascuțit și niște ochi siniștri care nu se dezlipeau de Marjorie. Când străinul s-a aplecat în față ca s-o apuce de mână, Marjorie a sărit ca arsă de spaimă.

— Cum se face că ești atât de greu de găsit, domnișoară Hargreaves?

Vocea îi era joasă și neplăcută, de parcă ar fi avut ceva înfipt adânc în gât. Bărbatul purta pantofi din cea mai fină piele pe care Signa o văzuse vreodată, iar costumul său negru și bogat, cu nasturi de argint turnat, părea să fi fost făcut pe comandă. În mâini ținea strâns un baston – o piesă uimitoare din lemn de trandafir, cu o măciulie de alamă în formă de cap de pasăre.

— Te-am căutat peste tot!

— Mai pune o dată mâna pe mine și te împing peste balustradă, Byron!

Marjorie și-a smuls mâna, punând-o în schimb pe spatele Signei cu o oarecare forță.

— Vino, domnișoară Signa! Nu le da prea multă importanță acestor oaspeți. Sunt interziși la etajele superioare.

— Nu sunt un oaspete, domnișoară Hargreaves..., a încercat din nou bărbatul.

Însă Marjorie nu i-a acordat nici măcar o secundă, grăbindu-se să urce scările, spre dezamăgirea Signei, căreia îi cam displăceau puzzle-urile, pentru că avea răul obicei de-a încerca să le rezolve. Viața, credea ea, ar fi mult mai simplă dacă toate răspunsurile ar fi la vedere.

Nu trecuse decât o oră de când ajunsese, și deja Thorn Grove era plin de ciudățenii. Era ciudat că domnul Hawthorne organizase o serată în aceeași zi cu sosirea ei, ca să nu mai vorbim de faptul că îi trimisese un băiat de grajd ca însoțitor și că-i ținuse venirea secretă până în ultimul moment. Și ce sărbătoreau ei jos la o oră atât de matinală, cu ecoul râsului și al cioburilor de sticlă sparte? Signa a dat să întrebe, dar vena care pulsa pe gâtul lui Marjorie a avertizat-o că nu era momentul potrivit. Signa era o cerșetoare, nu cineva care putea alege, așa că trebuia să joace cu mare grijă puținele cărți pe care le avea.

Pielea o mânca, așa că a început să se întrebe dacă nu cumva totul era un fel de capcană. Un șiretlic iscusit de-al Îngerului morții. Nu știuse el cumva că Elijah o va invita să stea la Thorn Grove? Și oare Îngerul morții fusese într-adevăr cel care trăsese sforile, iar și dacă da, cum?

I s-a părut c-au mers ani întregi prin niște holuri lungi și slab luminate până ce-au ajuns la noua locuință a Signei – un spațiu cam de mărimea întregii case a mătușii Magda, cu o cameră de zi, un dormitor și propria baie, toate formând un singur apartament. În odaia de zi, tapetul era dungat frumos în diferite nuanțe de verde, iar niște draperii aurii de catifea cădeau peste ușile de sticlă care se deschideau spre balcon.

Podelele din mahon erau acoperite cu un enorm covor persan desenat cu smarald și auriu, iar Signa a simțit că nu-și dorește

nimic mai mult decât să-și plimbe picioarele goale pe el. Tavanul în sine era de un alb strălucitor, cu muluri groase înfrumusețate cu viță-de-vie și flori sculptate cu măiestrie. Se potrivea cu căminul, a cărui consolă purta vase subțiri de sticlă unde înfloreau bujori galbeni. Scaunele de lectură din pluș erau așezate cu meticulozitate în jurul șemineului, în timp ce o masă de desen din lemn delicat era așezată puțin mai în spate, aproape de fereastră. Lumina care se strecura printre draperii strălucea deasupra ei caldă și primitoare.

Inima Signei s-a strâns în timp ce admira totul. Era cel mai frumos loc pe care-l văzuse vreodată și, cumva, era *al ei.*

— Oare voi putea să-l întâlnesc pe domnul Hawthorne în această seară? a întrebat ea. Aș vrea să-i mulțumesc că mi-a permis să stau aici.

— Stăpânul este un om ocupat, a spus Marjorie în timp ce-o ajuta pe Signa să-și scoată haina.

Femeia a dat s-o pună în dulap, dar, la o inspecție mai amănunțită, a văzut pata de fructe de beladonă, a strâmbat din nas și a înfășurat haina pe braț pentru spălătorie.

— Dar voi vorbi cu el despre planurile pentru tine și te asigur că vom avea grijă de tine cum se cuvine. Mâine-dimineață, după lecțiile tale, vei proba niște rochii noi.

Părul i-a biciuit fața Signei de repede ce s-a răsucit spre Marjorie. Nu și-a putut ascunde entuziasmul din voce:

— Lecțiile mele?

Râsul lui Marjorie a fost lin ca mătasea.

— Ești o femeie tânără, domnișoară Farrow, iar eu sunt guvernanta acestei case. Nu sunt sigură cum a fost educația dumitale înainte, dar cât timp ești aici, cel mai potrivit lucru este să te ajut să te pregătești pentru căsătorie și pentru ca într-o bună zi să conduci o casă a ta. Bănuiesc că nu ți-ai făcut încă debutul?

— Așa este!

Din nou, speranța. Emoția de-a vedea că i se propune exact lucrul după care tânjea: să debuteze în societate. Să meargă la petreceri și să fie curtată de pretendenți frumoși, iar apoi să-i bârfească cu prietenele la un ceai. Simplul gând la lucrurile astea amenința să-i dea gata inima. Acum totul era aici, la îndemână.

— Atunci am destule să te învăț și foarte puțin timp pentru a o face.

Marjorie și-a așezat mâna liberă în șold, zâmbind în continuare.

— Începem de mâine?

Oricât de obosită ar fi fost, Signa ar fi început chiar și-acum, cu voia lui Marjorie. Freamătul din inimă o făcea tare dornică și nerăbdătoare. Dar mai erau încă șase luni până când urma să-și primească moștenirea, iar dacă voia să reziste până atunci la această moșie, dacă voia să ajungă la libertatea vieții pe care și-o dorea, atunci trebuia să se asigure că Îngerul morții nu avea să pună mâna pe nimeni din Thorn Grove. Ca să nu mai vorbim că trebuia ea însăși să fi cu băgare de seamă.

Deși știa că nu ar răni pe nimeni în acel moment, Signa și-a ascuns mâinile la spate și a zâmbit.

— Mâine este perfect!

— Minunat!

Marjorie și-a potrivit iar haina pe braț.

— Atunci poți să-ți petreci restul serii ca să te acomodezi cu locul! Ești binevenită să cercetezi oricare dintre etajele de sus, dar te rog să te abții să cobori cât timp oaspeții sunt aici. În seara asta, cina îți va fi adusă în cameră, așa că te rog să te relaxezi. Sunt sigură că ești epuizată.

Era. Dar pe când Marjorie ieșea din încăpere, lăsând ușa să se închidă în liniște în urma ei, Signa știa deja că nu avea să se relaxeze prea mult. În clipa în care pașii femeii s-au stins pe hol, Signa a deschis din nou ușa.

La urma urmei, chiar Marjorie *îi sugerase* să cerceteze.

ȘASE

SIGNEI NU-I ERA DELOC GREU SĂ DESCOPERE CU CE SĂ-ȘI UMPLE timpul. Obișnuită să aibă puține lucruri de făcut în timpul zilei și puțini oameni cu care să converseze, aceasta își petrecuse multe după-amiezi aruncând priviri pe fereastră sau rătăcind pe afară, curioasă să afle cât mai multe despre vecinii oricărei casei în care locuia. Unii erau mai interesanți decât alții, furișându-se în companii îndoielnice atunci când partenerul lor era plecat sau împărțind ultimele bârfe la un ceai cu un prieten, bârfe pe care Signa le auzea când se întâmpla să se plimbe în apropierea vreunei ferestre deschise. Oricum, ea nu-și petrecea niciodată timpul cu astfel de oameni și prea puțin îi foloseau informațiile culese. În ceea ce o privea, ideea era să completeze golurile din istoriile auzite, fiind hotărâtă să rezolve puzzle-urile pe care și le formase în minte și, cu ajutorul imaginației, să creeze povești pentru oameni de care nu avea să fie niciodată apropiată.

Thorn Grove era deja un puzzle – și unul mult prea mare ca să nu-l studieze. Signa a numărat până la șaizeci înainte de-a începe să se furișeze de-a lungul holurilor întunecate, rămânând aproape

de pereți și slujindu-se de umbrele lor să o ascundă în timp ce se îndrepta în vârful picioarelor spre scări. Practic, nu încălca nicio regulă atâta timp cât rămânea pe palier.

Apoi s-a ghemuit și a început să tragă cu ochiul la petrecerea de jos printre crengile meșteșugite care împodobeau balustrada. Din unghiul în care se afla, vedea doar frânturi din ceea ce se întâmpla jos și trebuia să se străduiască să audă vocile peste sunetul pianului și al viorii. Detaliile adunării au ajuns la ea pe bucăți, purtate de lumini strălucitoare și sclipiri ale pereților aurii sau ale tăvilor de argint. Cupe de cristal umplute cu șampanie spumoasă și prăjituri aurite minuscule, oferite femeilor în rochii frumoase și bărbaților în frac. Cei care nu mâncau își făceau de lucru bând sau dansând pe muzica răsunând în sala de bal. Dansul lor însă nu era deloc ceea ce se aștepta ea să vadă.

Bunica Signei îi povestise adesea despre fiica ei, Rima, care adora petrecerile. Tocmai la un bal îl cunoscuse Rima pe tatăl Signei, iar bunica îi promisese mereu nepoatei că va avea aceeași soartă fericită. Niciodată nu discutaseră despre faptul că tocmai dragostea pentru petreceri a Rimei îi furase în cele din urmă viața, bătrâna concentrându-se în schimb să-i idealizeze zilele vieții. Ani la rând, Signa ascultase povești despre mama ei, toate istorisite cu nesfârșită blândețe în timp ce bunica îi peria părul sau o băga în pat, ca și cum faptul de-a le fi rostit cu voce tare le-ar fi ținut în viață. Signei îi plăcuse să audă poveștile și să-și imagineze că în curând avea să calce pe urmele Rimei. Dar tinerețea ei nu decursese așa cum sperase, iar acele povești o umpleau acum de o invidie profundă pentru femeile împodobite în mătăsuri și dantelă, cu buclele lor delicate și fardurile pe obraz. Ele o făceau să se întrebe unde se afla frumosul ei străin, bărbatul care ar fi purtat-o într-un vals (dans pe care, desigur, ea l-ar fi stăpânit la perfecție, în ciuda faptului că nu dansase niciodată în afara dormitorului ei).

Dar, dacă ar fi fost să se ia după ce spunea cartea de etichetă pe care Rima o lăsase în urma ei despre cum ar fi trebuit să fie o petrecere, ceea care se întâmpla la Thorn Grove era total greșit. Petrecerile trebuiau să aibă carnețele de dans. Muzică diferită pentru fiecare dans în parte, cu o mulțime de reguli pentru fiecare dans în parte. Nicio femeie nu trebuia să bea mai mult de un pahar de șampanie, nici să râdă atât de zgomotos sau să danseze atât de liber. Și totuși, la Thorn Grove nimeni nu ținea cont de etichetă.

Femeile care se împleticeau să iasă din sala de bal pentru o gură de aer proaspăt erau roșii, transpirate și sughițau în timp ce își făceau vânt cu evantaiul. Foloseau aceleași evantaie și ca să alunge mâinile nerăbdătoare ale celor care încercau să le tragă înăuntru pentru un dans și, în schimb, vânau prăjiturile somptuoase cu glazură roz și sclipici auriu. Nimeni nu părea să le dea atenție cele două femei ascunse într-un colț îndepărtat, cu trupurile lipite atât de strâns, încât Signei i-a urcat sângele în obraji; nu mai văzuse niciodată doi oameni îmbrățișându-se atât de profund.

Ori cartea ei de etichetă era mai învechită decât ar fi crezut, ori asta nu era nici pe departe o societate bine educată.

I-a trebuit ceva timp Signei până să observe o față cunoscută în mulțime: Percy, care stătea în afara sălii de bal, cu o cupă de șampanie în mână, în timp ce dinăuntru răzbăteau urale. Cum toată lumea era distrasă, Signa a coborât pe prima treaptă ca să vadă mai bine. Abia dacă putea distinge un bărbat care stătea în picioare pe cel mai înalt punct al unui spătar de fotoliu și se dădea în spectacol ținându-și echilibrul în timp ce micul obiect de mobilier se legăna. Bărbatul a bătut din palme, cerând atenția tuturor. Părea să se distreze, iar invitații petrecerii păreau să se bucure și ei de spectacolul lui.

Percy însă era încruntat. La fel și bărbatul mai în vârstă și cu nasul lung care stătea lângă el – cel care o apucase pe Marjorie de mână mai devreme, Byron.

— Cineva trebuie să pună capăt tuturor acestor nebunii! a zis Percy.

Expresia lui era atât de severă, încât Signa s-a gândit să se strecoare înapoi în siguranța camerei ei, știind că nu trebuia să se amestece. Totuși, nimeni nu o observase, iar curiozitatea a ținut-o locului, fata strângându-se doar mai aproape de zona de umbră ca să poată privi mai departe.

— Va fi mai rău dacă vreunul dintre noi se va da în spectacol, a spus bărbatul, subțiindu-și buzele când Percy a plecat de lângă el.

— Câte luni trebuie să mai stăm și să privim? Cât timp trebuie să-i mai permitem să se preteze la o astfel de fantasmagorie? Tatăl meu nu este un copil, iar casa asta nu e un circ! A trecut o jumătate de an, unchiule!

Percy și-a încleștat pumnii atât de tare, încât, dacă nu și-ar fi izbit cupa de cristal de pământ în acel moment, aceasta i s-ar fi făcut țăndări în mână. Bărbatul brunet a suspinat și s-a retras câțiva pași, în timp ce Percy s-a repezit înainte, cerând atenția tuturor ochilor care se întorceau curioși spre el, inclusiv ai bărbatului de pe scaun – care, așa cum Signa înțelesese acum, era Elijah Hawthorne.

Avea obrazul roz și ochii lucioși, o statură înaltă și zveltă, ca de salcie, și un cap cu valuri blonde de păr. Era ceva măreț în el, un aer de exuberanță care spunea că putea să crape lumea în două cu zâmbetul său. Cineva care se întâlnea cu conți și prinți – și, cumva, părea chiar mai impresionant decât ei.

— Având în vedere cât de mult timp au petrecut în casa noastră, m-am gândit că ține de-o politețe elementară să le adresez câteva cuvinte oaspeților tăi, tată.

Zâmbetul lui Percy era străpungător ca o lamă în timp ce privea pe lângă Elijah, spre o cameră plină de oaspeți pe care nu părea să-i intereseze defel faptul că sunt nevoiți să asculte ceva atât de serios.

— Am vrut să vă răpesc un moment pentru a vă mulțumi tuturor că ați venit la această sărbătorire continuă a mamei mele moarte.

Elijah a coborât de pe fotoliu în timp ce muzica a tăcut, cu ochii ațintiți asupra fiului său, care nu s-a clintit în mijlocul zgomotelor de surpriză.

— Dat fiind că mama mea nu mai putea să mănânce, să danseze, să fie veselă și nici măcar să mai respire în ultimele ei zile, sunt sigur că ar fi apreciat modul în care voi toți faceți asta la nesfârșit. Percy și-a încordat umerii, apoi a adăugat: Și îi mulțumesc tatălui meu pentru că a continuat să organizeze aceste serate în onoarea ei, astfel încât să-i putem sărbători împreună moartea.

Zicând acestea, Percy și-a ridicat cupa de șampanie pentru toast.

Nimeni nu îndrăznea să se miște, așteptând ca lordul din Thorn Grove să vorbească. Să-și pedepsească fiul pentru izbucnirea lui sau să repare cumva această situație rușinoasă. Dar, în loc de asta, Elijah a găsit un platou cu un tort în miniatură. Scoțându-și una dintre mănuși, a luat tortul între degete și a mușcat din el, apropiindu-se de fiul său. Atât de repede, încât oricine ar fi clipit ar fi ratat scena, Elijah a împins restul de tort în gura lui Percy.

— Hai, Percy! a râs Elijah. Ești prea încordat! Ar fi chiar atât de rău să te relaxezi măcar o singură noapte?

Mulțimea pe care Signa nu o putea vedea a icnit când Percy s-a împiedicat, scuipând tortul și ștergându-și glazura roz de pe buze cu un mormăit. Nu a putut auzi ce i-a spus Percy tatălui său; a putut vedea doar cum i s-a mișcat gura ca să scuipe cuvintele, înainte de a se îndepărta.

Râsetele s-au stârnit din nou când Percy s-a tras înapoi, iar Elijah a întins mâna după o altă cupă de șampanie.

— Acum, a spus el în timp ce se cățăra înapoi pe scaun, iar muzica a pornit din nou în forță, ca și cum n-ar fi pierdut nicio măsură, unde rămăseserăm?

Percy a ieșit în goana mare din încăpere, fugind spre scări, în timp ce Byron se întindea după el. Era atât de rapid, încât Signa abia dacă a avut timp să se ridice, neputându-se retrage în umbră înainte ca el s-o observe. Ochii amari ai lui Percy s-au ațintit asupra ei.

— Mă bucur să te revăd, verișoară!

A vorbit printre dinții încleștați, încercând să-și liniștească pumnii care-i tremurau, în timp ce privea absent rochia neagră pe care Signa încă nu o schimbase.

— Ai venit să te bucuri de petrecere?

— Îmi pare rău! Nu am mai văzut niciodată un bal până acum... și... m-am gândit... Am vrut doar să văd cum e.

Signa n-a avut inima să-i spună că glazura îi murdărea bărbia. Abia dacă mai avea voce; i se părea că orice mai mult de-o șoaptă l-ar fi putut frânge.

Percy nu avea aceeași problemă. Vocea lui era ca un pistol încărcat, gata să lovească pe oricine îi ieșea în cale.

— Ei bine, acum știi. Mama mea a murit cu luni în urmă, iar de atunci, el a tot dat petrecerile astea ridicole. Durează zile întregi, uneori. Sau numai ore, dacă are o toană proastă și îi dă pe toți afară. M-aș întreba de ce oamenii se mai obosesc să vină, dar adevărul e că devianții ăștia ariviști nu au nimic mai bun de făcut cu timpul lor.

Signa nu-și putea da seama dacă vorbitul îl ajuta să se descarce sau dacă îl încărca și mai mult. Oricum ar fi fost, nu i se părea potrivit să-l întrerupă.

— Îmi pare rău..., a început ea, întrerupându-se când el a ridicat o mână.

— N-are importanță, verișoară!

Ștergându-și glazura de pe bărbie, Percy a trecut pe lângă ea și a urcat scările.

— Gândește-te la asta ca la un bun venit la Thorn Grove!

ȘAPTE

A FOST O UȘURARE CĂ PERCY NU MAI ZĂBOVISE. FĂRĂ SĂ ȘTIE CUM să-l consoleze, Signa nu putuse decât să-l privească în timp ce urca scările, murmurând că are nevoie să-și limpezească mințile. După ce se hotărâse că e mai bine să nu mai stea pe-acolo – ca nu cumva să fie prinsă de altcineva băgându-și nasul unde nu-i fierbe oala –, Signa și-a părăsit ascunzătoarea din umbră. Avea clar de gând să se întoarcă în odaia ei, ca să încerce și ea să-și limpezească mințile după situația ciudată la care fusese martoră. Numai că, în momentul în care a pășit pe palier, o pată de un alb strălucitor i-a străfulgerat pe la coada ochilor.

S-a întors, cu groaza în piept, clipind ca să-și limpezească privirea, dar, când s-a uitat din nou, nu mai era nimic acolo.

Poate că era mai epuizată decât crezuse. Fusese o călătorie lungă, până la urmă.

Cel puțin, asta își spunea în timp ce se plimba pe holuri, luptându-se să-și găsească odaia în ceea ce părea a fi un labirint nesfârșit de holuri. Thorn Grove era mai sinistru decât anticipase. Și-a frecat brațele, silindu-și picioarele să înainteze pas cu pas.

Deși conacul era plin de viață mai jos, cu cât Signa se aventura mai adânc în etajul de deasupra, cu atât mai goală și mai sumbră devenea proprietatea. Nu se mai vedeau prăjituri aurite și nu se mai auzea nimic altceva decât zumzetul slab al unei viori îndepărtate. Dispăruseră stâlpii de marmură albă care îi reflectaseră imaginea în timp ce trecea. În locul lor se aflau stranii arabescuri de fier, care îi aminteau Signei de cuiburile păsărilor. La fel ca ramurile de-a lungul balustradei, aveau un desen complicat, cu mai multe crengi groase de fier care ieșeau din ele și care purtau câte o lumânare slabă pâlpâind în centrul fiecăruia.

S-a uitat în spate și, din nou, un strop de alb i-a pâlpâit chiar înaintea ochilor. De data asta, Signa ar fi putut să jure că a văzut un chip.

S-a întors imediat, ținându-și respirația. Dacă fusese un spirit, spera că acesta nu-și dăduse seama că îl observase. Continuând să înainteze, s-a hotărât să-l ignore și să-și găsească din nou odaia. I-a fost dificil totuși să ignore zumzetul rece de pe piele în timp ce trecea pe lângă pereți nesfârșiți acoperiți cu tablouri de două ori mai mari decât ea, fiecare dintre acestea împodobit cu o ramă aurită și înfățișând o persoană care trebuie să fi trăit cândva la Thorn Grove. Chiar și numai numărul operelor de artă era departe de-a fi liniștitor; acest domeniu era cu siguranță plin de spirite.

A ajuns la un tablou care înfățișa un bărbat plin de decorații și cu părul aproape la fel de portocaliu ca al lui Percy. Avea o pușcă atârnată pe un umăr, în timp ce cealaltă mână i se odihnea pe spinarea unui ogar de vânătoare. Tabloul se afla lângă o încăpere mare, cu două canapele din piele de culoarea zahărului ars și rafturi înțesate cu cărți mucegăite, care ocupau întregul perete stâng.

Signa a traversat covorul gros și roșu până la bibliotecă și a luat unul dintre volume, dezamăgită să constate însă că nu era nimic mai mult decât o carte despre finanțe. Nu reușea să își amintească

defel ultima dată când fusese înconjurată de cărți – să fi fost poate când locuia cu ultimul ei unchi? – și a împins cu țâfnă cartea înapoi pe raft.

Mai departe, a examinat un birou mare din lemn de trandafir, pe care se găseau călimări și foi de pergament. Erau și tăieturi din ziare. Câteva despre Grey's Gentleman's Club și un necrolog pentru Lillian Rose Hawthorne. L-a luat în mână, dar, în momentul în care a atins pergamentul, din hârtie au răsărit firicele de mușchi, care i s-au încolăcit în jurul degetelor. Niciodată n-a lăsat mai repede ceva din mâini.

Strângându-și mâna la piept, s-a blestemat în tăcere pentru că fusese atât de nebună. Dacă spiritul nu-și dăduse deja seama că Signa îl putea vedea, cu siguranță că acum știa. Trebuia să fie mai cu băgare de seamă.

Hotărând că acea cameră, cu biroul și registrele sale, era locul unde lucra Elijah, a ieșit fără să mai atingă nimic. În momentul în care a pășit din nou pe hol, senzația de bâzâit, de furnicătură, s-a întors la fel de enervantă ca un țânțar pe piele, iar când a trecut de următorul portret, ar fi putut să jure că ochii din tablou o urmăreau la fiecare pas. Era cumva obișnuită cu senzația asta și încerca s-o refuze, mai ales când posibilitatea normalității era atât de aproape! Hotărâtă să se agațe de aceasta din urmă, s-a grăbit să meargă mai departe. Totuși, indiferent în ce direcție se întorcea, holurile păreau să se întindă la nesfârșit, și, cu cât se aventura mai departe în ele, cu atât mai mult i se făcea pielea de găină. S-a învârtit doar ca să se asigure că nu e nimeni în spatele ei. Niciun om. Niciun spirit. Nici măcar Secerătorul însuși.

E doar în capul tău, și-a spus. *Pur și simplu nu ești obișnuită cu un conac atât de mare.*

Signa văzuse multe spirite în viața ei – prea multe, de fapt – și știa că a fi în prezența lor te face să obosești și să-ți fie un frig de

care nici măcar focul nu te poate scăpa. Era exact frigul care i se înfipsese în oase în acel moment.

Un frig care venea din odaia alăturată, așteptând-o acolo.

Tabloul din fața ușii reprezenta o femeie cu pielea palidă și părul ca o rază de soare. Zâmbetul ei era cald și bogat, deși ochii erau cei care o făceau pe Signa să nu-și mai poată întoarce privirea – unul albastru, unul de culoarea alunei. Atât de asemănători cu ai ei, încât Signa s-a trezit trăgând aer în piept. Nu mai văzuse niciodată pe cineva cu ochi ca ai ei, nici măcar nu-și imaginase așa ceva.

S-a întins spre clanță, dar, în momentul în care degetele i-au atins alama, a auzit sunetul îngrozitor al unei tuse umede dintr-o cameră din spate. S-a întors spre ea și, imediat, răceala din corp s-a spulberat și vraja s-a rupt. Căldura i s-a strecurat din nou în piele, și, cu toate astea, a început să tremure. Cine altcineva, se întreba, ar mai putea să fie sus, la fel ca ea, și nu la petrecerea de jos? Curiozitatea s-a dovedit mai puternică decât atracția morților, iar Signa a trecut înspre ușa de unde venise sunetul și a împins-o fără să mai ciocănească.

În afară de colorit, apartamentul era o imagine în oglindă a apartamentului ei, cu o sală de lectură frumoasă, în albastru și argintiu delicat, învăluită într-o strălucire aurie datorită focului care trosnea sub fildeșul lustruit al policioarei de deasupra șemineului. Spațiul era încântător, dar poate un pic prea rece. Nici nu părea prea locuit. Nu existau cărți pe masa de lectură, nici penițe sau pergament împrăștiate pe birou.

A traversat încet odaia, atentă la pașii ei, pe măsură ce se apropia de dormitorul alăturat. Ușa era deschisă și, oricât ar fi încercat să nu facă vreun zgomot, persoana care se afla înăuntru a auzit-o.

— Cine e acolo?

Signa a rămas la pragul dintre camere. În pat zăcea o fată slabă, aproape un schelet; pielea îi era atât de translucidă, încât părea să nu fi văzut soarele în viața ei. Părul bolnavei era un de un blond

care amintea de paiele uscate, căci culoarea se ștersese aproape. Ochii îi păreau goliți de viață – două scobituri goale, fără fund. Când fata și-a încruntat sprâncenele, i s-au văzut toate oasele craniului.

— Cine ești tu?

Tânăra s-a încruntat, iar buzele ei aveau o nuanță tristă și palidă de roz, ca un trandafir decolorat de iarnă.

— Tu trebuie să fii fiica lui Elijah.

Signa a pășit în cameră și a închis ușa, bucuroasă că avea o scuză pentru a lăsa în urmă holul sinistru și spiritul care o aștepta.

— Am auzit că ești bolnavă, a zis ea, deși până acum nu-și dăduse seama de gravitatea situației.

Fata a avut un râs neliniștit.

— Am un nume. Este Blythe.

Bolnava nu părea să aibă energia necesară pentru a se ridica de pe perne, cu toate că privirea nu-i obosea niciodată.

— Ce cauți în odaia mea? Servitorilor le este interzis să intre fără permisiune.

— Îți cer iertare, dar eu nu sunt servitoare. Sunt verișoara ta, Signa Farrow.

Știa că nu-i va fi greu să inventeze o scuză ca să se strecoare afară din cameră. Blythe părea să aibă nevoie doar de-o atingere până să-i bată la ușă Îngerul morții, iar Signa refuza să joace vreun rol în asta. Totuși, ceva la Blythe i-a lipit musafirei picioarele de podea. Poate că era din cauză că ultima dată când vorbise cu o fată de vârsta ei fusese cu ani buni în urmă, pe vremea când o cunoscuse pe Charlotte Killinger. Sau poate că era vorba de disperarea din ochii lui Blythe și de faptul că părea la fel de înfometată de companie. Oricare ar fi fost motivul, Signa a rămas.

— E destul de mohorât aici, a spus Signa, în timp ce căuta în umbre vreun semn al Îngerului morții.

Cum n-a zărit vreunul, s-a relaxat, mulțumită.

— Să deschid o fereastră?

— Crezi că nu mă pot descurca singură cu o fereastră?

Deși nu făcea niciun efort ca s-o dea afară pe Signa, fiecare dintre cuvintele lui Blythe era tăios și mortal ca o otravă. Signa bănuia că, și dacă ar fi rugat-o pe Blythe să cânte un imn de bucurie, fata tot ar fi găsit vreo cale să îl transforme într-o armă.

Signa n-a știut ce să spună la asta. Cu-atât mai mult cu cât la o singură respirație greșită ar fi fost foarte posibil să i se smulgă capul de pe gât și să fie aruncată pe geam afară. În loc să răspundă, s-a așezat pe marginea patului cu baldachin. Curiozitatea ei era ca amețeala pe care ți-o provoacă cafeaua, împingându-i degetele să se frământe și să se joace cu tivul rochiei. Signa și-a cântărit verișoara din ochi. Piele palidă, ochi posomorâți, trup fragil... Dar Blythe nu mirosea a moarte. Nu avea mirosul dulce-stricat al putreziciunii și al bolii. Unghiile îi erau crăpate, da, dar nu erau galbene sau gri. Iar ochii ei albaștri uriași, în ciuda veninului din ei și a umbrelor obosite care îi îngreunau, erau curați, nu încețoșați.

— De ce ești bolnavă? a întrebat Signa.

— Ce îndrăzneață ești! a râs Blythe. Dacă am ști asta, poate că n-aș sta lipită de patul ăsta toată ziua. Bolnava și-a lăsat capul pe o pernă și a suspinat: Doamne ferește să trimită pe cineva suportabil care să-mi țină companie!

Signa avea vaga impresie că Blythe știa că nimeni n-o trimisese și că voia doar să se ia la harță cu ea. A ignorat-o deci și s-a uitat spre ușă, gândindu-se la tabloul cu femeia cu ochii de două culori – ca ai ei.

— Nu mi-am închipuit niciodată că un loc atât de mare ar putea să pară atât de gol, chiar și atunci când sunt atât de mulți oameni în vizită, a spus Signa, absentă. Cine mai locuiește la acest etaj? Mi s-a părut că am auzit pe cineva în odaia de vizavi de a ta.

Aerul a devenit dintr-odată atât de rece, încât Signa s-a trezit că și-ar fi dorit să n-o fi lăsat pe Marjorie să-i ia haina. Ochii lui Blythe erau ca niște ace de gheață, gata s-o străpungă.

— Nu aveai cum, a șoptit ea. Îi aparține mamei mele. Nimeni n-a mai intrat acolo de mult timp.

Înainte să se gândească la ce ar putea însemna aceste cuvinte pentru cineva care nu era atât de strâns legat de Îngerul morții ca ea, Signa a întrebat:

— Vrei să spui *aparținea*, nu-i așa? Mama ta a fost Lillian Hawthorne?

Aceste cuvinte au fost suficiente ca să topească gheața din Blythe și s-o scufunde. Tânăra a devenit albă ca o fantomă; chiar și buzele i-au pălit. Gura i s-a deschis ca și cum ar fi vrut să vorbească, dar surpriza îi secase cuvintele. A durat însă prea mult până când Signa și-a dat seama de grosolănia ei.

— Vai, Blythe, nu am vrut...

Scuzele nu-i ieșiseră nici pe jumătate din gură când Blythe a dat-o literalmente jos din pat, lovind-o iar și iar cu călcâiul în coapsă.

— Ieși afară! a scuipat ea. Fată rea, ieși din odaia mea!

Signa a fugit de pe pat, blestemându-se pentru nesimțirea ei.

— Îmi pare rău!

S-a întins să pună o mână pe umărul lui Blythe.

— Nu am vrut...

Din nou, cuvintele ei s-au stins, dar de data asta cu o respirație bruscă. În momentul în care a pus mâna pe Blythe, tot ce-a putut vedea a fost Blythe, iar tot ce-a putut simți... Ei bine, nu prea știa să descrie ce a simțit. Nu semăna cu nimic din ceea ce simțise vreodată – un fel de sentiment atotcuprinzător care o lega acolo și îi tăia respirația.

Oricare ar fi fost acest sentiment, Blythe nu părea să-l împărtășească.

— Pleacă de aici! a răcnit Blythe. Fată proastă, ieși afară...

Ochii i s-au mărit, iar ea s-a îndoit fără veste, cu pieptul zdruncinat și corpul tremurând în timp ce era cuprinsă de o criză violentă de tuse umedă. Blythe și-a acoperit gura cu cearșafurile, pătându-le cu un purpuriu intens. Cu fiecare tuse, cearșafurile deveneau tot mai întunecate.

Firele de păr de pe ceafa Signei s-au ridicat, în timp ce un val de răcoare a pătruns în cameră. Știa foarte bine ce aducea acea răcoare – *pe cine* aducea acea răcoare – și-n ea s-a dezlănțuit furia.

— Ah, nu, nu o vei face! a mârâit Signa în semn de avertisment.

Poate că fusese într-adevăr o proastă că venise. Poate că totul fusese cu adevărat un șiretlic ca s-o blesteme și mai mult. Orice ar fi fost, Signa nu a zăbovit ca să aștepte sosirea Îngerului morții. În schimb, s-a întors pe călcâie și a fugit cât de repede au dus-o picioarele – în josul holului, pe scări și spre primul servitor pe care l-ar fi găsit. În jos, spre oricine ar fi putut s-o salveze pe Blythe și să-l oprească pe Îngerul morții.

Tot ce avea nevoie era să nu cedeze șase luni. *Șase luni*... și totuși nu putea rezista nici măcar o zi fără să-l aducă pe Îngerul morții în Thorn Grove.

OPT

DIN FERICIRE, SIGNA FARROW NU A UCIS PE NIMENI ÎN ACEA noapte.

După ore întregi de du-te-vino în odaia lui Blythe, lucrurile începuseră să se liniștească. Signa privise prin crăpătura ușii de la dormitorul ei. Fusese surprinsă să afle că apartamentul său era pe același hol cu cel al lui Blythe – fie spiritele, fie propria nebunie îi jucaseră feste mai devreme, făcând-o să se rătăcească.

Acum, când Signa a aruncat iar o privire pe hol, doar o mână de siluete zăboveau în lumina lumânărilor în fața ușii lui Blythe. Și-a mijit ochii ca să vadă dacă Îngerul morții se află printre ele și a fost foarte ușurată să constate că e absent. Acolo se afla totuși altcineva pe care era din ce în ce mai curioasă să-l cunoască – Elijah Hawthorne. Acesta era cu spatele la Signa, dar fata a putut să vadă mai mult din el decât mai devreme. Era extrem de înalt și alarmant de subțire, cu părul blond mai strălucitor decât al oricui altcuiva. Poate mai strălucitor chiar și decât lumina stelelor.

Signa a făcut un pas pe hol, ca să se uite mai bine, dar, în clipa în care piciorul ei a atins podeaua, aceasta a scârțâit atât de tare,

încât Elijah și servitorii au tăcut surprinși și s-au întors să caute de unde a venit sunetul. Signa a înlemnit. Abia dacă mai putea să respire, cu toți ochii ațintiți asupra ei. N-a fost nevoie decât de patru pași lungi de-ai lui Elijah și, în sfârșit, Signa i-a putut vedea clar chipul.

Era o față severă. O față obosită, care nu avea nici măcar o urmă din exuberanța la care fusese martoră mai devreme. Era greu de crezut că e același om.

— Cine este asta?

Vocea lui era dură în timp ce vorbea cu servitorii, cu doar o urmă de poticneală. Apoi s-a întors spre Signa.

— Cine ești?

Marjorie a fost cea care a răspuns, ieșind din spatele domnului Hawthorne și apucându-l ferm de umăr.

— Ea este Signa Farrow, noua dumitale pupilă.

Era ceva familiar în felul în care Marjorie l-a atins. Ceva liniștitor. Ceva – așa cum a observat Signa – cu totul nelalocul lui între o guvernantă și angajatorul ei.

— Pupila mea?

Elijah și-a sprijinit trupul șovăitor de un perete, în timp ce Marjorie a scos un oftat. Privirea pe care i-a aruncat-o Signei a fost plină de scuze.

— Da! Pupila dumitale. A sosit chiar în această dimineață... cu scrisoarea pe care i-ai scris-o?

— Ah, acea pupilă!

Desprinzându-se de perete, Elijah s-a proptit în fața Signei, care stătea cât putea de dreaptă și cu pieptul atât de strâns, încât credea că va exploda.

— Bună ziua, domnule!

Vocea ei era mai blândă decât ar fi vrut să fie și mai slabă decât o cerea chiar și eticheta. Așa că a încercat puțin mai tare.

— Apreciez ospitalitatea dumitale!

Elijah a făcut o grimasă și a închis ochii, apăsându-și o palmă pe tâmplă.

— Liniște, fato! Încerci să trezești morții?

Signa s-a bâlbâit, abia știind ce răspuns să dea la o întrebare atât de ridicolă.

— Dimpotrivă, domnule, îi prefer adormiți!

Elijah s-a mai apropiat încă un pas, astfel încât să poată privi în jos, la Signa. Când a făcut-o, s-a și tras înapoi, cu o respirație șuierătoare.

— Doamne! Ochii tăi…

Signa a tresărit și și-a apăsat o mână pe obraz, chiar sub ochiul auriu. A fost o reacție tipică – era obișnuită cu surpriza. Dar Elijah nu părea surprins; părea aproape speriat.

— Pot să îi acopăr dacă vă deranjează, domnule, a spus ea, pregătindu-se să se întoarcă și să caute un fel de pânză.

Orice ar fi putut să-și înfășoare în jurul ochilor. Dar, înainte de a se retrage în odaia ei ca să găsească una, Elijah a apucat-o de încheietura mâinii.

— Ai venit să-mi arăți păcatele mele, copilă? Ești trecutul meu, venit ca să mă bântuie? O fantomă, ca să-mi amintești de ceea ce am făcut?

Vorbea aproape fără să își tragă sufletul. Imediat, Signa și-a amintit de portretul din hol și a înțeles că femeia care apărea în el e Lillian. Dar ce era cu spiritul care o chemase în acea cameră? Cel care o urmărise. Să fi fost și el Lillian?

În spatele lui Elijah, umerii lui Marjorie s-au lăsat.

— Lasă fata în pace, Elijah! Nu este o fantomă. Are numai același sânge cu soția ta.

Fața lui a împietrit atunci, cu fiecare linie ascuțită ca sticla. Încet, și-a eliberat strânsoarea. A mai cercetat-o pe Signa câteva

clipe, privindu-i părul – mult mai închis la culoare decât buclele aurii ale lui Lillian – și pielea, mult mai palidă.

— Iartă-mă! a spus el, deși tonul său era departe de-a cere scuze. Este posibil să fi băut prea mult. Pentru o clipă, am crezut că poate ești cineva pe care l-am cunoscut cândva. Dar dacă e adevărat că-mi ești pupilă, atunci presupun că e de datoria mea să te pedepsesc pentru că ești trează la o oră atât de nepotrivită.

Nodul din gât era imposibil de înghițit. Cumva, Signa a reușit să vorbească în ciuda lui:

— N-am putut să adorm. Am vrut să mă asigur că Blythe este... *Sănătoasă? În viață...*

— În siguranță, pentru această noapte.

Gura lui Elijah s-a strâns.

— Ai cunoscut-o pe fiica mea?

Acest lucru a părut s-o surprindă și pe Marjorie. Femeia a mijit degrabă ochii.

— Doar pentru scurt timp, domnule. Am auzit o tuse și am intrat să văd ce se întâmplă.

— Deci tu ai fost cea care i-a adus ajutor.

Deși poate că nu era cel mai cinstit lucru pe care-l putea face, Signa a dat din cap, lăsând la o parte faptul că atacul de tuse al lui Blythe fusese *din cauza* ei.

— Atunci asigură-te că o vei face din nou, dacă vei mai auzi ceva! i-a poruncit el.

Elijah nu se mai uita la ea.

— Acum du-te la culcare, copilă! Ne apropiem de-o oră menită doar pentru fantome.

Signa a tremurat.

— Da, domnule!

Elijah s-a sprijinit din nou de perete în timp ce pleca, iar privirea fermă pe care Marjorie i-a aruncat-o i-a spus Signei că ar trebui

să plece și ea. A întors mânerul de la apartamentul ei și a dispărut înăuntru. Destul de ciudat, pe când traversa covorul de pluș al salonului, trecând spre dormitor, gândurile Signei nu au zăbovit asupra modului în care Elijah o apucase sau asupra reacției lui când îi văzuse ochii. Ci asupra cuvintelor pe care le rostise ultima dată: „O oră menită doar pentru fantome".

S-a așezat pe marginea patului cu baldachin. Cufărul de călătorie stătea lângă ea, încă ferecat. După ce își ținuse lucrușoarele închise atât de mult timp, nu-și dorea nimic mai mult decât să despacheteze. Dar, oricât de mult ar fi încercat, Signa nu se putea convinge nici măcar să-l deschidă. După această seară, nu mai avea nicio îndoială că timpul petrecut la Thorn Grove va fi scurtat. Dacă exista vreo constantă pe care Signa se putea baza, aceasta era că, indiferent unde ar fi fost, Îngerul morții avea să o găsească. Nu știa cum sau de ce, sau dacă totul era doar o poveste elaborată pentru a-i prelungi tortura, în timp ce el privea, râdea și se bucura de spectacol.

Totuși, avea să afle. Și, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut vreodată, tot avea să îl oprească.

Trecuse de mult de ora vrăjitoarelor când Signa s-a trezit la sunetul plânsului și al foșnetului frunzelor de arțar care intrau pe fereastră. Nu-și amintea s-o fi lăsat deschisă – și totuși era deschisă, trimițând înăuntru mirosul de ploaie și de pământ umed.

Signa s-a smuls din căldura patului pentru a se uita afară, în noapte. Când minutele au trecut și plânsul n-a revenit, a închis fereastra și s-a întors în pat. Cu toate acestea, a observat cu coada ochiului, în timp ce trecea pe lângă măsuța ei de toaletă, că reflexia din oglindă rămăsese nemișcată. Cu gâtul înțepenit, fata s-a oprit să examineze oglinda, sperând că imaginea era un truc al luminii.

Dar când reflexia s-a uitat înapoi la ea, cu marginile ușor neclare și cu un zâmbet pe care Signa nu-l purta și care îi curba buzele, a știut că nu e un truc.

Și-a înăbușit un țipăt în timp ce se îndepărta de oglindă, de unde a scăpat o explozie de lumină albă și a fugit prin partea de jos a ușii. Și-a dat seama imediat că fusese spiritul de mai devreme, iar de data asta nu mai putea nega că îl văzuse.

Signa nu s-a deranjat să-și pună haina sau cizmele – fără să piardă timpul, a deschis ușa și a început să urmărească lumina pe hol. Acum, că spiritul confirmase că putea fi văzut, Signa nu avea de ales decât să-l înfrunte. Dacă nu o făcea, cine știe dacă bestia avea s-o mai lase vreodată în pace.

Thorn Grove nu a scârțâit sub greutatea pașilor ei în timp ce cobora în grabă pe scări, iar balamalele au rămas tăcute atunci când deschis ușa din față în noaptea rece. Imediat și-a strâns brațele în jurul ei, pentru că biata cămașă de noapte albă și subțire nu putea să oprească frigul pătrunzător să i se strecoare pe piele.

— Bună? E cineva aici?

Pas cu pas, Signa și-a silit picioarele amorțite să meargă spre strigătele care-și croiau drum pe pielea ei, rozându-i oasele. Cu cât plânsetele deveneau mai puternice, cu atât mai mult lumea de sub Signa se veștejea. Mușchiul de-a lungul unui arțar s-a uscat până la un maro-închis, în timp ce frunzele căzute s-au ofilit și s-au împrăștiat în urma unui vânt brusc. Parcă pământul însuși o avertiza de ceea ce o aștepta și că ar trebui să se întoarcă. Cu toate acestea, Signa nu s-a oprit din mers până când n-a văzut de unde venea sunetul.

O femeie cu pielea translucidă și părul alb și moale, care îi atârna pe spate ca o întruchipare a vântului însuși, stătea sub coroana unui copac, înveșmântată într-o rochie argintie ca luna la asfințit. Spiritul și-a încetat plânsul când Signa s-a apropiat, ridicând capul ca să se

uite la ea. Pașii Signei s-au clătinat de-a lungul mărăcinișului mort în timp ce ochii spiritului se târau peste trupul ei, cântărind-o. A încercat să nu arate că frica o prinsese deja în gheare, îndemnând-o să fugă.

Spiritul a alunecat înainte fără veste, fără niciun sunet, iar când Signa a încercat să se retragă, rădăcini moarte s-au ițit din pământ și au șerpuit în jurul gleznelor ei, ținând-o strâns. A căzut pe spate, tremurând și blestemându-și norocul, în timp ce spiritul plutea deasupra ei.

Femeia-spirit era frumoasă, cu pielea netedă și părul deschis la culoare curgându-i în valuri pe umeri. Dar, cu cât Signa o privea mai mult timp, cu atât aceasta devenea mai cenușie, cu buze negre-albăstrui și unghii la fel. Cu toate acestea, Signa nu-și putea întoarce privirea de la ochii ei – unul albastru, iar celălalt de culoarea alunei. Două culori diferite, ca ai ei. Ca ai femeii din portret pe care Signa o văzuse mai devreme în acea zi.

Lillian Hawthorne.

De atât de aproape, Signa a observat că gura spiritului era ceva de coșmar, plină de puroi și de răni sângerânde care îi putrezeau peste gingii. Limba îi era un terci purpuriu inutil, de parcă ar fi ars. Lillian a încercat să vorbească, dar nu a putut decât să geamă, iar cu cât Signa țipa mai tare la ea să plece, să se îndepărteze, cu atât monstrul gemea mai tare.

Lillian a întins mâna ca și cum ar fi vrut s-o înșface pe Signa, dar fata și-a înfipt unghiile în rădăcini și le-a sfârtecat, smulgându-le de pe glezne. Înfuriată, Lillian a țipat în timp ce Signa sărea în picioare.

— Stai departe de mine! a răcnit Signa.

Spiritul a tresărit când a auzit hotărârea de oțel din vocea Signei. Dar pauza a fost doar vremelnică, și, cu o încruntare adâncă, Lillian a pornit din nou înainte.

Signa s-a aplecat pentru a culege un pumn de pământ și l-a aruncat în fața spiritului.

— Nu-mi pasă cine ești, dar lasă-mă în pace!

Ca să nu trezească tot conacul Thorn Grove, a trebuit să șuiere cuvintele pe care voia să le strige și îl ura pe spirit și pentru asta.

— Lasă-mă-n pace, altfel o să-ți găsesc trupul și o să îl ard până când nu vei mai fi decât o grămadă de cenușă!

În timp ce Lillian îndepărta pământul, buzele-i înnegrite s-au răsucit în ceea ce Signa a crezut că trebuie să fi fost un rânjet. Totuși, amenințarea a ținut-o la distanță.

— Ce vrei? a mormăit Signa. De ce m-ai atras aici?

Lillian nu era o persoană cu care Signa voia să aibă de-a face. Totuși, femeia murise într-un mod care, în mod clar, o făcea pe Signa mai mult decât nițeluș curioasă. Iar curiozitatea era un lucru înfometat și persistent.

Spiritul lui Lillian a ezitat, apoi a arătat spre buzele-i negre.

— Nu poți vorbi? a întrebat Signa, iar spiritul și-a scuturat buclele palide cu un mârâit.

Nu era prima dată când Signa vedea un spirit incapabil să vorbească. Unele străzi erau pline de soldați sau războinici din războaie străvechi despre care nu-i păsa să afle mai multe, și prea des spiritele erau ciuruite de găuri în piept sau pe față.

— Știu cine ești.

Signa s-a retras câțiva pași în spate, pentru siguranță.

— Știu că tu erai cea care mă aștepta în interiorul casei mai devreme. Ce vrei de la mine?

Spiritele nu aveau nevoie să respire, dar se părea că această femeie respirase adânc și încerca să își adune răbdarea. Nu s-a îndreptat spre Signa, ci a rupt o crenguță dintr-un copac. Pentru o clipă, Signa s-a gândit să fugă, dar, în loc să-i spintece carnea Signei, Lillian s-a coborât la pământ, a netezit cu piciorul o cărare clară pe pământ și

a folosit creanga pentru a mâzgăli câteva cuvinte. După ce a terminat, Lillian a aruncat creanga și a arătat spre ce a scris.

Cu toate că știa că felul ei curios de-a fi putea foarte ușor s-o ducă la pierzanie într-o zi, Signa i-a mulțumit și a citit cuvintele. Stomacul i s-a răsucit în clipa în care a făcut-o, și s-a uitat la Lillian pentru o explicație. Mici fire de fum i se ițeau la capetele trupului. Dacă anii în care Signa văzuse spirite o învățaseră ceva, ei bine, era că acestea nu sunt libere să rătăcească. Cu cât se aventurau mai departe de locul unde muriseră, cu atât mai mult se luptau să rămână pe Pământ.

În mod clar, spiritul lui Lillian era departe de locul unde murise, iar timpul petrecut aici se apropia de sfârșit. Năluca s-a retras spre pădurea de la marginea proprietății, până când singura urmă care a rămas după ea au fost cuvintele pe care le scrijelise pe pământ:

Vino în grădina mea și salvează-o!

Signa și-a dat seama imediat că Lillian se referea la Blythe.

Blythe, pe care Îngerul morții dovedise că o urmărea.

Blythe, de care Signa se simțea legată din motive pe care nu le putea explica.

Blythe, a cărei moarte ar fi făcut ca zvonurile să crească. A cărei moarte ar fi scos-o pe Signa din încă o casă pe care nu-și putea permite s-o piardă.

Și atunci a înțeles: dacă reușea să împiedice moartea lui Blythe, atunci îl putea opri pe Îngerul morții. Îl putea *învinge*. Și dacă izbândea asta, poate că, în cele din urmă, avea s-o lase în pace și să îi permită să trăiască viața la care tânjea. O viață în afara umbrelor, o viață în care nu va trebui să se confrunte niciodată cu el sau cu aceste spirite îngrozitoare. O viață cu oameni, petreceri și companie, și unde ar putea pur și simplu *să fie*.

Oricât de prostesc ar fi fost să facă un târg cu un spirit, dacă asta ar fi însemnat să-l învingă pe Îngerul morții, Signa ar fi făcut orice ar fi fost nevoie.

NOUĂ

MARJORIE S-A ȚINUT DE CUVÂNT CÂND A SPUS CĂ HAINA DE DOLIU a Signei avea să fie curând un lucru de domeniul trecutului.

Modista a sosit în zori, târând un cufăr plin de țesături în apartamentul Signei.

Aceasta abia dacă apucase să închidă un ochi, la care se adăugau ultimele zile de călătorie și faptul că noaptea trecută fusese bântuită, așa că nu-și dorea altceva decât să se ghemuiască în pat pentru tot restul zilei.

Până când și-a amintit că astăzi începeau lecțiile ei.

— Sus acum, Signa! Doar morții dorm la ora asta.

Marjorie a suspinat, urmând-o în odaie pe modistă.

— Stăpânul nu o să te lase să te plimbi pe aici arătând ca Secerătorul sinistru. E vremea să adăugăm puțină culoare în garderoba ta și să te pregătim pentru sezon.

Signa s-a trezit ca un mort înviat, cu membrele grele și ochii înțepând-o de la soarele care se trezea. Păreau să fi trecut doar câteva minute de când se băgase în pat. Doar câteva minute de când avusese ghinionul de a se fi întâlnit cu spiritul lui Lillian. Totuși,

la promisiunea de haine noi, și-a adunat toată starea de veghe la dispoziție și a intrat în salon. O tânără plăcută, pe care Marjorie a prezentat-o ca fiind Elaine, noua cameristă, s-a apucat să-i pieptene Signei pletele întunecate, în timp ce modista se agita în jurul taliei ei cu un metru de croitorie.

Modista era bătrână, iar pe fața ei erau sculptate la fel de multe riduri ca anii pe care îi trăise. Ochii căprui și strălucitori erau ascunși în spatele unor ochelari rotunzi, care nu păreau să fie de prea mare ajutor, având în vedere cât de aproape se apleca femeia înspre Signa, încercând să citească numerele de pe metru.

— Ești prea slabă, fato! a bombănit femeia. Nimic mai mult decât un bețișor cu sâni.

Signa s-a întors spre fereastră, hotărâtă să nu lase să i se citească rușinea de pe chip. Cămașa de noapte transparentă nu făcea mare lucru ca să-i ascundă coastele ascuțite, așa că și-a trecut mâinile neliniștite peste ele. Marjorie s-a uitat și ea la oasele prea ascuțite care ieșeau în evidență prin piele. Signa făcuse tot ce putuse, trăind cu Magda, dar era prea tânără pentru a avea acces la moștenirea ei de una singură, iar modesta alocație pe care Magda o primise din ea se dusese direct la sălile de jocuri de noroc. Probabil că femeia aceea ar fi fost *fericită* dacă Signa ar fi murit de foame. Tot ceea ce o interesa – tot ceea ce părea să-i intereseze pe toți tutorii – era cum să revendice o parte din averea Signei.

— Lasă loc în rochii, i-a spus Marjorie croitoresei, mutându-și privirile de la coastele Signei și prefăcându-se că e ocupată s-o ajute pe Elaine să-i aranjeze părul. În scurt timp, o să aibă un obraz de copilaș.

Croitoreasa a mormăit, mulțumită. După ce a notat măsurile Signei într-un carnețel de buzunar din piele, a etalat în fața Signei eșantioane de țesături de tot felul de culori. Au lucrat în fața unei oglinzi argintii împodobite, în care Signa se uita pe furiș la ea

însăși, pe jumătate așteptând să vadă cum reflexia ei începe să se miște de una singură, așa cum se întâmplase noaptea trecută. Avea încă pământ sub unghii și pe tălpile picioarelor. Tot ce a putut să facă a fost să se prefacă neștiutoare când modista le-a inspectat cu o privire încruntată.

Deși Signa nu știa prea multe despre costurile pentru a-și pregăti o garderobă, își putea totuși imagina. Și era mult mai mult decât cheltuise orice tutore pentru ea, vreodată. Elijah trebuie să fi vrut cu adevărat ca Signa să iasă din ținuta de doliu. În timp ce Marjorie se entuziasma pe tonuri mute de roz, șampanie și violet, ochii Signei se îndreptau spre verdele întunecat ca de pădure și pe roșul adânc și bogat ca sângele. Cu toate acestea, nu a îndrăznit să sufle o vorbă, căci ce știa ea despre modă? Dacă voia să se integreze în societate, era limpede că trebuia să aibă încredere în Marjorie pentru a lua decizii și să se mulțumească cu tonurile plictisitoare fără să se plângă.

La plecare, modista a lăsat în urmă o rochie – o ținută de zi galben-deschis, cu panglici albastre și dantelă albă. Signa și-a fi dorit să se împotrivească fiindcă o considera stridentă, dar și-a ridicat brațele în timp ce Elaine o ajuta s-o îmbrace. Dacă acesta era stilul, nu conta dacă simțea că i se potrivește sau nu ori cât de confortabil este.

— Deocamdată ne descurcăm așa, a spus Marjorie în timp ce Elaine îi lega corsetul. Cel puțin până când vor fi gata ale tale.

Cel mai amabil cuvânt la care Signa se putea gândi pentru rochie era *hidos*. O rochie mereu veselă – exact ce trebuia, având în vedere starea și ambianța de la Thorn Grove. Sigur avea să arate ca o banană ambulantă, dar și-a ținut limba în frâu și nu s-a plâns odată ce a fost îmbrăcată, întrebând doar:

— Și când o să fie gata rochiile acelea?

Râsul lui Marjorie a fost politicos și reținut – ca desprins din *Ghidul de frumusețe și etichetă pentru doamne*. Signa și-a propus să-l exerseze la oglindă, mai târziu.

— Modista își face treaba repede. Acum vino, e timpul pentru lecții! Stăpânul mi-ar lua capul dacă ne-ar vedea zăbovind.

Din ce văzuse la Elijah, Signa se îndoia foarte mult. Cu toate acestea, a urmat-o pe Marjorie pe hol, încercând să ignore furnicăturile de pe piele care veneau de la senzația că e urmărită de ochii din câteva zeci de portrete. Furnicăturile au încetat odată ce au coborât la cel mai de jos nivel, iar Signa a fost ușurată să descopere că Thorn Grove părea un loc cu totul nou în acea dimineață. Dispăruseră muzica și rochiile de bal care umpluseră holurile, ca și râsetele care plutiseră în urma lor. Rămăsese în loc zgomotul liniștit al unei mături pe podeaua de marmură.

— Ține minte, nu-ți irosi timpul! a îndemnat-o Marjorie când Signa a zăbovit prea mult timp pe scări, studiind decorul ciudat care predomina în toată casa: scara, care părea să fi fost sculptată dintr-un copac; sfeșnicele de fier în formă de cuib de pasăre; și, cum Signa continua să le studieze, una în formă de cap de vulpe; și un candelabru cu brațe care arătau ca niște țepi.

Cel care proiectase acest loc avusese un suflet ciudat. Un suflet, a hotărât Signa, care se rugase ca această casă să fie bântuită.

Și cu siguranță dorința îi fusese îndeplinită.

În timp ce se străduia să o urmeze pe Marjorie prin casă, Signa încă își mai simțea corpul sfârșit după întâlnirea din noaptea ce trecuse. Au ajuns în salon – o cameră la fel de grandioasă ca oricare alta din conac, dar poate mai bine luminată de cele două ferestre în arcadă. Pereții erau de un galben-unturiu, mai strălucitor chiar și decât rochia îngrozitoare a Signei, și erau perfecți pentru a capta lumina. Atingeri mai feminine împodobeau încăperea, lipsite cu totul de armonizare cu etajul de deasupra, mai masculin. Se puteau vedea elegante vârtejuri sculptate în muluri, un covor cu modele strălucitoare și perne florale delicate, cu ornamente dantelate. Pe aceste perne stăteau Percy și Blythe, sorbind din cești aburinde de ceai.

Blythe nu arăta cu nimic mai bine decât în seara dinainte, având în continuare pielea palidă și trupul prăbușit, dar și o nouă ascuțime în ochi, precum și o dorință de a se așeza pe canapea și de a-și sorbi ceaiul – și de-a nu mai fi blocată singură în odaia ei, chiar dacă mâinile îi tremurau de fiecare dată când își ducea cana la buze.

— Sora mea dragă a spus că s-a trezit întinerită, a spus Percy în momentul în care ochii surprinși ai lui Marjorie s-au oprit asupra fetei. M-am gândit că un pic de aer proaspăt și de companie i-ar putea face bine.

Gura lui Marjorie a devenit o linie subțire. În loc să se certe totuși, Marjorie s-a întors și a deschis ferestrele, lăsând să intre aerul proaspăt.

— Foarte bine, atunci! Poate că ai dreptate!

Signa stătea mai dreaptă în prezența verișorilor ei. Era numai de-o zi la Thorn Grove și deja se simțea ca și cum le-ar fi făcut amândurora o primă impresie oribilă. Voia să le demonstreze ce poate, deși se străduia să facă asta în ciuda pleoapelor grele de oboseală și a nevoii de a căsca.

Spirite bătrâne încăpățânate și îngrozitoare! Nu voia să se gândească la Lillian, la morți sau la orice altceva în afară de lecțiile ei și de noua familia cu care trăia acum. Voia să învețe, să-i impresioneze și să le dovedească că e pregătită să înceapă următoarea fază a vieții sale. Una în care spera să aibă mult mai multe legături cu cei vii – și mult mai puține cu cei morți.

Dându-și părul pe spate, s-a adunat și le-a zâmbit verișorilor ei.

— Mă bucur să văd că sunteți amândoi bine în dimineața asta!

— Și noi! a spus Percy, în timp ce Blythe și-a așezat ceașca de ceai pe farfurioară și apoi în poală.

— Ai mai avut vreo guvernantă, domnișoară Farrow? a întrebat-o Marjorie, așezându-se pe un mic puf rotund în fața Signei.

— Având în vedere manierele ei, aș zice că nu, a murmurat Blythe cu nasul în jos, înghițind în sec când Marjorie i-a aruncat o privire aspră.

— Vrei să spui că ale tale sunt mai bune? a întrebat guvernanta.

Blythe s-a încruntat, în timp ce Signa a simțit un val de rușine fierbinte și arzătoare. Să fie ea a naibii dacă avea de gând să o lase pe Blythe să vadă că o duruseră cuvintele ei.

— Am avut guvernante în trecut..., a spus Signa. Din când în când.

Orice ar fi crezut Marjorie despre acest răspuns, nu a arătat-o.

— Iar lecțiile?

În loc să recunoască cât timp trecuse de când nu mai avusese o lecție ca lumea, Signa a spus:

— Știu să citesc și să scriu. Și aritmetică, de asemenea.

Doar elementele de bază, având în vedere că nimeni nu stătuse vreodată suficient de mult timp cu ea ca s-o învețe mai mult decât atât.

Buzele lui Marjorie s-au arcuit într-un zâmbet de invidiat.

— Și muzică?

Cum nu voia să le dea verișorilor ei muniție suplimentară ca s-o tachineze, admițând că nu cânta decât foarte rar, Signa a spus:

— Cred că sunt o ascultătoare minunată.

Blythe a tușit în cană, în timp ce Percy a îmbrâncit-o cu cotul, acoperind-o cu propriile chicoteli.

Marjorie i-a ignorat pe ambii Hawthorne.

— Bine, am reținut! De ce să nu începem cu asta, atunci? Cu cititul la prima vedere și cu lecții de pian.

Oricât de frustrant ar fi fost, Signa fusese batjocorită destul de-a lungul vieții, așa că-și putea ignora verii cu ușurință. A dat din cap și s-a și imaginat stând în conacul pe care avea să-l dețină într-o zi, așezată la un pian și cântând cu o grație perfectă. Visul ei

cu ochii deschiși a fost însă de scurtă durată, căci un val de răceală i-a coborât pe șira spinării.

— Domnișoară Farrow?

Vocea lui Marjorie venea de departe.

Signa nu o putea *vedea* pe Lillian, dar sunetul slab al plânsului se lupta să îi fure atenția.

Fără spirite, și-a spus Signa, prefăcându-se că nu aude. *Gândește-te la viitorul tău! La munca pe care trebuie s-o depui pentru a debuta în înalta societate. Oamenii normali nu vorbesc cu morții, Signa.*

Și totuși, nu se putea abține să nu asculte. Se părea că și ceilalți auziseră sunetul, pentru că Blythe rămăsese nemișcată. Ceașca de porțelan i-a alunecat din mâini și i-a căzut în poală, iar ceaiul fierbinte i-a pătat rochia. Percy a sărit în picioare, tresărind, și la fel și Marjorie.

— Doamne, domnișoară Hawthorne!

Guvernanta i-a făcut semn lui Percy.

— Ajut-o pe sora ta să se întoarcă în odaia ei și cheam-o pe Elaine! Blythe va avea nevoie să-și schimbe rochia. Și, dacă tot pleci, încearcă să-ți găsești ceva mai bun de făcut în timpul ăsta, Percy. Amândoi ne distrageți prea mult atenția.

Marjorie a așteptat ca Percy s-o conducă afară din cameră pe sora lui – ai cărei ochi erau încă năuciți și neliniștiți –, înainte de-a se întoarce spre Signa.

— Așadar, acum nu mai contează nimic din toate astea, și nu mai ține cont de sunet. Este doar vântul.

A luat-o pe Signa de mână și a condus-o spre banca neagră și elegantă a unui pian cu coadă extraordinar de frumos, care probabil că costase cât întreaga casă a mătușii Magda, dacă nu chiar mai mult. Nu era nici măcar o umbră de praf pe el.

— Întotdeauna se aude mai tare în perioada asta a anului. Sună de parcă diavolul însuși ar fi călcat în picioare afară.

Signa știa foarte bine că vântul nu avea nimic de-a face cu sunetul, deși n-a putut decât să încuviințeze din cap. S-a așezat, luptându-se cu tendința de-a se face cât mai mică în scaunul ei, în timp ce Marjorie i-a îndreptat spatele și gâtul, așezându-i mâinile în poziția de pornire pe clape.

— Să începem prin a exersa gamele, a spus Marjorie.

Oasele Signei protestau într-o poziție atât de țeapănă și începuseră deja s-o doară. Dar dacă de asta era nevoie pentru a da viață viziunii ei și pentru a-și asigura locul în societate, avea să o facă. Signa a apăsat pe prima clapă și a trebuit să-și ascundă o strâmbătură când degetul i s-a ridicat ud. Fiecare bucățică din ea a înțepenit, iar mușchii i-au împietrit, pentru că nu era nimic pe pian. Și totuși, când și-a ridicat degetul, a văzut noroi pe el și viermișori minusculi care ieșeau dintre clape.

— Gamele tale, Signa! a îndemnat-o Marjorie, fără să dea vreun semn că ar fi văzut ce se întâmpla sub degetele elevei sale.

Nu a văzut că picioarele Signei se afundau în noroiul care nu era acolo sau că degetele ei deveniseră niște bețișoare în jurul cărora se încolăceau viermii.

Mesajul lui Lillian era clar ca lumina zilei – Signa trebuia să se grăbească și să găsească grădina, altminteri acest spirit nu avea să se odihnească niciodată.

Dar, până atunci, Signa s-a întărit și a apăsat în continuare pe clapele murdare de noroi, refuzând să se oprească din cântat.

ZECE

Au trecut ore până când Signa a ieșit afară, întinzându-și spatele dureros și lăsând vântul s-o biciuiască. Aerul era răcoros, dar orice putea fi înfruntat cu eșarfa ei și c-o burtă plină de ceai cald. Corpul i s-a bucurat de răcoare după ce petrecuse atât de mult timp la lecții.

Într-o singură zi, aproape că uitase de contrastul puternic dintre interiorul și exteriorul proprietății. Aici era un loc de basm – înconjurat de câmpii nesfârșite cu iarbă îngălbenită, de flori sălbatice care împânzeau pământul și de aurul frunzelor împrăștiate pe jos. După-amiaza era liniștită; niciun corp nu dansa înăuntru sau afară din casă. Niciun străin dichisit. Cu toate că Signa nu știa ce pregăteau bucătăresele, un miros de aluat și de dulce încălzea aerul din jurul ei, iar stomacul a început să protesteze, în ciuda faptului că Marjorie o îndopase cu mai multe chifle decât fusese în stare să mănânce.

Dar urma să fie timp pentru dulciuri mai târziu, când mâinile ei nu aveau să mai fie pline de noroi – viermi și pământ care nu erau cu adevărat acolo.

Vino în grădina mea și salvează-o!

Signa *trebuia* să meargă în acea grădină, dar, mai întâi, trebuia s-o găsească.

În spatele proprietății se aflau câmpii prăpăstioase și nesfârșite; în fața ei, garduri vii bine îngrijite și o plantație de arțari. Și mult dincolo de Thorn Grove se vedea un rând de copaci care marca începutul pădurii. Nicio urmă de grădină la vedere.

Signa ar fi putut crede că spiritul se jucase cu ea, dacă nu ar fi fost conversația ei cu Sylas din urmă cu două zile – acesta îi spusese că, pe vremuri, lucrase în grădină cu Lillian. Și deși Signa nu era prea încântată de ideea de a-i cere ajutorul, el era totuși cea mai sigură opțiune. Având în vedere diferența de clasă atât de mare dintre ei, cu siguranță că n-ar fi îndrăznit s-o denunțe pentru că își băga nasul unde nu-i fierbea oala.

Așa că Signa și-a luat la plimbare rochia cea galbenă și hidoasă și și-a croit drum pe gazonul îngrijit până la grajduri, ținându-și tot mai strâns fustele pe măsură ce se apropia de animalele care pufneau și băteau din copite. Caii din Thorn Grove erau creaturi masive, cu părul lucios de toate culorile – de la negru fără pată, la alb pur și castaniu bogat. Păreau să se simtă confortabil în grajdurile lor spațioase, dar Signa nu prea avea încredere în barierele de lemn care îi rețineau. Dacă aceste animale ar fi voit să iasă, ar fi fost suficient de istețe ca să se elibereze singure.

Signa a început să iscodească prin grajd, plimbându-se în vârful picioarelor, înconjurată de cai care-și întindeau gâtul spre ea în încercarea de a-i atrage atenția. Unul dintre ei a mers atât de departe, încât a ciupit-o de umăr, iar Signa s-a tras înapoi ca să-i dea un bobârnac apăsat peste nas.

— Nu-nu, nu merge așa ceva! l-a admonestat ea, netezindu-și umărul rochiei. Să mângâi așa o femeie nu este o cale de-a o face să-ți dea atenție.

Calul a pufnit, indignat. Era mai mic decât ceilalți, deși nu părea mai tânăr. Pe când părul celorlalți strălucea, al lui era de un maro tern, de culoarea caramelului ars. În comparație cu ceilalți, era slab și cumva ciudat.

— Ei bine, i-a spus ea, cu mâinile în șolduri în timp ce-l privea, nu ești tu prostuț?

Drept răspuns, calul și-a întins gâtul ca s-o ciupească de umăr încă o dată. Signa era la jumătatea pasului, trăgându-se în spate ca să scoată pânza din gura calului, când cineva a început să râdă. Era un sunet bogat, care i-a dat Signei mici fiori pe șira spinării. L-a recunoscut într-o clipă.

Signa s-a întors, căci nu-l auzise pe Sylas apropiindu-se. Era la fel de surprinzător de înalt ca întotdeauna, iar părul său negru era dat pe spate acum, punându-i în evidență liniile frumoase ale feței. În ciuda aerului rece de toamnă, Sylas purta doar pantaloni și o tunică de bumbac cu mânecă lungă. Era deschisă la guler, cu mânecile suflecate peste brațele puternice – ca și cum ar fi fost la muncă, deși cizmele și mănușile închise la culoare abia dacă aveau vreo pată de murdărie pe ele. Erau dintr-o piele extrem de fină – și extrem de bine întreținute pentru un grăjdar.

Sylas și-a sprijinit brațele de o stivă de baloți de fân. Lângă el, în alertă, stătea un câine de vânătoare mare și cenușiu, cu urechile ridicate și capul înclinat.

— Nu știam că familia Hawthorne are un câine, a spus Signa în lipsă de altceva, enervată că limba ei se arăta atât de timidă și amorțită în fața acestui tânăr.

Oricât de nepoliticos ar fi putut el să fie, din pricina lipsei dintotdeauna a oricărei companii masculine de vârsta ei, Signa avea dificultăți – mai mari decât ar fi vrut să recunoască – să poarte o conversație.

— Oh, da! a spus Sylas. E o bestie. Dresată să ucidă pe oricine ar intra pe moșie.

Signa a făcut un pas agitat înapoi. Dar, în clipa următoare, câinele și-a lăsat limba să-i atârne afară din gură și s-a răsucit fericit pe spate. Signa a aruncat o privire către Sylas.

— Am spus că a fost dresat, a rostit tânărul. Nu că ar fi ascultat vreodată. Și îmi aparține mie, nu celor din familia Hawthorne. Numele lui este Gundry.

Signa s-a aplecat, scărpinând burta oferită de Gundry. A început să râdă când câinele, gâfâind, s-a răsucit să-i lingă mâna. Signa își dorise întotdeauna un animal de companie... Orice creatură ar fi fost bună, de fapt. Visase să aibă o pisică... sau un câine de vânătoare. Chiar și un șobolan ar fi fost de ajuns, atât timp cât i-ar fi ținut companie. Dar, având în vedere cât de des se muta, nu îndrăznise să ceară unul, de teamă că i s-ar fi putut întâmpla ceva sau că vreunul dintre tutorii ei ar fi refuzat s-o lase să-și ia animalul de companie cu ea la noua casă. Nu se gândise niciodată prea mult la un cal, având în vedere mărimea animalului, deși presupunea că ar fi fost un companion la fel de grozav.

— Călărești, domnișoară Farrow?

Vocea lui Sylas era rece ca vântul din jurul lor, tachinând-o în timp ce ea tot încerca să îndepărteze botul insistent al calului din părul ei.

— Pari să ai un talent înnăscut.

— Ah, da, aproape uitasem ce maniere uimitoare ai.

Signa și-a trecut o mână peste păr, pentru a se asigura că rămăsese fixat la locul lui.

— A trecut mult timp de când n-am mai fost în preajma cailor. Răposatul meu unchi avea câțiva, dar au fost vânduți când a murit, iar el n-a fost niciodată prea încântat să îi călăresc. Deși ai lui nu erau chiar atât de mari.

— Călăritul era o pasiune pe care cei doi stăpâni o împărtășeau.

Sylas a trecut la calul care se juca cu Signa și i-a pus palma pe bot. Acesta s-a liniștit imediat, respirând mulțumit.

— Stăpânul Hawthorne vine rar să-i vadă acum, dar el este cel responsabil pentru acești cai. Întotdeauna a iubit lucrurile frumoase.

Signa a aruncat o privire la calul cel mai mic și pisălog, iar Sylas a râs.

— Această creatură este Balwin, o frumusețe aparte. Se spune că a fermecat-o pe Lillian pe vremuri – l-au cumpărat de la un han vizitat în timpul unei vacanțe de vară. E un cal destul de amuzant, dar capricios. Face ce îl taie capul.

Sylas Thorly, bărbatul care o terorizase o zi întreagă cu ciudățeniile sale, era topit după un cal ciudat și un câine de vânătoare mare și cenușiu care părea pe jumătate lup. Signa n-ar fi bănuit niciodată asta.

— Am venit să călăresc, a spus Signa, hotărâtă. Vreau să văd grădina lui Lillian.

O străfulgerare de surpriză a traversat fața lui Sylas înainte de a da din cap.

— Alege-ți un cal, atunci! Nu pe Balwin – e la rând să fie plimbat, dar îi place să-și testeze călăreții.

— Ce zici de ăla?

Signa a arătat spre un armăsar negru, superb, a cărui blană era atât de strălucitoare, încât părea udă.

— Ce-ai zice să încercăm una dintre iepele mai bătrâne? Cum ar fi cea albă de acolo, din dreapta?

Sylas a arătat spre un cal alb și solid, dar ochii Signei s-au îndreptat în schimb spre o superba iapă aurie de lângă ea. Era un pic mai înaltă, iar ochii ei erau mult mai vioi. A pufnit și a bătut din copite într-un salut plăcut, ca și cum ar fi invitat-o pe Signa să se apropie și s-o salute.

— Dar ea? a întrebat Signa, în timp ce-i oferea calului palma ca să i-o miroasă și să-și plimbe buzele pe ea.

Sylas și-a coborât bărbia.

— E... un cal prietenos, dar nu a mai ieșit de ceva vreme. Poate alegi un altul... Domnișoară Farrow, ce faci?

— Îl vreau pe ăsta!

Signa desfăcea deja încuietorile de la boxă și pășea înăuntru pentru a-și lua calul, atrasă de iapa aurie într-un mod pe care niciunul dintre ceilalți nu i-l inspirase. Iapa a clipit din ochii ei de ciocolată la Signa și a pufnit, plecând capul ca și cum ar fi fost o ofrandă. Signa a acceptat ofranda și și-a trecut degetele peste gâtul catifelat al calului, scărpinându-l după urechi.

— E ceva *în neregulă* cu asta? a întrebat Signa, iar iapa s-a uitat la Sylas, de parcă ar fi așteptat un răspuns politicos.

— Bineînțeles că nu.

Sylas a suspinat și a luat echipamentul de pe peretele lateral al boxei înainte de a o urma pe Signa înăuntru pentru a pune șaua pe cal.

— Doar că Mitra a fost calul lui Lillian. Totuși, era și timpul să ai parte de-o plimbare cum se cuvine, nu-i așa, fato?

A mângâiat gâtul iepei mult mai delicat decât se aștepta Signa — are s-a trezit că se uită fix la el, iar blândețea din tonul lui i-a înfiorat pielea.

— Așteaptă afară!

Vocea lui Sylas nu mai avea aceeași blândețe când i-a vorbit Signei, care a tresărit.

— O pregătesc eu!

UNSPREZECE

CÂND SYLAS S-A AVENTURAT AFARĂ DIN GRAJDURI, UN SFERT DE oră mai târziu, purta o manta groasă, bleumarin, și conducea nu un cal, ci doi, iar un câine de vânătoare gâfâia lângă el. Alături de frumusețea sa aurită stătea Balwin, armăsarul roib cel sâcâitor, care acum se încăpățâna să încerce să-i mănânce părul lui Sylas.

— Mi-ai adus opțiuni? a fost tot ce-a fost Signa în stare să întrebe.

Sylas, deși ocupat să-l îndepărteze pe Balwin, a pufnit.

— Vin cu tine! Grădina lui Lillian este în pădure. E clar că nu ai mai încălecat de ceva vreme, iar dacă te-aș lăsa să mergi acolo fără escortă, domnul Hawthorne mi-ar lua capul.

Signa și-a încleștat dinții în semn de împotrivire. Ca și cum i-ar fi simțit supărarea, Mitra s-a așezat între ei și a împins-o pe Signa cu greabănul. Signa, la rândul ei, a pus mâna pe gâtul calului, mângâindu-i coama moale. Cu vârful degetelor, îi simțea pulsul nestăpânit al vieții – bătăile alerte ale inimii ei și respirația inegală, nerăbdătoare.

Erau o pereche bine potrivită, fiecare dintre ele la fel de dornică să se elibereze și să rătăcească. Dar Signa a ezitat când a

încercat să încalece calul. Oricât de înaltă ar fi fost, scărițele erau prea sus. Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului Mitrei și a încercat să se ridice, dar calul a nechezat și a scuturat-o.

În spatele ei, Sylas a întrebat cu veselie în glas:

— Ai nevoie de ajutor?

Cu capul sus, Signa l-a ignorat și a încercat din nou, agățându-se zdravăn de cal, în timp ce încerca să își balanseze un picior în scară. Mitra bătea pământul în timp ce Signa atârna de ea, alunecând și refuzând să se recunoască învinsă.

— Doamne, încăpățânată ești!

De data asta, Sylas n-a mai întrebat nimic înainte de a-și așeza mâinile pe talia Signei, ridicând-o în șa. A făcut-o cu o singură mișcare de balans, ca și cum Signa ar fi fost ușoară ca o pană. Cu toate că inima Signei a tresărit, Sylas n-a părut să se sinchisească de atingerea atât de intimă. În timp ce-o bătea ușor pe crupă pe Mitra, s-a asigurat că picioarele Signei sunt bine fixate în scări și apoi l-a încălecat și el pe Balwin.

Sub Signa, Mitra tremura de nerăbdare. N-a mai așteptat o comandă înainte de a porni într-un trot atât de zguduitor, încât fata a început să alunece din șa. A apucat însă iute frâiele, aplecându-se din talie ca să se stabilizeze. Apoi Sylas a ajuns lângă ea, plesnind cu un băț pe crupa Mitrei. Signa a vrut să țipe la el, căci lovitura lui făcuse calul să necheze și să se miște mai repede, deși zdruncinătura s-a liniștit în câteva secunde.

Signa s-a așezat mai dreaptă în șa, aruncându-i o privire lui Sylas, ai cărui ochi scânteiau malițioși, în timp ce călăreau de-a lungul câmpiilor, peste dealuri acoperite de flori sălbatice și prin zone mocirloase care le încetineau caii. Se apropiau tot mai mult de păduri, până când pieptul Signei a început să ardă de dorința de-a ajunge odată.

Vino în grădina mea! Spiritul lui Lillian o trăgea, ghidând-o.

Vino în grădina mea!

Signei i se făcuse pielea ca de găină pe brațe și pe picioare. Nu mai văzuse niciodată un spirit atât de furios, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie terorizată de Lillian Hawthorne. Mai mult decât atât – deși nu dorea să recunoască asta cu voce tare –, Signa simțea cum curiozitatea își înfige ghearele în ea. O mare neorânduită de piese de puzzle pe care ar fi vrut să le pună în ordine.

Trebuia să afle ce voia spiritul de la ea și cum de o femeie atât de tânără și atât de frumoasă murise într-o grădină secretă, ascunsă într-o pădure îndepărtată din spatele conacului Thorn Grove.

Signa i-a dat ușurel pinteni Mitrei, iar calul a răspuns imediat. Fusese totuși calul lui Lillian; poate că și ea simțea atracția.

În graba lor, l-au lăsat pe Sylas în urmă, care striga, încercând să-i oprească să se arunce cu capul înainte în pădure. Deși Mitra se descurca desăvârșit pe câmpii, fără să se abată de la drumul ei, Sylas se lupta să-l îndemne pe rebelul de Balwin înainte. Vocea lui Sylas suna goală în urechile Signei, iar protestele lui se ștergeau pe măsură ce se îndepărta. Signa nu aștepta – *nu putea* să aștepte. Pădurea i-a făcut semn, iar ea s-a afundat în pântecele monstrului, lăsându-i fălcile să se închidă și să o înghită cu totul.

Pădurea a mistuit-o, îmbrățișând-o cu atâta ferocitate, încât strigătele furioase ale lui Sylas și galopul copitelor lui Balwin au dispărut, singurul sunet rămas fiind foșnetul moale al copacilor de toamnă, cu frunze de-un portocaliu de grâne și de-un verde de miezul nopții.

Nu a durat mult până când iarba îngălbenită s-a încurcat în jurul șosetelor albe ale Mitrei. Pădurea trăgea de fustele Signei și de coama Mitrei, zgâriindu-le pielea, flămânde de sânge. Signa a încercat să acopere calul cât a putut mai bine, dar crengile erau joase și sălbatice, așa că totul a fost în zadar.

Cu coada ochiului, a surprins o străfulgerare de alb atât de trecătoare, încât ar fi ratat-o dacă ar fi clipit. Aceasta a apărut din

nou câteva secunde mai târziu, undeva, spre dreapta, unde copacii se rupseseră în două sau fuseseră tăiați. Signa a urmat ceea ce știa că e spiritul lui Lillian, care a condus-o într-un luminiș și la o poartă de fier încastrată într-un zid de piatră îmbătrânit de vreme. A împins poarta, descoperind că în mijlocul ei era un lacăt acoperit de iederă și vrejuri.

S-a bucurat că nu era nimeni prin preajmă care să-i audă blestemul – foarte nepotrivit pentru o lady – atunci când a dat cu ochii de zidul grădinii, de trei ori mai înalt decât ea și imposibil de escaladat chiar și dacă ar fi stat pe spatele Mitrei. S-a agățat de lacăt, iar frustrarea i-a crescut și mai mult când acesta nici măcar nu s-a mișcat din loc.

Cum ar fi putut să găsească o cheie a unei grădini care în mod clar fusese abandonată de luni întregi? Nu ar fi putut nicidecum să i-o ceară lui Elijah, iar Sylas probabil că știa deja că locul e închis și o făcuse să umble după cai verzi pe pereți doar pentru a râde de ea. Cu mâinile strânse pe frâie, Signa era pe cale să se întoarcă și să-l găsească pe Sylas ca să-i spună vreo două de dulce, când a surprins o altă străfulgerare albă cu coada ochiului.

Lillian era acolo, privind, ascunsă în umbra porții de fier. Avea părul într-o nuanță unturie, iar fața îi era acoperită cu mușchi și cu vrejuri putrede împletite care intrau în gaura deschisă, unde ar fi trebuit să fie o gură. Ochii goi priveau printre frunzele de iederă. Dar nu se uitau la Signa, ci în spatele ei, spre pământ.

Signa s-a întors, remarcând cunoscutele fructe mici și negre de beladonă, iar, când a înțeles, a simțit că pieptul i s-a despicat în două.

În noaptea în care mâncase ultima dată beladonă, în noaptea în care vorbise cu Îngerul morții, se folosise de puterile lui ca de ale ei proprii. Și dacă ar putea s-o facă din nou? Îl văzuse trecând prin pereți. Îl văzuse dispărând în umbră, iar apoi închegându-se la loc, după voia lui. Era oare posibil să poată face și ea asta?

Signa a descălecat, strângând din dinți la vederea fructelor de beladonă, care o așteptau jos, lângă cizme. Nu ar fi vrut să se apropie din nou de Îngerul morții până când nu ar fi găsit vreo cale de a-l distruge și de-a pune capăt acestui blestem nenorocit. Dar dacă voia ca Lillian să o lase în pace, i se părea că nu are de ales.

Cu groaza în stomac, s-a aplecat și a cules fructele, umplându-și buzunarele și pumnii.

Îngerul morții s-a profilat în aer ca o furtună apropiată, întunecată și grea. Signa a simțit greutatea lui sufocând-o, avertizând-o. Chiar și sunetul vântului a devenit la fel de tăios ca o lamă când lumea și-a încetinit mersul în jurul ei, ca și cum timpul s-ar fi oprit.

Dar Îngerul morții nu avea să o atingă. Niciodată nu o făcuse.

Signa și-a zdrobit cinci fructe pe limbă și a așteptat, cu sângele arzând și fiorii coborându-i pe șira spinării. Nu a durat mult până ce otrava i-a cuprins măruntaiele. Până ce vederea i s-a tulburat, în timp ce fantasme ale pădurii se strecurau din umbre, înconjurând-o. Până când o putere fără seamăn s-a închegat în ea, invitând-o să vină și s-o încerce.

Îngerul morții sosise.

DOISPREZECE

PREZENȚA ÎNGERULUI MORȚII ERA CA UN GER CARE O MISTUIA PE Signa până în măduva oaselor, un lac de gheață în care s-ar fi scufundat cu capul înainte. Dar, în loc să o lase să iasă la aer, el a îmbrățișat-o în unde, nevrând s-o mai lase să plece.

— Bună, Păsărică! Ai venit să mă înjunghii din nou?

Vocea lui a fost un balsam care i-a liniștit pielea de găină de pe trup, iar Signa s-a înfuriat când și-a dat seama de răspunsul corpului ei în fața lui. Nu simțea mânie, nici frică, ci o curiozitate adâncă și otrăvitoare, de care nu părea să se poată scutura.

— Spune-mi dacă pot folosi mai multe dintre puterile tale! i-a cerut ea.

Dacă el nu avea să ezite, atunci nici ea nu avea să o facă.

Signa și-a ridicat bărbia și s-a întors cu fața la el. Sau, cel puțin, așa credea că e, cu fața la el. Era greu de știut care îi era forma. Îngerul morții era puțin mai mult decât umbrele copacilor. Întunericul care zăbovea în colțurile unde nu putea ajunge lumina. Era nicăieri și era peste tot, până când, încet-încet, umbrele sale au început să se strângă de-a lungul pământului, mistuind poala

pădurii și scăldând-o în întuneric, până când a ajuns el acolo. Fără chip, fără gură, doar forma unui bărbat care se profila deasupra ei.

— Spune-mi, Signa, a început Îngerul morții, ignorându-i cererea de mai devreme, te temi de mine?

Umbrele lui s-au strâns și mai mult, până când silueta lui a devenit mai mică, mai puțin impunătoare.

— Cei mai mulți oameni se tem de Îngerul morții. Se tem de el toată viața, deși nu mă văd niciodată până la ultima lor suflare. Există o mână de oameni cu un ochi mai ager, desigur. Cei care își petrec viața încercând să facă legătura dintre cei vii și cei morți și care pot azvârli câte-o privire în spatele vălului. Dar când stau în fața lor, chiar și ei sunt destul de înțelepți, încât să se teamă de mine. Și totuși, m-ai chemat de nenumărate ori. Mi-ai pus întrebări. Ai mers chiar atât de departe, încât ai încercat să mă ucizi.

Deși erau cuvinte grele, Signa nu a ratat stropul de umor din ele. Asta a aprins în ea un infern înflăcărat și furios.

— Oare sunt amuzantă pentru dumneata, *domnule*?

Signa a strâns din dinți în timp ce umbrele dansau printre copaci.

— Uneori.

Vocea lui era doar cu puțin mai mult decât o șoaptă în vuietul vântului, deși ea o auzea la fel de clar de parcă ar fi venit din propriile gânduri.

— Iar alteori ești o nesfârșită enervare. Însă întotdeauna ești o fascinație.

Să vorbești cu Îngerul morții era ca și cum ai fi ascultat o ghicitoare. Abia rezista să nu-și dea ochii peste cap la cât bătea el apa-n piuă și a trebuit să-și mai spargă încă două fructe de beladonă pe limbă.

— Spune-mi dacă pot să fac mai mult cu puterile tale, a spus ea mai ferm de data asta, dar abia susurat, în caz că Sylas ar fi fost prin apropiere. Ai spus în acea noapte că poți să-mi explici, așa că fă-o! Repede!

Dacă Îngerul morții avea ochi, Signa își imagina că privea drept în ei.

Copacii au tăcut când a vorbit el:

— Aici, în acest spațiu dintre cei vii și cei morți, s-ar părea că ești în stare să faci mai mult decât să mă necăjești, Păsărico. Nu-ți cunosc abilitățile, dar cred că n-am avut parte decât de ceva superficial.

Signa a înghițit teama care i se adunase în gât, căci suspiciunile i se confirmau.

— Cum este posibil așa ceva? Ce-ai făcut cu mine?

Când pământul de sub picioarele ei s-a cutremurat, Signa a înțeles că pusese întrebarea greșită.

— Pentru că te grăbești să dai vina pe mine, vreau să se știe că *eu* nu am făcut *nimic*, a spus Îngerul morții. Eu nu sunt responsabil pentru darurile voastre. Nu sunt responsabil pentru ceea ce i s-a întâmplat mătușii tale, deși uneori îmi doresc să fi fost. Lucrurile prin care te-a făcut să treci... Dacă nu ai fi vrut-o în viață, poate că aș fi luat-o cu mult timp în urmă.

— Faptul că vreau pe cineva în viață nu te-a oprit niciodată.

Trupul ei era încordat ca un arc, gata să sară.

— Trebuie să cred că n-ai avut nimic de-a face cu morțile care mă urmăresc oriunde mă duc? Că eu sunt singura responsabilă pentru ele?

Noaptea s-a tras mai aproape când Îngerul morții a înaintat spre Signa.

— Nu ai nicio responsabilitate pentru acele morți. Magda a fost prima viață pe care ai luat-o. Nici măcar eu nu mă așteptam la asta.

Dacă ceea ce spusese Îngerul morții era adevărat și nici măcar el nu se așteptase ca asta să se întâmple, atunci...

— *Cum?*

Vântul însuși părea să șoptească răspunsul.

— Există un motiv pentru care poți vedea spiritele, Signa. Există un motiv pentru care poți să traversezi zidul dintre viață și moarte. Deși nu am reușit să confirm *de ce*, se pare că suspiciunile tale sunt corecte. Când ești aici – odată ce ai traversat zidul și ești în stare să mă vezi –, se pare că ai acces la un arsenal de abilități asemănător cu al meu.

Era tare ciudat amestecul de ușurare și groază pe care îl simțea Signa. La confirmarea a ceea ce făcuse, fierea i s-a urcat în gâtlej. Niciuna dintre celelalte morți nu fusese din vina ei, ceea ce, desigur, era o ușurare. Totuși, moartea Magdei *fusese* din vina ei. Mătușa murise de mâna Signei – și numai gândul ăsta a făcut-o să-și dorească să se ghemuiască lângă cel mai apropiat copac și să zacă acolo.

— Ascultă-mă! i-a șoptit Îngerul morții. În acea noapte au fost încălcate niște reguli importante. Viața și moartea sunt un joc al echilibrului, Signa. Un echilibru care trebuie menținut mereu, altfel vei aduce haosul în lumea asta. Magda nu trebuia să moară în acea noapte. Când o viață este luată, alta trebuie cruțată. Ai înțeles?

Cuvintele lui, da, dar ce însemnau cu adevărat? Signa cu greu înțelegea ceva din toate astea. Suspinul Îngerului morții i-a atins obrajii în timp ce umbrele lui o înconjurau.

— Când ai ucis-o pe Magda, a explicat el cu vocea obosită, a trebuit să-i las viața unui alt om care ar fi trebuit să moară în aceeași noapte. Lui Blythe i-am lăsat-o.

Ochii ei s-au ridicat brusc.

— Blythe ar fi trebuit să moară?

Deși întâlnirile lor fuseseră scurte, Signa văzuse cât de înflăcărat și mândru era sufletul lui Blythe. Fata era prea tânără, prea inocentă și prea plină de voință ca să moară înainte de a avea șansa să trăiască cu adevărat. Deși Signa știa că nu ar fi trebuit, că nu

era corect, gândul că moartea mătușii Magda o salvase pe Blythe a făcut-o să se simtă... mai bine.

Era ceva ce ar fi fost dispusă să facă din nou, dacă avea de ales.

— Ai salvat-o pe Blythe?

— *Tu* ai salvat-o pe Blythe, a corectat-o Îngerul morții. Deși ai ucis-o pe-o alta ca s-o faci. Înțelegi ce-ți spun, Signa? Totul are un preț.

O bună bucată de vreme, Signa a fost prea captivată de cuvintele lui ca să poată vorbi.

Ea o salvase pe Blythe!

Nu o condamnase pe Blythe la o moarte subită. N-o blestemase, n-o ucisese, nu fusese motivul suferinței ei. Mai degrabă, pentru prima dată, Signa *salvase* pe cineva.

Cu mintea răscolită, și-a apăsat mâinile pe pieptul agitat, ca și cum ar fi vrut să-și potolească inima. În acest spațiu dintre viață și moarte, ea avea puterile Secerătorului. Dacă asta era adevărat pentru a lua și-a da viață, atunci ce altceva putea să facă? În mintea ei se contura o idee, deși avea nevoie să afle mai multe înainte de a o pune în aplicare.

— Lillian m-a contactat aseară, a recunoscut Signa brusc, vorbind în șoaptă, de parcă spiritul ei ar fi putut auzi.

— Nu sunt surprins, a spus el. Acțiunile tale au salvat-o deja o dată pe fiica ei. Tu și Blythe sunteți legate acum.

— Ai știut că se va întâmpla asta? a întrebat Signa, mai curajoasă decât se simțise vreodată, în timp ce privea în adâncurile umbrelor lui. Ai știut că voi ajunge aici, la Thorn Grove?

— Știam că Blythe avea să moară în acea noapte, așa cum știam și că Hawthorne sunt ultimele tale rude rămase. Am cruțat-o pentru ca tu să fii binevenită aici, deși nu pot să-i înlătur bolile.

Poate că nu era înțelept să-l provoace pe Îngerul morții, dar nu-i păsa.

— Sunt cu adevărat binevenită sau tu ești motivul pentru care mă aflu aici? Ce vrăjitorie ai aruncat asupra familiei Hawthorne ca să mă accepte?

— Nu a fost nicio vrăjitorie, i-a spus el. Am grăbit doar toată povestea cu o scrisoare. În ciuda a ceea ce poți crede despre mine, vreau să fii în siguranță și într-un cămin stabil. Dacă aș fi ales pe altcineva în loc de Blythe, oportunitate asta ar fi fost pierdută.

Signa a digerat informația, neștiind ce să creadă. Nu *părea* să mintă, dar, din nou, era Îngerul morții. Parcă el inventase înșelăciunea.

— Lillian mă așteaptă.

S-a întors cu fața la porțile grădinii.

— Acolo, în interiorul grădinii.

Grădina *încuiată*.

— Și cum ai de gând să intri?

Din nou, în vocea lui a răsunat cel mai enervant amuzament.

— Să te cațări pe iederă? Cred că mi-ar plăcea să privesc asta.

Signa l-a ignorat. Dacă ceea ce îi spusese el era adevărat, iar ea chiar avea capacitatea de a-i deține puterile, atunci exista o cale. Dacă el putea deveni imaterial – dacă putea deveni o umbră, atunci ce o oprea pe ea? Signa avea o singură ezitare: nu știa cum să folosească astfel de puteri. În noaptea în care o omorâse pe mătușa Magda, nu intenționase să-i facă nimic altceva femeii decât s-o țină departe.

— Poți să treci prin pereți? a întrebat Signa, deși credea că știe deja răspunsul.

— Pot trece prin orice, a venit răspunsul intrigat al Îngerului morții.

— Vasăzică, dac-aș dori să trec prin poarta grădinii...

— Ar trebui pur și simplu să invoci puterea, să-ți clarifici intenția și s-o faci.

— Și cum rămâne cu corpul meu? a întrebat ea. Voi rămâne întreagă sau mă voi transforma într-un spirit?

Râsul Îngerului morții a fost ca un tumult care a zguduit pământul.

— Vei rămâne în întregime tu însăți. Nu trebuie decât să fii aici, cu mine, de cealaltă parte a zidului. De ce nu faci o încercare?

N-a prea avut de ales.

Trăgând adânc aer pe nas, Signa a încercat să-și adune puterile – ceea ce părea ridicol, având în vedere că nu putea simți nimic și încă mai credea pe jumătate că totul e doar o minciună pusă la cale ingenios – și a alergat spre gratiile groase de fier ale porții grădinii.

Spre surprinderea ei, nu s-a izbit cu capul de poartă. Dar nici nu a reușit să treacă *prin* ea. Cel puțin nu în întregime.

Copacii s-au scuturat, iar pământul s-a cutremurat când râsul Îngerului morții i-a înfiorat oasele Signei. Nici măcar nu fusese sigură că el ar fi putut să scoată un astfel de sunet, deși, la auzul lui, a simțit căldura urcându-i-se în obraji. Pentru că era blocată în poarta grădinii, cu jumătatea din față în interiorul grădinii și jumătatea din spate încă lângă Îngerul morții.

Simțea că era ceva tare *înăuntrul* ei. Un metal rece și mușcător, care i se lovea de măruntaie. Mâinile îi tremurau de absurditatea a ceea ce se întâmplase, simțindu-se ca și cum ar fi fost tăiată pur și simplu în două.

— Am uitat să menționez! a adăugat Îngerul morții cu vocea clară ca o pajiște însorită. Dacă puterile tale sunt la fel ca ale mele, atunci abilitățile noastre sunt centrate pe intenție. Poți să faci orice vrei, însă dacă te îndoiești de tine fie și-o secundă... Ei bine...

Îngerul a râs din nou, iar Signa nu a putut să nu observe că și stelele au clipit odată cu sunetul, ca și cum și ele o găseau ridicolă.

Cât de multă putere, se întreba ea, avea Îngerul morții? Și câtă putere avea *ea*?

Signa s-a grăbit să-și mai bage câteva fructe de beladonă în gură, căci nu voia să descopere ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi

revenit la materialitate în această stare – sau, poate și mai rău, dacă ar fi fost descoperită de Sylas.

— Ai de gând să mă ajuți, a șuierat ea, sau pur și simplu o să stai acolo și-o să continui să râzi, grămadă inutilă de umbre ce ești?

Râsul Îngerului morții a încetat.

— Ei, hai, Păsărică! Trebuie doar să ceri ajutor – și al tău va fi.

Supărarea clocotea în ea, revărsându-se.

— Scoate-mă de aici înainte să...

— Înainte ca fructele tale să slăbească și să devii iar complet muritoare? Sau înainte ca băiatul ăla să te găsească cu fundul în sus?

Deși Signa nu-l putea vedea, s-a liniștit la atingerea umbrelor care i-au înghețat pielea.

— Nimeni nu a îndrăznit să-mi vorbească în felul în care o faci tu. De ce ești atât de politicoasă cu ceilalți? Atât de modestă și de blândă, și totuși atât de îndărătnică atunci când vorbim? Roagă-mă cu amabilitate, Signa Farrow!

Signa și-a dat ochii peste cap.

— Poate pentru că, ori de câte ori ești în preajmă, cineva tot sfârșește prin a muri.

Dar era mai mult decât atât. Poate pentru că Îngerul morții nu putea exista – pentru că el *nu ar fi trebuit* să existe, iar Signa nu era pe deplin convinsă că nu era un produs al propriei imaginații. Cineva pe care îl crease în singurătatea ei, ca o modalitate de a explica lucrurile ciudate care i se întâmplau.

Sau poate pentru că Îngerul morții era real, iar Signa se simțea prea în largul ei când îl avea în preajmă. Cu toate prefăcătoriile lăsate deoparte, cuvintele ei au devenit mai ascuțite și mai veninoase. Posibil să fi fost din cauză că nu mai avea nevoie să-l impresioneze. Nu avea nevoie de bună-cuviință și nici să-și gândească de două ori fiecare gând și acțiune. Cu el, nu era nevoie să se prefacă.

Poate că, pur și simplu, așa era ea.

— M-ai urmărit? a întrebat ea.

— Mi se pare că faci ca timpul să treacă mai repede. Altfel, mă plictisesc și obosesc – și pe cine altcineva pot să tachinez?

Răspunsul lui a surprins-o – atât de obraznic, atât de îndrăzneț! Ura cât de tare o tulbura.

— Având în vedere că mă găsești atât de fascinantă, ar fi bine să mă ajuți să ies din asta înainte de-a mă materializa și de-a începe să sângerez din cauza *barelor de fier* care îmi străpung *organele interne.*

Îngerul morții aștepta, nemișcat, răbdător și clar mult mai amuzat decât ar fi trebuit să fie, până când Signa a adăugat cu amărăciune un laconic:

— *Te rog!*

— Aha, așa e mai bine! Mă bucur să văd că înveți!

Era în fața ei acum, iar umbrele au întins spre ea... au întins... o mână? Signa nu văzuse niciodată ceva cât de cât omenesc la Îngerul morții, dar era, într-adevăr, o mână învăluită în umbre. O mână care a ezitat în aer o clipă, înainte ca degetele să i se încolăcească în jurul degetelor ei. Viața din jurul lor s-a oprit, ținându-și respirația.

Și lumea a început să respire când Îngerul morții a tras-o în grădină.

TREISPREZECE

Grădina nu era atât de moartă pe cât se așteptase Signa.

Primul lucru pe care l-a auzit când a intrat a fost zgomotul liniștit al unui șuvoi de apă, la care se alătura un cor de broaște care orăcăiau. Solul era bogat și gata pentru toamnă, cu o abundență de omag violet, crizanteme roșii și portocalii, panseluțe cu un miez purpuriu profund care se revărsa peste petalele galbene, hamamelis îmbobocit și zeci de plante uimitoare pe care nu le mai văzuse niciodată. Vizavi de ele se aflau rânduri de ierburi uscate, necosite, și, mai în spate, tufișuri de mătrăgună. Deși neîngrijită, grădina nu părea părăsită cum era cea a mătușii Magda. Strălucitoare în soarele de la apus, grădina asta părea vie și sălbatică, plină de vrajă.

Signa a încercat să-și imagineze cum ar fi putut arăta în timpul unei zile călduroase de vară, cum s-ar fi bucurat Lillian de cântecul păsărilor și de zumzetul insectelor, în timp ce stătea întinsă în iarbă, la soare. Sau poate la un picnic.

Lillian, Lillian, Lillian. Numele zumzăia prin aer, ca și cum grădina îi deschidea calea, îndemnând-o pe Signa să meargă înainte.

— A fost o moarte liniștită?

Era aceeași întrebare pe care Signa i-o pusese lui Sylas. *De data* asta însă a mers direct la sursă.

Îngerul morții s-a oprit lângă ea, iar tensiunea vibra în aer.

— În ciuda a ceea ce pari să crezi despre mine, nu sunt un monstru. Deși durerea nu poate fi evitată întotdeauna, încerc să fac moartea liniștită atunci când pot. Nu pot să-i iau pe toți în starea lor cea mai fericită, dar încerc.

Spre surprinderea ei, Signa a constatat că îl crede.

— Atunci ce s-a întâmplat cu Lillian?

— Nu-mi amintesc fiecare viață, Păsărico, pentru că sunt mult prea multe, așa că nu pot să-ți spun mare lucru. Ceea ce știu este că acesta a fost locul ei cel mai drag din lume și că este îngropată în spate, lângă iaz. Vrei să te duc la ea?

Signa s-a înfiorat.

— Da, te rog!

Îngerul morții a condus-o pe Signa prin grădină ca și cum ar mai fi fost pe-acolo de sute de ori. În timp ce îl urmărea, ea se întreba cât timp fusese bolnavă Lillian. De câte ori fusese atât de aproape de ușa Îngerului morții, încât el stătuse în grădina asta, cu ea, așteptând să vadă dacă Lillian îl va chema totuși?

Deși verde de alge, iazul zumzăia de viață. Era un loc plăcut, cu frunze de arțar căzute și crini care creșteau de-a lungul malului. Broaște mici și maronii se îngropau în pământul umed sau se ascundeau între pietricelele dimprejur. În apă se aflau peștișori mărunți, iar în fața iazului stăteau două bănci de stejar, acoperite amândouă de mușchi umed. Dincolo de bănci, ascuns în spatele lor, se afla mormântul, acoperit cu un buchet de flori putrezit și cu mult mușchi.

— Ai grijă când vorbești cu Lillian!

Vocea Îngerului morții își pierduse orice urmă de veselie.

— Spiritele au nevoie de multă energie, așa că nu comunică prea des cu cei vii. Dar dacă un spirit este totuși suficient de furios, atunci ar putea încerca să te posede.

Până atunci, Signa nici măcar nu știuse că acest lucru e *posibil.* Și apoi, nu întâlnise niciodată un spirit atât de răuvoitor ca Lillian. Așa că a trebuit să se adune preț de câteva clipe înainte de a se apropia de mormânt. În drum spre el, a rupt unul dintre crini de pe tulpina lui și l-a așezat cu grijă lângă buchetul ofilit.

— Tu mi-ai spus să vin! a șoptit Signa, mângâind cu o mână pământul. Iată-mă aici, Lillian! Vino și spune-mi ce vrei!

I-a înghețat inima, apoi frigul i-a inundat pielea, înțepând-o ca o mie de ace. Fierea îi ardea gâtlejul.

Când și-a ridicat privirea, Lillian plutea peste marginea apei.

Gura ei nu mai era o gaură neagră, iar buzele îi erau pline acum și aveau forma unei inimi. Era acoperită de bășici și răni, iar Signa era sigură că limba femeii încă era o masă de carne putrezită dacă ar fi încercat să vorbească, dar, în cele din urmă, părea mai umană.

Presupunând că oamenii pot să strălucească alb-albăstrui și să plutească deasupra pământului.

Îngerul morții a făcut un pas înainte, oferindu-i mâna spiritului, dar ea s-a îndepărtat de atingerea lui, ca și cum ar fi fost otravă, rezistând invitației lui în lumea de dincolo.

— Nu poți să o iei, pur și simplu? a întrebat Signa, iar Îngerul morții s-a crispat, ca și cum chiar și sugestia ar fi fost de ocară.

— Nu voi face așa ceva împotriva voinței ei. Va veni când va fi pregătită.

Și-a înclinat capul și, cu asta, s-a retras în umbrele sale.

Când au rămas doar ele două, Lillian a schițat un zâmbet. Dar bietele ei buze erau prea crăpate și prea crude ca să facă față mișcării, iar una dintre răni s-a deschis, lăsând o dâră de sânge negru pe bărbie. Chiar dacă spiritul a observat-o, nu i-a păsat de ea.

Signa era bucuroasă că niciunul dintre cei din familia Hawthorne nu o putea vedea pe Lillian în halul ăsta. Tot ceea ce era legat de ea era a amintire a faptului că morții nu aveau ce căuta în lumea celor vii. Lillian i-ar fi îngrozit chiar și pe cei care o iubeau cel mai mult.

— Lillian! a șoptit Signa.

Dacă spiritul nu era în stare să folosească cuvinte, trebuia să facă totul cât mai simplu pentru ea.

— Îți dai seama că ești moartă?

Din experiența ei, multe spirite nu recunoșteau niciodată acest lucru și continuau să se comporte ca și cum ar fi fost încă în viață. Totuși, spre surprinderea ei, Lillian a dat din cap.

Bine! Era un început bun!

— Doctorii au spus că era o boală. Ai fost bolnavă mult timp?

Fața spiritului s-a schimonosit, iar starea de spirit i-a devenit sumbră. A plutit apoi până la mormânt și s-a aplecat spre iedera care acoperea pământul, luând o bucată din ea cu amândouă mâinile. Privind-o pe Signa pe sub genele irizate, Lillian a rupt iedera în bucăți într-o clipită, iar Signa a simțit că i se încordează mușchii gâtului.

— Secerătorule! a strigat Signa, fără să-și ia ochii de la Lillian. Știi cum a murit Lillian? I-ai văzut boala?

El a prins contur, sprijinindu-se de un copac, și a răspuns cu un ton care nu trăda nimic:

— Mi-e teamă că nu știu mai mult decât știe ea.

Halal ajutor! Signa a gemut, încercând să-și liniștească bătăile inimii. Lillian continua să rupă iedera, apoi s-a oprit brusc la vederea unei pietricele de lângă mormântul ei. Lillian a apucat-o și, cu mâinile tremurând, a scrijelit un singur cuvânt pe pământ, cu o caligrafie atât de dezordonată, încât abia dacă era lizibilă: *ucis*.

Cuvântul a avut un asemenea efect, încât a fost nevoie de fiecare gram de determinare al Signei pentru a rămâne pe loc, chiar dacă mintea ei o îndemna s-o ia la fugă.

— Ai... ucis pe cineva? a întrebat ea, la care Lillian s-a încruntat.

Spiritul a arătat spre rănile de pe buzele ei, apoi spre ea însăși, iar Signei i s-a tăiat respirația când a înțeles.

Dacă Lillian spunea într-adevăr ceea ce credea Signa, atunci situația urma să se schimbe incredibil de mult și să fie mult mai complicată decât orice lucru cu care Signa și-ar fi dorit să aibă de-a face. O parte din ea ar fi vrut să se întoarcă și să o rupă la fugă acum, înainte ca lucrurile să meargă mai departe. Înainte de a afla un secret pe care nu voia să-l afle.

Dar Signa nu se putea îndepărta. Nu-și putea mișca picioarele, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Așa că, în loc să fugă, s-a silit să întrebe:

— Lillian, încerci să-mi spui că ai fost ucisă?

Aruncând pietricica, Lillian s-a întors spre Signa, încuviințând cu putere din cap. De îndată, Signa a început să pună toate lucrurile cap la cap. Moartea subită, vizitele nereușite ale doctorului, spiritul furios... și acum...

— Blythe! Se întâmplă din nou, nu-i așa? Orice... *oricine*... te-a ucis, s-a întors după fiica ta. E adevărat?

Lillian a dispărut, apoi a reapărut lângă un mic tufiș de beladonă din partea opusă a grădinii. Signa a țâșnit spre ea și și-a deschis pumnul, unde mai avea încă vreo câteva fructe, acum pe jumătate zdrobite. Le-a întins spre Lillian, ai cărei ochi s-au înnegrit când Signa a întrebat:

— Otravă? Crezi că ai fost otrăvită?

Spiritul lui Lillian s-a legănat cu o tresărire violentă. Stăpânindu-și tremuratul, Signa a îndrăznit să adauge:

— A fost cineva de la Thorn Grove?

O altă tresărire violentă. Rănile de pe buzele lui Lillian se înrăutățiseră, trecând de la violet la un negru stricat, înainte de a se deschide și a-i lăsa sângele să se scurgă de pe buze pe bărbie și apoi să-i murdărească partea de sus a rochiei. Trupul ei a fost cuprins de spasme, iar capul i s-a clătinat într-o mișcare furioasă și terifiantă.

— Cine? a întrebat Signa, în timp ce ochii lui Lillian se luminau, strălucind. A fost unul dintre bucătari? O menajeră? Preceptorul? A fost cineva de încredere?

— Ajunge!

Îngerul morții era acolo, lângă Signa, iar umbrele lui o mistuiau, trăgând-o înapoi.

— Nu-i presa pe cei morți, Signa! Ea nu știe!

Avertismentul lui a venit însă prea târziu. Gâtul spiritului s-a îndoit și s-a rupt după ce și l-a smucit dintr-o parte într-alta, tremurând, scuturându-se, răsucindu-se. Sângele a început să țâșnească din gura lui Lillian, iar lumina lunii i-a scos la iveală limba zdrobită și sfâșiată în timp ce-și azvârlea capul rupt pe spate și scotea un țipăt atât de strident și de pătrunzător, încât a îngenuncheat-o pe Signa. Vântul a biciuit apa din iaz și a azvârlit broaștele care orăcăiau în copaci, pătând ramurile curate cu sângele lor.

Îngerul morții se așezase în fața ei, iar umbrele lui ca o armură o fereau de măcel.

— Ce se întâmplă? a rostit cu greu Signa, cu mâinile peste urechile care-i țiuiau, încercând să privească pe lângă el.

— Ai mers prea departe!

Întunericul s-a extins în jurul lor, creând o barieră.

— Spiritelor năbădăioase nu trebuie să le fie reamintite ultimele lor clipe. Nu știi niciodată cum ar putea reacționa.

Signa s-a aplecat la marginea umbrelor, privind cum Lillian și-a băgat degetele pe gât și și-a apucat grămada îngrozitoare de carne care-i era limba. Și-a înfipt în ea unghiile murdare și pline de pământ, rupând bucăți întregi de carne. A aruncat fărâmele însângerate pe jos, iar apoi și-a întins iar ghearele după altele, ca și cum ar fi încercat să-și smulgă propria limbă cu totul.

Deodată, vântul s-a liniștit, iar gâtul lui Lillian s-a răsucit înapoi la locul potrivit. Ochii i s-au îndreptat către Signa, apoi către

bucățile sfâșiate din limbă, care dispăreau deja. Către copacii pătați de sânge, unde mai multe broaște zăceau înțepenite.

Apoi s-a uitat la Îngerul morții, iar ochii i s-au umplut de lacrimi negre și însângerate.

Apoi Lillian a dispărut, iar tensiunea din aer s-a destrămat și ea.

Îngerul morții și-a retras umbrele, în timp ce Signa s-a târât spre cel mai apropiat copac și a început să verse. În corpul ei era o răceală de necontrolat, iar mâinile îi tremurau, deși le sprijinea de trunchiul copacului ca să-și păstreze echilibrul. În afara grădinii, Mitra a nechezat la auzul unor alte perechi de copite în depărtare.

— E timpul să plecăm! a fost tot ce-a spus Îngerul morții în timp ce o apuca de umăr, trăgând-o pe Signa în picioare și conducând-o înapoi prin grădină.

— Știi cine a făcut-o?

Cuvintele au căzut din ea, puțin neclare.

— Dacă aș ști, ți-aș spune. Nu sunt atotștiutor, Signa. Când ating o persoană, văd crâmpeie din viața pe care a trăit-o. Dar știu doar ceea ce știu și ei – și, deși Lillian bănuiește o crimă, nu știe cine este în spatele ei.

Gundry râcâia în fața porții. A încetat adulmecatul imediat și a privit în sus, scoțând limba când a văzut-o pe Signa strecurându-se prin poartă. S-a uitat și la Îngerul morții și a început să dea din coadă.

— Te poate vedea?

După tot ce văzuse în acea zi, n-ar fi fost chiar atât de surprinzător. Văzuse și înainte spirite care interacționau cu animalele, dar Îngerul morții i se păruse întotdeauna un pas mai departe. Cineva care nici măcar nu trebuia să fie real.

— Toate animalele mă pot vedea, a spus Îngerul morții, mângâind câinele pe cap.

I s-a părut că poate zări o urmă de zâmbet în umbrele lui, dar, când Signa a clipit din nou, el s-a făcut nevăzut.

Erau atât de multe... Atât de multe lucruri pe care nu le știa! Atât de multe se întâmplaseră, încât abia le putea aduna înțelesul.

Ea avea puterile Îngerului morții.

Lillian fusese ucisă.

Și acum, pentru a o salva pe Blythe, era de datoria Signei să descopere cine o făcuse.

PAISPREZECE

Când Sylas a găsit-o, Signa se sprijinea de Mitra, strângându-i frâiele ca să se poată ține pe picioare. Părul lui Sylas era ciufulit și plin de frunze și crenguțe, de parcă ar fi căzut în tufișuri. Sub el, Balwin părea încântat și nicidecum gâfâind.

— Domnișoară Farrow!

Sylas a respirat a ușurare.

— N-ar fi trebuit s-o iei așa din loc!

— Nu-i vina mea că n-ați putut ține pasul, a reușit să îngaime ea.

Și-a șters apoi gura cu dosul palmei și a luat câteva înghițituri de aer rece, lăsându-l să-i inunde plămânii și să-i răcorească pielea. Nu își dăduse seama până atunci că interacțiunea cu un spirit putea avea un efect atât de mare asupra ei, dar, așa cum era acum, abia își putea ridica brațele. Nu mai putea s-o simtă pe Mitra lângă ea, susținând-o. Nu mai putea simți *nimic*.

— Signa?

Vocea lui Sylas era slabă.

— Ești bolnavă?

— Cam da, a reușit ea să spună. Cred că... Cred că am mâncat ceva stricat.

Nu se putea opri din tremurat, nu putea opri apăsarea frigului din adâncul oaselor ei. Nu se putea gândi la nimic în afara faptului că trebuiau să se grăbească pentru că ucigașul lui Blythe era în libertate undeva, în Thorn Grove.

Signa a gemut când Sylas a tras-o în sus pe spatele lui Balwin. A vrut să protesteze când brațele bărbatului s-au înfășurat în jurul taliei ei pentru a o așeza în fața lui pe șa, deși, așa cum era, abia dacă putea să vadă bine. A încercat să nu tresară la atingerea lui. A încercat să-i primească ajutorul și și-a amintit faptul că nu mai putea face rău nimănui acum, când beladona i se stinsese din sânge.

— Dacă ai cumva de gând să-ți pierzi stomacul pe undeva, a avertizat-o el, să ai grijă să nu fie pe cizmele mele.

Nu i-a promis nimic. Se simțea de parcă cineva ar fi lovit-o în tâmple cu o bâtă de crichet. Stomacul ei amenința să se golească în orice moment și, deși Sylas își scosese mantaua și o așezase peste ea, tot nu se putea opri din tremurat.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

Oricât de blânde ar fi fost acțiunile lui, vocea lui Sylas avea o tentă dură.

— Te îmbolnăvești des sau doar atunci când dispari ca să te zbengui prin pădure?

— Cu greu aș numi asta zbenguială, a replicat Signa, încolăcindu-și degetele în mantaua primită. Și nu, nu se întâmplă des. Cred că am văzut ceva în pădure.

S-a hotărât să strecoare o bucată de adevăr în fraza următoare, doar cât să pară un pic dezorientată.

— M-am simțit... de parcă ceva din pădure mă chema.

Cum pieptul lui era lipit de spatele ei, i-a simțit corpul încordându-se. Obrajii i s-au încălzit, iar ea a încercat să nu se gândească

la cât de nepotrivită era situația asta sau la cât de puternice erau coapsele lui strânse în jurul ei, ci la cum de lui părea să i se fi tăiat respirația.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu e nimic de care să te îngrijorezi...

— Pot să judec asta singură, i-a tăiat-o ea, simțindu-se curajoasă cu Sylas într-un mod în care nu prea avea ocazia să fie. Orice ar fi, spune-mi!

O bucată de vreme, singurul sunet a fost foșnetul frunzelor sub copitele cailor. Signa s-a răsucit să se uite la el, iar când ochii lui fumurii i-au întâlnit pe-ai ei în lumina delicată a lunii, a simțit că i se usucă gura.

Totul la acest bărbat o iritase atunci când se întâlniseră prima dată. Acum însă lucrurile erau frustrant de... opuse. Ochii i-au căzut pe tunica lui cu mânecile suflecate, pe umerii largi, pe răscroiala cămășii, care lăsa să se întrevadă o fărâmă din pieptul lui... Apoi și-a ferit ochii ca o adevărată domnișoară care era – prefăcându-se că el nu-i înfierbânta pielea în aceeași măsură în care o făcea să vrea să-l ia la pumni.

Sylas, din fericire, nu părea să-i observe lupta.

— Sunt unele zvonuri despre Thorn Grove...

Șoapta lui era la fel de enervantă ca pădurea întunecată care îi înconjura.

— Zvonuri pe care am vrut să ți le spun în ziua în care te-am luat, dar nu am știut cum. Dacă ai fi avut unde să te duci în altă parte, poate că aș fi făcut-o.

Au trebuit să se ferească pe sub crengile care îi zgâriau și, când una era gata să rupă mâneca mantalei împrumutate, el s-a oprit ca s-o ajute să se descurce cu degete iscusite. În clipa în care a fost eliberată, Signa s-a clătinat înainte în șa și și-a dres vocea.

— Ce spuneai?

Nu putea decât să se roage ca pielea ei să nu se fi înroșit toată.

El s-a încruntat puțin, dar a continuat totuși:

— Spuneam că servitorii pretind că pot auzi o femeie plângând noaptea. Unii refuză să se plimbe pe coridoare după lăsarea întunericului, pentru că se vorbește în șoaptă de o fantomă. O femeie blondă într-o rochie albă, care îi privește o clipă și apoi dispare. Iar domnul Hawthorne... El e cel mai rău. Cred că el o și aude. Probabil că de-asta nu doarme, nu mănâncă, nu mai face mare lucru.

— În afară de-a organiza serate, a adăugat Signa.

Cele mai fastuoase și mai îndrăznețe despre care auzise ea vreodată.

— Pentru a îneca sunetul strigătelor ei, îmi imaginez, l-a apărat Sylas. Pentru a o ține la distanță și pentru a uita. Îi cunosc pe cei din familia Hawthorne de multă vreme și te asigur că n-a fost întotdeauna așa.

Știau despre spiritul lui Lillian, deci! Se putea să nu fi fost în stare s-o vadă, dar știau că era acolo. Trupul Signei s-a lipit de-al lui în timp ce ea a tras adânc aer în piept. Atât de ușurată era, că, dacă ar fi avut energie, și-ar fi aruncat brațele în jurul lui Balwin și l-ar fi sărutat între ochi. Îngerul morții îi spusese că existau oameni care puteau să arunce câte-o privire în spatele vălului celor vii. Deși ei probabil că n-o puteau vedea pe Lillian așa cum o vedea ea, știau totuși că sunt bântuiți. Dacă cineva ar fi crezut că Signa vede spiritul lui Lillian, nimeni n-ar fi clipit măcar.

Norocul, se pare, se hotărâse în cele din urmă să îi facă o favoare.

— Dar tu?

Se simțea mult prea bine așa, prăbușită peste Sylas, dar nu putea face nimic în privința asta, deoarece epuizarea îi înmuiase oasele.

— Crezi în fantome, domnule Thorly?

— Nu mă lua de nebun, domnișoară Farrow! Într-un loc ca Thorn Grove, cum aș putea să n-o fac?

Cuvintele astea erau ca o muzică de basm; niciodată Signa nu auzise ceva atât de dulce!

— Atunci vei înțelege când spun că am fost forțată să plec de pe moșie și în pădure în seara asta.

— Oricare ar fi motivul, trebuie să fii mai atentă! Nu te-ai oprit din tremurat de când te-am găsit.

Și, pentru a-și sublinia spusele, Sylas a aranjat iar mantaua în jurul ei.

— Dacă se descoperă că s-a întâmplat asta și că nu am raportat, îmi voi pierde slujba. Loialitatea mea nu este față de tine, ci față de angajatorul meu. Așa că, dacă vrei să îmi asum acest risc, va trebui să-mi dai un motiv întemeiat.

Signa își tot îmboldea creierul să toarcă o poveste atât de credibilă și totodată atât de măiestrit spusă, încât să poată scăpa de situație fără să-i arate prea mult, dar o dureau tâmplele, iar gura îi ardea de dorința de-a *spune* pur și simplu. Să spună și altcuiva ce se întâmplă, astfel încât să nu fie nevoită să treacă prin asta singură. Era ceva la Sylas și la felul în care vorbea – atât de realist și de direct – care o făcea pe Signa să simtă că el ar putea s-o creadă. Pentru același motiv pentru care, în jurul lui, petalele ei s-au desfăcut puțin. Fusese capabilă să spună ce gândește fără ca el s-o ia la fugă. Ca să nu mai vorbim de faptul că Sylas admisese deja că, în opinia lui, spiritul lui Lillian bântuia proprietatea Hawthorne.

Răsuflarea pe care a scos-o era atât de ascuțită, încât Mitra și-a fluturat urechile.

— Dacă îți spun, a șoptit Signa, trebuie să juri că nu mai spui niciunui alt suflet!

Se părea că Sylas era la fel de stăpânit de curiozitatea ca Signa. Cu un zâmbet în glas, s-a aplecat spre ea și-a spus:

— Promit!

— *Nimănui?* Chiar dacă mă crezi ridicolă?

— Deja te cred ridicolă, a cugetat el cu voce tare, înainte ca Signa să se întoarcă și să-l privească chiorâș. Bine, da, sunt de acord să nu spun niciunui singur suflet de pe acest pământ orice ai avea de spus. Acum, ai de gând să continui cu suspansul ăsta? Gata cu el!

— Am vrut să-i găsesc mormântul.

S-a uitat la ea cu blândețe.

— Ești fascinată de macabru, domnișoară Farrow?

Nu exista un mod simplu de-a spune lucrurile. Signa a făcut singurul lucru pe care l-a putut – a ridicat din umeri și a zis:

— Am un motiv să cred că Lillian nu a murit din cauze naturale. Că a fost ucisă și că, dacă noi nu aflăm cine a făcut-o, va muri și Blythe.

O bucată bună de vreme, țipătul îndepărtat al unei bufnițe a fost singurul răspuns primit. Signa s-a ghemuit în sine în timp ce asculta, așteptând ca, după ce traversau câmpiile, să-l vadă pe Sylas fugind la cel mai apropiat doctor și cerându-i ca Signa să fie luată de-acolo. Spre surprinderea ei însă, primul lucru pe care l-a întrebat a fost:

— *Noi?*

Signa și-a trecut degetele peste coama lui Balwin. Nu voise să spună asta, dar acum, că o făcuse... Devenise evident că era o situație mai complicată decât orice ar fi putut ea să gestioneze singură. Avea nevoie de ajutor, iar Sylas știa despre Thorn Grove. Știa despre *familia Hawthorne* și avea acces la personal într-un mod în care ea nu ar fi avut niciodată. El putea să o ajute.

N-a fost nevoită să dea un răspuns până când n-au ajuns la grajduri. În timp ce-o ajuta să coboare de pe Balwin, ea l-a prins pe Sylas de mână. El a tresărit, iar, pentru o clipă, Signa s-a temut că efectele beladonei erau încă puternice. Că poate încă mai avea

acces la puterile ei și că îi furase viața. Dar amândoi purtau mănuși, iar el o privea cu ochi întunecați și curioși.

— Vreau să-mi spui tot ce știi despre familia Hawthorne! l-a îmboldit ea, dându-și seama că vorbise prea tare în agitația ei doar când Sylas s-a aplecat ca să-i pună rapid un deget pe buze – o atingere suficient de intimă pentru ca gura ei să se usuce.

— Domnișoară Farrow, lucrez în grajduri.

S-a uitat în spatele ei, asigurându-se că nu se uita nimeni în timp ce-o trăgea înăuntru.

— Nu e treaba mea să bârfesc despre cei care mă plătesc…

— Ți-am văzut cizmele, domnule Thorly. Am văzut cum te îmbraci și este evident pentru oricine se uită la tine că vrei să fii mai mult decât un grăjdar.

Ceva a sclipit în ochii lui. Ceva de care Signa s-a agățat… și a făcut-o să continue:

— Imaginează-ți ce s-ar putea întâmpla dacă o salvezi pe Blythe! Dacă pui capăt bântuirilor lui Lillian și îi redai lui Elijah liniștea sufletească. Dacă mai pășești vreodată în grajduri după asta, va fi ca să-ți încaleci propriul cal. Nu va mai trebui să muncești vreodată.

Sylas a desfăcut frâiele și șeile cailor, iar fruntea lui încruntată arăta cât de repede i se învârteau rotițele.

— În cazul în care vei fi descoperit și vei fi pus pe liber, oricare ar fi motivul, a adăugat ea ca să îndulcească ipoteza, te voi angaja eu însămi în momentul în care îmi voi revendica moștenirea. Folosește-ți poziția ca să mă ajuți, domnule Thorly! Fii confidentul meu, fii urechile mele, iar viitorul tău va fi mult mai mult decât munca la grajduri.

— Te pricepi la vorbe! a răspuns el.

Odată ce caii au fost închiși la loc în boxele lor, iar echipamentul rânduit, el s-a cocoțat în vârful unui balot de fân și-a întrebat:

— M-ai plăti din buzunarul tău ca să te ajut să rezolvi o crimă pentru o familie pe care abia ai cunoscut-o?

— Familia Hawthorne a fost bună cu mine, a răspuns Signa în ciuda privirii lui cercetătoare, fixându-i micuța cicatrice de pe sprânceană. În plus, nu e ca și cum aș duce lipsă de bani.

Râsul lui a fost doar nițel mai mult decât o răsuflare dezorientată.

— Presupun că ai dreptate. Foarte bine, atunci! Avem o înțelegere, domnișoară Farrow!

Signa a încercat să nu lase să i se vadă surpriza. Întotdeauna știuse că banii înseamnă putere. Că sunt totul pe lumea asta. Și, totuși, a fost pentru prima dată când a văzut pe propria piele ce mare influență aveau. Și-a îngăduit un moment ca să-și relaxeze umerii și să se bucure de ușurarea că nu va mai fi singură în povestea asta. Știa prea puține lucruri despre familia Hawthorne și avea prea puțin timp la dispoziție ca să se descurce singură. *Avea nevoie* de cineva ca Sylas, iar el avea multe de câștigat. Banii fuseseră întotdeauna ceea ce voiau oamenii, iar dacă de bani era nevoie pentru a-i obține ajutorul, atunci așa să fie!

— Spune-mi tot ce știi! l-a îndemnat ea din nou. Există cineva care n-o plăcea pe Lillian?

— Era multă lume care n-o plăcea pe Lillian, a zis Sylas și și-a trecut o mână prin părul negru ca noaptea. Ai văzut tu însăți averea familiei. Și aș paria că ai văzut ce înseamnă gelozia și lăcomia, și ce pot face din oameni. Oamenii nu trebuiau s-o cunoască ca să n-o placă.

Se gândea cu mare amărăciune la ce se întâmplase cu părinții ei, apoi la toate felurile în care o trataseră tutorii ei de-a lungul timpului. Cu toate că prietena Signei, Charlotte, făcuse ca timpul pe care îl petrecuse cu unchiul ei să fie plin de amintiri plăcute, pe măsură ce creștea, se gândea tot mai mult la cât de des o lăsase

singură. La cum se folosise el de banii destinați îngrijirii ei pentru a cumpăra haine de lux și cadouri somptuoase pentru iubitele lui. Își petrecuse cele mai multe nopți închisă în odaia ei, încercând să acopere zgomotele ciudate ale oaspeților pe care nu i se permisese niciodată să-i vadă.

Doar bunica Signei fusese cea care o iubise cu adevărat, în timp ce toți ceilalți îi râvniseră doar averea. Unii dintre ei fuseseră îndeajuns de decenți, încât să o hrănească și să o încălzească, dar nu simțise niciodată că ar fi considerat-o cu adevărat o persoană. Niciodată nu se simțise altceva decât o fată invizibilă care trăgea după ea o sumă consistentă.

Văzând răspunsul de pe fața ei, Sylas a dat din cap.

— Lillian a fost o femeie minunată, dar familia Hawthorne va fi întotdeauna o țintă, oricât de buni ar fi. Există oameni care ar ucide pentru bani, Signa. Oameni care vor înveli minciuni în cuvinte dulci și în zâmbete și mai dulci. Ar fi înțelept să-ți amintești asta!

Se îndoia că asta ar fi o problemă. Fuseseră momente în viața ei când străinii îi arătaseră bunătate, asta era sigur. Până când o văzuseră vorbind cu un spirit sau auziseră zvonurile și fugiseră. Chiar și când avea să își capete moștenirea, nu-și putea imagina că asta se va schimba – poate doar dacă avea să-și facă rost de un soț potrivit și de un nume în societate.

Se putea?

— Dacă ceea ce spui este adevărat, a spus Signa, atunci de ce ar trebui să am încredere în tine? Ai fost de acord să-mi iei banii destul de repede.

Răspunsul lui a fost simplu. Ferm.

— Nu ar trebui să ai încredere în nimeni altcineva decât în tine însăți, domnișoară Farrow. Dar, de dragul lui Blythe, am să te ajut. Să începem cu începutul – va trebui să te duc înapoi la Thorn Grove fără să creăm suspiciuni.

Sylas s-a ridicat în picioare și i-a oferit mâna înmănușată. Cu umerii încordați, Signa a acceptat. El a condus-o spre un cărucior unde câinele lui de vânătoare, Gundry, stătea ghemuit în fân. Gundry a mârâit când Sylas i-a făcut semn să se dea la o parte și s-a aplecat să împingă mai mulți baloți de fân din drum. Signa nu s-a putut abține să nu-i privească desenul mușchilor spatelui în timp ce lucra, profitând de lipsa lui de atenție pentru a-i observa fizicul masculin. Din ce în ce mai mult, i se trezea interesul pentru el.

— Apasă-ți palma deschisă pe dala aia!

În spatele locului unde fusese fânul era ascuns un perete de piatră. Signa i-a urmat ordinele și a apăsat piatra. Aceasta a făcut clic și s-a mișcat sub mâna ei.

— Acum răsucește-o! a îndemnat-o el.

Când a făcut-o, peretele a alunecat, dezvăluind o cărare scăldată în întuneric. Fără lumini, fără sunet, doar un curent de aer și un labirint nesfârșit în față.

Sylas a luat o lampă cu ulei de pe una dintre băncile de lucru ale grajdului. Gundry s-a ridicat, s-a întins cu un căscat și a pășit lângă stăpânul său.

— Ți-a arătat cineva tunelurile de intrare în Thorn Grove?

În timp ce Sylas a ridicat lampa, Signa a aruncat o privire la neantul din fața ei. I s-a făcut pielea de găină.

— Niciodată! Unde duc?

— Astea? În cămara din bucătărie, a răspuns Sylas. Deși sunt sigur că mai sunt încă o duzină de căi, eu știu doar câteva. Nu cred că mai sunt folosite, dar aceasta a fost menită să fie o cale de scăpare pentru servitori în cazul unui incendiu în bucătărie. Mai sunt și altele, pe care servitorii le foloseau pentru a nu fi văzuți de cei care locuiau în conac. Tunelurile sunt întunecate, dar te vor conduce în interiorul domeniului fără să fii văzută. Dacă cineva te găsește ieșind din bucătărie, spune-le că te-ai plimbat pe

proprietate, că te-ai rătăcit și că aveai nevoie de o gustare târziu în noapte, pentru că ai ratat cina. Acum, a zis el, strecurându-se pe sub intrare și pășind în tunel, apoi întinzându-i o mână, ai încredere în mine să te însoțesc?

Cuvintele păreau o capcană. Sylas o avertizase să nu aibă încredere în el. Să nu aibă încredere în *nimeni*. Și totuși, ea se întinse spre el, dornică să-i simtă mâna atingând-o încă o dată.

— Nici măcar un pic!

— Foarte bine, domnișoară Farrow! Acum să mergem!

Degetele lui s-au încolăcit în jurul degetelor ei și a tras-o în tuneluri.

Potrivit lui Sylas, petrecerile de la Thorn Grove nu erau un eveniment rar.

— Puține lucruri îi plăceau mai mult decât compania și un motiv de sărbătoare, a spus el în timp ce pășeau încet și cu grijă prin tuneluri.

Felul în care vorbea despre Lillian o făcea pe Signa să-și imagineze pe cineva cu mult mai măreț decât spiritul fantomatic pe care îl întâlnise. O făcea să se gândească la modul în care și-o imaginase pe propria ei mamă – ca pe cineva făcut pentru lumina reflectoarelor. Genul de femeie care prindea viață sub strălucirea luminilor și a muzicii. Al cărei corp era făcut să poarte o rochie de bal și al cărei zâmbet îi fermeca pe toți cei care îl priveau.

Asta l-a făcut mai ușor de crezut pe Sylas când i-a spus că toți cei care o întâlneau pe Lillian se îndrăgosteau de ea – și că nu fusese altfel nici cu Elijah.

— Bârfele spun că n-ar fi fost cunoscut pentru cavalerismul său și nici că ar fi fost bărbatul unei singure femei, a șoptit Sylas. Însă asta s-a schimbat când a întâlnit-o pe Lillian.

— Oare criminalul ar putea fi una dintre fostele sale iubite?

Signa și-a mijit ochii, folosindu-se de strălucirea slabă a lămpii pe care o ținea Sylas pentru a vedea încotro se îndreaptă.

— Poate! a zis el și a ridicat lampa mai sus, încercând să-i răspândească mai bine lumina. Am auzit că și fratele lui Elijah ar fi avut o slăbiciune pentru Lillian, deși rar ai fi găsit un suflet care să nu fi avut. Lillian spunea întotdeauna că Thorn Grove e un loc prea frumos ca să-l păstreze doar pentru ei. Așa că era mereu un du-te-vino de oaspeți.

Signa a dat din cap, deși în sinea ei știa mult mai mult decât atât. Lillian murise otrăvită, singură, în grădina ei. Dacă era vreun lucru pe care Signa îl știa despre beladonă, acela era că moartea venea repede dacă se consuma suficient. Cu toate acestea, Lillian fusese bolnavă luni la rând, ceea ce însemna că cineva îi dăduse otrava în doze mici, suficient de abil pentru a-i face moartea lentă și dureroasă. Nu trebuiau să caute vreun trecător întâmplător cu o antipatie pentru clanul Hawthorne; căutau pe cineva care avea timp pentru precizie. Cineva care avea acces frecvent la conac.

— Cineva din personal îi purta cumva ranchiună lui Lillian? a întrebat ea, rearanjând piesele de puzzle din capul ei.

— Nu! a răspuns Sylas cu fermitate. Toți cei care au lucrat la Thorn Grove cât timp a stat ea aici o iubeau pe Lillian.

Signa nu era convinsă că cineva putea fi iubit și admirat atât de mult. Cu siguranță, femeia trebuie să fi avut neînțelegeri cu *cineva*.

— Ce poți să-mi zici despre Elijah?

Sylas a clătinat din cap și s-a gândit.

— Nu era apreciat atât de mult. Nu era vorba că nu-l plăceau; Elijah a fost întotdeauna un om de afaceri, în primul rând, și orice altceva, în al doilea rând. Își petrecea cea mai mare parte a timpului în biroul său sau la Grey's.

Signa și-a amintit de o persoană care, în mod clar, nu-l displăcea pe Elijah. Signei nu-i scăpase modul în care Marjorie îl

mângâiase pe braț sau cum îi vorbise cu o familiaritate nepotrivită pentru un membru al personalului. Totuși, asta nu dovedea nimic. Dacă ceva se întâmpla între Marjorie și Elijah, putea fi ceva recent.

Signa și-a sprijinit o mână de peretele tunelului pentru a-și găsi echilibrul, căci gândurile îi alergau prea repede pentru ca să mai fie atentă și la pașii pe care îi făcea.

— Spune-mi mai multe despre slujba lui.

— Grey's este o afacere de familie, a răspuns el. Cred că cei din familia Hawthorne sunt atât de implicați pentru mândrie, mai mult decât orice altceva. A fost începută de străbunicul lui Elijah, Grey Hawthorne, și a fost în familie de generații întregi, ceea ce le permite să aibă intrări la unii dintre cei mai bogați oameni din țară și din afara ei. În calitate de fiu mai mare, Elijah a moștenit-o de la tatăl său. El o conduce împreună cu fratele său, Byron, și într-o zi o va trece lui Percy.

Signa a avut nevoie de o clipă ca să-și amintească numele; ca să-și amintească de bărbatul care le oprise pe ea și pe Marjorie pe scări în prima ei noapte la Thorn Grove. Cel care scosese la iveală ascuțișul de limbă al lui Marjorie – Byron. Fratele lui Elijah, care vorbea cu Percy în acea noapte. Același frate care avea o slăbiciune pentru Lillian.

— Byron nu are copii?

— Chiar dacă ar avea, Percy este cel mai mare fiu al lui Elijah și totul va merge la el, a spus Sylas. Dar nu, nu s-a căsătorit niciodată.

Din ce în ce mai multe piese de puzzle i se amestecau în minte, dar nici măcar o singură pereche dintre ele nu se potrivea. Era ceva mai mult decât atât, ceva ce Signa nu vedea încă. Din fericire, aceasta era doar a doua noapte. Acum, că acceptase sarcina lui Lillian, poate că ar fi trebuit să aibă o șansă să doarmă fără ca spiritul să o deranjeze. Să se *gândească* și să o verifice pe Blythe ca să-și dea seama cum era administrată otrava.

— L-am întâlnit pe Byron în prima mea noapte aici, i-a spus Signa. Părea furios, deși nu am reușit deloc să-mi dau seama de ce.

Sylas a apucat partea din spate a mantalei împrumutate Signei și a dirijat-o pe fată într-o parte înainte ca aceasta să se împiedice de-o mică groapă. A făcut-o fără efort, iar Signa s-a bucurat că în întuneric nu putea să vadă cât era de jenată. S-a uitat într-o parte la părul lui negru, răsfirat în jurul lui ca o aureolă întunecată, și a băgat iar de seamă cât de voinic era. Ca un trunchi de copac ambulant, de fapt. Un trunchi de copac cu mușchi. Era uluitor!

— Elijah nu s-a mai întors la club de la moartea lui Lillian, a spus Sylas, iar colțurile gurii i-au schițat un zâmbet când a surprins-o pe Signa cercetându-l. S-a tot vorbit că nu mai este apt să îl conducă, dar proprietatea lui îi revine exclusiv, iar el refuză să-l lase pe Byron să preia conducerea.

Dacă ce spunea Sylas era adevărat, atunci poate că acesta era motivul pentru care Byron fusese la Thorn Grove în noaptea în care sosise ea – ca să discute cu Percy. Să fi fost relația lui cu Percy o modalitate de a prelua el însuși controlul asupra afacerii? Era pe punctul de a rosti întrebarea cu voce tare, când vârful cizmei i s-a agățat de marginea unei alte gropi din pământ. Ar fi trebuit să se răstoarne – a simțit impulsul căderii și se pregătea pentru impact –, dar Sylas era acolo, în fața ei, folosindu-și mâna liberă ca s-o țină de umeri, în timp ce fața i s-a izbit de pieptul lui.

A rămas încremenită pe loc preț de câteva clipe, întrebându-se dacă nu cumva ar fi fost un moment potrivit în care ar fi putut să-și însceneze propria moarte – doar pentru a preveni necazuri suplimentare. În cele din urmă, a decis că merita rușinea și a ridicat foarte încet privirea spre el, dar fiecare oscior i s-a blocat atunci când a văzut că ochii lui fumuriu-cenușii priveau drept în jos, înspre ea.

— Tu nu te uiți niciodată pe unde mergi?

Vocea lui era gravă și vioaie.

— Ai fi putut să te rănești.

— Mă simt bine, mulțumesc!

De-atât de aproape, nu se putea abține să nu se zgâiască la pistruii risipiți pe sub ochii lui.

— Te-ar supăra atunci să îmi dai drumul? Am ajuns!

Nu-și dăduse seama că avea mâinile încleștate pe cămașa lui și și-a eliberat imediat strânsoarea. Faptul că nu se topise pur și simplu în pământ de rușine era încă o dovadă a neputinței ei de-a muri.

— Îți mulțumesc că m-ai însoțit, domnule Thorly! a reușit să articuleze Signa, în timp ce se retrăgea și își netezea rochia. Voi încerca s-o vizitez mâine pe Blythe și să văd ce pot afla.

— Iar eu o să cercetez bucătăria în seara asta și o să vorbesc cu bucătăresele.

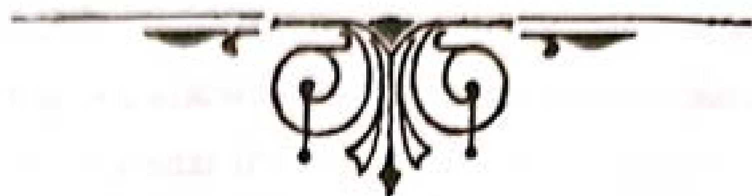
Și-a înclinat capul în jos înspre ea, iar obrazul drept avea o gropiță pe care Signa n-o băgase de seamă până atunci.

— Dacă aflu ceva, îți voi da semn!

În fața lor se afla o ușă mică, încastrată în perete.

— Asta o să te ducă în cămară, i-a spus el. Somn ușor, domnișoară Farrow! Stai liniștită, vom lămuri până la capăt ce se întâmplă la Thorn Grove!

CINCISPREZECE

Signa a trebuit să-și facă loc pe lângă un sac de cartofi cam de aceeași mărime cu ea ca să ajungă prin ușiță în cămară. În timp ce îl dădea la o parte, acesta s-a răsturnat și vreo duzină de cartofi au ajuns pe podea. Zgomotul căderii lor în liniștea nopții părea suficient de puternic ca să zguduie tot conacul Thorn Grove. Și-a blestemat ghinionul în timp ce punea totul la loc, ascunzând ușița tunelului din cămară. Și-a smuls mănușile, le-a vârât în corset și s-a străduit să pară măcar pe jumătate ca și cum ar fi fost pregătită să doarmă, în caz că cineva ar fi venit să vadă ce se întâmplă. Cum n-a venit nimeni, Signa și-a strâns fustele și a ieșit în vârful picioarelor prin bucătărie și apoi prin salon. Ajunsese la baza scărilor, când o voce răgușită a strigat:

— Ce naiba faci trează la ora asta?

Signa s-a răsucit și a dat de Elijah Hawthorne, uitându-se la ea prin ușa deschisă a salonului. Era îmbrăcat în cămașa de noapte, deși epuizarea de pe fața lui arăta clar că nu dormise. Poate chiar de câteva zile bune, judecând după cearcănele proeminente.

Tânăra și-a înfășurat mai strâns mantaua împrumutată, recunoscătoare întunericului că o ascundea cât de cât. O singură privire la fustele ei murdare de noroi, și Elijah și-ar fi dat seama că Signa nu ajunsese în pat încă.

— Bună seara, domnule!

Mintea ei a trecut în fugă printr-o listă cu toate scuzele posibile, dar toate i se păreau greu de rostit.

— Am avut probleme cu somnul.

— Așa că te-ai apucat să rătăcești?

Ochii lui inteligenți păreau să caute în spatele ei, spre bucătărie, iar Signei i-a înghețat sângele în vene – Elijah știa. Sau, cel puțin, bănuia. Aceasta era totuși casa lui. Probabil că știa fiecare dintre tuneluri. Totuși, chiar dacă Elijah își dăduse seama, n-a suflat o vorbă despre asta. În schimb, i-a făcut semn Signei să se apropie de locul unde stătea, la o masă mică și rotundă din fața pereților de culoarea untului. Deși Signa detesta culoarea, trebuia să recunoască faptul că încăperea era în general confortabilă, ceea ce spunea foarte multe, având în vedere că o putea admira chiar și sub povara asprimii lui Elijah.

— Vino să te așezi, copilă!

În fața lui se afla un joc de dame și, când Signa s-a așezat, el a aranjat piesele.

— Știi să joci?

— Da! a răspuns Signa, fără să precizeze că nu făcuse niciodată altceva decât să joace împotriva ei însăși.

Avea sentimentul că exista un răspuns corect și nu voia să riște să piardă ocazia de a discuta cu bărbatul care-i stârnise cea mai mare curiozitate. Așa că a întins mâna după piesele negre, având grijă să-și țină fustele bine ascunse sub mantie.

— Înțeleg ce înseamnă să nu poți dormi.

Elijah a lăsat-o să facă prima mutare, fără s-o privească în timp ce cerceta tabla.

— Mă tem că nu e o casă prea primitoare. Și trebuie să te avertizez în legătură cu orice explorare, mai ales la ore atât de târzii. Nopțile în acest conac sunt adesea dificile pentru cei slabi de înger.

Signa a așteptat ca el să-și mute pionul spre mijlocul tablei, apoi l-a mutat pe-al ei înainte de-a răspunde:

— Sunt conștientă de zvonuri, dar fiți sigur că nu sunt slabă de înger. Să fie aceste fantome motivul pentru care v-ați trezit și dumneavoastră?

Bărbatul avea un tic nervos la falcă. Unul atât de rapid, încât i-ar fi scăpat dacă nu l-ar fi urmărit atât de atent.

— O auzi și tu, copilă?

A sărit peste una dintre piesele ei, capturând mijlocul tablei.

— O auzi și tu cum plânge?

Oricât de mult se străduia, nu putea auzi nici măcar o urmă de zgomot la Thorn Grove.

— Nu aud pe nimeni, domnule! Nu în acest moment.

Elijah a rămas netulburat în timp ce ea încerca să-i încercuiască piesele.

— Vezi, așadar, care este problema. Nu pot să dorm când o aud umblând pe aici, bântuind aceste săli, și totuși nu pot să închid ochii nici în absența ei, căci mă întreb dacă o voi mai auzi vreodată.

Elijah a mai capturat o piesă de la Signa, a cărei minte rătăcea aiurea, căci în întunericul umbrelor a văzut în sfârșit cu cine avea de-a face – nu un nebun, așa cum i se păruse prima dată când îl văzuse, nici cu un bețiv, ci cu un om care se rupea pe la cusături. Unul care abia dacă era capabil să-și țină bucățile laolaltă. Elijah și-a trecut o mână peste față, apoi peste coama încărunțită, prea lungă și neîmblânzită pentru standardele societății.

Prea târziu și-a dat seama că, deși era în această stare, Elijah conducea conversația.

— Dacă aș fi simțit că am de ales, nu aș fi luat niciodată o altă pupilă.

Bărbatul nu s-a uitat la ea când a spus asta, ci la piesele așezate în fața lui, ca și cum și-ar fi aranjat propriul puzzle.

Signa a fost luată prin surprindere de înțepătura amară pe care a simțit-o, auzindu-i cuvintele. Era normal ca Elijah să n-o fi vrut – venise cu prea multe bagaje, iar pentru Thorn Grove nu era niciun beneficiu să primească pe cineva cu o asemenea avere. Totuși, faptul de-a o auzi spusă cu voce tare a durut-o mai mult decât voia să recunoască.

— Se citește istețimea în ochii tăi, fato, a spus Elijah. Nu ești atât de proastă, încât să nu-ți dai seama că sunt un om care nu și-ar aminti să-și pună haina dacă nu ar fi cineva care s-o facă pentru mine. O zi aici este de ajuns ca să fi aflat, sunt sigur, că soția mea a plecat și că nici fiica mea nu e prea departe. Iar fiul meu... Doamne, fiul meu! L-am dezamăgit pe bietul băiat în prea multe feluri. Totuși, dacă Lillian a mea ar fi știut de situația ta atunci când ți-a murit bunica, ar fi cerut să te luăm la noi. A fost tare păcat că nu am știut de asta până de curând, pentru că ea ți-ar fi oferit o viață minunată. Așa era felul ei de a fi, Dumnezeu s-o odihnească în pace! Primea aici pe oricine, și îi și iubea. În memoria ei, nu am avut de ales decât să te aduc aici.

Gura lui Elijah s-a închis brusc, ca și cum ar fi hotărât că vorbise prea mult despre acest subiect. O umbră i-a traversat fața și a lăsat-o pe Signa să-i captureze două piese.

— Am stat nouăsprezece ani fără vreun părinte, domnule, i-a spus ea. Nu am niciun interes să capăt unul acum. Vă sunt recunoscătoare pentru ceea ce mi-ați oferit, iar pentru mine, asta este suficient. Sunt destul de pregătită ca să mă descurc de una singură.

Spre surprinderea ei, Elijah a râs. Era un sunet tăcut, abia diferit de-un murmur.

— Și eu credeam asta.

Signa nu a mai apucat să mai spună ceva, pentru că Elijah a curățat tabla cu o ultimă mișcare. A rămas cu gura căscată când el a capturat toate piesele rămase dintr-un foc.

— Cei care joacă un joc de dame defensiv vor pierde întotdeauna.

Nu a așteptat ca ea să se ridice în picioare. Nici nu i-a oferit o mână ca s-o ajute să se ridice.

— Noapte bună, Signa! Mă rog ca somnul să ne găsească bine și să nu ne mai întâlnim aici mâine-seară.

Se părea că, dacă avea de gând să se întâlnească cu Sylas din nou după lecții, trebuia să găsească un alt tunel. Asta, sau poate să învețe să treacă prin pereți până la urmă. Signa a așteptat, uitându-se fix la tablă și refăcându-și mișcările până când sunetul pașilor lui Elijah s-a șters. Abia atunci s-a îndreptat spre scări.

Spre surprinderea bietei sale inimi, a constatat că nu e singură. Percy stătea pe ultima treaptă. Dacă părul lui nu ar fi fost strălucitor ca o flacără, atunci s-ar fi împiedicat de tânăra sa gazdă în întuneric.

— Percy!

Și-a dus mâna la piept.

— Ce faci?

— N-am vrut să te sperii.

Vocea lui era o șoaptă.

— Coboram să beau ceva când v-am auzit pe voi doi și am... Doar... Iartă-mă că am tras cu urechea! A trecut atât de mult timp de când eu și tatăl meu n-am mai avut o conversație adevărată! Aproape că uitasem că e capabil de așa ceva!

Umerii lui s-au lăsat ca o floare ofilită.

— Știi, asta a fost odaia ei preferată. Ăsta e motivul pentru care se duce acolo atât de des. Casa asta a fost întotdeauna atât de ciudată și de mohorâtă, iar ea a vrut un spațiu pe care să-l simtă în întregime al ei. Tata s-a luptat cu ea mult timp în privința culorii… Ura galbenul. Dar mama a fost întotdeauna pricepută la a obține ceea ce voia. Câteodată îl văd acolo uitându-se doar la pereți și amintindu-și.

Signa aproape că și-o putea imagina pe Lillian alunecând pe holuri, luând ceaiul în salon și cugetând la decor. Părea să fi avut o viață extrem de diferită – o familie extrem de diferită – față de cea pe care Signa începuse s-o cunoască.

— Vorbești vreodată cu el? l-a întrebat ea, cu inima grea.

I se părea că, deși ar fi putut s-o respingă, Elijah avea mare nevoie de companie.

Chipul lui Percy a devenit amar.

— Tatăl meu nu era prea des prin preajmă. Lecțiile le-am făcut cu Marjorie, iar unchiul Byron m-a învățat cum să fiu un gentleman. Tatăl meu și cu mine vorbeam doar despre două lucruri – afacerile pe care le voi conduce într-o zi și obligația mea de-a păstra aparențele și de-a menține statutul familiei. Timp de douăzeci și doi de ani, aceasta a fost legătura noastră. Iar acum a rupt-o fără nicio explicație. Așa că nu, noi nu mai vorbim, pentru că nici măcar nu ne mai cunoaștem.

A durat o bucată bună de timp până când Signa a putut răspunde. Dată fiind experiența ei diferită și, în general, frustrantă cu moartea, și-a ales cu mare grijă cuvintele.

— Durerea este un lucru ciudat, Percy, pentru că nu există doi oameni care s-o trăiască la fel.

Era ceva neobișnuit pentru Signa să trebuiască să consoleze pe cineva. Nu știa dacă ceea ce făcea e bine, dar s-a întins și și-a pus mâna pe mâna lui; știa doar că asta era ceea ce-și dorise întotdeauna

pentru ea. Pe cineva care să stea cu ea și să o ia de mână – cineva despre care să știe că îi e alături.

Percy avea nevoie de cineva – era clar din felul în care privea în gol spre podea și din umerii lui căzuți, iar Signa era bucuroasă să fie acel „cineva" pentru el. S-a așezat lângă Percy, mângâindu-i ușor mâna în timp ce i-a spus:

— Îmi pare tare rău pentru că treci prin asta! Se pare că a iubit-o foarte mult pe mama ta.

Percy s-a uitat la mâna ei cu o privire încruntată.

— Mai mult decât orice sau pe oricine. Dar asta nu-i o scuză să dispară atunci când noi, ceilalți, încă avem nevoie de el.

Signa înțelegea prea bine. Își petrecuse ani la rând urmărind cum toți cei pe care îi cunoștea deveneau fantome – chiar și cei care trăiau încă.

— Nu, nu e o scuză! a fost ea de acord. Dar este un om deștept și cred că va reuși să găsească drumul înapoi spre tine. S-ar putea să aibă pur și simplu nevoie de mai mult timp.

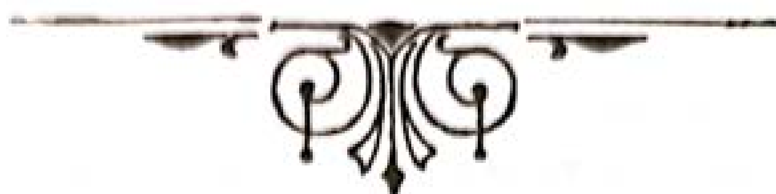
Percy și-a răsucit mâna într-a ei.

— Îți mulțumesc, verișoară! De dragul acestei familii, sper că ai dreptate.

Ridicându-se în picioare, i-a oferit mâna ca s-o ajute să se ridice. Totuși, când a făcut-o, a dat cu ochii de fustele murdare de noroi care se întrezăreau pe sub mantaua Signei. Deși n-a spus nimic despre asta, Percy și-a încruntat sprâncenele în timp ce își punea mâna pe spatele ei și o conducea mai adânc în casă, de parcă altfel ar fi putut s-o ia la fugă.

— Vino, verișoară! a insistat. Oricare ar fi necazurile pe care trebuie să le îndurăm, vor fi tot aici după o noapte de odihnă.

ȘAISPREZECE

ÎN ULTIMELE SĂPTĂMÂNI, BLYTHE FUSESE IZOLATĂ, SINGURII EI vizitatori fiind Elijah și doctorul care o îngrijea. În fiecare zi, Signa încercase să se strecoare neobservată în odaia verișoarei sale pentru a vedea ce e cu ea, doar pentru a fi întâmpinată cu o ușă încuiată, trasă la lecții sau cercetată de ochiul vigilent al lui Elijah, când acesta își petrecea serile la căpătâiul lui Blythe, asigurându-se că nu i se întâmplă nimic în timp ce doarme.

În această dimineață anume, planurile ei au fost zădărnicite când Marjorie a dat buzna în apartamentul ei, târând un braț plin de rochii – rochii de ceai și rochii de călătorie, rochii de zi și altele cu un plus de volane și țesături mai bogate, făcute pentru petreceri. Erau mult mai bune decât rochia galbenă pe care fusese nevoită să o poarte atât de des, deși nu se putea abține să nu simtă un nod de tristețe în fața nuanțelor lor terne și mute.

— Va trebui să te pregătești repede!

Marjorie i-a înmânat Signei o rochie de ceai moale, de culoare vișinie.

— Ai musafiri care vor sosi în curând.

Acest lucru a trezit-o imediat pe Signa – cum putea avea musafiri când ea nu cunoștea pe nimeni?

— Am aranjat un ceai pentru tine, cu domnișoare de vârsta ta, a spus Marjorie. M-am gândit că ți-ar plăcea să ai prietene aici, după ce ai fost nevoită să le părăsești pe celelalte în așa mare grabă. Toate aceste fete sunt prietene cu Blythe și provin din familii înstărite. Toate sunt necăsătorite și sunt o companie perfect potrivită.

Signa nu avea nicio îndoială că erau. Totuși, a întrebat:

— Și trebuie să ne viziteze acum?

Fața lui Marjorie a devenit severă.

— Ce vrei să spui prin „acum"? Am trăit cu impresia că asta era ceea ce voiai.

— Așa este! a spus Signa în grabă.

Bineînțeles că asta era ceea ce-și dorea – companie și un punct de sprijin în înalta societate –, deși ar fi preferat să fie în orice altă zi.

— Am vrut doar să spun că speram să o văd pe Blythe astăzi.

Acest lucru a părut s-o împace pe Marjorie, al cărei zâmbet a devenit înțelegător.

— Înțeleg! Din păcate, doctorul este acum cu domnișoara Hawthorne. Ești binevenită să o vizitezi mai târziu în această după-amiază, după lecții.

Signa a vrut să ceară să i se permită să-i facă verișoarei sale măcar o vizită rapidă, deși, când a sosit Elaine ca s-o ajute să se grăbească și să se îmbrace, și-a dat seama că orice astfel de efort era zadarnic. Blythe trebuia să mai aștepte puțin.

Rochia i-a alunecat pe piele ca mătasea – era făcută din țesături aduse din străinătate, iar gazdele nu se zgârciseră la cheltuieli pentru ea. Avea culorile asortate cu cele ale salonului în care urmau să ia ceaiul și era dantelată în spate, lăsându-i Signei loc să mai crească în ea, după o dietă mai consistentă. Deocamdată, era un

pic mai lejeră, unul dintre cele mai confortabile lucruri pe care le purtase vreodată, având în vedere că nu era de așteptat să poarte cineva corset pe sub o rochie de ceai.

Când Signa a terminat cu pregătirile, cu siguranță *arăta* respectabil, dar se gândea la modul în care ar putea să strecoare *Ghidul de frumusețe și etichetă pentru doamne* cu ea la ceai. Era așezat pe măsuța de scris, iar ea și-a trecut delicat un deget pe cotorul imaculat. Oare mama ei ar fi fost mândră să o vadă așa? Ar fi îmbrăcat-o pe Signa la fel? I-ar fi prins în agrafe cosițele întunecate la fel ca Marjorie, pentru a-i pune în evidență fața delicată și gâtul subțire?

— Trebuie să fi ajuns deja, a mustrat-o Marjorie. Vino!

Signa și-a retras mâna de pe carte. Îi cunoștea conținutul pe de rost, că doar îi studiase paginile de la un capăt la altul de mai multe ori decât putea număra. Acum era timpul să pună în aplicare ce învățase.

A urmat-o pe Marjorie pe scări, trecând printre cameristele care o evitau în graba lor, căci pregăteau Thorn Grove pentru o altă petrecere. Inima îi bătea tot mai tare cu fiecare pas. Nu avea să-și permită să greșească, așa cum o făcuse cu Blythe – nu avea să uite să-și supravegheze limba nici măcar pentru o clipă.

Trei femei tinere o așteptau în salon, așezate la o masă rotundă, care părea absurd de mică și de intimă. Marjorie le-a prezentat ca fiind lady Diana Blackwater, o fată destul de simplă, cu o piele albă, părul cârlionțat și ochi ca de șobolan; lady Eliza Wakefield, cu o față lungă de alabastru și bucle blonde, și...

Signa nu credea că va putea să se țină pe picioare când a văzut ochii căprui care o priveau. Charlotte Killinger purta o rochie de zi cu dungi albastre și albe și stătea cu umerii drepți și trași în spate, punându-și în valoare gâtul lung și delicat. Vechea ei prietenă era chiar mai frumoasă decât își amintea Signa – piele umbrită, caldă și strălucitoare și obraji încălziți de o umbră de fard. Era parcă mai

înaltă, iar obrajii nu-i mai erau la fel de plinuți, dar tot era fata pe care Signa o cunoscuse cândva. Prietena la care se gândea și în ziua de azi, dar cu care nu mai vorbise de când cu scandalul dintre unchiul Signei și mama lui Charlotte, cu atâția ani în urmă.

Charlotte rămăsese cu gura căscată, cu ochii mari ca de căprioară înainte de a-și înclina capul într-un gest plin de grație.

— A fost drăguț din partea ta să ne inviți!

— Cu siguranță a fost! Am fost toate atât de curioase în legătură cu familia Hawthorne! a intervenit Diana după ce și-a înclinat rapid capul.

Vocea îi era stridentă, dar Signa nu i-a dat prea mare importanță, pentru că inima ei era ocupată să bată cu o sută de kilometri la oră. De când își dorise să o vadă pe Charlotte din nou! Dar de ce trebuia să fie tocmai acum? Acum, când în sfârșit crezuse că poate s-o ia de la capăt si că zvonurile din trecut nu-i vor mai bântui fiecare mișcare.

Signa s-a împiedicat, cu picioarele amorțite, când Marjorie i-a dat un ghiont ușor spre scaunul ei. Unul dintre servitori a turnat ceai aburind în cești, în timp ce un altul a așezat pe masă prăjiturele și produse de patiserie. În timp ce Charlotte le-a mulțumit, celelalte două fete le-au ignorat ajutorul. Fascinația lor era rezervată doar Signei, iar ochii le-au strălucit în momentul în care Marjorie a ieșit pe ușă.

Eliza i-a zâmbit din cealaltă parte a mesei.

— Ei bine, nu ești puțin lucru!

Era imposibil de spus dacă era un compliment sau o insultă. Eliza s-a aplecat în față, iar buclele ei lungi au atins masa.

— Îți place să îți petreci timpul alături de familia Hawthorne? Chiar sunt cea mai interesantă familie.

— Interesantă? a reluat Signa, cu gâtul atât de dureros de uscat. Cum așa?

— Petrecerile, în primul rând.

Eliza a râs, ca și cum întrebarea ar fi fost ridicolă.

— Ca să nu mai vorbim de bogăție, de zvonuri, de mister. Presupun că nu ai de unde să știi, având în vedere că abia ai sosit, dar familia la care stai este subiectul de discuție al orașului.

Signa a îndrăznit să se uite dintr-o parte la Charlotte, care stătea dreaptă în scaunul ei, sorbindu-și ceaiul în tăcere. Nu scosese niciun cuvânt și își făcea de lucru, uitându-se la tablou care reprezenta o frumoasă grădină de primăvară.

Ghidul de frumusețe și etichetă pentru doamne era foarte clar în privința bârfelor: „Nu vorbiți gratuit". Signa era de acord, căci nu o interesa să flecărească despre cei care îi arătaseră atâta bunătate. Totuși, ochii Elizei erau aprinși de veselie și limba ei era gata să verse otravă, așa că, pentru a obține informația pe care o căuta, Signa a mușcat momeala. A luat o brioșă cu afine și s-a aplecat în față cu o respirație liniștită.

— Zvonuri? a întrebat ea pe un ton care transmitea că nu-și imaginase nici măcar o dată că ar fi fost posibil un lucru atât de atroce. Cu siguranță te înșeli! Ce fel de zvonuri pot fi?

— De tot felul, a intervenit Diana. Că fantomele bântuie conacul Thorn Grove. Că poate biata doamnă Hawthorne a luat asupra ei să-și pună capăt zilelor după ce a descoperit că soțul a avut o serie de relații toride și prea mulți copii nelegitimi de care să aibă grijă. Ba chiar se spune că personalul este în cârdășie și plănuiește să se revolte împotriva familiei.

Acuzațiile păreau să fie simple zvonuri, deși Signa a pus deoparte informațiile ca pe alte piese de puzzle care trebuiau să fie îmbinate la moment dat.

— Cei din familia Hawthorne sunt oameni curioși, a spus Signa, alegându-și cuvintele cu grijă; nu avea nicio asigurare că ceea ce spunea nu va părăsi această masă sau că nu va fi catalogat

ca fiind o bârfă. Dar sunt, de asemenea, foarte generoși să mă primească în casa lor când au suferit o pierdere atât de mare.

Diana a scos un zgomot din fundul gâtlejului.

— Sunt sigură că averea ta a contribuit la asta, a spus fata și s-a lăsat pe spate în scaun, examinându-și mănușile albe cu volane. Tatăl meu spune că afacerea domnului Hawthorne este pe cale să dea faliment și că tu vei moșteni o avere mai mare chiar și decât a lor.

Signa nu era deloc zgârcită în privința untului pe care îl întindea pe brioșa ei, iar bătăile inimii îi erau atât de puternice, încât până și gâtul începea să-i transpire. Când își imaginase această conversație, fusese mai degrabă informativă și relaxată.

Charlotte și-a ridicat atunci ochii.

— Abia a sosit, Diana, a spus ea cu o voce suavă, între două înghițituri de ceai. Mă îndoiesc că știe prea multe despre familia Hawthorne.

Buzele Elizei s-au strâns, iar Signa a apucat o altă brioșă. Se gândea că, dacă nu știa ce să spună, atunci – atâta timp cât gura îi era plină – putea să aștepte și să le lase pe celelalte să vorbească.

Asta însă a fost înainte ca un val de aer rece să pătrundă în cameră.

— Este vreun geam deschis? a tremurat Eliza. N-aș fi vrut crezut că voi avea nevoie de o haină la ceai.

Signa știa prea bine ce însemna acel val de aer și s-a înecat la jumătatea mușcăturii. A încercat să fie discretă în timp ce își întorcea capul, descoperindu-l pe Îngerul morții acolo, lângă ea, așezat pe un scaun din umbră, lângă Diana. Își pusese un picior de umbră peste celălalt, iar în mâna lui, mai multe umbre desenaseră o ceașcă imaginară de ceai, pe care a ridicat-o spre ea în chip de salut.

— *Scuzele mele, am uitat să-mi aduc haina și mănușile!*

Cuvintele nu au fost rostite cu voce tare, dar păreau să reverbereze în capul ei.

El era în capul ei.

Signa și-a strâns fustele și și-a liniștit respirația. *Nu. Nu, nu, nu, nu!* Nimic din toate astea nu decurgea conform planului.

Mai întâi Charlotte, iar acum… Nu! Signa nu mâncase beladonă; nu călătorise în zone dintre vii și morți pentru a ajunge la el. Toată viața ei, reușise să-l vadă pe Îngerul morții doar atunci când existase un motiv pentru asta – când cineva din apropierea ei murea. Mai degrabă s-ar fi străduit din nou să-l ucidă pe Îngerul morții decât să-l lase să o ia pe una dintre aceste fete și a încercat să i-o transmită în privirea pe care i-a aruncat-o. El părea să se distreze, iar un râs abia înăbușit îi zornăia în cap și-i umplea pieptul.

— *Liniștește-te, Păsărică! Am venit doar pentru niște bârfe antrenante.*

Diana a luat o mușcătură delicată din brioșă, fără să fie conștientă de monstrul care se prefăcea că își soarbe ceaiul aburind din umbra de lângă ea. O atingere, o simplă atingere a umbrelor sale, și fetele astea ar fi fost moarte! Gâtul Signa era prea încordat pentru a reuși să înghită bucata de brioșă, care i-a rămas în gât. S-a înecat cu ea, a apucat cana de ceai și a băut jumătate dintr-o singură înghițitură.

Deși Charlotte a ținut să nu facă ochii mari, Diana a râs.

— Doamne, nu-mi spune că nu ești hrănită aici? Mănânci de parcă nu ai văzut mâncare toată săptămâna. Și claviculele alea ale tale sunt… foarte ascuțite.

Umerii Signei au căzut. Știa să se poarte mai bine, cu siguranță. Știa să nu se grăbească, să ia înghițituri mici, să se prefacă perfect că mâncarea nu i s-a părut delicioasă și că nu simțea nicio chemare disperată s-o devoreze pe toată, și, în schimb, să se prefacă că e delicată și că abia cunoștea ce înseamnă mâncarea.

Lângă ea, Îngerul morții și-a pus ceaiul deoparte.

— *Ce părere ai despre femeia asta? Aș putea să o infectez cu o molimă ușoară, poate. Sau am putea să-i dăm puțin pojar? Pielea pătată i-ar putea face bine la vanitate.*

Recunoscând frivolitatea din vocea lui, Signa l-a fixat cu o scurtă privire furioasă, la care el a suspinat:

— *Bine, strică-mi distracția!*

Între Charlotte, așezată de o parte a ei, și Îngerul morții, de cealaltă, era un efort zadarnic să încerce să se concentreze. Diana și Eliza au dominat conversația, iar când au băgat de seamă că Signa dispăruse din ea de ceva timp fără să răspundă măcar cu un murmur la vreo bârfă, Eliza și-a îndreptat spre ea ochii ei căprui și nerozi, încercând s-o iscodească:

— Ai deja un pretendent, domnișoară Farrow?

Îngerul morții s-a ridicat și s-a aplecat deasupra Elizei atât de aproape, încât Signei i s-a uscat gâtul iar.

— *Nu mă băga în seamă!* a spus el. *Dă-i drumul și răspunde! Este cineva pe care ai pus ochii, Păsărică?*

Pumnii i s-au strâns. Voia din tot sufletul să-i ceară să plece, dar nu avea cum să-i transmită asta de față cu fetele, care stăteau cu ochii pe ea. Observându-i lupta, Îngerul morții a spus:

— *Ar trebui să fii în stare să-mi răspunzi, să știi. Dacă mă auzi, pariez că poți și răspunde.*

A încercat, dornică să-i spună să o lase în pace suficient de mult timp ca să poată culege informații despre Hawthorne sau, cel puțin, ca să găsească o cale de a vorbi cu Charlotte în particular. Cu toate acestea, oricât de mult s-a străduit ea să-i transmită acele cuvinte, el nu a reacționat ca și cum le-ar fi putut auzi.

— Intenționezi să-ți faci debutul aici, domnișoară Farrow? a întrebat-o Charlotte, cu o notă de suspiciune în glas.

Signa își ținea ceașca de porțelan cu amândouă mâinile în timp ce se uita fix la prietena ei. În ciuda emoțiilor, în ciuda a ceea ce Charlotte știa și putea face pentru a o submina, era totuși ușurată că Charlotte e prezentă. Că, în sfârșit, își regăsise vechea prietenă și că putea să vadă cu ochii ei că e în siguranță, sănătoasă și frumoasă.

— Sper s-o fac în acest sezon, da! i-a spus Signa, plăcându-i felul în care suna anunțul rostit cu voce tare.

Eliza a bătut din palme.

— Oh, trebuie să dai o petrecere ca să sărbătorești! Invită-ne și ne vom asigura că vei ști totul despre fiecare bărbat din oraș...

Și-a pus mâna la gât, pierzându-și răsuflarea pentru o clipă când Îngerul morții a pășit în jurul ei.

— *Oare voi fi invitat la petrecerea voastră? Îmi place un dans bun.*

Nu avea să fie invitat la nimic și, cu toate că Signa își dorea să-i poată spune lucrul ăsta, și-a păstrat zâmbetul și a întrebat-o pe Eliza:

— Ce bărbați se crede că își vor face debutul în acest sezon?

Imediat, în jurul mesei s-a stârnit agitație. Eliza s-a aplecat, fluturându-și furculița în timp ce vorbea:

— Cred că vei dori să-ți ții ochii pe vărul meu, lordul Everett Wakefield.

Charlotte a tresărit la auzul numelui și i s-au luminat ochii.

— A sosit? a întrebat ea, la care Eliza a dat din cap.

— Cu doar trei zile în urmă. Ni se va alătura pe parcursul verii ca să vadă dacă poate găsi o soție potrivită. Mă întreb, de asemenea, pe cine ar putea căuta vărul *tău*, Percy, domnișoară Farrow. El va moșteni afacerea familiei și averea ei, știi?

Eliza avea dreptate, presupunând că Elijah nu-i ruina perspectivele. Signa s-a gândit la momentul de cu două nopți în urmă, când îl privise pe Elijah băgând tort în gura fiului său. Nu-și putea imagina jena lui Percy, nu-și putea imagina cum trebuie să se simtă văzându-și tatăl cum se pierde cu totul în doliul lui.

Familia Hawthorne se destrăma. Era destul să tragă cineva, și toate ițele aveau să se rupă cu totul.

Când Signa a întins mâna după o altă brioșă, Diana a tras farfuria departe, cu un zâmbet care a zgâriat-o pe Signa pe nervi. S-a îndreptat apoi, îndepărtând mâna cu îndoială.

— *Mănânc-o și gata!*

Cuvintele Îngerului morții erau reci.

— *Dacă ți-e foame, mănâncă brioșa!*

Dar Îngerul morții nu avea nicio influență în societate, nu cunoștea și nici nu-l interesa politica ei.

„Nu bea și nu mânca nici prea mult, nici prea puțin. Doar cantitatea potrivită." Acestea erau lecțiile pe care le predau cărțile ei de etichetă. Doar că Signa nu știa ce înseamnă „prea mult". Acum știa că e vorba de trei brioșe. Așa că, în ciuda îndemnului Îngerului morții, nu a mai luat încă una, nici măcar atunci când Diana a început să-și bage iar nasul în treburile familiei Hawthorne, căutând bârfe pe care, fără îndoială, avea mai apoi să le răspândească. Nu avea nicio șansă să se relaxeze în această conversație. Era mai în gardă decât oricând, judecându-și fiecare centimetru al corpului – de la locul unde își odihnea degetul mic și până la cât de rapidă îi era respirația. Oare sorbea prea repede? Oare cantitatea de zahăr pe care o adăugase în ceaiul ei era potrivită?

Simțea extenuarea apăsând-o pe umeri; să se facă plăcută în societate cerea, se pare, mai mult exercițiu decât anticipase.

Oh, cât așteptase Signa această zi; cât așteptase momentul în care avea să stea de vorbă cu prietenele ei, ca parte a înaltei societăți! Cât așteptase momentul în care ceilalți aveau să-și arate interesul față de ea, iar ea putea în sfârșit să aibă compania pe care și-o dorise atâta vreme! Totuși, i s-a părut că trecuse o eternitate până când Marjorie s-a întors în salon, iar tot ce-și dorea acum era libertate și un somn bun.

Charlotte a fost ultima dintre domnișoare care s-a îndreptat spre ușă și, spre marea surpriză a Signei, a refuzat să mai zăbovească. Ochii ei au alunecat pe lângă Signa în timp ce buzele i-au schițat un rapid „Mă bucur să văd că ești bine", înainte de a-și apuca fustele și de-a o urma pe Marjorie afară.

Lacrimile îi ardeau ochii Signei. Charlotte o recunoscuse. O recunoscuse, și totuși... nu însemna nimic. Poate că tot acel timp petrecut împreună – toată prietenia – însemnase mai mult pentru Signa decât pentru Charlotte.

Uitase că Îngerul morții stătea în spatele ei până când acesta a mormăit:

— Două dintre fetele alea se comportă de parcă au fost lăsate fără tutelă pentru prima dată.

Ștergându-și ochii, Signa s-a întors către el.

— Ce mai faci aici?

Umbrele din jurul lui s-au mișcat din nou, formând o masă pe care și-a trântit picioarele.

— Bună ziua și ție! Am venit să văd cum te-ai acomodat.

— Aș prefera să n-o mai faci.

Signa s-a întors și-a început să se plimbe de colo-colo prin salon, căci nu voia ca el s-o vadă atât de zdruncinată.

— De fapt, cum se face că ești aici?

El a început să chibzuiască la asta, sprijinindu-se de spătarul fotoliului său de umbră.

— Ai cruțat-o pe Blythe deocamdată, dar asta nu înseamnă că e vindecată.

Scaunul s-a îndreptat, iar el și-a îndreptat privirea spre Signa.

— Sunt aici pentru că ea încă se clatină pe podul dintre cei vii și cei morți. Din cauza asta, când suntem amândoi suficient de aproape de ea, se pare că mă poți vedea. Nu am fost sigur până azi dacă așa vor sta lucrurile.

La naiba cu această legătură nefericită a lor! Ce n-ar fi dat Signa să ascundă zidul către viața de apoi și să nu-l mai privească niciodată!

— Și de ce îți pot auzi vocea în minte?

— Din același motiv pentru care îmi poți auzi vocea când vorbesc cu voce tare, presupun.

Dacă Îngerul morții ar fi avut un corp, Signa l-ar fi scuturat. Așa, fata s-a învârtit doar pe călcâie și a pășit spre el cu o furie care îi cuprinsese tot corpul.

— Nu ai văzut că eram ocupată? a mormăit ea. Era ceva *important* pentru mine.

Îngerul morții s-a întors, ca și cum le-ar fi putut vedea pe fete prin pereți.

— *De ce?* Aș fi crezut că astfel de creaturi sunt importante doar pentru mamele lor. Nu ți s-a părut ciudat că două dintre ele au întrebat numai despre averea ta, familia ta... Au întrebat prea puțin despre *tine*.

Oricât de adevărat ar fi fost, ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie de acord cu el. Așa că a spus cu încăpățânare:

— Vor fi prietenele mele.

— Prietenele tale?

El s-a ridicat în picioare, masa și scaunul pe care le formase topindu-se înapoi în umbră.

— *De ce?* Nu te-am văzut niciodată atât de...

— Atât de vorbăreață? a insistat Signa. Nu m-ai văzut niciodată cu companie?

Acum erau unul lângă celălalt. Atât de aproape de el, pielea Signei nu mai zumzăia de frică, ci de putere. Determinare. El era Îngerul morții – și din această cauză nu avea nevoie să cugete prea mult. Nu avea nevoie să-l impresioneze.

Îngerul morții s-a aplecat, astfel încât fața lui umbrită să ajungă la o distanță cât o respirație de fața ei.

— Nu te-am văzut niciodată atât de modestă și atât de dezgustător de sufocată!

O brioșă a zburat atunci spre ea, aterizându-i cu putere pe piept. Abia a prins-o înainte de-a ajunge pe podea.

— Ai vrut asta, nu-i așa? De ce ai lăsat părerea cuiva să te împiedice s-o iei?

Signa și-a strâns degetele pe crusta zgrunțuroasă a brioșei.

— Pur și simplu, am fost politicoasă. Există reguli cu privire la aceste lucruri…

— Pur și simplu, ai fost flămândă. Și dacă ești flămândă, nu trebuie să te mai gândești, trebui să mănânci! La naiba cu regulile tale!

Era ceva întunecat în tonul lui. O dezamăgire amară care, spre necazul ei, o rodea.

— Și ce contează asta pentru tine?

Întrebarea a aprins o furie arzătoare în ochii lui. Un infern pe care îl avea din nou în fața ei, aspirând aerul din încăpere.

— Contează, pentru că ești mai bună decât atât. Nu ai fost făcută să fii docilă sau să tânjești după ceva. Dacă ai accepta ceea ce ești, imaginează-ți puterea pe care ai putea să o ai! Imaginează-ți ce lucruri ai putea face!

— Vrei să spui viețile pe care le-aș putea lua?

Signa a făcut un pas mai aproape.

— Să-mi imaginez spiritele cu care aș putea vorbi? Ofertele pe care le-aș putea face pentru cei morți? Nu trebuie să-mi imaginez nimic; trăiesc deja asta. Mă consumă așa o viață, și nu este una pe care să mi-o doresc.

— De unde știi? a întrebat el. Când tot ce faci este să fugi, cum să știi ce vrei? Ai prefera să-ți petreci viața, pretinzând că ești ceea ce ai fost cu fetele alea?

Signa i-a aruncat brioșa înapoi și, spre surprinderea ei, nu a alunecat prin el cum o făcuse cuțitul atunci când îl înjunghiase. Îngerul a prins-o.

— Pleacă! i-a spus ea odată ce a reușit să-și înăbușe surpriza. Nu mă cunoști și nu mă vei cunoaște vreodată! Este așa cum ai spus mai demult: amândoi suntem foarte ocupați, iar tu nu ești decât un mod de a-mi distrage atenția.

A luat-o în râs – un sunet atât de uman! Atât de masculin!

— Am venit să-mi ofer ajutorul. O crimă ar fi infinit mai simplu de rezolvat, îmi imaginez, dacă ai ști cum să-ți folosești abilitățile.

— Asta n-o să fie necesar, a spus ea, fără să se gândească măcar la ofertă. Pot deja să vorbesc cu spiritele...

— Deci nu vezi nicio valoare în capacitatea de-a trece prin pereți? a spus el. De a-ți schimba corpul, astfel încât alții să nu te poată vedea? De-a deveni noaptea însăși, topindu-te în umbre? Imaginează-ți numai ce spionaj ai putea face!

Astea ar fi fost puteri utile, da, dar a accepta însemna acceptarea ajutorului său, iar ea nu avea nicio dorință să-i întrețină pe el și orgoliul său mai mult decât era necesar.

— În toată viața mea nu mi-am dorit nimic mai mult decât să scap de tine!

Signa și-a îndreptat umerii în fața umbrelor care se profilau deasupra ei.

— Te-am implorat, noapte după noapte, moarte după moarte, să mă lași în pace. Și acum vrei să-mi oferi ajutor?

Nu avea destule cuvinte. Nu avea destulă sălbăticie în ea ca să-i spună tot ceea ce credea despre asta.

— Te urăsc și urăsc tot ceea ce mi-ai făcut! Voi rezolva asta, și o voi face fără tine.

În jurul lor, ziua s-a stins. Întunericul mistuia totul în timp ce Îngerul morții devenea tot mai mare, iar furia lui era atât de palpabilă, încât sufoca locul. Deasupra, candelabrul a început să tremure, iar luminile lui pâlpâiau ca de-o furtună care se apropia. Lumina soarelui care se prefira dinspre ferestre s-a stins ca o lumânare.

— Nu mai ai de ales aici!

Vocea Îngerului morții a zguduit pereții, aruncând două cești de ceai de porțelan pe podea.

— M-am săturat de jocurile astea! Te știu mai bine decât crezi, la fel cum știu că nu vei scăpa niciodată de mine, Păsărică! Așa cum nici eu nu voi scăpa niciodată de tine!

Zgâlțâielile au încetat, iar lumina zilei a pătruns din nou în salon, în timp ce Îngerul morții se retrăgea în umbrele sale.

— Lecțiile noastre încep la miezul nopții. Ne vedem atunci!

Signa era pe punctul de a-i striga că n-ar trebui să se deranjeze. Dar, în momentul în care a deschis gura să vorbească, o brioșă a zburat de pe masă și i-a intrat drept în gură, înăbușind protestul pe care Îngerul morții n-a vrut să-l audă.

ȘAPTESPREZECE

Signa ținea în echilibru pe vârful capului o carte atât de grea, încât îi dădea o migrenă.

— Echilibrează-te, Signa! a instruit-o Marjorie. Grație! Mergi cu grație!

Dintr-un colț, tolănit confortabil pe o canapea de catifea verde, Percy a râs. Dat fiind că n-avea ce căuta acolo, Marjorie i-a aruncat o privire piezișă, dar Percy era departe de a fi supărat. Fusese foarte atent să anunțe că va veni pur și simplu ca să o vadă pe verișoara sa exersând bunele maniere și că se bucura foarte mult de aceste eforturi. Era totuși ceva tulbure în încruntarea sprâncenelor lui roșcate și în felul în care îi licăreau ochii când privea spre cameristele care se grăbeau prin saloane ca să pregătească petrecerea din acea seară.

El și Marjorie se prefăceau că nu le observă, așa că Signa le-a urmat exemplul, înțelegând de ce petrecerea ar putea fi un punct sensibil pentru Percy.

— *Grație*, Signa! a repetat Percy, rostind cuvântul pe un ton exagerat de ușuratic.

Signa nu avusese niciodată un frate, dar își închipuia că, dacă ar fi avut, ar fi fost la fel de enervant ca Percy. Era aproape ca și cum băiatul ar fi știut că buna ei creștere e o fațadă. Ca și cum ar fi putut să o vadă pe fața ei și încerca să-i smulgă adevărul. Ea făcea tot ce putea ca să-l ignore, sperând să mențină iluzia că e o tânără respectabilă.

Deși, după întâlnirea ei cu Elijah din noaptea precedentă, părea puțin probabil ca stăpânului de la Thorn Grove să-i pese de ceea ce făcea ea sau de modul în care se comporta. Presupunând că nu dădea foc conacului până la temelii, Signa se îndoia că el ar fi clipit la comportamentele ei ciudate.

Își amintea cum Percy așteptase în vârful scărilor, observându-și tatăl cu atâta dor. Era o versiune a lui atât de diferită de cea pe care o vedea acum – un Percy relaxat, cu un aer nepăsător, un tânăr gentleman cum se cuvine, fără vreo problemă.

Oare la ce se referise Elijah când spusese că și el își dezamăgise fiul de prea multe ori? Signa era atât de distrasă de potopul de gânduri, încât s-a împiedicat de covorul persan și a privit enciclopedia de pe cap rostogolindu-se pe podea. A înjurat în sinea ei, s-a gândit, fără să-și dea seama însă că rostise cuvintele cu voce tare până când Percy nu s-a îndoit de râs, iar Marjorie și-a aruncat brațele în sus de frustrare.

— Limbajul, Signa! Vă jur, amândoi sunteți imposibili astăzi!

Deși Signa a avut bunul-simț să roșească și să-și plece capul cu o scuză, Percy i-a zâmbit nonșalant și mult prea fermecător guvernantei. Signa s-a luptat cu impulsul de a-și da ochii peste cap, în timp ce expresia serioasă a lui Marjorie a topit zâmbetul băiatului. Guvernanta a suspinat și a luat cartea de pe podea.

— Nu știu ce te-a apucat astăzi, Signa, dar ești complet neajutorată!

Comentariul era pur și simplu o constatare, nu se voia a fi răutăcios.

— Și tu, Percy. Parcă ți-am spus ieri să găsești ceva util de făcut cu timpul tău.

Percy și-a încrucișat mâinile la spate, ridicând bărbia mândră.

— Îți cer scuze, domnișoară Hargreaves! Am vrut doar să mă asigur că draga mea verișoară se simte binevenită aici.

Cu cât Marjorie îl privea mai mult timp pe Percy, cu atât ochii ei se înmuiau mai tare, până când, în cele din urmă, a cedat:

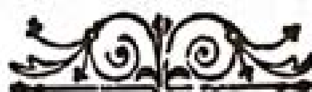
— Bine, fie! Din moment ce e clar că azi nu vom merge mai departe cu lecțiile noastre, poți să faci o vizită în odaia verișoarei tale, Signa.

Percy a tresărit.

— Ai de gând s-o vizitezi pe Blythe? Pot să vin și eu cu tine?

— Bineînțeles că ar trebui, a decis Marjorie pentru amândoi. Duceți-i niște prăjiturici de la micul-dejun! Sunt sigură că se va bucura!

Signa s-a rugat ca Marjorie să aibă dreptate. Urma să aibă nevoie de o ofrandă de pace după felul în care decursese prima ei vizită la Blythe.

Percy a ținut pasul cu Signa, la fel de nerăbdător ca ea să-și vadă sora.

— Dacă suferă de aceeași boală care a răpus-o pe mama, ultimul lucru de care are nevoie este să fie închisă în odaia ei, a spus el în timp ce își făceau drum pe scări, urcând câte două trepte odată. Toată lumea îi spune iar și iar să se odihnească. Sunt sigur că se plictisește peste fire.

Signa nu trebuia să își imagineze plictiseala sau singurătatea pe care le aducea boala. Dacă această vizită avea să decurgă bine, poate că Blythe avea să-i dea voie să vină la ea mai des.

— Ea și mama ta au avut aceleași simptome?

Signa vorbea aproape în șoaptă.

— Exact aceleași, da. Deși limba lui Blythe încă nu a început să se umple de răni, iar halucinațiile ei sunt mai ușoare decât ale mamei.

Tonul lui Percy alunecase spre ceva mai rece, plin de durere, iar Signa știa că nu trebuie să insiste, oricât de mult ar fi vrut s-o facă. Era o dovadă a maturizării ei, s-a gândit fata, că era capabilă să fie înțelegătoare față de faptul că nu toată lumea putea să vorbească despre morți cu ușurința cu care vorbea ea.

A ascultat în timp ce Percy a schimbat subiectul, povestindu-i despre portretele pe lângă care treceau și arătându-i strămoșii, bărbații care conduseseră Thorn Grove înainte de tatăl său. Pieptul i s-a umflat de mândrie în timp ce vorbea, iar umerii îi erau drepți și încrezători.

— Ce bărbați extraordinari au fost dacă au reușit să construiască un asemenea imperiu!

Signa nu credea că merită să remarce faptul că un club de gentlemeni nu oferea nimic diferit față de ceaiul pe care-l luase cu domnișoarele în acea dimineață, cu băuturile, mâncarea și bârfele sale cu oameni având același statut social – doar că ea nu plătise o taxă de membru pentru a participa. Dar, dincolo de asta, a înțeles mândria din ochii lui Percy. Grey's făcuse averea familiei Hawthorne, iar el trebuia să continue acea moștenire.

După ce au trecut pe lângă vreo duzină de portrete de bărbați în costume și încruntați, au bătut ușurel la ușa lui Blythe și au așteptat permisiunea să intre. Nimic din salonul lui Blythe nu se mișcase, nici cât un fir de păr. Aerul era sufocant, apăsându-i pe cei doi când au pășit înăuntru pe covorul de pluș. Cu toate că Blythe trăia, odaia ei era cea a unei fantome.

Teama încolțită în pieptul Signei s-a atenuat când a văzut-o pe Blythe stând dreaptă în pat, sprijinită de căpătâiul patului. Deși era

atât de bolnavă, Blythe nu s-a încruntat la Signa, așa cum o făcuse data trecută. L-a privit doar radioasă pe fratele ei.

— Percy! Pe unde ai umblat? Aproape că am început să număr franjurii perdelei, de atâta plictiseală! Ce ai acolo?

Zâmbetul ei a devenit și mai larg când el i-a arătat o brioșă, iar Blythe a întins repede mâna s-o ia.

— Doamne, am tot așteptat să le facă din nou pe cele cu lămâie!

Bolnava a mușcat din ea și a gemut ca și cum ar fi fost primul lucru pe care îl mâncase toată săptămâna.

Percy a pus jos prăjiturelele rămase și i-a ciufulit lui Blythe părul blond-pai, înainte de a trage un mic scaun de fier ca să se așeze lângă ea.

— O să le spun la bucătărie să le facă mai des dacă îți plac atât de mult!

Signa a așteptat în pragul camerei, cu mâinile încrucișate în fața ei. A zăbovit acolo în timp ce Percy s-a instalat, privind cum i se mișca mărul lui Adam în timp ce-și privea sora – silueta ei palidă și osoasă. Părul mort și uscat. Pungile de sub ochi și buzele care erau la fel de palide ca și firimiturile pe care le ștergea de pe ele. Percy a luat-o de mână, un lucru atât de fragil, iar Signa a observat pentru prima dată contrastul dintre ei. Acolo unde Percy era pistruiat, Blythe era de porțelan. Acolo unde părul lui ardea ca un foc de vară, al ei era lipsit de culoare. Ceea ce aveau în comun era severitatea gurii, moștenită de la tatăl lor, și modul hotărât în care ochii lor erau desenați – de parcă ar fi cântărit mereu ceva, în cazul lui Percy, sau ar fi fost mereu supărați, în cazul lui Blythe. Însă, oricât de diferit ar fi arătat, când erau unul lângă altul, nu exista nicio îndoială că erau de același sânge.

— Are de gând să intre, a întrebat Blythe, sau o să continue să stea acolo și să lase curentul tot înăuntru?

Percy s-a aplecat spre sora lui în mod conspirativ, deși a rostit cuvintele destul de tare, astfel încât Signa să le audă:

— Cu grijă, Bee! Trebuie să-ți amintești să vorbești liniștit când sunt căprioare sperioase prin preajmă. N-am vrea să le speriem.

Îndreptându-și umerii, Signa a intrat în cameră cu bărbia ridicată.

— Nu sunt o căprioară!

Fata s-a întors spre ea cu un zâmbet care aproape că i-a golit Signei tot aerul din plămâni. Sentimentul era asemănător cu ceea ce simțise Signa prima dată când își văzuse verișoara – că ele două erau unite printr-o legătură care nu putea fi ruptă. Aceasta trebuie să se fi format – după cum îi spusese Îngerul morții – atunci când îi cruțase viața lui Blythe fără să știe.

Abia dacă o cunoștea pe această ființă bolnavă care se chinuia să se ridice din pat, dar a cărei privire putea să tragă în țeapă un om. Totuși, Signa simțea că are o obligație față de ea. Nu știa ce însemna asta sau de ce avea aceste capacități. Ceea ce știa însă era că ar fi făcut orice îi stătea în putere pentru a-i salva viața lui Blythe – și asta începea cu aflarea sursei otrăvii.

— Vreau să-ți cer iertare pentru noaptea trecută. A fost... grosolan din partea mea să spun ceea ce am spus. Nu prea m-am priceput niciodată la vorbe.

Signa s-a așezat în colțul îndepărtat al patului, vizavi de Percy. Era pregătită să se ridice și să fugă în orice moment.

Gheața din ochii lui Blythe s-a topit în timp ce-și lingea zahărul rămas pe vârful degetelor.

— Ar trebui să lucrezi la asta!

Limba ei avea cea mai deschisă nuanță de roz. Aproape albă.

Pe brațele Signei au trecut niște frisoane asemenea unor păianjeni, lăsându-i pielea ca de găină, și a simțit că stomacul i se strânge de spaimă – înainte de a observa că răcoarea din cameră venea de la o fereastră deschisă și nu pentru că Îngerul morții ar fi zăbovit prin apropiere. Absența lui i-ar fi putut da oarece speranțe Signei,

dacă nu ar fi știut că Blythe se afla încă într-un timp de împrumut, cu un ucigaș care o vâna încă.

— Nu-ți voi mulțumi pentru că m-ai salvat zilele trecute, având în vedere că, înainte de toate, a fost vina ta că am avut un accident.

Cuvintele lui Blythe erau la fel de tăioase ca data trecută, fiecare dintre ele fiind un cuțit în sine.

— Dar nici nu-ți voi refuza compania, pentru că nu am mai avut niciodată un văr până acum. Vei sta mult timp cu noi?

Percy a fost cel care a răspuns:

— Tata a pus-o pe modistă să-i pregătească garderoba pentru acest sezon.

Fața lui Blythe s-a întunecat.

— Presupun că ar trebui să mă bucur că cineva îi mai poate obține atenția. Deși, dacă ai nevoie de rochii, ai putea să le iei pe ale mele. Nu mai am nevoie de ele și prea multe vor rămâne nepurtate.

— Blythe…

— Ah, taci, Percy! Nu am vrut s-o spun în sensul ăsta. Nu mi se mai potrivesc și mă îndoiesc că trupul meu va mai fi vreodată cum a fost.

Cu fiecare cuvânt, mușcătura din vocea ei se atenua.

— Acum spune-mi despre muncă! Sunt ceva noutăți?

Percy a strâns mai tare mâna lui Blythe, iar Signa a avut impresia că era ceva mai mult în acest schimb de replici între frați, ceva care îi depășea înțelegerea.

— Unchiul vine încoace, pentru a-l face să-și bage mințile în cap, dar mă tem că tata crede că se comportă ireproșabil.

Blythe a țâțâit a dezaprobare.

— Cu siguranță va ceda într-una din zilele astea. Trebuie să continui să încerci.

— N-a cedat din ziua în care te-ai îmbolnăvit, Blythe...

— Și când a fost asta, mai exact? s-a grăbit să întrebe Signa, încercând să nu se prăbușească sub greutatea ochilor care s-au întors spre ea cu surprindere. Întreb doar din curiozitate. Când te-ai îmbolnăvit?

Blythe a simulat un oftat.

— Sunt *bolnavă*? Doamne, ce surprinsă sunt că ai observat! Nimeni nu îndrăznește să vorbească despre asta în fața mea.

Fata a scos un mic sunet amuzat din fundul gâtului, înainte de a-și sprijini capul pe perne.

— Cam la o lună după ce a murit mama.

Oricine o fi fost în spatele poveștii ăsteia, nu-și pierduse timpul. Signa a aruncat o privire la o moviliță de bomboane de ciocolată de pe noptiera lui Blythe, care stăteau alături de o ceașcă de ceai. S-a îndreptat spre măsuță și a luat o bomboană, încercând să fie cât mai discretă când a mușcat din ea. Nu putea spune dacă a fost ușurată sau dezamăgită să descopere că nu era nimic altceva decât o ciocolată normală; dar a mai luat o mușcătură totuși. Ochii i-au căzut pe ceai apoi, iar Signa a întins mâna spre el înainte de-a putea inventa vreo scuză.

Blythe s-a ridicat în capul oaselor, cu un aer ucigător.

— Să nu *îndrăznești*! Asta e medicamentul meu.

Când Blythe a întins mâna după delicata ceașcă de porțelan, Signa s-a dat la o parte din raza ei de acțiune și a luat o înghițitură timidă. Și atunci i-a simțit gustul – abia mai mult decât o urmă de fruct amar, insuficient ca să fie perceput de cineva care nu avea o limbă familiarizată cu gustul său.

Asta era! Acesta era modul în care cineva o ținea bolnavă pe Blythe.

Ceașca era încă aproape plină, iar lichidul era rece.

— De cât timp iei medicamentul ăsta?

— Din ziua în care m-am îmbolnăvit, a răspuns Blythe, aruncându-i o privire cruntă. Mă doare stomacul dacă îl beau prea repede. Pune-l jos!

N-a făcut-o. În loc de asta, Signa s-a îndreptat spre fereastră și a vărsat ceaiul afară.

— Ești nebună?

Percy a smuls ceașca de porțelan din mâna Signei.

— Din câte știm, asta ar putea foarte bine să fie ceea ce o ține pe sora mea în viață!

— Dimpotrivă, ar putea foarte bine să fie ceea ce o ține bolnavă.

Signa n-a vrut să lase să se înțeleagă că știe ce se întâmplă, ca nu cumva ucigașul să afle și să încerce alte tactici.

— Cine ți-a dat asta?

Buzele lui Blythe s-au arcuit în jos și niște riduri adânci i s-au conturat pe frunte.

— Camerista mea îl aduce în fiecare dimineață.

— Și cum o cheamă?

— Elaine. Deși nu văd de ce…

Signa a recunoscut imediat numele ca fiind cel al servitoarei care o ajuta să se îmbrace.

— Cine ți-a prescris asta?

— Unul dintre *doctorii* ei.

Percy și-a încrucișat brațele pe piept.

— Și îndrăznesc să spun că e mai competent decât tine.

Chiar și Signa știa că niciun doctor nu ar fi prescris beladonă în nimic. Cineva o strecura pe furiș – poate nu în fiecare cană, dar în multe.

— Știu că ar putea suna ciudat, a început ea timid, dar, Blythe, nu cred că suferi de vreo boală.

Percy a apucat-o pe Signa de încheietura mâinii atât de strâns, încât aceasta a tresărit, fiind sigură că se va învineți.

— Nu-i umple capul surorii mele cu prostii! Este aceeași boală care a răpus-o pe mama noastră...

Signa și-a smuls brațul și l-a privit în ochi.

— Acesta nu este un medicament. Știu pentru că am mai gustat. Este beladonă, din fructele care cresc în pădurile de lângă noi. Cineva o otrăvește.

Blythe a rămas nemișcată o bucată bună de vreme, cu gura întredeschisă.

— Percy! a început ea, iar fratele ei n-a făcut decât să clatine din cap.

— Unul dintre doctori și-ar fi dat seama până acum dacă ar fi fost otravă.

Era neclintit în această convingere, subliniind fiecare cuvânt.

— Signa nu face decât să își dea cu presupusul.

— Nu îmi dau cu presupusul, a spus ea cu toată convingerea de care era în stare. Recunosc gustul. Și, dacă nu mă crezi, vezi cu ochii tăi! Blythe, data viitoare când ți se aduce medicamentul, să nu-l bei! Dar nici să nu-l refuzi, pentru că ai putea alerta pe cineva cu suspiciunile tale. Așteaptă până când nu mai e nimeni prin preajmă și apoi găsește un loc sigur ca să scapi de el. Percy, și tu ar trebui să fii atent. Cine poate spune că nu urmezi tu?

Scepticismul băiatului era evident în felul în care își arcuise sprâncenele.

— Să-l întreb pe doctor?

În vocea lui Blythe se simțea fragilitate, dar, în rest, se descurca mai bine decât se așteptase Signa.

— Cum rămâne cu tata? Merită să știe, nu-i așa? Dacă nu cumva tot ceea ce i s-a întâmplat mamei nu a fost un accident?

Signa și-a amintit cum Elijah îi băgase tort în gură fiului său, apoi de pungile de sub ochi și cum era bântuit, și nu putea să doarmă. Comportamentul lui era prea haotic, prea imprevizibil.

Nu ar fi fost sigur să aibă încredere în el și nici nu credea că ar fi fost înțelept să știe cineva – inclusiv actualul doctor al lui Blythe – că intraseră pe fir. Ca să nu mai vorbim despre cât era de suspect faptul că nici măcar unul dintre doctorii lui Blythe nu-și dăduse seama ce se întâmplă.

— Cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru a-l ajuta pe tatăl vostru este să vă protejăm pe voi doi, a spus Signa. Ceea ce înseamnă că, deocamdată, acest secret rămâne între noi. Aveți grijă cu mesele voastre! Fără dulceață. Fără sosuri de fructe de pădure pe fripturi. Beți-vă ceaiul, dar aruncați-l dacă este ceva ciudat la gust. Trebuie să mâncați, amândoi, și nu trebuie să treziți suspiciuni! Dar fiți foarte precauți.

N-a îndrăznit să le spună că Sylas știa și el secretul lor. Nu i s-a părut înțelept să-l menționeze, iar Signa încă se putea folosi de ajutorul lui și de legăturile pe care le avea cu servitorii de la Thorn Grove – mai ales acum, când exista o pistă.

Elaine!

Blythe a suspinat și și-a lăsat capul să cadă adânc între perne, ghemuindu-se în așternuturi ca și cum ar fi vrut să se facă și mai mică.

— O să ne descurcăm noi! i-a promis Signa, punând cât putea de multă ardoare în cuvinte și încercând să se convingă și pe ea de asta. Vom pune capăt situației ăsteia și vei fi bine! N-o să te las să mori, Blythe!

Vorbea serios. Blythe primise o a doua șansă cu un motiv. Signa se legase de soarta lui Blythe și avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a-l învinge pe Îngerul morții o dată pentru totdeauna.

OPTSPREZECE

Mai târziu pe seară, plină după cină și cu capul plesnindu-i de durere din cauza evenimentelor zilei, Signa a fost ușurată s-o găsească pe Elaine așteptând-o în salon ca s-o ajute să se pregătească de culcare.

— Bună seara, Elaine! i-a spus tinerei femei, care era poate doar cu câțiva ani mai mare decât ea.

Camerista și-a ținut privirea plecată și bărbia în jos, oferindu-i doar un mic semn din cap.

— Bună seara, domnișoară!

Avea o cămașă de bumbac pregătită pentru Signa, care și-a întins mâinile pentru ca Elaine să-i scoată mănușile albe și-apoi s-o ajute să se îmbrace, așa cum făcea în fiecare seară.

Limba Signei ardea de o mie de întrebări, dar trebuia să meargă ușor ca să obțină informațiile pe care le căuta. *Ghidul de frumusețe și etichetă pentru doamne* n-o prea instruia cu privire la ce fel de interacțiuni cu personalul erau considerate acceptabile, probabil pentru că oricine în poziția de-a citi cartea ar fi trebuit să știe deja. Unchiul ei avea doar o mână de servitori în personal și vorbea

foarte puțin cu ei, însă Signa nu avea încredere în tactica lui de a-și îndrepta umerii și de a-și ține nasul în aer – pentru că la ce ar fi servit asta, când ea voia ca Elaine să se relaxeze și să fie deschisă cu ea?

— Ești de mult timp cu familia Hawthorne? a întrebat Signa, îndreptându-se spre măsuța ei de toaletă și oferindu-i un zâmbet prietenos, în timp ce Elaine a luat o perie de fildeș și s-a apucat de treabă, trecând perii de mistreț prin părul Signei.

— Nu de mult timp, domnișoară.

Tensiunea din umerii lui Elaine i-a semnalat că servitoarea ezita la fel de mult ca și Signa să spună un lucru greșit. A fost nevoie ca Signa să-și dreagă glasul și-apoi să aștepte într-o tăcere incomodă înainte ca Elaine să adauge:

— Doamna Lillian m-a angajat cu ceva mai mult de-un an în urmă, Dumnezeu s-o odihnească în pace!

Tânăra s-a întrerupt din pieptănat pentru a-și face cruce.

— Drept cameristă a ei?

Signa spera că pusese suficient de multă curiozitate sinceră în voce pentru a calma neliniștea femeii. Dacă ar fi fost să judece după dificultatea de-a obține informații de la Elaine, atunci Signa ar fi spus că servitorii și stăpânii din Thorn Grove nu conversau prea des.

— Nu a ei, a precizat Elaine, ci a tinerei domnișoare Blythe. Camerista dinainte se retrăsese la bătrânețe undeva, lângă mare.

— Thorn Grove este un loc destul de mohorât, nu-i așa? a spus meditativ Signa. Chiar înțeleg de ce te-ar atrage marea.

— Vai, domnișoară! Vocea lui Elaine a devenit joasă și gravă când a adăugat: Se spune că acest loc este bântuit.

Aha, acum ajungeau undeva!

— Casa familiei mele a fost la malul mării, i-a spus Signa, fără să mai fie nevoie acum să simuleze dorul din voce. Se numește

Foxglove. Îmi amintesc foarte puține lucruri despre ea, căci eram copil când am locuit acolo. Aștept cu nerăbdare să o moștenesc, deși trebuie să recunosc că ideea de a întreține o casă atât de mare e destul de descurajantă. Îmi imaginez că va dura o veșnicie doar să angajez personalul complet.

Mâna lui Elaine a ezitat o singură clipă înainte de a relua pieptănatul, iar Signa a știut că vorbele ei reușiseră, căci cine ar fi ales mohorâtul Thorn Grove în detrimentul conacului Foxglove, de la malul mării? Dacă exista o șansă să-și câștige un loc acolo, Elaine ar fi vrut-o. Ceea ce însemna că acum Signa mai avea pe cineva de partea ei, indiferent dacă Elaine își dădea seama sau nu.

— Ești foarte pricepută! a adăugat Signa. E o minune că ai timp să te ocupi atât de mine, cât și de domnișoara Hawthorne. Sunt sigură că nu e o sarcină ușoară.

De data asta, Elaine nu a ezitat.

— Vă mulțumesc, domnișoară, deși recunosc că tânăra domnișoară Hawthorne nu are nevoie de prea multe în zilele astea!

Signa a cercetat chipul menajerei în oglinda de la măsuță. O cută mică de îngrijorare între sprâncene. Tristețea ei părea sinceră, iar Signa și-a dat seama că, în tot acest timp în care Elaine o ajutase, nu simțise nici măcar o clipă că ar fi vorbit cu un potențial ucigaș.

— Nu! a spus Signa cu un oftat, simțind deja că pista îi scăpa printre degete. Cred că nu are nevoie. Doar îmbrăcatul și medicamentele ei, presupun?

Elaine a dat din cap.

— E destul de ușor să o pregătesc. Ceaiul și mesele ei sunt preparate în bucătărie. Eu nu fac decât să i le duc. Așa că nu vă faceți griji, domnișoară, niciodată nu vă voi lipsi de ajutorul meu!

Deși asta nu a ajutat-o prea mult să se liniștească, Signa a zâmbit și a întrebat:

— Cunosc zvonurile despre răposata stăpână Hawthorne. Dar spune-mi ceva, Elaine, există zvonuri și despre alte fantome la Thorn Grove?

Fusese un gând trecător, dar unul care se contura tot mai serios pe măsură ce îi acorda tot mai multă atenție. De ce nu ar mai fi existat și alte spirite la Thorn Grove, când familia Hawthorne deținea proprietatea de generații întregi?

Când Elaine s-a făcut mică și a așezat peria pe măsuță, Signa și-a simțit suspiciunile confirmate.

— Servitorii vorbesc despre faptul că au văzut un bărbat în bibliotecă, a spus camerista. Povestesc cum cărțile cad singure de pe rafturi, dar eu nu am fost niciodată înăuntru ca să văd cu ochii mei.

Signa nici măcar nu știuse că Thorn Grove *avea* o bibliotecă. Dar dacă exista vreun alt spirit în Thorn Grove – poate unul care putea vorbi –, atunci merita să-l viziteze.

După ce Signa a fost pregătită pentru culcare, Elaine s-a îndreptat spre salon ca să recupereze o tavă cu un ceainic fierbinte, un borcănel cu miere și o brioșă. Chiar în momentul în care Signa se întindea după ceai, un pătrat întunecat s-a strecurat pe sub ușa ei. Elaine și-a încrețit fruntea când s-a aplecat să-l ridice, fluturând apoi un plic negru, cu un frumos sigiliu din ceară aurie.

— Poate că e de la unul dintre verii dumitale? a ghicit Elaine.

Signa l-a luat, plimbându-și degetul peste pergamentul delicat. Cumva, știa deja că nu era asta.

— Sau poate că este de la domnișoara Hargreaves, detaliind planurile mele de lecții pentru mâine.

Nici asta nu i s-a părut corect, dar a fost suficient pentru ca Elaine să dea din cap, satisfăcută.

Deși Signa ardea de nerăbdare să deschidă scrisoarea, a pus plicul în poală și s-a întins cu nonșalanță după borcănașul cu miere.

— Mulțumesc, Elaine!

Și-a păstrat tonul obișnuit și politicos, dar care spera să-i sugereze că o invita să se retragă.

— O seară bună, domnișoară Farrow!

Cu o ultimă privire aruncată spre plic, Elaine și-a plecat capul și a ieșit.

În momentul în care s-a închis ușa, Signa a deschis scrisoarea. Pe un pergament gros, cu cea mai frumoasă caligrafie pe care o văzuse vreodată, erau scrise trei rânduri:

Ne întâlnim în grajduri la ora unsprezece în această seară. Îmbracă-te călduros!

Mergem la Grey's.

S

NOUĂSPREZECE

Petrecerea era la înălțime și în acea seară. Din sala de bal se revărsa muzica, acordurile unui pian cu coadă răsunând în toata casa. Era la fel de animată ca atunci când Signa ajunsese pentru prima dată la Thorn Grove, rochiile erau la fel de impunătoare și de strălucitoare, iar dulciurile servite pe platouri de argint erau la fel de extravagante.

Signa a aruncat câteva priviri furișe la festivități. Rochia grea de lână în care se schimbase – cu excepția corsetului, pe care era incapabilă să-l încheie singură – era departe de catifelele și mătăsurile din străinătățuri care îi îmbrăcau pe cei din jurul ei. S-a strecurat pe lângă cameriste, ferindu-se de ochii celor care i-ar fi putut pune întrebări. Îngerul morții avusese dreptate, i-ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi putut să apeleze la blestematele ei de puteri.

Dar dacă ar fi fost în starea aceea, atunci l-ar fi chemat – și, după ceea ce îi spusese în acea după-amiază, chiar era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o vadă.

Avea toate motivele să-l urască pe Îngerul morții. Toate motivele să fie furioasă și să i-o spună.

Atunci de ce se simțea atât de vinovată?

Signa își ținea capul plecat în timp ce se târâia în jos, pe scări, și aproape ieșise din casă când s-a ciocnit cu fața de pieptul cuiva. S-a tras înapoi, observând mai întâi bastonul din lemn de trandafir pe care bărbatul îl ținea strâns, apoi s-a micșorat parcă sub greutatea privirii atente a lui Byron Hawthorne.

Un colț al buzei i s-a schimonosit în timp ce-o privea, oprindu-se la ochii ei. Respirația l-a părăsit într-o clipită și o paloare de moarte i-a cuprins pielea.

— Lillian?

Cuvintele păreau să-i fi scăpat fără să se fi putut opri și apoi a clătinat din cap.

— Nu! Tu ești fata aceea care a fost cu Marjorie, nu-i așa? Noua pupilă a fratelui meu. Unde crezi că te îndrepți, îmbrăcată așa?

Un singur cuvânt greșit, Signa știa, și el ar fi pus-o să se întoarcă sus, pe scări. S-a gândit cu atenție la minciuna ei și a decis că cel mai bine era să joace rolul pe care acest bărbat îl aștepta de la ea – de fată tânără și prostuță.

— Eu… ăăă… voiam doar să văd petrecerea, domnule.

A înghițit în sec, pentru că, deși juca teatru, disconfortul ei în prezența acest bărbat era cât se poate de real. El a scos un mârâit disprețuitor și a luat-o de încheietura mâinii, ca și cum ar fi intenționat s-o tragă înapoi pe scări. Nu făcuseră decât un pas, când ceva din hol i-a atras atenția. Signa i-a urmărit privirea și a văzut că era blondul-căpșuniu al părului lui Marjorie, pe care a urmărit-o cum scapă de la petrecere, îndreptându-se spre bucătărie.

Byron a dat drumul mâinii Signei.

— Întoarce-te în odaia ta, fato! a spus Byron, deși nu s-a mai uitat la ea. Acesta nu este un loc pentru copii.

— Desigur, domnule!

A dat din cap, dar, în momentul în care el s-a întors să o urmeze pe Marjorie, Signa a profitat de ocazie ca să fugă în noapte, neîndrăznind să se uite înapoi pentru a vedea dacă fusese observată. Oricine ar fi văzut-o furișându-se să se întâlnească cu un tânăr la această oră ar fi gândit un singur lucru, iar dacă era corect ce spunea cartea ei de etichetă, atunci asta ar fi însemnat prăbușirea ei socială.

Sylas o aștepta în grajduri cu caii pregătiți – din nou Mitra pentru Signa, iar pentru el, un armăsar întunecat precum cerul de deasupra, unul care îi amintea de animalele frumoase care o luaseră de la mătușa Magda. Gundry, cu ochii lui ca de chihlimbar, stătea la picioarele lui Sylas. Avea nasul în vânt și ochii alerți, asigurându-se că nimeni nu îndrăznea să se aventureze prea aproape.

— Ți-a luat destul de mult timp!

Sylas s-a uitat o dată la rochia ei de lână și și-a desfăcut prompt mantaua neagră, înfășurând-o în jurul ei fără să-i mai aștepte permisiunea.

— Te-ai hotărât să te oprești pe drum să mănânci brioșe?

— Măcar de-aș fi fost așa de norocoasă!

Signa a strâns mantaua în pumn, prea stânjenită ca să-i mulțumească, în timp ce el îi dădea frâiele Mitrei. Punându-și piciorul în scară, Signa a încercat să încalece iapa. Fără chef să piardă timpul, Sylas s-a întins spre talia ei și a ridicat-o, asigurându-se că e bine fixată în șa. De data asta, fata a făcut tot posibilul să nu tresară la atingerea lui.

— Este la o jumătate de oră de mers.

A încălecat pe propriul armăsar cu o eleganță admirabilă.

— Ține-te lipită de Mitra pentru căldură; nu ne vom opri pe drum!

— Și aș putea să te întreb de ce mergem la Grey's?

Mai era doar o oră până când trebuia să se întâlnească cu Îngerul morții. Deși nu-i păsa în mod deosebit să-l vadă, nu avea

totuși nicio dorință să descopere ce i-ar fi făcut dacă ar fi întârziat la vreo „lecție" ridicolă pe care o plănuia.

— Eram cu caii după-amiază când am auzit-o pe guvernanta voastră vorbind cu Byron Hawthorne, i-a spus Sylas, vioi. Grey's va fi închis pentru reparații în seara asta, iar ea urmează să îl întâlnească acolo. Este vorba despre ceva pe care el vrea să i-l arate – ceva despre care a spus că o va „convinge". Dacă reușim să ajungem mai repede decât ei, am putea să ne dăm seama despre ce este vorba.

Asta putea explica foamea din ochii lui Byron atunci când o văzuse pe Marjorie.

— I-am văzut înăuntru, îndreptându-se spre bucătărie, a spus Signa.

Sylas și-a încordat maxilarul.

— Probabil că se vor folosi de faptul că toată lumea e atentă la petrecere pentru a lua trăsura. Ar trebui să ne grăbim!

Gundry se învârtea în jurul armăsarului, cu ochii de chihlimbar sclipind și corpul încordat. Signa s-a întrebat dacă era mai mult câine sau lup. Începea să încline spre cea din urmă variantă.

— Câinele vine și el cu noi?

— Sigur că da! Dacă vom avea companie, ne va alerta înainte ca ei să ne vadă. Acum să mergem!

Deși Signa avea mult mai multe întrebări – în primul rând, ce probleme vor avea dacă vor fi găsiți –, n-a mai avut ocazia să le pună, căci Sylas și-a îmboldit ușor calul și a plecat. Mitra n-a mai așteptat permisiunea de a-i urma. Vântul i-a înțepat obrajii Signei, iar ea și-a tras gluga de la mantaua împrumutată. În timp ce-o înfășura, a fost surprinsă să constate că nu mirosea a fân și a bălegar, ci a păduri de iarnă curate și pline de pini.

Și-a tras mantaua mai aproape, în timp ce se ținea după Sylas, care părea în largul lui sub noaptea înstelată. Nu tremura ca ea,

ci și-a dat capul pe spate pentru a privi spre cer. Părul lui negru flutura sălbatic, la fel de neîmblânzit și liber ca felul în care călărea. Alături de el, Gundry alerga cu toată viteza, pufăind de efort și cu limba atârnând, bucurându-se de fiecare moment al călătoriei. Sylas a prins privirea câinelui și-atunci i-a zâmbit pus pe șotii. Și-a înclinat capul pe spate și a început să hăulească în noapte. Gundry i s-a alăturat, sunetul fiind pe cât de frumos, pe atât de tulburător, așa cum răsuna de-a lungul câmpiilor.

Privindu-l pe Sylas, Signa s-a înmuiat. În fiecare zi, se părea, descoperea câte o altă latură a lui. Până acum, asta era preferata ei.

Au călărit în tăcere o bună bucată de timp după aceea, singurele sunete fiind cele ale animalelor lor. Forăitul cailor și loviturile grele ale copitelor lor în timp ce se întreceau pe câmpii. Gâfâitul lui Gundry, care nu își încetinea niciodată cursa, chiar dacă terenul de sub labe se schimba din iarbă în pietriș și apoi în drum pietruit.

Sylas și-a încetinit calul și-apoi s-a oprit, iar Signa a făcut la fel. Când au descălecat, Sylas a legat frâiele cailor lejer în jurul unui trunchi de copac.

— Vom merge pe jos de-aici. Ține-ți gluga pe cap!

Învăluită în mirosul ei de pădure, Signa n-a spus nu.

Gundry s-a aventurat înainte ca să adulmece străzile. Pe ele se înșirau prăvălii de pălării și croitorii și chiar și o mică spițerie, toate închise. Cu toate acestea, luminile unei cârciumi aflate mai departe pe stradă străluceau puternic și era mai bine să nu riște.

— Byron și Marjorie. Crezi că unul dintre ei ar putea fi în spatele crimei?

Șoapta ei a răsunat peste pavajul străzii goale. Era ciudat să fie afară la o asemenea oră – de fapt, ciudat să fie în oraș, dar Signa nu simțea nicio teamă. Își petrecuse prea mult timp singură în noapte pentru a-i mai fi frică.

La fel, se părea, și Sylas. Deși, având în vedere statura lui uriașă, ar fi fost mai probabil ca noaptea să se teamă de el. Mersul lui Sylas era plin de încredere, corpul, drept și bărbia, ridicată.

— Nu sunt sigur! Dar dacă cineva îi vizează pe cei din familia Hawthorne, atunci trebuie să existe un motiv. Byron are cu siguranță unul – Grey's este sursa de venit a familiei Hawthorne. Este moștenirea lor. Cât despre Marjorie...

— Se întâmplă ceva între ea și Elijah, a spus Signa, obținând o privire surprinsă din partea lui Sylas.

Dându-și seama de ea, și-a arcuit o sprânceană.

— Crezi că ești singurul care poate să se descurce cu niște investigații?

Sylas i-a pus o mână pe umăr, îndreptând-o pe Signa spre partea străzii unde se aflau clădirile.

— Rămâi în umbră, detectivo! Dacă cineva te vede afară la ora asta, o să creadă că ai ceva de vânzare.

— Dar nu am nimic în... Oh!

Obrajii i s-au încălzit.

— Și nu vor crede același lucru despre tine?

— Ar crede că este scandalos, dar tu ai avea parte de ce e mai rău din sistemul de etichetare socială. Dacă aș avea un statut mai înalt, s-ar aștepta să mă căsătoresc cu tine. Tu însă ești norocoasă în această lume, domnișoară Farrow, pentru că ai resursele necesare ca să ai grijă de tine, indiferent de ceea ce crede societatea că ar fi potrivit pentru tine. Majoritatea oamenilor nu sunt atât de norocoși.

A luat-o pe Signa de braț și a tras-o spre o clădire din piatră cenușie – cea mai înaltă de pe stradă, cu o fereastră cu o arcadă masivă lângă intrarea din față.

Signa nu a reușit să arunce o privire mai amănunțită asupra clădirii, pentru că fața îi era în flăcări. O astfel de atingere nu era în

niciun caz acceptabilă din punct de vedere social. De la diferența lor de statut, până la faptul că nu aveau nicio relație de rudenie, această legătură intimă era aproape la fel de scandaloasă ca gestul de a-și vinde farmecele pe străzi. Nu conta că avea bani; nu dorea să *cumpere* afecțiunea oamenilor. Își dorea ca ei să o placă și să o respecte cu adevărat. Și totuși... nu știa că brațul unui bărbat putea fi atât de ferm. Că umerii puteau fi atât de solizi, iar mâinile, atât de puternice!

Sylas era poate una dintre cele mai enervante creaturi de pe acest pământ, și totuși nu-și putea întoarce privirea de la el.

Oricare vor fi fost încuietorile de la Grey's, Sylas nu a pierdut timpul să se ploconească în fața lor, deschizându-le cu o ușurință enervantă. A pășit înăuntru, cu mâinile înmănușate în buzunare.

— Am antrenament, a spus el când a băgat de seamă că ea se îndepărtase, privindu-l cu neîncredere. Lacătele de la grajduri se blochează tot timpul, iar noi nu putem să ținem caii închiși înăuntru.

Signa a dat din cap în timp ce trecea pragul, deși i se părea că oasele îi fuseseră blocate pe loc. Cât de proastă fusese să vină! Să accepte să călătorească o jumătate de oră de la casa ei în toiul nopții, cu un bărbat care era practic un străin. Un bărbat care demontase o încuietoare ca și cum ar fi fost un fleac.

Unde învățase el asemenea meșteșug? se întreba ea. Și în ce pericol se afla acum? Poate că era o proastă să aibă încredere în Sylas, deși presupunea că nu ar trebui să-și facă prea multe griji. Dacă Sylas avea să încerce ceva, Signa nu trebuia decât să-și invoce puterile. Să-l invoce pe Îngerul morții și să pună capăt vieții lui Sylas. Mâna i s-a dus instinctiv la buzunare, dar acestea erau goale.

Își lăsase fructele de beladonă în buzunarele rochiei de zi.

Fruntea i se umpluse de sudoare, iar respirația îi devenise neliniștită, când scheunatul brusc al lui Gundry a străpuns noaptea, urmat de tropotul copitelor și zăngănitul roților de trăsură pe

caldarâm. Fără să piardă o clipă, Sylas a închis ușa și a apucat-o de mână pe Signa. Nu mai era timp să întrebe ce face, nici să se uite în jur, înainte de-a fi împinsă într-un dulap de haine. Sylas s-a rostogolit înăuntru după ea, șuierând când s-a lovit cu capul de ceva ce nu putea vedea în întuneric.

— Fă-mi loc!

Signa și-a strâns fustele mai aproape, deși nu era prea mult loc rămas. Erau pe jumătate unul peste altul când el s-a împins înăuntru. A încercat să se sprijine de-un perete, numai că pielea mănușilor lui a atins talia Signei. Ea a oftat și i-a dat cu piciorul peste una dintre cizme.

Sylas a sâsâit:

— Arată-mi puțină încredere, domnișoară Farrow! Dacă aș fi încercat să te seduc, metodele mele ar fi fost mult mai rafinate.

Cuvintele lui au fost întrerupte când o ușă din fața celei pe care intraseră a zăngănit. Aruncându-i Signei o privire prin care îi făcea semn, în tăcere, să se poarte frumos, Sylas a închis ușa dulapului.

Signa era convinsă că nu exista nicio parte a corpului ei pe care Sylas să n-o atingă, și nu exista nicio parte din el la care ea să nu încerce din greu să nu se gândească. Faptul că se aventurase fără corset amplifica situația, pentru că fiecare atingere i se părea mult mai vibrantă, iar presiunea corpului lui era cu atât mai periculoasă. Era un moment cu totul nepotrivit să se trezească în ea un sentiment atât de fervent, și totuși acesta s-a trezit, accelerându-i pulsul și făcându-i mintea să rătăcească. S-a întrebat cum ar fi fost să-și strecoare degetele prin părul lui de culoarea funinginii sau ce gust ar avea buzele lui peste ale ei. Cum îi era corpul sub toate aceste straturi...

— Cineva e aici, a șoptit Sylas, iar Signa era gata-gata să-l lovească din nou cu piciorul.

— Evident!

Smulsă din visare, a încercat să tragă cu ochiul printre lamelele subțiri din lemn ale ușii. Deși era prea întuneric pentru a-i vedea ochii, ar fi putut să jure că Sylas o privea înainte de-a se apleca să facă același lucru – uitându-se prin lamelele de deasupra ei.

Când mânerul ușii de la intrare a zăngănit, Signa a tras aer în piept și și-a ținut respirația, temându-se că, dacă ar fi scos măcar un sunet, ar fi fost descoperiți. Oh, ce proastă fusese să îl lase pe Sylas să o târască aici, ascunzându-se chiar în dulapul cu haine, dintre toate locurile!

Cele două umbre au intrat fără să scoată un sunet, cea mai mare dintre ele aplecându-se să aprindă una dintre lămpile cu ulei, care i-a scăldat fața într-o lumină palidă. Pe bucățele, Signa a putut să vadă că podelele de la Grey's erau făcute din obsidian, la fel ca blatul barului, care se întindea de-a lungul unui perete întreg. Peste tot erau împrăștiate mese de sticlă, cu scaune de piele și de pluș în jurul fiecăreia dintre ele. În partea opusă a încăperii, canapele de piele înconjurau cel mai mare șemineu pe care Signa îl văzuse vreodată.

— Va trebui să ne grăbim! a mormăit Byron, cu vocea lui aspră ca o trăsură rostogolindu-se pe un drum cu pietriș. În cazul în care cineva ar descoperi că a fost permisă intrarea unei femei, vom avea și mai multe bătăi de cap decât avem acum.

— Mă implori să vin și totuși mă condamni din momentul în care intru?

Marjorie părea și mai arogantă decât o auzise Signa vreodată.

— Sunt perfect mulțumită să stau afară și să împart discuția noastră cu lumea dacă tertipurile mele feminine te ofensează. Sau poate că am putea s-o luăm înapoi spre trăsură, ca să mă pot întoarce acasă?

Signa nu a putut desluși răspunsul lui, deși credea că era ceva legat de faptul că Marjorie trebuia să vadă ea însăși acest loc,

pentru a înțelege ce încerca el să salveze. Luând loc la una dintre mese, Byron i-a strecurat ceva, niște hârtii.

— Uită-te la astea și vei vedea că nu s-a mai comandat alcool de săptămâni întregi! Și la astea, care arată că nu am fi avut mâncare pentru oaspeți dacă nu mi-aș fi dat seama că transportul nostru a întârziat. Elijah nu a rezervat niciun spectacol, trabucurile noastre nu mai sunt importate, și totuși, el este cel care deține registrele contabile. El este cel care refuză să ofere acestei companii vreun ban. El este cel care refuză să-mi transmită munca sa; și chiar mai rău – îi refuză asta și lui Percy! Băiatul a fost aici în fiecare zi, în săptămâna asta, cerșind să lucreze, Marjorie, iar eu nu mai am nici o scuză să-i ofer.

Signa și-ar fi dorit să poată vedea fața lui Marjorie. Ar fi vrut să poată vedea *totul* când Marjorie i-a răspuns:

— Am făcut tot ce mi-a stat în putere, Byron! Cu toate acestea, chiar și în moartea ei, Lillian tot îi ține sufletul. Nu pot să ajung la el.

— Atunci *schimbă asta!*

Era atâta resentiment în tonul lui, încât Signa a tresărit, bucuroasă pentru prima dată că trupul lui Sylas era acolo ca s-o țină în echilibru. Una dintre mâinile lui și-a găsit loc pe talia ei, în timp ce se apleca peste ea pentru a privi cum se desfășoară scena. Acum, că observase, Signa se străduia să nu se concentreze pe fiecare contracție a degetelor sale sau pe fiecare mișcare a corpului său și să fie mai degrabă atentă la ceea ce se întâmpla în afara dulapului.

— Ți-ai pierdut tot farmecul, femeie?

Byron și-a întins palmele pe masă și s-a aplecat.

— Dacă va lăsa această afacere să dea faliment, Percy va rămâne fără nimic. Va fi făcut de râs și va fi părăsit, fără nicio perspectivă. Nu pot să mă uit cum i se întâmplă asta și știu că și tu simți același lucru. Elijah are copii – doi, încă, indiferent de ce ar putea crede.

Trebuie să-l facem să înțeleagă asta, înainte să-mi devină imposibil să-i rezolv mizeria.

— Ai uitat-o pe Lillian atât de ușor?

Era o răceală în vocea lui Marjorie care-a răpit căldura din cameră și l-a făcut pe Byron să tacă.

— Știu că nu... Întregul oraș știe ce sentimente ai avut pentru ea.

— Lillian este de neuitat.

Vocea lui Byron coborâse atât de jos, încât Signa a trebuit să-și lipească urechea de ușă ca audă.

— Dar chiar și așa, nu-i putem permite fratelui meu să arunce totul și să alerge după ea.

— Trebuie s-o jelească...

— Dar a jelit-o! E timpul să se scuture înainte de-a condamna familia asta. Nu pot face mare lucru când el refuză să-mi ofere fie și semnătura sa. Dacă nu vrea să-i dea afacerea lui Percy, convinge-l să mi-o dea mie! Oricum, aș avea mai multă grijă de afacere, așa cum aș fi avut mai multă grijă și de ea.

Fiecare mușchi din corpul Signei a început să tremure la tăcerea grea din aer. Îi curgea sudoare de-a lungul cefei, pe gât și pe spate, dar nu i-a dat prea mare importanță.

— Ce îmi ceri? a întrebat Marjorie în cele din urmă.

Nu a existat nicio ezitare în răspunsul lui Byron.

— Fratele meu este un om singuratic, Marjorie. Iar oamenii singuri sunt... sensibili. Mai ales la șiretlicurile unei femei.

— Ce vrei să sugerezi?

Degetele ei s-au încleștat pe masă.

— Fii sincer cu mine, Byron!

Byron și-a trecut degetul mare și arătătorul pe mustața lui neagră, luând răgazul să-și adune gândurile.

— Tu și fratele meu ați avut o relație în trecut. M-aș fi gândit că vei sări pe loc pe această ocazie de a fi cu el... Ți-ar putea face o viață pe cinste.

Scaunul a scârțâit de podeaua de obsidian, în timp ce Marjorie s-a ridicat în picioare.

— Cum îndrăznești? Poate că ți-ai petrecut viața tânjind după o iubire pierdută, Byron, dar eu nu mă voi înjosi la o asemenea rușine!

— Îmi pare rău dacă te-am jignit...

— M-ai jignit?

Râsul lui Marjorie a fost ca o împușcătură de pistol, brusc și mortal.

— Mi-ai pus sub semnul întrebării temelia virtuților mele. Ai insinuat că sunt puțin mai mult decât o curvă, iar Elijah, o marionetă cu care să te joci. E mai mult decât jignire, domnule! De dragul copiilor, voi continua să încerc să vorbesc cu Elijah, dar nu voi face asta ca să te ajut. Vreau să stai departe de Percy!

Byron s-a ridicat și el în picioare.

— Nu voi face asta! Dacă îți pasă de băiat, atunci vei face ceea ce îți cer. Există mai multe moduri de a-l distruge pe Percy, domnișoară Hargreaves!

A urmat o pauză înainte ca femeia să răspundă, cuvintele ei fiind acum ezitante:

— Percy nu a făcut nimic rău.

Byron și-a îndreptat umerii, mândrindu-se cu victoria lui.

— Nu voi sta să văd cum moștenirea familiei mele se prăbușește din cauza morții unei femei. Elijah trebuie să înceteze să-și neglijeze îndatoririle!

— Cât de insensibil ai devenit, Byron! Doamne, cât mi-aș dori ca ea să te poată vedea acum!

Palma a fost atât de puternică, încât Sylas i-a acoperit gura Signei și a tras-o lângă pieptul său, în timp ce ea gâfâia din cauza surprizei. Signa își putea doar imagina cât de mult trebuie să fi ars – și fiecare bucățică din ea o împingea să deschidă ușa

dulapului și să se arunce asupra lui Byron. Să-l lovească pentru că o lovise pe Marjorie.

Cu picioarele tremurând, Marjorie și-a acoperit obrazul cu o mână. Cu cealaltă, și-a apucat haina.

— E timpul să te maturizezi și să nu te mai iei la întrecere cu fratele tău! Oricât de pierdut ar fi acum, tot el va fi întotdeauna cel mai bun.

Femeia a scuipat pe podea, apoi a plecat. Signa spera cu disperare că va lua trăsura și-l va abandona pe Byron, însă acesta a înjurat și a plecat după ea, trântind ușa în urmă.

Fata era prea amorțită de surpriză ca să se mai miște, în timp ce-o spaimă i se instala în oase. Mai fuseseră Marjorie și Elijah împreună? Asta explica familiaritatea lor. Fie că se întâmplase înainte ca Elijah să se fi căsătorit, fie după, era totuși un scandal. Dar chiar și așa, Signa începuse să înțeleagă farmecul unei atracții interzise. După o clipă, gândurile ei s-au întors la fermitatea trupului lui Sylas lipit de-al ei și la imaginarea unor lucruri pe care nu avea de ce să și le imagineze, mai ales când era deja o căldură infernală în micul dulap.

Din fericire, odată ce au auzit zgomotul trăsurii care se rostogolea pe stradă, Sylas a deschis ușa dulapului de haine, iar Signa a dat buzna afară, cu o nevoie disperată de aer proaspăt. Nu-și dorea nimic altceva decât să se dezbrace de hainele îmbibate de transpirație și sufocante, dar s-a mulțumit să-și scoată mantaua și să i-o arunce. Signa nu fusese niciodată mai recunoscătoare pentru întuneric, în timp ce se întreba dacă și Sylas se gândea la corpul ei la fel de mult cum se gândea ea la corpul lui.

— Simt că am creat o adevărată legătură acolo.

Tonul era de tachinărie, confirmându-i suspiciunile.

— Îndrăznesc să spun că acum te cunosc mai bine decât am cunoscut vreodată pe cineva.

Apoi Sylas s-a liniștit, ca și cum și-ar fi dat seama că oferise o informație pe care nu avusese de gând s-o dea, și s-a întors cu spatele, dregându-și vocea.

— A lovit-o! a șoptit Signa, amețită și dornică să schimbe subiectul.

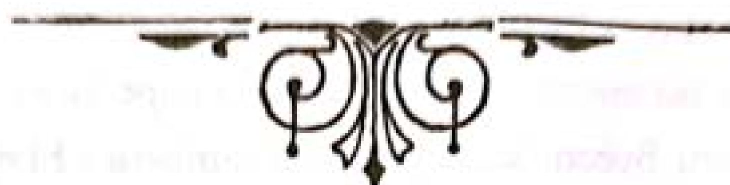
Sylas a dat din cap, aranjându-și mănușile.

— Da!

— Crezi că o să fie bine?

— Ca să fiu sincer, cred că ar fi înțelept să ne temem mai degrabă pentru Byron decât pentru domnișoara Hargreaves. Mi se pare că nimic nu este mai cumplit decât o femeie disprețuită. Și i-ai văzut fața? Absolut criminală! Acum – Sylas i-a întins o mână –, destul cu asta! Dacă tot suntem aici, hai să aflăm ce alte secrete mai ascunde locul ăsta!

DOUĂZECI

ÎN CIUDA SITUAȚIEI LOR — SAU POATE TOCMAI DIN CAUZA EI —, Signa nu și-a putut opri fiorul care a traversat-o când Sylas a luat-o de mână și a tras-o mai adânc în interiorul clubului Grey's. Chiar în acea dimineață, sorbise un ceai, trăindu-și visul de a face parte din înalta societate. Se așteptase ca primirea acelei vizite să umple cumva golul interior, scăpând-o de sentimentul singurătății, dar tot ceea reușise fusese să-și dea seama cât de mult trebuie să muncească sau cât de multe trebuie să învețe, precum și cât de mult trebuie să se automodeleze pentru a fi acceptabilă. Totuși, în prezența lui Sylas, umerii i s-au relaxat în sfârșit, iar corpul i-a vibrat de viață.

Alături de el, nu-și făcea griji că cineva i-ar putea pune sub lupă fiecare mișcare. Alături de el, putea să *fie* ea, pur și simplu.

Noaptea împreună a fost ca o repunere în mișcare. Ca și cum și-ar fi umplut plămânii cu o respirație adâncă. L-a lăsat pe Sylas să o conducă, încercând să-și liniștească tulburarea inimii; băiatul a luat o lampă cu ulei, conducând-o apoi spre birou. Signa avea nevoie să-și țină firea – pe lângă pozițiile lor sociale diferite,

de-abia îl cunoștea pe Sylas. În loc să-și lase mintea să se agite cu gânduri la tineri chipeși, trebuia să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

Biroul lui Elijah de la Grey's era asemănător cu cel pe care și-l amenajase la Thorn Grove. Un birou mare de mahon și un scaun de pluș se aflau în centru, deasupra unui covor de un roșu-aprins. Cineva proiectase odaia în așa fel încât să aibă un aer de masculinitate, cu o canapea din piele așezată în fața unor rafturi de cărți care ocupau un perete întreg. Cu toate că Elijah nu mai fusese la club de ceva vreme, nu exista nici măcar o urmă de praf pe rafturi, iar registrele din piele neagră erau ordonate cu grijă pe masă.

La prima vedere, ai fi fost înclinat să crezi că e un birou obișnuit. Totuși, ceva o îndemna pe Signa să privească mai cu luare aminte, iar Sylas părea înclinat să facă și el același lucru când s-a aruncat pe scaunul din spatele biroului și a tras de sertarul de sus. Acesta nu s-a mișcat.

— Crezi că poți să-l deschizi? l-a întrebat Signa, amintindu-și cât de ușor descuiase ușa de la Grey's.

— Pot să încerc. Totuși, astea sunt lucruri mai capricioase. Mai greu de mascat că te-ai jucat cu ele. De aceea...

Băiatul s-a ridicat în picioare și a mers spre bibliotecă, cercetând cotoarele cărților vechi, legate în piele, și diferitele bibelouri. A mutat chiar și mobila de colo-colo până când, ascunsă sub o lampă, a descoperit o cheie de argint ornamentată.

— ...aș prefera să găsesc una dintre astea.

Dacă nu ar fi avut deja capul atât de plin de gânduri, Signa ar fi putut admite că e impresionată. Sylas aștepta cu siguranță laudele, așa că s-a uitat sfidător când fata doar a dat din cap, indicându-i să deschidă sertarul.

Conținutul era mult mai puțin incitant decât sperase ea. Facturi vechi pentru alcool și trabucuri de import erau împrăștiate prin

tot sertarul, la fel și scrisori lăsate de patroni. „Inefabilului domn Elijah Hawthorne", începea un scriitor, care, preț de două pagini, bătea câmpii despre cât era de încântat să aibă ocazia de-a solicita calitatea de membru al clubului Grey's și cât de mult prețuia calitățile unui gentleman. Elijah trebuie să fi păstrat scrisoarea pentru propriul amuzament. Erau mai multe de felul acesta, poate o duzină sau cam așa ceva, fiecare dintre ele la fel de lingușitoare ca următoarea, scrise în speranța de-a intra în grațiile lui Elijah și de-a obține mult râvnita calitate de membru.

Signa a pus scrisorile deoparte și a început să scotocească sertarul încă o dată, până când a dat de o mână de fotografii.

Sylas a scos un șuierat de protest.

— Ai grijă! Suntem doar niște fantome care trec prin zonă. Nu trebuie să lăsăm urme.

Signa l-a ignorat. Elijah era acum o coajă a omului care fusese în fotografiile cu el și familia sa. Deși doar o clipă furată din timp, râsul lui din prima fotografie era contagios. Radia, strălucitor ca o stea, cu brațul înfășurat în jurul taliei unei femei frumoase. Ea era lumina soarelui întruchipată, încântătoare, cu valuri blonde ca inul care îi curgeau în cascadă până la talie.

Lillian! Era atât de departe de spiritul bântuit pe care îl cunoștea Signa... Încă nu era o femeie chinuită de moartea ei și neputincioasă în a schimba soarta fiicei sale.

În fața lor se aflau doi copii: Percy, având poate zece ani în fotografie, și o tânără Blythe în fața lui. Copila părea bucățică ruptă din mama ei, deși expresia îi era mai șireată. În portretul în miniatură, Lillian avea mâna pe umărul lui Percy, în timp ce băiatul se uita fix la aparatul de fotografiat. Expresia lui Percy era severă, cu mâinile mici pe reverele sacoului, ca și cum ar fi vrut să se asigure că arată corect. Se părea că nu se schimbase prea mult de-a lungul anilor.

Signa ar fi vrut să fure fotografia pentru a-l necăji cu ea, dar nu a îndrăznit să riște să fie descoperită. A dat să pună poza înapoi în sertar, când degetul ei mare a trecut pe lângă o margine subțire de pe spate – era ceva lipit de ea. Cu vârful unghiei, a desprins o bucată de pergament de pe spatele fotografiei. Era îngălbenită de pete de cafea, iar cerneala sa întunecată era ștearsă pe alocuri de la un lichid vărsat.

— Este o scrisoare! i-a spus lui Sylas, care se înălța deasupra ei.

Te implor, Elijah, să te gândești la fiul nostru!

Indiferent de ceea ce simți pentru Grey's, asta este tot ce știe el.

Înțeleg că relația ta cu acel loc este tensionată, dar trebuie să ne amintim că fiul nostru nu ești tu. Oricâte îndoieli ai avea, nu trebuie să te răzbuni pe băiat. Percy s-a născut să primească moștenirea Hawthorne. Este tot ce-și dorește, Elijah! Te rog, nu-ți lăsa durerea – nu-ți lăsa egoismul – să îi stea în cale!

Erau multe cuvinte încețoșate și pătate dincolo de lizibilitate, dar nu se putea nega că scrisoarea îi fusese trimisă de Lillian, înainte să moară. În tot acest timp, Signa avusese impresia că Elijah luase clubul de la Percy *după* moartea soției sale. Dar, potrivit acestei scrisori, Elijah avusese îndoieli în a-l lăsa pe Percy să moștenească Grey's cu mult mai mult timp.

O altă piesă la puzzle! O altă informație pe care s-o pună deoparte la păstrare!

Sylas s-a aplecat peste umărul Signei pentru a citi scrisoarea, prea aproape pentru ca fata să se simtă confortabil.

— Bietul ticălos! Se pare că Elijah chiar plănuiește să îngroape locul ăsta!

Signa a pus scrisoarea la loc în spatele fotografiei și a așezat-o în sertar înainte de-a da glas unui gând trecător:

— Ce l-ar fi putut face să se răzgândească atât de brusc? Ce l-ar fi putut face să vrea să renunțe la moștenirea familiei sale? Credeam că e felul lui de-a jeli.

— Asta pare să creadă toată lumea.

Sylas a aruncat o privire pe fereastră spre cerul întunecat. Probabil că era deja trecut de mult de miezul nopții.

— Nu cred că vom mai găsi ceva în seara asta, domnișoară Farrow! Ar trebui să ne grăbim să ne întoarcem, înainte să-ți observe cineva absența!

Având în vedere petrecerea, se îndoia că cineva o va face. Totuși, nu era înțelept să riște să fie găsită furișându-se înăuntru pentru a doua noapte la rând. Signa a cedat după ce s-a asigurat că totul e la locul lui înainte de a se îndepărta de birou.

— Simple fantome în trecere, a spus Signa, care nu mai era atât de timidă când și-a trecut brațul prin cel oferit de Sylas.

Atingerea lui aprinsese în ea ceva pe care nu avea niciun interes să îl stingă. O curiozitate stăruitoare de a experimenta atingerea unui bărbat sub vârful degetelor.

Era, după cum descoperea, o senzație care îi plăcea destul de mult.

DOUĂZECI ȘI UNU

LA O ORĂ DUPĂ CE SYLAS O LĂSASE ÎN TUNELURI, CU INDICAȚII S-O ia prima la dreapta, a doua la stânga și apoi drept înainte până ce ajunge la cămară, Signa încă se plimba singură, cu mâna dreaptă sprijinită de perete ca să se ghideze. Cotitură după cotitură, a fost întâmpinată doar de întuneric și de un labirint care părea să se schimbe și să se scufunde sub ea.

Muzica de la petrecerea lui Elijah era doar un vuiet îndepărtat care răzbătea prin pereții tunelului. Signa o urmărea totuși, agățându-se de zgomotul din întuneric. Dar oricât de departe ar fi mers, nu se vedea niciun capăt. Cotitură după cotitură, tunel după tunel, presiunea din pieptul ei a crescut. Era ca în ziua în care ajunsese la Thorn Grove, străbătând sălile care păreau nesfârșite și fiind tachinată de portretele tuturor celor care trăiseră acolo înaintea ei.

Cineva sau ceva se juca cu ea, dar faptul că știa asta nu i-a ușurat respirația îngreunată. Cu fiecare pas pe care îl făcea, era tot mai cuprinsă de disperare și fiecare respirație îi devenea tot mai grea, până când a dat peste încă o fundătură.

În semn de frustrare, a lovit cu palma în perete.

— Cine e acolo? Nu am timp pentru jocuri!

Din întuneric a venit o voce joasă și batjocoritoare.

— Dimpotrivă, Păsărică, cred că ți-ar prinde bine mai multe jocuri în viața ta!

Signa nu fusese niciodată atât de ușurată să audă acea voce. S-a întors să-l privească în față, reușind să-l vadă pe Îngerul morții chiar și în tuneluri, căci umbrele lui erau mai întunecate decât noaptea însăși. Părea mai mare decât de obicei.

— Ai întârziat! i-a spus el fără blândețe. Am sperat că ai putea încerca să treci *prin* pereți în loc să joci după regulile acestui tunel, dar ești mai încăpățânată decât mi-am imaginat!

— Iar tu ești un prost arogant!

Nu uitase de promisiunea lui legată de lecții la miezul nopții, deși nu ar fi ghicit niciodată că Îngerul morții s-ar fi coborât la asemenea jocuri meschine drept pedeapsă.

— Nu am niciun fruct la mine, grămadă ridicolă de umbre ce ești!

Întunericul s-a strâns în jurul ei.

— O grămadă ridicolă de umbre, asta sunt? Ei bine, domnișoară Farrow, mă tem că această grămadă de umbre e singurul tău ajutor în acest moment, și ar fi bine să-ți amintești asta! Mai ales dacă ai de gând să-ți salvezi verișoara.

În ciuda fricii, a nervilor și a furiei care clocotea în ea, Signa și-a dat capul pe spate și a râs. A fost un râs amar, nefiresc.

— Și eu ar trebui să am încredere în tine?

Suspinul pe care el l-a lăsat să-i scape printre buze a devenit o adiere de vânt în părul ei.

— De ce anume ar fi nevoie ca să accepți că nu-ți sunt dușman?

— Un bun început ar fi să nu-i omori pe toți cei din jurul meu, a zis dea și a ridicat din umeri. Și ai putea să-mi răspunzi și la întrebări, fără ghicitori!

Deși încă fără chip și nimic mai mult decât niște fâșii de umbră și sângerarea nopții, întunericul s-a micșorat până când Îngerul morții a devenit doar o umbră în formă de om, care s-a aplecat spre ea.

— Întreabă-mă, atunci, și-ți voi răspunde!

Signa și-a temperat expresia, având grijă să nu-și arate surpriza. Deși el nu făcuse niciun comentariu legat de viețile pe care le luase, fata știa că nu trebuie să piardă această ocazie.

— Dacă am puterile pe care le pretinzi, de ce m-au părăsit când am rămas blocată în gard?

Umbrele lui i s-au apropiat de piele în timp ce i-a răspuns fără ezitare:

— Pentru că te temi de ele. Pentru că îți este frică de mine și de lumea mea, și de faptul că ai putea deveni cumva parte din ea.

Signa și-a mușcat interiorul obrazului, fără să trădeze nimic.

— Eu nu aparțin acelei lumi.

— Nu? Atunci de ce nu am întâlnit niciodată un alt suflet care să-mi împărtășească puterea?

Umbrele îi dădeau roată.

— De la crearea vieții însăși, a existat Îngerul morții ca s-o echilibreze. Și în tot acest timp, eu nu am reușit niciodată să comunic atât de clar cu un alt suflet viu.

Signa nu a îndrăznit să-și întoarcă privirea de la Secerător, ci a încercat să se uite *printre* umbrele care îl protejau. Cum ar fi arătat dacă și-ar fi îndepărtat umbrele? Ar fi avut oare un chip? Un trup? Ce n-ar fi dat să-l prindă pe Îngerul morții roșind! Să-l prindă simțindu-se la fel de mic și de vulnerabil precum ea!

— Cum te-ai simțit, a întrebat el brusc, când mi-ai folosit puterile aseară? Ți-a plăcut să le simți arsura pe piele? Ai găsit alinare în întuneric și în umbre?

Da, deși era un adevăr pe care încercase să nu-l recunoască nici măcar în sinea ei. Toată viața, îl urâse pe Îngerul morții. Și

totuși, își petrecuse anii alergând după el ca o molie după flacără. La cât de dificilă îi fusese viața din cauza lui, ar fi trebuit să-l disprețuiască. De ce, atunci, ori de câte ori era cu el, ceva dinăuntru ardea fierbinte și stăruitor?

În fața Îngerului morții ar fi trebuit să tremure. Ar fi trebuit să se teamă. Și totuși, cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât teama începea să se estompeze, iar în locul ei i se întețea curiozitatea.

Nu-l ura pe Îngerul morții, nu cu adevărat. Și, Doamne, ce proastă era din pricina asta!

Umbrele Îngerului se înclinau, înconjurând-o. În timp ce făceau asta, aerul din tuneluri a devenit mai dens și mai încărcat, iar Signa l-a lăsat să-i transforme degetele în gheață și plămânii în chiciură. Totuși, exista o limită pentru răceala asta. Prea multă, și ardea!

Însă, oricât de mult s-ar fi prefăcut că nu e așa, Signa tânjea după acea arsură.

— Ah, da!

Vocea Morții era un tors de pisică în noapte.

— Exact așa mă gândeam și eu! Am puterea de-a te ajuta, dar nu mă voi impune cu forța asupra ta. Trebuie să vii din proprie voință. Atingerea mea e fatală, Păsărică. O singură atingere a pielii mele și vei fi din nou în spatele zidului, capabilă să-ți accesezi puterile, asta până când corpul ți se va vindeca singur.

Îngerul morții i-a întins mâna.

— Gata cu fandoselile – vreau să-ți arăt lumea noastră! Rostește cuvintele, iar diseară te voi învăța cum să-ți accesezi puterile fără beladonă!

Amintirea clipelor petrecute împreună în grădina lui Lillian s-a ivit de niciunde, iar Signa a simțit tăișul porții de metal rece prin corpul ei. Presiunea asupra plămânilor nemișcați în timp ce stăteau încremeniți în timp. A fost și altceva de care și-a amintit – libertatea. *Puterea!*

Ce-ar fi însemnat totuși dacă ar fi acționat cu urgia Îngerului morții? Dacă și-ar fi permis puterea lui... Ce-ar fi însemnat asta pentru ea? Era un întuneric care aștepta să o îmbrățișeze, care aștepta să o înece. Era acea parte din ea însăși împotriva căreia se luptase cu dinții și cu unghiile, căci dacă ar fi cedat în fața unor astfel de dorințe și ar fi acceptat puterile din ea, ce ar fi putut deveni?

— Știi care este tunelul care duce înapoi la Thorn Grove? l-a întrebat Signa.

Îngerul morții i-a răspuns rece:

— Știu!

— Și mă poți conduce acolo?

— Nu o voi face!

Signa a observat cu supărare felul în care își alesese cuvintele.

— Ai abilități nemaiîntâlnite, Signa Farrow! Nu ești un om obișnuit și cred că a venit timpul să nu te mai comporți ca unul. Dacă ai accepta puterea pe care o văd în tine...

— Nu contează ce vezi *tu*!

Cuvintele au sunat mult prea tare, străpungându-i urechile chiar și ei.

— Și dacă *vreau* să fiu un om obișnuit? M-am săturat să mă urmărești oriunde mă duc. M-am săturat ca oamenii să moară!

Deși nu-l vedea, Îngerul morții părea să-și fi ascuns chipul în palme.

— Dacă m-ai lăsa să-ți arăt ce-ai putea face – puterea pe care ai putea să o ai –, poate că te-ai răzgândi. Poate crezi că o viață obișnuită ți se potrivește acum, dar ce se va întâmpla când asta nu va mai fi de ajuns? Când în tine există un gol care nu poate fi umplut cu ceai și bârfe? *Am încercat* să te las în pace, a continuat el. Am încercat să nu-mi pese. Să nu mă implic. Dar noi doi suntem legați. Destinul nostru...

— Destinul poate să se ducă naibii!

Tâmplele îi pulsau de-o durere de cap înfloritoare.

— Pot să-mi hotărăsc singură destinul, fără ajutorul tău.

Se simțea un zâmbet în vocea lui.

— Dacă o să-l mai văd vreodată pe Destin, o să-i spun ce gândești despre el.

Signa a amuțit – deși acest lucru nu ar fi trebuit s-o surprindă. Dacă Îngerul morții era real, atunci de ce n-ar fi fost și Destinul?

Îngerul morții i-a remarcat curiozitatea.

— Spune-mi, vrei cu adevărat să plec? Pentru că am tot încercat să te părăsesc. Dar, de fiecare dată când o fac, se pare că găsești un motiv să mă tragi înapoi. Rostește cuvintele și voi încerca din nou, dacă asta e ceea ce dorești!

Când el s-a îndepărtat cu un pas, Signa a întins instinctiv mâna ca să-l oprească.

— Așteaptă!

El s-a oprit fără ezitare, iar tensiunea din pieptul Signei s-a mai domolit puțin, apoi i-a spus:

— Da, aș prefera să nu moară toți cei din jurul meu! Dar... nu vreau să rămân blocată aici singură.

Din nou, Îngerul morții și-a întins mâna.

— Oferta mea rămâne valabilă, dar trebuie să te hotărăști! Sunt un om ocupat, îți amintești?

— Da, sunt sigură că te rețin de la o duzină de morți în timp ce vorbim.

— Sufletele nu sunt creaturi răbdătoare, a luat-o el peste picior. Fie că mă duc la ele, fie că nu, mă vor găsi destul de curând.

Ea și-a dat ochii peste cap, dar știa că nu avea cum să-l facă să se răzgândească.

— Bine!

Cuvântul i-a ieșit printre dinții strânși.

— Fă-mi o promisiune, și voi intra în jocul tău!

Mâna lui goală, în așteptare, s-a încleștat.

— Eu nu fac promisiuni pe care nu le pot ține.

— Bine! Atunci promite-mi că îi vei lăsa pe toți cei din Thorn Grove să plece în pace. M-am săturat să-mi fac legături, doar ca tu să mi le iei.

Aerul a devenit și mai dens, iar plămânii ei parcă s-au răcit și mai tare. Când Îngerul morții a vorbit din nou, toată veselia, toată curiozitatea lui se risipiseră.

— Ai avut un unchi care te-a ignorat. Care a furat din averea ta și te-a închis într-o cameră, astfel încât să poată aduce întregul oraș în patul lui. Ai avut o mătușă care te-a abuzat și un alt tutore pe care nu ar fi trebuit să-l cunoști niciodată, deoarece era cineva care nu era nici măcar potrivit să fie lăsat singur cu fete tinere, Signa. Și în ceea ce-l privește pe cel care a murit în cadă? Avea în plan să te mărite cu fiul amantei lui, astfel încât să-ți preia averea și să-i ajute pe cei doi să se îmbogățească. Am tot sperat că următoarea variantă va fi mai bună decât cea dinainte, a continuat el, dar lăcomia transformă oamenii în monștri. A fost chiar așa de îngrozitor să te eliberezi de ei?

Signa nu-și privise niciodată viața și toate schimbările ei într-o asemenea lumină. Fusese atât de tânără și se aflase în prea multe situații ciudate pentru a ști ce e normal și ce nu! Îngerul avea dreptate: tutorii ei fuseseră cu toții cruzi cu ea. Toți în afară de unul.

— Am avut o bunică care n-a făcut niciunul dintre aceste lucruri, a argumentat Signa. Ce spui despre ea?

Umbrele din jurul lui au tresărit, iritate.

— Toți cei care trăiesc trebuie să și moară, Păsărică! Știi la fel de bine ca mine că-i sosise vremea. Am venit după ea cât încă își păstrase demnitatea.

Signa scrâșnea din dinți, dorindu-și din tot sufletul ca frustrarea ei să crească la nesfârșit și să nu se mai retragă.

— Din cauza ta am avut o viață de izolare. Au fost greutăți una după alta, pentru că toți cei din jurul meu credeau că sunt blestemată.

Îngerul morții a pufnit.

— Nu e vina mea că ai fost înconjurată de vulturi pioși...

— Vulturi sau nu, cel puțin m-am bucurat de companie măcar din când în când! Chiar tu ai spus că viața și moartea trebuie să fie în echilibru, dar se pare că nu prea reușești să respecți regula asta. Mă înșel oare sau mi-ai spus cât de important este să-mi recunosc puterile și să nu încep să omor oameni din greșeală, astfel încât să putem păstra un echilibru fragil între viață și moarte?

Umbrele lui au tăcut, iar Signa s-a trezit că se uită în sus, la acest bărbat ciudat – la Îngerul morții întruchipat, la sângerarea nopții – cu inima în gât. Când a vorbit, vocea lui era precum tropotul unor copite pe caldarâm, joasă și sacadată.

— Poate că a fost mai mult egoism din partea mea decât mi-am dat seama, dar nu puteam să stau deoparte și să privesc cum te tratau.

Asta a lăsat-o pe Signa fără grai. Nu era corect ceea ce făcuse. Toți acei oameni, oricât de îngrozitori ar fi fost, nu meritau să moară. Totuși, Signa nu și-a putut împiedica fluturarea stomacului când i-a auzit mărturisirea.

— Tu... i-ai luat ca să încerci să mă ajuți?

Nu voia să creadă că un astfel de lucru ar putea fi adevărat. Nimeni nu o apărase vreodată. Nimeni nu încercase vreodată s-o protejeze. Atunci de ce o făcuse el?

— Bineînțeles că am făcut-o, fată ridicolă care ești!

Îngerul morții și-a încleștat pumnii și a tras aer în piept, ca și cum ar fi încercat să-și adune răbdarea.

— Oare asta te satisface?

Signei i-a luat o vreme ca să se îndrepte, abia înțelegând ce voia el să spună. Pentru că... nu, nu-și dăduse seama niciodată că putea

fi atât de *nesatisfăcută*. Nu-și dăduse seama că buzele puteau să o furnice sau că stomacul putea să o doară de o dorință despre care știa că nu ar trebui să existe.

Ar fi trebuit să-l urască. Dar faptul de-a ști că era cineva care o urmărea, care o proteja și avea grijă de ea... era tot ceea ce își dorise vreodată. Și chiar dacă nu fusese în felul în care se așteptase, chiar și auzul acelor cuvinte o făcuse să se simtă mult mai bine decât ar fi trebuit.

— Îți accept oferta! a silit ea cuvintele să iasă înainte de-a putea să se răzgândească. Arată-mi cum să am acces la puterile mele fără beladonă și scoate-mă de aici!

Vorbele ei l-au dezlegat. Când umbrele Îngerului morții au învăluit-o pe Signa, aceasta nici măcar n-a tresărit. Deși o părticică din ea o avertiza că e greșit, că ar trebui să se teamă, s-a aplecat înspre mângâierea lui. Îi putea simți umbrele acum. Le putea simți de-a lungul pielii, atingându-i gâtul și buzele. Aprinzând părți din ea despre care nu știuse că ar putea fi trezite.

Degetele lui i-au îmbrățișat degetele – și era o mână adevărată, moale, lipită de-a ei, palidă ca luna. El a tras-o mai aproape. Signa a răsuflat ușurată – era cu adevărat mai mult decât întunericul și umbrele în care se învelea. Avea o formă.

— Toți cei pe care îi ating, i-a șoptit Îngerul morții, mor.

Cealaltă mână a lui s-a lipit fără veste de obrazul ei, iar el a scos un oftat uimitor atât de adânc, încât întregul corp al Signei s-a încălzit.

— În afară de tine, Signa Farrow. Când te ating, te simt. Puterea mea asupra ta e vremelnică.

Signa tânjea să se lase în voia acelei atingeri. Îngerul morții nu părea deloc să mai fie el însuși, iar vocea lui întunecată acum era suavă, minunată. Încet, și-a coborât mâna de pe obrazul ei, cu toate că degetele celeilalte mâini au rămas strânse în jurul degetelor ei.

— Dacă s-ar întâmpla să se rupă legătura noastră, atunci vei fi din nou materială, a avertizat-o el.

Signa a dat din cap și și-a strâns degetele în jurul degetelor lui, nemaivrând să experimenteze vreodată cum e să fii blocat undeva. Îngerul morții a scos un sunet scăzut, gutural, în timp ce ea se trăgea mai aproape.

Cu cât se atingeau mai mult timp, cu atât ea își simțea temperatura coborând mai rapid. Greutatea trupului ei se tot micșora pe măsură ce dispărea gravitația. Gheața s-a despicat prin ea, iar gândurile i-au dispărut parcă în timp ce puterea se strecura în ea, asigurând-o că poate face orice. Că e invincibilă.

Signa și-a dat capul pe spate, savurând senzația. Această lume era a ei, gata să fie luată.

— Cum te simți? a întrebat-o Îngerul morții cu un aer cunoscător.

— Ca și cum lumea pe care o cunoșteam este brusc insuficientă.

Nu-și dăduse seama de asta până când nu spusese adevărul cu voce tare. Ceva legat de Îngerul morții, ceva legat de ea când era așa o făceau curajoasă. O făceau încrezătoare într-un mod în care altfel n-ar fi îndrăznit să fie.

— Pentru tine, această lume *este* insuficientă.

Îngerul morții a condus-o prin tuneluri. Nu existau ziduri care să-i blocheze și nici uși care să le schimbe calea. Lumea era deschisă pentru ei.

— Pentru tine, a continuat Îngerul morții, lumea ar putea fi infinită.

Au trecut de la un tunel la altul, lumea înclinându-se în fața capriciilor lor.

— Este alegerea ta să-ți întâmpini sau nu puterea cu bucurie, dar acest sentiment – această lume – ar putea să-ți aparțină. Trebuie doar s-o accepți.

Signa a închis ochii. A simțit o presiune în spatele craniului, care, așa cum și-a dat seama curând, venea de la sufletele singuratice care o chemau, care doreau să treacă mai departe. Apoi a venit o altă presiune asupra ei, pe care a recunoscut-o ca pe o moarte apropiată – cineva gata să fie secerat de pe acest pământ, chemând-o.

Când Signa a deschis din nou ochii, aceștia erau umezi.

— Este trist? a întrebat ea. Ceea ce faci?

Mușchii mâinilor lui s-au încordat de surpriză.

— Sunt momente în care îmi doresc ca lucrurile să fie altfel.

N-a fost un răspuns direct, dar Signa și-a imaginat că era tot ce avea să obțină mai bun.

— Sunt momente în care mi-aș dori să-i pot avertiza pe oameni în privința alegerile lor. Viețile pe care trebuie să le iau la o vârstă prea fragedă sau când oamenii sunt înconjurați de semeni care nu sunt pregătiți pentru plecarea lor... Sunt urât și temut mai mult decât orice sau oricine din această lume. Așa că uneori, da, poate fi trist. Dar ăsta sunt eu. Există și lucruri bune în asta, a continuat el. Sunt prima persoană pe care o văd oamenii când își dau ultima suflare. Eu sunt mesagerul care îi poate duce la cei de care le-a fost dor. Eu sunt cel care îi liniștește sau care le oferă o moarte ușoară celor care sunt nu sunt bineveniți în viața de apoi. Sunt multe lucruri, dar nu îmi este rușine.

— Probabil că te simți singur, totuși, a spus ea, cu pieptul îndurerat la acest gând, la familiaritatea lui.

— Da! a recunoscut el. Timp de mulți ani am fost singur, silit să-mi petrec zilele urmărind viețile oamenilor, fără să pot interacționa cu ei vreodată.

— Dar poți interacționa cu mine!

— Ah! a exclamat el. Înțelegi așadar de ce îmi place să te tachinez atât de mult! Nu mai sunt atât de singur, Păsărică. Nu mai sunt deloc atât de singur.

Signa și-ar fi dorit să afle mai multe – să știe ce însemna această legătură dintre ei și de ce îl putea vedea. Dar când s-a întors să-l întrebe, Îngerul morții era înconjurat de sfere albastre translucide, care dansau în jurul lui, luminându-i calea.

— În ciuda a ceea ce ai putea crede, lumea mea nu este deloc atât de întunecată.

Îngerul morții a cercetat sferele – suflete, și-a dat seama Signa. Suflete nerăbdătoare; cele despre care spusese că îl vor găsi. I-au luminat gluga, iar Signa a surprins un chip sub învelișul de umbre.

Doar o urmă de păr argintiu ca stelele și un zâmbet abia schițat în timp ce întindea mâna către sufletele care se îngrămădeau la el. Unele s-au îndreptat și spre Signa, învârtindu-se în jurul rochiei și printre cosițele ei, dar s-au întors la Îngerul morții când acesta și-a dres vocea.

— Au nevoie să fie transportate, i-a spus Îngerul morții. Așa cum am spus tot timpul, sunt un om ocupat.

A tras-o apoi grăbit prin tuneluri, până când au ajuns în Thorn Grove. Cu fiecare zid prin care treceau, Signa înceta puțin câte puțin să-și mai facă griji, relaxându-se în această putere cu care ar fi putut foarte bine să se obișnuiască. Au urcat scările și au ajuns în odaia ei în cel mai scurt timp.

Prea repede, de fapt.

— *Trebuie să plec, dar mă voi întoarce mâine-noapte, căci mai am multe lucruri să te învăț!*

Îngerul nu s-a grăbit să-și retragă mâna.

Gravitația s-a înstăpânit iar asupra ei. Plămânii o ardeau, în timp ce viața i se instala din nou în oase. Și-a dus mâna la gât, cu o senzație mai rea decât își amintea.

— Nu te mai băga în capul meu! a mormăit Signa, deși fără prea multă convingere.

— *Nu, până nu înveți să vorbești cu mine,* a râs Îngerul morții, deși a fost de scurtă durată, deoarece sufletele s-au adunat mai aproape, dublându-se, triplându-se, mai exigente ca niciodată, dar el le-a potolit cu un șuierat.

— Noapte bună, Secerătorule!

Signa l-a privit cum iese pe fereastră, sufletele împingându-l afară mai repede decât i-ar fi plăcut.

— *Noapte bună, Păsărică!*

Signa s-a sprijinit de fereastră și s-a uitat la figura lui care se retrăgea, până când a dispărut în noapte. Abia atunci, ghemuită în pat și rumegând evenimentele din noaptea aceea, și-a dat seama că nu-și amintea să se fi simțit vreodată mai puțin singură.

DOUĂZECI ȘI DOI

SIGNA S-A TREZIT ÎNAINTE DE RĂSĂRIT — LA O ORĂ LA CARE CERUL era încă întunecat, iar servitorii erau singura ei companie – și a pornit spre bucătărie pentru o inspecție. A cercetat cu fervoare cămările și rezerva de ceai, apoi prin miere, gemuri și făină, în timp ce bucătăreasa-șefă o privea încruntată.

— N-o să găsești niciun șobolan în bucătăria mea! a lătrat ea.

Era o femeie bătrână, cu fața bine încrețită și cu un aspect moale, deși ochii îi erau severi. Signa i-a spus femeii că e sigură de asta, adăugând că niciodată nu poți fi suficient de atent în ziua de azi. Apoi a inventat o scuză despre cum voia să învețe pentru ziua în care își va conduce propriul domeniu.

Bucătăreasa a mormăit, nefiind deloc încântată că Signa scormonea cu atâta atenție prin toată bucătăria, dar aprobându-i intenția. Și astfel Signa a căutat, a testat, a gustat și a notat totul. A găsit recipientele pentru ceai și o sticlă mică cu ceea ce presupunea că trebuie să fi fost adevăratul medicament al lui Blythe – și nu era nicio urmă de beladonă în niciunul dintre ele.

Signa era încruntată când a venit micul-dejun, aproape două ore mai târziu, iar Marjorie i-a spus acest lucru. Nu voia să o ia nimeni la întrebări, așa că Signa și-a ascuns frustrarea până după lecții, când ar fi avut mai mult timp să se gândească la următorii pași. Poate că Sylas avea vreo idee sau poate că găsise deja o pistă.

A mâncat sub privirile lui Marjorie, având grijă să ia înghițituri mici când guvernanta era cu ochii pe ea. Când a terminat de mâncat, a urmat-o pe Marjorie în salon pentru a începe a doua jumătate a dimineții – jumătatea care încă se mai ocupa de cei vii, și cu viața pe care urma să o aibă odată ce timpul petrecut la Thorn Grove avea să se încheie.

Și în acea nouă viață, dacă Signa avea să-și ia vreodată locul în societate, trebuia să învețe să danseze.

— Înțeleg de ce lecția asta e necesară pentru *tine*, a spus Percy, care s-a ridicat în picioare să o întâmpine, îndreptându-și gulerul cămășii, astfel încât nici măcar o singură încrețitură să nu-i strice țesătura. Dar de ce mă aflu *eu* aici?

Marjorie a luat loc în fața pianului din colțul salonului. Părul îi era pieptănat pe spate într-o frumoasă spirală de bucle, iar ea arăta la fel de elegantă și strălucitoare ca întotdeauna într-o rochie de bumbac de culoarea fildeșului.

— Dacă vrea să învețe cum trebuie, Signa are nevoie atât de muzică, cât și de-un partener. Și dacă eu voi fi muzica, am nevoie ca tu să fii partenerul.

Signa ar fi pariat că directiva ei avea de-a face și cu modul în care Percy începuse să se plimbe prin Thorn Grove, oftând și eșuând lamentabil în încercarea de a-și găsi ceva de făcut. Îl auzise afară, ceva mai devreme în acea dimineață, cerând să-i fie pregătită o trăsură care să-l ducă la Grey's, doar pentru ca un îngrijitor de cai să-l informeze că Elijah îi interzisese să meargă acolo și că

slujitorii aveau ordine stricte pe care trebuiau să le respecte. Nu-i văzuse reacția, deși auzise ușa trântită în urma lui.

Signei îi era milă de vărul ei. Îl cunoștea de aproape o lună, suficient de mult ca să-și dea seama că era un Hawthorne până în măduva oaselor. Un Hawthorne mândru și gentilom, căruia îi fusese smulsă moștenirea din mâini.

Percy o privea cu ochii lui de vulpe. Se afla atât de aproape, încât fata a observat că sprâncenele lui erau de fapt chiar stufoase, deși de un roșu atât de deschis, încât, de la distanță, păreau foarte subțiri. Genele îi erau și ele ca zăpada.

— Te pricepi la dans? a întrebat-o Percy.

Signa i-a răspuns cu un indignat:

— Dar *tu*?

A rostit însă vorbele prea încet pentru ca Marjorie să le audă.

Râsul lui a fost ușor ca o răsuflare.

Signa nu era atât o dansatoare nepricepută, cât una fără exercițiu – dacă nu cumva se puneau la socoteală și nopțile pe care le petrecuse singură, în odaia ei, prefăcându-se că dansează cu un prinț chipeș, care apoi o răpea din cocioaba în care își ducea zilele. Signa n-avusese habar de pașii adevărați. Îi învățase abia în cursul săptămânii trecute, când Marjorie petrecuse ore întregi băgându-i în ceea ce femeia numea cu atâta amabilitate „capul tare și încăpățânat" al Signei. Aceasta ar fi fost, așadar, prima dată când exersa cu un partener adevărat, și nu putea nega că Percy era alegerea perfectă. Băiatul era făcut pentru societate, un aristocrat până în măduva oaselor. Probabil că ar fi fost capabil să facă orice dans, chiar și cu spatele, dacă cineva i-ar fi cerut-o.

Percy a întins o mână pistruiată, iar când Signa a luat-o, pianul a prins viață cu un vals.

Privirea Signei a coborât imediat înspre picioare, numărându-și pașii. I-ar fi putut repeta în liniște, în minte, dar simțea că e mai

bine să-i șoptească în timp ce dansa, ca să se asigure că nu va rata niciunul. Concentrarea însă îi împietrea pașii, care erau aproape mecanici.

— Of, dragă verișoară! a pufnit Percy. Dansezi de parcă ai fi făcută din cabluri și angrenaje!

Ea a scos un „șșșttt" atât de brusc, încât gâtul lui s-a retras ca al unei broaște-țestoase. S-a împiedicat de covor și a tresărit când a făcut-o pe Signa să se împiedice, călcându-l pe degetele de la picioare cu tocul cizmei. Nu și-a cerut scuze când Percy și-a tras piciorul înapoi cu un oftat – doar era vina lui că o întrerupsese – și și-a continuat numărătoarea.

— Dacă ai de gând să încerci să faci curte bărbaților cu mișcările astea, ai putea măcar să înveți să te uiți în sus ca să nu-i calci în picioare, a șuierat Percy. Oricine va dansa cu tine se va aștepta să fii o *lady*, nu un matematician. Uită-te *în sus*!

Signa și-a pierdut numărătoarea. Și-a ridicat privirea spre el, cu un rictus pregătit, când și-a dat seama că trupul ei încă mai urmărea pașii.

Percy i-a oferit un zâmbet victorios.

— Ah, iată, așa!

Băiatul și-a strâns mai tare o mână în jurul mâinii ei și pe cealaltă i-a lipit-o de spate, în timp ce grăbea ritmul, învârtind-o în jurul salonului.

— Percy! l-a avertizat Marjorie, accelerând ritmul pe măsură ce el îl depășea, trăgând-o pe Signa în giumbușlucurile lui.

Râsul îi era atât de ușor și de contagios, încât Signa s-a trezit alăturându-i-se, căzând și ea într-o criză proprie și hohotind amândoi în timp ce Percy a dat cu piciorul într-un puf din calea lor și a învârtit-o pe covor. S-au împiedicat unul de altul, aproape prăbușindu-se pe podea de câteva ori, dar îndreptându-se mereu în cele din urmă cu o piruetă dramatică.

— Tot plină de angrenaje și cabluri? l-a tachinat ea.

— Oh, absolut! a ripostat el. Dacă nu aș fi fost eu, sunt sigur că încă te-ai mai târî pe ringul de dans, numărând de la unu la trei.

Signa l-a călcat intenționat pe picior.

Atât erau de pierduți în distracția lor, glumind și râzând în hohote, încât niciunul dintre ei nu a observat că Elijah Hawthorne pășise în salon până când Marjorie nu s-a ridicat în picioare, iar muzica s-a oprit brusc.

Ochii lui Elijah nu semănau cu ai lui Percy. Erau de un albastru de nu-mă-uita, dar goliți de strălucire și ascunși sub umbre. Totuși, când s-a uitat la fiul său și i-a auzit râsul, o lumină a strălucit din spatele acelui înveliș întunecat. Un răgaz în furtună.

Elijah a deschis gura ca să vorbească, dar a fost întrerupt de majordomul său, Warwick, care s-a grăbit să intre în cameră. În spatele lui s-au auzit niște pași, apoi sunetul înfundat al unui obiect greu pe podeaua de mahon a salonului. Byron Hawthorne a intrat după Warwick, cu pieptul înainte și buzele încruntate. Signa a îndrăznit să arunce o privire către Marjorie, care și-a încleștat dinții și-a încleștat degetele de marginea pianului.

— Scuzele mele, stăpâne Hawthorne! a început Warwick. A insistat...

— Unde sunt transporturile noastre, Elijah? a întrebat Byron, scoțându-și mănușile și înmânându-i-le lui Warwick.

Strângea în mână același baston pe care Signa îl văzuse folosindu-l atunci când îl întâlnise – din lemn de trandafir, cu un mâner de alamă sculptat în forma unui cap de pasăre. Byron și-a trecut degetul mare peste el în timp ce i se adresa lui Elijah, zgâriind cu o unghie în lemnul bastonului.

— Cei de la Grey's vor rămâne fără mâncare înainte de sfârșitul săptămânii. Dacă nu vrei să semnezi cecurile, atunci semnează actul de proprietate și termină odată cu acest joc!

Elijah a ridicat o mână. I-a făcut semn din cap lui Percy și i-a șoptit:

— Hai! Continuă!

Percy s-a îndepărtat de Signa. În ochi i se citea o anume foame, iar în încordarea maxilarului, hotărâre.

— Lasă-mă să completez o comandă! Vocea nu i-a ezitat când a adăugat: Am contacte care o pot grăbi. Vom avea totul nu mai târziu de miercuri.

Elijah l-a ignorat.

— Vreau să continui.

Ochii lui s-au ațintit cu atâta severitate asupra Signei, încât aceasta s-a simțit obligată să se supună. S-a întins spre Percy pentru a-l lua de braț, sperând să ușureze situația. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era un alt incident de genul tortului de la bal.

Dar vărul ei nu voia să renunțe la ideea care îi intrase în cap. Percy și-a încleștat pumnii și a făcut trei pași spre tatăl său.

— Îți promit că pot să am grijă de ea! Știu ce să comand și știu și de unde să iau. O să am grijă de livrare eu însumi și mă voi asigura de calitate la sosire. Dacă ai vrea doar să mă lași să încerc, ai vedea...

— Am spus să continui, băiete! Vocea lui Elijah a spintecat aerul ca o lamă: Sau ți s-a umplut capul cu atâtea fumuri, încât nu mai poți să mă auzi? Ai uitat că dansezi cu verișoara ta, chiar în clipa asta? Ai o obligație față de ea, nu față de niște ordine uitate. Să n-o ignori pe ea ca să vorbești despre muncă!

Exersaseră deja puțin, iar ceea ce-și dorea Signa mai mult decât orice era ca Percy să fie fericit. Văzând cât de mult însemna Grey's pentru el, a făcut-o să-și dorească asta *pentru* el; dansul ei putea aștepta. Dar înainte ca Signa să poată vorbi, a intervenit Marjorie:

— Aproape că terminaserăm, a spus ea. Lasă-l pe Percy să se ocupe de această problemă! În comparație cu un dans, este mult mai urgent...

Dacă Signa n-ar fi știut mai bine, atunci, după răceala care cuprinsese încăperea, ar fi crezut că Elijah era însuși Îngerul morții. Privirea pe care i-a aruncat-o lui Marjorie a făcut ca toată lumea să amuțească. Signa n-a îndrăznit să respire până când Elijah n-a luat loc în fotoliul de pluș de culoarea smaraldului și s-a așezat picior peste picior.

Nu s-a mai uitat la fratele său, iar Byron i-a aruncat în schimb lui Marjorie o privire de avertisment, care a făcut-o să-și plimbe ușor o mână pe obraz – ca și cum i-ar fi amintit unde o plesnise aseară.

— Vei ajunge să regreți alegerile astea ale tale, frate!

Dușmănia lui Byron a pus stăpânire pe toată odaia.

— Atunci când Lillian a murit, am crezut că vei face un pas înainte. Și totuși, uite cum te trage în jos cu ea, chiar și acum, când se află la doi metri sub pământ. Femeia aceea va fi moartea ta, crede-mă pe cuvânt, și nu merită prețul.

— Dacă ar fi fost de acord să fie a ta, ai fi gândit altfel. Acum – Elijah s-a întors spre Percy și Signa –, continuați!

Învinsă, Marjorie s-a prăbușit pe scaunul ei, în timp ce Warwick a pus o mână pe spatele lui Byron. Acesta din urmă l-a scuturat, blestemându-și fratele, dar nu s-a zbătut în timp ce era condus afară din Thorn Grove.

Fără loc de discuții, un Percy încruntat a luat-o pe Signa de-un braț. Fata a tresărit când a tras-o înapoi în poziția de dans, cu degetele înfipte în pielea ei.

Muzica a curs din nou în jurul lor și au dansat. De data aceasta, niciunul nu a ratat nici măcar un pas.

DOUĂZECI ȘI TREI

SIGNA S-A FĂCUT NEVĂZUTĂ TÂRZIU ÎN DUPĂ-AMIAZA ACEEA.

Marjorie fusese atât de încordată, încât, după ce ratase nenumărate note la pian, încheiase mai devreme lecția de dans. Elijah nu stătuse până la capăt; dispăruse fără un cuvânt la jumătatea unuia dintre dansuri, cu Warwick în urma lui. Probabil că era dificil, s-a gândit Signa, să slujești pe cineva atât de instabil ca Elijah.

Deși a încercat să vorbească cu Percy după lecție, acesta și-a luat mănușile de pe masă și pălăria din cuier, iar apoi a dispărut pe ușă fără să se oprească nici măcar o clipă pentru a-i mulțumi. Signa nu-l putea învinovăți, nu tocmai. Era doar o copiliță când își pierduse părinții și nu avea nici măcar o singură amintire despre ei ca să le simtă lipsa. Percy crescuse și era plin de amintiri când îi pierduse pe ai lui. Iar partea cea mai rea era că unul dintre părinți era încă în viață.

Signa n-a insistat și nici nu a alergat după Percy, lăsându-l în suferința lui. A luat-o în sus, pe scări, târându-și picioarele epuizate până la etaj și apoi pe holul mohorât. A trecut pe lângă portretul cu ramă aurită al roșcovanului cu ogarul său, iar apoi pe

lângă cel al unei Lillian radioase, care atârna vizavi de odaia lui Blythe. Când Signa și-a vârât capul înăuntru, Blythe a arcuit o sprânceană fină și blondă, dar n-a spus nimic. În ultimele săptămâni, se obișnuise cu vizitele frecvente ale Signei.

— Bună seara! a spus Signa, încercând să pară nepăsătoare, ca să nu-și dezvăluie îngrijorările legate de fragilitatea lui Blythe.

N-ar mai fi trebuit ca verișoara ei să fi ingerat otravă – ar fi trebuit să se însănătoșească. Și totuși, Blythe arăta ca o frunză de arțar uscată, gata să se prăbușească la prima rafală de vânt.

Cina lui Blythe, cu pui prăjit și cartofi cu unt, era pe masa de lângă patul ei. Cu toate că nu putea să inspecteze toate mesele lui Blythe, Signa verificase cât putuse de multe. A mușcat din pui cu mare grijă, apoi din cartofi, și a suspinat ușurată. Nu era beladonă nici în mâncare și nici în *oolong*[1].

— Ce se întâmplă dacă mâncarea e otrăvită? a întrebat Blythe, încruntându-se. Nu o să te îmbolnăvești la fel ca mine?

— Nu chiar.

Signa a pus jos ceaiul și i-a înmânat farfuria lui Blythe.

— Îi recunosc gustul. Îl scuip înainte să mă afecteze.

Blythe s-a aplecat pe spate, liniștită de răspuns. Signa însă era oricum, numai liniștită, nu, în timp ce o observa pe verișoara ei, atât de slabă și de fragilă. Acum, că Blythe știa că trebuie să fie precaută, Signa sperase că fata își va reveni repede. Atât era de obișnuită Signa cu propria ei însănătoșire rapidă, încât nu avea nicio idee despre cât de lung sau de dureros poate fi procesul de recuperare pentru alții. Poate că era normal ca ameliorarea să vină în ritm de melc.

— Am auzit muzică.

Blythe și-a lăsat capul înapoi pe perne. Buzele îi erau la fel de albe ca pielea – mai rău ca niciodată.

---

[1] Ceai de culoare închisă din sud-estul Chinei, lăsat să fermenteze parțial înainte de a fi pus la uscat (n. red.).

— Iar e vreo petrecere?

Signa s-a așezat pe marginea patului și a apucat-o de mână pe Blythe. Fata nu a protestat, în timp ce Signa și-a strâns degetele în jurul degetelor ei, simțindu-i pulsul la încheietura mâinii.

Slab. Era atât de slab!

— Învățam să dansez, i-a spus Signa, străduindu-se să-i arate o față fără urme de îngrijorare.

Dacă Blythe voia să se facă bine, atunci trebuia să creadă și ea că poate.

— Sper să-mi fac debutul în curând, dacă reușesc să o conving pe domnișoara Hargreaves că sunt pregătită. O să participi și tu la sezon, nu-i așa?

Era o mică podoabă strălucitoare pe care o atârna la capătul unei tije, sperând să-i dea lui Blythe un lucru cât de mic pe care să-l aștepte cu nerăbdare.

Însă în ochii verișoarei ei nu se vedea nici măcar o licărire.

— Ar fi trebuit să-mi fac debutul anul ăsta, a admis Blythe. Mi-am petrecut ani la rând amânând acest lucru, dar, în momentul în care am împlinit nouăsprezece ani, Marjorie a devenit insistentă. Așa ca poate singurul lucru bun legat de boala mea este că nu mai sunt nevoită să particip la sezon.

Signa a tresărit la cuvintele verișoarei sale.

— Nu dorești să îți faci debutul în societate?

Nu mai auzise niciodată așa ceva. Nu se gândise niciodată că cineva și-ar putea dori ceva diferit. Debutul era ceva de așteptat – era ceea ce recomandau cărțile de etichetă și lucrul pentru care societatea le pregătea pe tinerele femei.

Văzând nedumerirea Signei, Blythe s-a aplecat înspre ea.

— Spune-mi că te-ai gândit cu adevărat la ce va însemna să-ți iei un soț.

A luat-o pe Signa de încheietura mâinii, cu sprâncenele încruntate.

— Deții averea familiei tale, Signa. Dar dacă te vei căsători, nu va mai fi doar a ta. Vei da totul – averea ta, dorințele tale, puterea ta – unui bărbat care va avea mai multă influență și se va bucura de mai mult respect decât vei putea tu, ca femeie, să obții vreodată pentru tine însăți în această lume.

Buzele lui Blythe erau ca două linii subțiri și dure. Strânsoarea ei a slăbit după un moment și, cu toate că era suficient de epuizată, încât să fie nevoită să se sprijine de perne, privirea îi era dură.

Deși Signa nu fusese atât de naivă să respingă astfel de gânduri, totuși nu i se păruseră niciodată atât de importante pe cât le făcuse Blythe să pară. La ce îi foloseau banii când își petrecea zilele singură? Până acum, în viața ei, ce beneficii obținuse de pe urma averii familiei ei? Ce motiv ar fi avut ea să o păstreze?

— Nu mă voi căsători, a anunțat Blythe în cele din urmă, cu vocea puțin mai blândă. Am suficienți bani, precum și statutul necesar pentru a face tot ce-mi doresc, fără să mă împart cu un bărbat.

Bărbia îi era ascuțită ca un cuțit și, deși Signa nu mai auzise niciodată o astfel de afirmație, și-a crezut verișoara.

Trăgându-și picioarele sub ea, Signa s-a așezat în pat și a întrebat:

— Ce vei face atunci cu tot timpul tău?

— Orice îmi doresc. O lumină a scânteiat în ochii lucioși ai lui Blythe când a spus: Voi picta și voi călători, voi cutreiera sălile de spectacol noaptea și-apoi voi putea dormi până după-amiaza, dacă voi dori. Voi avea un câine de vânătoare, sau trei, și îmi voi petrece diminețile călare, fără să am grijă de nimeni altcineva în afară de mine însămi. Nu există limite la ceea ce aș putea face, pentru că voi fi în întregime responsabilă de mine.

Signa s-a gândit că ar fi grozav să faci tot ce-ți dorești, fără nicio responsabilitate. Era o libertate minunată, și totuși se întreba...

— Și vei face toate aceste lucruri singură?

Ideea o făcea să se ofilească puțin.

Blythe a părut jignită.

— Bineînțeles că nu! Am prieteni, să știi. O să-i vizitez când mă plictisesc, și pe Percy, și... pe tine, presupun.

Ultimele câteva cuvinte au fost rostite încet, ca și cum ar fi surprins-o chiar și pe ea. Apoi Blythe și-a întors privirea înainte de-a vedea cum Signa s-a tras puțin înapoi, lovită de greutatea acelor vorbe.

Din clipa în care, fără să știe, își salvase verișoara, Signa simțise legătura care se crease între ele. În fiecare zi, aceasta creștea dincolo de acele limite, devenind ceva tot mai tangibil. O flacără fragilă pe care Signa nu dorea decât s-o îngrijească. Să o protejeze și să o alimenteze, să se încălzească în timp ce o privește cum arde.

— Mă bucur să aud asta! a șoptit Signa, încă strângând mâna verișoarei în poală. Deși trebuie să recunosc că am întâlnit câteva prietene de-ale tale și, ca să fiu sinceră, ideea că ai căuta compania unora dintre ele este uluitoare.

În acel moment, Signa a auzit pentru prima dată râsul lui Blythe. Era cald și bogat, atât de diferit de personajul rece și sever pe care îl juca. Un sunet care amintea de cel al clopotelor de nuntă sau de al primului tril de pian. Era greu să-ți iei ochii de la Blythe, care era frumoasă și fascinantă, cineva care ar fi atras toate privirile dintr-o încăpere. Signa s-a întrebat cum fusese verișoara ei înainte de boală, când familia acesteia era întreagă, iar fata era sănătoasă. Dacă râsul acela o reprezenta, atunci Signa își dorea foarte mult s-o cunoască pe acea tânără într-o zi.

— Puțini sunt prietenii adevărați, a spus Blythe cu veselie. Cei mai mulți sunt cunoștințe nefericite.

— Dar cum rămâne cu Eliza și Diana? Nu ești apropiată de ele?

— Când am chef de o bârfă, ele sunt primele pe care le caut. Nu suntem totuși apropiate. Asta e chestia cu societatea, verișoară — există

vulturi care așteaptă momentul în care te împiedici. Și când o faci, ei o să fie primii care o să-ți ia pielea de pe oase, pentru binele lor, mai degrabă decât să te ajute să te ridici din nou în picioare. Este atât de ușor să devii pradă!

Signa și-a abătut atenția, concentrându-se pe mâna din poala ei și pe liniile adânci din palma lui Blythe. Auzise că existau oameni care puteau să-ți ghicească norocul după aceste linii și s-a întrebat ce ar putea vedea în cele ale lui Blythe. Oare o viață cum era cea despre care vorbea – liberă, dar singuratică – să fie cu adevărat atât de satisfăcătoare?

— Dar domnișoara Killinger? a întrebat Signa în cele din urmă. Am cunoscut-o cândva, știi? Cu mult timp în urmă, ea și cu mine eram prietene apropiate. E și ea un vultur?

Zâmbetul lui Blythe era abia schițat, dar luminos.

— Charlotte e minunată! Este singura care s-a deranjat să mă viziteze de când sunt bolnavă și când a murit mama mea. Suntem apropiate de ani buni, încă de când ea și tatăl ei și-au stabilit reședința pe un teren aflat de cealaltă parte a pădurii, ca să aibă șanse mai mari să-și găsească un soț. Este bună, deșteaptă, și o bucătăreasă fantastică! Face tot felul de gemuri, dulcețuri și siropuri din lucruri pe care le cultivă în grădina ei și ni le aduce în dar de câteva ori pe an.

Acea bunătate semăna într-adevăr cu Charlotte, cea pe care o cunoștea Signa, așa că s-a bucurat de asta. Era fericită că, dacă societatea era cu adevărat mai asemănătoare cu ceea ce Blythe o avertizase decât cu cea pe care și-o imaginase în tot acest timp, încă se mai putea găsi totuși ceva bun în ea.

Signa și-a dat seama că rămăsese tăcută de ceva vreme abia când Blythe a bătut-o pe coapsă.

— Dar tu, verișoară? a întrebat ea. N-am avut de gând să-ți răpesc entuziasmul. Spune-mi, este cineva pe care ai pus ochii?

Signa își scotocea mintea în căutarea numelui burlacului eligibil despre care îi povestise Eliza în timpul ceaiului lor.

— Se pare că lordul Wakefield este o alegere populară.

Răspunsul a adus o grimasă pe chipul lui Blythe.

— Este destul de chipeș, presupun. Onorabil și cu titlu, ceea ce îl face o partidă bună. Deși nu aș fi crezut niciodată că este genul tău. El este foarte... foarte „cum se cuvine".

— Crezi că eu nu pot fi „cum se cuvine"? a râs Signa, încercând să-și imagineze pentru o clipă cum ar putea fi lordul Wakefield.

Ar avea umerii largi, s-a gândit ea, și ar arăta foarte impunător. Dar pe când își contura mai clar o imagine a lui în minte, aceasta a și început să se schimbe, până când a văzut doi ochi fumurii și un bărbat la fel de înalt și de drept ca o salcie. Până când l-a văzut pe Sylas. Gândurile ei s-au rătăcit când și-a amintit de senzația corpului ei lipit de corpul lui, când se ascundeau în dulapul de la Grey's. Dar, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se gândea mai tare și la noaptea trecută, pe care o petrecuse mână în mână cu Îngerul morții – și la cât de natural i se păruse. Își amintea de fiorul care îi străbătuse venele când se atinseseră și de curiozitatea care îi aducea mereu gândurile înapoi la el.

Atât de mult îi umpleau gândurile acești bărbați, încât Signa s-a dus lângă fereastra deschisă ca să-și răcorească fierbințeala care îi cuprinsese pielea. Ce era în *neregulă* cu ea? Ar fi trebuit să se gândească la lordul Wakefield. Pentru că dacă un domn ca el ar fi cerut-o de soție, atunci Signa ar fi avut un loc garantat în societate, compania potrivită și baluri grandioase și vesele. Da, la asta trebuia să se gândească, într-adevăr – la siguranța sa. Nu la întâlniri nocturne cu Sylas sau la zburdălnicii la miezul nopții cu Îngerul morții. Trebuia să se stăpânească.

Signa s-a hotărât să se concentreze asupra a ceea ce avea nevoie – să scotocească în spatele zidului ridicat de familia

Hawthorne în jurul ei și să vadă ce informații ar putea să scoată la iveală. Să afle ceva care ar putea să o ajute s-o salveze pe Blythe.

— De fapt, Percy este cel după care aleargă domnișoarele. M-a ajutat azi să învăț să dansez – până când a intrat tatăl tău. Iartă-mă dacă nu e treaba mea, dar sunt aici de câteva săptămâni și mi-a devenit din ce în ce mai clar că ei doi nu se înțeleg!

Blythe a strâns așternuturile în pumni, iar Signa și-a ținut respirația, întrebându-se dacă nu cumva mersese prea departe. Și-a amintit cum se simțea când Eliza și Diana o iscodeau, scormonind după bârfe pe care să le ia și să le răspândească apoi oricui le-ar fi ascultat. Blythe ar fi fost o proastă să creadă că Signa – o fată pe care abia o cunoștea – nu ar face la fel. Dar Signa nu se gândea la bârfe. Voia doar s-o salveze pe Blythe și ca piesele de puzzle din capul ei să înceapă să se așeze.

Din câte se părea, Blythe a înțeles acest lucru.

— Timp de douăzeci de ani, tata și unchiul meu l-au crescut pe Percy pentru a prelua afacerea familiei, a început ea. Când a murit mama, tatăl meu a devenit o cu totul altă persoană. I-a interzis lui Percy să mai lucreze vreodată la Grey's. Tata nu își mai petrece zilele acolo, ci se închide în biroul său, ca și cum *s-ar strădui* să lase afacerea să putrezească. Dacă Grey's ar arde, nu cred c-ar clipi măcar. E totuși mult mai mult decât un mijloc de trai, e modul în care familia noastră își menține statutul. Iar în ceea ce-l privește pe fratele meu, a fost întotdeauna viitorul lui.

Pungile de sub ochii închiși ai lui Blythe erau ca două vânătăi purpurii, căci conversația își lua tributul asupra ei. A trebuit să forțeze cuvintele următoare, vorbind tot mai încet:

— Tatăl meu nu vrea să ne spună de ce l-a îndepărtat pe Percy din afacere, dar cred că este clar că moartea mamei mele i-a răvășit mintea. Nu mai gândește logic.

Dacă Blythe spunea că tatăl ei nu-i luase afacerea lui Percy până după moartea lui Lillian, asta nu se potrivea deloc cu ceea ce Signa găsise în scrisoarea de la Grey's. Îi lipsea o piesă din puzzle. A vrut să întrebe, dar pieptul lui Blythe se ridica și cobora într-un ritm constant. Fata ațipise, iar Signa nu avea de ales decât să-și amâne întrebările. A aranjat păturile în jurul lui Blythe, protejându-și verișoara de frigul care mușca din aer și i se afunda în oase. O răceală, și-a dat seama prea târziu, care era cu totul nefirească.

Signa s-a întors și a văzut că Îngerul morții era în spatele ei, întinzându-și umbrele ca să-i acopere gura înainte ca ea să poată scoate vreun sunet. Atingerea i-a furat respirația și i-a liniștit inima, ducând-o în zona aceea ciudată dintre tărâmul celor vii și cel al morților. A durat doar câteva secunde înainte ca el să se îndepărteze și a durut-o când inima a început să-i bată din nou.

— *Șșșttt!* a șoptit Îngerul în mintea ei. *O s-o trezești.*

Signa își dorea să muște, să-și înfigă colții în Îngerul morții și să lase otrava să se răspândească. Dar, de dragul odihnei lui Blythe, și-a îndreptat mâna înspre salonul lui Blythe și i-a făcut un semn smucit s-o urmeze.

Pășea încet, având grijă să evite orice scârțâit al podelei.

— Pleacă acum! a spus ea în momentul în care au trecut pragul. Domnul să te ajute, n-o să te las s-o iei!

— *Liniștește-te, Păsărică!* a spus Îngerul morții cu blândețe. *Nu sunt aici pentru ea. Deși mă tem că nu va trece mult timp până când voi veni să cer sufletul bietei fete. Am venit să te avertizez. Dacă fata asta nu scapă de otrava din corpul ei, mă voi întoarce după ea înainte de sfârșitul săptămânii. Iar moartea ei nu va fi una blândă.*

Signa se gândea să-l izbească cu pumnii în piept și să-i ceară Îngerului morții s-o lase în pace pe Blythe pentru totdeauna. Dar Îngerul morții nu era încă stăpân pe ea și nici n-o amenința cu

răceala umbrelor sale. Aerul nu-i părăsea plămânii la apropierea lui. I se părea că… că Îngerul morții încerca s-o ajute.

Signa privea adânc în acele umbre insondabile, aplecându-se înspre ele în încercarea de-a găsi un chip. Să găsească ochii pe care trebuie să îi fi avut. Dar nu a văzut nimic.

— De ce mă ajuți? a întrebat ea, înfășurându-și brațele strâns în jurul ei. Nu asta e treaba ta, să culegi morții de pe acest pământ?

— *Înțeleg că nu am fost bun cu tine.* O clipă, Îngerul morții a ezitat, umbrele vălurindu-se în jurul picioarelor sale, apoi a continuat: *Din cauza mea, viața ta a fost mai grea decât aș fi vrut vreodată să fie. Nu m-am gândit la viitorul tău, Signa. Nu m-am gândit la nimic dincolo de modul în care erai tratată în acel moment de cei care trebuiau să aibă grijă de tine. Și pentru asta… îmi pare rău.*

Ultimele cuvinte au sunat ciudat în gura lui, ca și cum nu i-ar fi plăcut gustul lor.

— *Nu pot s-o cruț pentru totdeauna, dar dacă noi doi o putem ajuta, atunci poate că nu va mai trebui să moară atât de curând. Nu pot face nimic ca să-ți dovedesc ce spun. Dacă însă cuvântul meu contează pentru tine, atunci trebuie să ai încredere în mine.*

— Noi?

Niciodată nu se gândise că acest om, Îngerul morții întruchipat, ar putea părea vreodată atât de nesigur.

— O să caut și eu și o să te anunț dacă găsesc ceva care să o ajute.

Îngerul morții vorbise cu voce tare acum, o voce fluidă care îi dădea Signei fiori pe șira spinării. Uitase cât de mult îi plăcea acel sunet.

— Thorn Grove are o bibliotecă, a spus ea brusc, smulgându-și gândurile din spațiul în care le plăcea prea des să se aventureze atunci când era el prin apropiere. Poate că pot găsi acolo ceva despre un antidot.

El a dat din cap.

— Vezi ce poți găsi acolo în seara asta! Și, între timp, voi face și eu câteva cercetări.

— Mulțumesc! a șoptit Signa, tremurând în timp ce umbrele lui s-au liniștit, iar aerul din jurul lor s-a răcit cu cel puțin douăzeci de grade. Pentru ajutorul tău și pentru că mi-ai spus.

— Cu plăcere!

Cuvintele i-au sunat din nou ciudat, ca și cum s-ar fi chinuit să le articuleze.

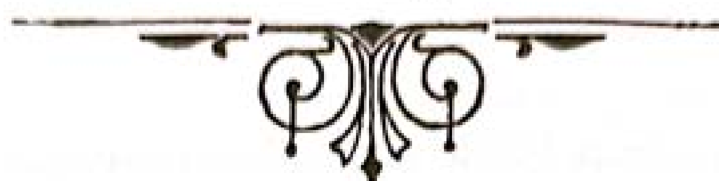
— Continuăm cu lecțiile noastre după ce vei găsi ceva pentru a expulza otrava aia!

Ea a dat din cap în timp ce Îngerul morții a dispărut în umbrele care se întindeau să-l revendice. Doar când a fost sigură că a dispărut, Signa s-a uitat de lângă ușă înspre Blythe, urmărindu-i ridicările și coborârile lente ale pieptului. A simțit că inima i se zbătea ca o fiară în cușcă. Și-a verificat obrajii, punându-și o palmă pe fiecare dintre ei, doar pentru a descoperi cât de fierbinți erau amândoi.

Și toate acestea din pricina Îngerului morții. Din pricina cuiva pe care îl urâse toată viața.

Oare ce naiba era în neregulă cu ea?

DOUĂZECI ȘI PATRU

Thorn Grove dormea deja adânc când Signa și-a dat seama că nu avea nici cea mai vagă idee unde se află biblioteca.

Se plimba de colo-colo prin salonul ei, cu cămașa de noapte târându-i-se în urmă și încolăcindu-i-se pe glezne din când în când. Consultarea bibliotecii era cel mai simplu lucru la care se putea gândi pentru a găsi un antidot pentru Blythe și, cu toate că Signa prefera să-și desfășoare cercetările departe de ochii curioșilor, nu ar fi fost grozav să fie găsită umblând pe holuri după ce fusese deja surprinsă o dată de Elijah. Până acum, cercetase deja primul etaj în întregime, precum și cea mai mare parte a celui de dedesubt, așa că îi mai rămăsese doar etajul al doilea.

Signa tocmai își formula un plan – și o scuză, în cazul în care ar fi fost să fie prinsă –, când a auzit cum se zdruncină ușile de sticlă de la balconul ei. Deși pieptul i s-a răcit, și-a dat seama destul de repede că un spirit nu ar fi avut nevoie să bată la ușă și că Îngerul morții nu era îndeajuns de manierat ca să se gândească măcar să facă asta. Așa că, atunci când sunetul s-a auzit din nou, câteva clipe

mai târziu, ca și cum cineva ar fi bătut la geam, s-a gândit că nu putea fi decât o singură persoană.

Și-a tras halatul în jurul ei în timp ce deschidea una dintre uși pentru Sylas. Acesta părea să se fi urcat pe ramurile unei salcii pentru a ajunge acolo, cu frunze aninate încă în părul său brunet.

— Bună seara!

Zâmbetul îi strălucea în lumina lunii.

— Nici tu nu puteai să dormi, nu-i așa?

Signa începuse deja să se gândească să-i închidă ușa și să-l lase să coboare pe unde venise.

— Ce naiba ai în minte? Nu poți să vii aici!

În ciuda înălțimii lui, era grațios ca o felină și n-a făcut nici măcar un zgomot când s-a strecurat pe lângă ea și a intrat în odaie.

— Am văzut de jos că aveai o lumânare aprinsă, iar umbra ți se tot plimba prin fața geamului. Am vrut să verific dacă ești bine.

Băiatul ăsta avea să o distrugă dacă nu erau atenți, deși Signa trebuia să recunoască faptul că sângele îi curgea mai repede din cauza emoției unei vizite nocturne. Nici măcar nu o deranja prea tare faptul că purta doar un halat peste cămașa de noapte, fiind mai mult curioasă de ceea ce ar putea să gândească el despre asta și ce reacție ar putea să aibă decât stânjenită. Era aproape sigură că ochii lui Sylas i-au zăbovit pe trup un pic prea mult când credea că ea nu se uită, iar apoi și-a dres vocea și și-a îndreptat atenția spre tavan când ea s-a întors. Signa a încercat să nu zâmbească, încălzită de satisfacție.

— Sunt cât pot fi de bine, știind că verișoara mea este încă la fel de bolnavă ca în ziua în care am întâlnit-o.

Și-a încrucișat brațele la piept și și-a reluat mersul.

— Dacă tot ai de gând să stai aici, vorbește încet și spune-mi dacă ai găsit ceva util.

— Nu prea.

S-a așezat pe podea, sprijinindu-se cu spatele de perete.

— M-am uitat prin bucătărie și prin camerele servitorilor, dar nu am găsit nimic incriminator.

Se temuse de vestea asta, dar parcă s-o audă cu voce tare o făcea cu atât mai gravă. Și-a trecut mâinile prin păr, trăgând de capetele șuvițelor.

— Trebuie să găsim ceva care să o ajute. Am auzit că există o bibliotecă în Thorn Grove și aș vrea să o verific, să văd dacă pot găsi un antidot. Ceva pe bază de plante, pentru a evacua otrava.

— Otrava? a reluat el, cu sprâncenele ridicate. Asta e o noutate. Presupun că, dacă există vreo șansă de-a afla ceva în legătură cu asta, cea mai bună opțiune e într-adevăr biblioteca. E imensă.

— Știi unde este, atunci?

Signa l-a apucat pe Sylas de braț și l-a tras în picioare.

— Poți să mă duci acolo?

— Chiar acum? În mijlocul nopții? Îmbrăcată așa? Cum Signa nu i-a dat drumul, a zâmbit și a spus: Ce comportament scandalos ai, domnișoară Farrow! Dacă insiști, atunci urmează-mă imediat!

Sylas a deschis calea pe holuri. Drumul până la etajul al doilea a fost dureros de lent. Signa făcea fiecare pas cu cea mai mare precauție, strângându-și cămașa de noapte în pumn, ca să nu se împiedice de tivul lung. Se ținea în urma lui, găsind totuși ciudat că un grăjdar cunoștea atât de bine casa. Dar Sylas nu fusese întotdeauna grăjdar. Poate că slujba – oricare va fi fost ea – pe care o avusese când Lillian era încă în viață îi permisese să petreacă ceva timp, măcar ocazional, în conacul uriaș. Și-a pus în minte să îl descoasă despre asta – mai târziu, totuși. După ce aveau să găsească ceva care s-o ajute pe Blythe.

Deocamdată, învinsă de curiozitate, l-a întrebat doar:

— Vii des aici?

— Nu am avut ocazia să vizitez casa decât de câteva ori.

Sylas pășea cu o ușurință încrezătoare, părând mult mai puțin îngrijorat că vor fi descoperiți decât era ea.

— Personalul vorbește totuși destul de mult despre asta. Nu prea vin pe aici dacă pot evita asta – și chiar și atunci vin doar ziua.

Elaine spusese că se credea că biblioteca e bântuită, iar dacă slujitorii se străduiau atât de mult să o evite, Signa nici nu voia măcar să își imagineze cum era spiritul care îi aștepta înăuntru. Ani la rând evitase spiritele, deși, dacă era posibil ca acesta să știe ceva despre Thorn Grove sau despre uciderea lui Lillian, era o pistă prea bună pentru a o lăsa să scape. Dar cu Sylas aici, nu avea nici o idee cum ar fi fost posibil așa ceva.

— Ar trebui să pleci odată ce ajungem acolo, i-a spus ea. N-o să iasă nimic bun dacă suntem văzuți împreună.

El i-a aruncat o privire iritată peste umăr.

— Două perechi de ochi sunt mai bune decât una singură și, în plus, chiar dacă sunt concediat, ai spus chiar tu că vei avea grijă de mine.

Signa a încercat să nu-și dea ochii peste cap, pentru că, deși poate că el era în siguranță, ea nu era. Și ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie nevoită să-l angajeze pe Sylas dacă acesta ar fi ajuns să fie responsabil pentru te miri ce zvonuri sau acuzații nebunești despre ea. Totuși, băiatul avea dreptate. Avertismentul Îngerului morții nu era de luat în râs și, dacă voia să o salveze pe Blythe, ajutorul lui Sylas merita riscul.

Biblioteca era mai ușor de găsit decât se așteptase. Două uși de stejar cu mânere grele de alamă duceau la o cameră imensă, cu rafturi înalte de mahon, pline de cărți. Erau rânduri peste rânduri de cărți, iar în centrul camerei se aflau birouri de scris și scaune de lectură din pluș, care păreau suficient de confortabile pentru a petrece o zi întreagă în ele. Odaia avea ferestre care o scăldau în

sclipirea diafană a stelelor. Suficient de luminoasă pentru a distinge formele și imensitatea bibliotecii, dar prea întunecată pentru a putea citi titlurile cărților.

Signa a respirat mirosul de mucegai al pergamentului vechi și al cernelii.

— Va trebui să găsim o lumină.

Imediat ce cuvintele i-au ieșit din gură, o lumânare de pe unul dintre birouri s-a și aprins singură. Nu a făcut nicio mișcare ca s-o apuce imediat, în schimb s-a uitat la Sylas, neliniștită că acesta o va lua la fugă. El a deschis gura, doar ca s-o închidă la loc. Nu exista nici măcar o explicație pentru faptul că o flacără se aprindea de la sine – și niciunul dintre ei n-a încercat să găsească vreuna.

— Ei bine..., și-a dres Signa vocea, cel puțin știm că toate acele discuții despre spirite nu au fost doar un zvon.

Sprâncenele lui Sylas urcaseră până la linia părului, și totuși, una peste alta, se descurca remarcabil de bine. Probabil, își închipuia ea, de dragul ei.

— Măcar orice va fi fiind aici nu pare să fie rău intenționat?

Măcar nu încă, s-a gândit Signa, în timp ce își mijea ochii către umbre, întrebându-se unde s-ar putea ascunde spiritul. Era neliniștitor că nu-l văzuse până acum. Își petrecuse ani la rând ignorând spiritele, ascunzându-se și prefăcându-se că nu le vede și cu siguranță nu-i plăcea ca lucrurile să se schimbe tocmai acum.

Sylas a luat lumânarea.

— Deci căutăm cărți despre... botanică?

— Da! De preferință ceva despre utilizările medicinale ale plantelor.

De cealaltă parte a bibliotecii, o umbră a șuierat prin întuneric, iar Signa și-a dat seama că era o carte abia după ce s-a împiedicat de Sylas, înghițindu-și un țipăt. Venise de la mai multe rânduri depărtare, în fața lor, iar când cei doi au stat pur și simplu pe loc, o altă carte a zburat de pe același raft.

Punându-și o mână pe talia ei ca s-o ajute să-și recapete echilibrul, Sylas a ridicat lumânarea în fața lor.

Signa a mijit ochii prin strălucirea flăcării.

— Crezi că...

— Da, cred, a spus Sylas, cu o voce plată, apoi a pornit spre raftul de pe care zburaseră cărțile, oprindu-se să ridice lumânarea deasupra unui volum care fusese aruncat.

Era o carte de botanică, legată în piele groasă.

Au dat colțul spre un alt șir de rafturi, iar Signa l-a apucat pe Sylas de braț, cu răsuflarea tăiată de frică văzând cine îi ajuta. Spiritul era un bărbat mai în vârstă, cu un chip albastru, translucid, o barbă albă și ochelari care îi stăteau jos pe nasul mare. Văzând că Signa îl observase, s-a îndreptat puțin.

— Te simți bine? a întrebat-o Sylas, îndreptând lumânarea.

Spiritul a privit-o cu profundă îngrijorare, iar când i s-a părut că aceasta ar putea să se răstoarne din suportul ei, s-a grăbit să apese pe ea cu un deget incandescent, ca s-o echilibreze.

— *Ai grijă!* a avertizat-o spiritul. *Cărțile sunt lucruri fragile!*

— Da, bine!

Signa s-a sprijinit de marginea unui raft, sperând că vorbele ei au fost suficiente pentru a-i mulțumi atât pe Sylas, cât și pe spirit. Doar atunci când i-a fost clar că acest spirit nu era schimbător ca Lillian, umerii ei s-au mai relaxat. Nu era răuvoitor și nici moartea sa nu fusese atât de înspăimântătoare, încât să îi modifice înfățișarea.

— Știi ceva despre spiritul care se zvonește c-ar bântui biblioteca? l-a întrebat ea pe Sylas.

— Nu prea multe. Am auzit doar că a fost un învățat care s-a căsătorit în familie și a murit într-unul dintre fotoliile astea. A adormit citind și a murit liniștit. Unii spun că încerca să citească toate cărțile din bibliotecă.

— *De fapt, fotoliile au fost schimbate între timp*, a remarcat spiritul. *Iar numele meu este Thaddeus. Thaddeus Kipling. Aș fi terminat de citit toate cărțile de pe-aici până acum, doar că ei continuă s-aducă altele.*

Un spirit legat de viață prin dorința de-a citi! Atât de neobișnuit, încât Signa era gata-gata să izbucnească în râs!

— Pare să ne fie de ajutor. Nu e nici pe departe atât de răuvoitor pe cât mă temeam, a observat ea.

Thaddeus a suspinat și i-a mulțumit, mormăind ceva despre cum toți se tem să mai vină în vizită, deși el nu face decât să încerce să-i ajute.

— *Cu toate că presupun că mai puține întreruperi înseamnă mai mult timp de citit.*

Din nou, Signa a trebuit să-și rețină râsul. Timp de nouăsprezece ani, evitase spiritele, dând vina pe ele pentru că faptul că era diferită și considerând că acea diferență îi ținea pe ceilalți la distanță. Totuși, chiar îi plăcea Thaddeus și pentru prima dată nu se simțea nici pe departe speriată în prezența unei astfel de ființe. Dacă le-ar fi dat o șansă mai multor spirite, oare i-ar fi plăcut și altele la fel de mult?

— Chiar crezi că vreuna dintre cărțile astea ne va spune ceva despre otravă?

Sylas a ținut lumânarea în dreptul unei cărți pentru a-i cerceta cotorul, îndreptând conversația departe de spiritul pe care Signa nu-l putea învinui că nu voia să ia parte la discuție. De fiecare dată când Sylas apleca lumânarea prea aproape de vreun volum, Thaddeus inspira neliniștit și-și ținea răsuflarea până când Sylas îndepărta din nou flacăra.

— Nu despre otravă trebuie să citim mai mult.

Ochii Signei s-au îndreptat către spirit, asigurându-se că acesta asculta.

— Ci despre antidot. Sunt sigură că pe aici, pe undeva, trebuie să fie o mențiune despre el.

— *Arsenic?* a ghicit Thaddeus, cu ochii scânteind de interes.

Signa a verificat dacă Sylas era ocupat cu cititul, apoi a dat rapid din cap. Thaddeus a rostit mai mult pentru sine:

— *Cianură? Taliu? Stricnină? Atropină?*

S-a oprit când ea a dat foarte repede din cap.

— *Ah, atropină! Cineva a fost otrăvit cu beladonă, nu-i așa? Ei bine, asta e ușor, antidotul... Ah! Nu v-ar fi destul dacă v-aș povesti doar, nu-i așa? Presupun că ați dori să vedeți informația cu ochii voștri. Poftim!*

Thaddeus a plutit până la următoarea etajeră, apoi s-a aplecat să-i arate o carte din raftul de jos. Era o carte fără pretenții, un fel de revistă științifică de specialitate, pe care Signa probabil că n-ar fi ales-o niciodată.

— *A trecut ceva vreme,* a spus Thaddeus în timp ce Signa se apleca să o ridice, *dar cred că vei găsi ceea ce cauți pe la a suta pagină. O lectură interesantă, asta! Seacă, dar plină de informații. Aveți grijă de ea, nu-i așa?*

Signa a dat cu degetul până la a suta pagină, apoi încă alte câteva, până când a văzut cuvintele pe care le căuta: „*Atropa. Atropa belladonna.* Beladonă." A strâns cartea la piept cu atâta ardoare, încât a simțit că va plânge.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! a rostit atât de tare, încât Sylas mai că a scăpat din mână cartea pe care o răsfoia.

— Ai găsit deja ceva?

S-a scărpinat la ceafă, perplex.

— Ce noroc! Mă așteptam să stăm aici toată noaptea.

Signa și-a îndreptat privirea către Thaddeus, al cărui piept s-a umflat puțin.

— Cred că am găsit, deși am avut parte de ceva ajutor. Vino!

L-a târât pe Sylas la una dintre mese și a așezat cartea în fața lor. Chiar și cu lumina lumânării, tot a trebuit să-și mijească ochii pentru a vedea literele mici. Au citit câteva pagini de jargon medical din care Signa nu a înțeles mare lucru, înainte de-a găsi mențiunea tratamentelor folosite pe pacienți.

— Aici este! a exclamat și a pus un deget pe pagină, apoi s-a aplecat asupra ei.

Sylas i-a urmat exemplul, încercând să citească peste umărul ei.

— „Deși planta în sine este toxică", a citit ea cu voce tare, iar cuvintele îi păreau de mătase pe buze, „conținutul de alcaloizi al fasolei de Calabar s-a dovedit a fi un remediu eficient pentru *Atropa Belladonna* – beladona".

Cu fiecare cuvânt, Signa devenea tot mai îmbătată. A tras de brațul lui Sylas, scuturându-l în timp ce emoția ei înflorea. Aveau o soluție! Deși Signa nu avea nici cea mai vagă idee unde ar putea găsi planta, care nu creștea spontan la ei, exista măcar o *posibilitate* acum, ceea ce era cu mult mai mult decât ce avuseseră înainte.

— Prea mult din ea, iar Blythe ar putea muri, a avertizat-o Sylas, în timp ce citea mai departe. Trebuie să macini o doză mică și să i-o administrezi într-un lichid.

Singura problemă era cum s-o obțină. Cu siguranță că nu ar fi putut găsi o astfel de plantă în grădina lui Lillian, dar Signa și-a amintit o altă posibilitate.

— Există o spițerie în oraș! Am văzut-o în noaptea în care m-ai dus la Grey's... Crezi că ar putea s-o aibă?

Un zâmbet larg a apărut pe fața lui Sylas.

— Ești genială! O spițerie este probabil cea mai bună șansă a noastră.

Era tot ce avea nevoie să audă Signa ca să închidă cartea și s-o strângă la pieptul ei din nou. Se simțea suficient de ușoară pentru a dansa pe-un nor. Avea s-o salveze! Cu adevărat, de data asta, Signa avea s-o salveze pe Blythe.

— Mulțumesc! a șoptit ea, agățându-se de umărul lui Sylas și strângându-l tare. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Și-ți mulțumesc și *ție*, Thaddeus!

Nu s-a uitat înapoi la spirit, nici la Sylas în timp ce acesta sufla în lumânare, șoptind:

— Thaddeus?

În schimb, a strâns cartea și s-a grăbit să iasă pe ușă.

— Voi merge mâine-dimineață la prima oră, a spus ea, fără să se adreseze cuiva anume, în timp ce Sylas a dat din cap și a redus-o la tăcere cu blândețe.

A ascultat de dragul lui, dar Signei nu-i mai păsa cine o auzea acum, pentru că totul avea să fie bine. Nu – avea să fie mai mult decât bine. Avea să fie minunat, pentru că, la prima oră a dimineții, avea să găsească antidotul, iar Blythe urma să își recapete în sfârșit viața.

Curând, totul avea să fie din nou bine.

DOUĂZECI ȘI CINCI

În DIMINEAȚA URMĂTOARE, LA MICUL-DEJUN, ÎN TIMP CE ADĂUGA frișcă în ceașca de ceai, Signa l-a auzit pe Warwick spunându-i lui Elijah că limba lui Blythe începuse să fie măcinată de aceleași răni pe care le avusese și Lillian în ultimele etape ale „bolii". Lui Blythe îi fusese rău toată noaptea, vărsând orice mâncase sau băuse.

Signa își strângea cuțitul cu putere, încercând să nu-și lase frustrarea să atragă atenția asupra ei, de teamă că Elijah ar putea să-și vină brusc în fire și să nu permită o astfel de conversație la micul-dejun.

Avertismentul Îngerului morții sosise la timp, iar acum, că se cunoștea un leac, Signa nu trebuia decât să pună mâna pe el. Totuși, nu putea să nu se întrebe de ce Blythe era încă atât de bolnavă. Signa o instruise să nu bea nimic altceva decât apă. Îi spusese să se debaraseze de medicamente când nu se uita nimeni. Signa verificase odaia lui Blythe chiar în acea dimineață, în timp ce verișoara ei dormea; verificase ceaiul rece și prăjiturile lăsate la patul ei, iar ambele erau în regulă. Dar, pentru că limba ei începea

să dea semne de otrăvire, Signa știa că, într-un fel sau altul, încă mai consuma beladonă.

— Doctorul nu crede că ar fi înțelept să primească vizitatori astăzi, i-a spus Warwick lui Elijah, care întindea unt pe o brioșă într-o manieră nervoasă – cum Signa nu-și imaginase că ar fi posibilă la cineva care ține în mână o brioșă. El și Percy au reușit să-i scadă febra în această dimineață, deși a avut a delirat.

Signa era bucuroasă că măcar Percy fusese acolo pentru a-l supraveghea pe doctor atunci când ea nu putuse. A încercat să-i atragă atenția peste masă, pentru a-i spune asta, dar Percy își ținea ochii obosiți în jos, în timp ce amesteca în terciul neatins.

— Ce a văzut de data asta?

Elijah era la fel de pripit pe cât era de ciufulit, cu părul cărunt care-i țâșnea în toate direcțiile. Își ținea ochelarii jos, pe nas, și încă era îmbrăcat într-un halat de culoarea smaraldului, cu papuci asortați – asta în timp ce Signa își purta deja corsetul și un capot cu dungi fine, iar părul îi era răsucit într-un coc elegant la baza gâtului. Trebuia să se schimbe într-o rochie de zi din lână înainte de-a ieși din casă, căci altfel ar fi fost întâmpinată imediat cu bârfe și ridiculizată. Deși Signa își petrecuse atâția ani dorindu-și un loc în societate, se trezise că începe să fie puțin... obosită. Și extrem de geloasă pe lipsa de grijă și de etichetă a lui Elijah.

— Pe mama.

Percy a fost cel care a răspuns, fără să se uite încă în sus.

— Blythe susține că a fost în grădină cu mama noastră.

N-avea niciun sens că, după luni în care Blythe și Lillian fuseseră amândouă bolnave, nimeni nu bănuise otrava. Oare doctorul era cu adevărat atât de incompetent?

— Poate că exact de companie are nevoie, a spus Signa în furia ei.

Semnele erau acolo – delirul, rănile, acreala la stomac, tusea cu sânge. Erau toate acolo. Era adevărat că știa mai multe despre otravă decât o persoană obișnuită, totuși...

— Domnișoară Farrow...

Marjorie, care purta pe obraji mai mult fard decât de obicei, pentru a ascunde faptul că o parte a feței îi era încă umflată, părea gata să o dojenească pe Signa, însă Elijah i-a făcut semn, cu cuțitul din mâna, să tacă.

— Las-o să vorbească liber! Orice reguli am avut în această casă au luat sfârșit cu mult timp în urmă, a zis el și a înfulecat aproape jumătate din brioșă dintr-o singură înghițitură.

— Spune ce ai de spus, fato!

În ciuda comportamentului său haotic, Signa a descoperit că, de fapt, îi plăceau Elijah și franchețea lui. Într-o lume care se învârtea în jurul unor amabilități forțate și în care trebuia să te pliezi la capriciile celorlalți, era ceva revigorant. Totuși, nu-i putea spune, pur și simplu, că știe un antidot pentru boala lui Blythe... Trebuia să se miște cu grijă în aceste ape.

— În starea asta, ar fi o povară pentru mintea ei să fie lăsată singură cu astfel de gânduri, a zis Signa. Dacă nu vă supărați, domnule, aș dori să mă duc în oraș să văd dacă pot găsi ceva care să-i ridice puțin moralul. Doar un mic cadou, dacă îmi permiteți niște bani și sunteți de acord.

Percy, care se uita chiorâș la terciul său, de parcă acesta ar fi fost sursa tuturor necazurilor, a ridicat în sfârșit ochii către Signa cu oarece interes. Marjorie însă nu voia s-audă nimic.

— Dacă doctorul nu-i recomandă companie, a spus Marjorie, apucând cu hotărâre o furculiță într-o mână, ar trebui să-i respectăm sugestia!

În calitatea ei de guvernantă, era binevenită să stea și să ia masa cu familia, și totuși, vorbea prea deschis pentru orice casă care nu renunțase la rigorile impuse de societate. Prea liber și fără să fie mustrată de cineva.

— Așa cum am făcut cu Lillian?

Elijah a întrebat cu suficientă răceală, încât să-i facă pe mai mulți de la masă să tresară.

— Mult bine i-a făcut asta soției mele!

Signa a reținut cuvintele lui Elijah și le-a pus deoparte, ca să le adauge la colecția ei. Într-o zi, curând, poate, avea să adune toate piesele și o să aibă întregul puzzle în fața ei.

— Percy!

Vocea lui Elijah a răsunat cu autoritate.

— Vei merge cu verișoara ta! Ai grijă ca să fie în siguranță și să aibă tot ce-i trebuie.

Percy și-a îndreptat spatele.

— Dacă trebuie să mergem în oraș, cu permisiunea ta, aș vrea să mă opresc la Grey's și să verific comenzile.

Vocea lui era plată și rece, lipsită și de cea mai mică urmă de emoție care să-i trădeze recenta disperare de-a vizita clubul.

Colțurile gurii lui Elijah au tresărit.

— O vei însoți pe verișoara ta la cumpărăturile ei și apoi vă veți întoarce! a spus el pe un ton categoric.

Percy părea să simtă și el asta, pentru că, deși era clar că ar fi vrut să se certe, s-a potolit pe scaunul lui și și-a apucat ceașca de ceai, cu degetele albe.

— Da, tată!

Când băiatul s-a lăsat și mai jos în scaun, Signa n-a mai îndrăznit să-l privească, simțind o vină grea în piept.

— Desigur!

Percy era departe de-a fi o companie agreabilă.

Deoarece prefera să nu călărească, o trăsură a fost pregătită pentru călătoria în oraș. Nu era o călătorie prea lungă, dar Signa nu

se simțise niciodată mai stânjenită. Chiar și călătoria cu Sylas, un străin cu care nu avea nicio legătură, fusese mai ușor de suportat.

Signei îi era dor de felul în care Percy fusese cu o zi în urmă, înainte să apară Byron cu veștile despre Grey's și să strice atmosfera. Îi era dor de râsetele și de glumele lui, precum și vioiciunea lui. Percy de acum nu era bărbatul amuzant care o tachina și pe care începuse să-l cunoască, ci unul rigid, care se comporta corect și tăios. Degetul lui mare trasa cercuri pe un portmoneu din piele în timp ce privea pe fereastra trăsurii, iar bărbia i se înălța cu mare severitate în timp ce observa peisajul care trecea în goană pe lângă ei. Signa și-a mușcat limba. Era crud, s-a gândit ea, că Elijah nu-i dădea nicio șansă. Că alesese să ignore suferința fiului său, oricât ar fi fost de adâncă.

— Am găsit ceva, vere! a spus ea, sperând să-i ridice moralul. Nu suntem aici ca să-i căutăm lui Blythe mănuși noi și frumoase sau vreun articol de papetărie. Mergem în oraș pentru că i-am găsit un leac.

Abia atunci băiatul s-a trezit.

— Cum adică ai găsit un leac?

Își mijise ochii.

— Nici măcar un singur doctor n-a fost în stare s-o ajute pe sora mea.

— Niciunul dintre ei nu știe că este otrăvită. Dar noi știm… și am găsit un antidot. Este o spițerie în oraș și…

— O spițerie?

Sprâncenele lui s-au ridicat a mirare.

— Signa, nu putem încredința viața surorii mele unui amator. Trebuie să existe un medicament care să o ajute. Putem vorbi cu mai mulți doctori…

— Dacă doctorii nu s-au prins până acum, ori sunt toți proști, ori… ori cineva i-a plătit.

Orice replică ar fi avut de gând să-i dea, i-a murit pe limbă.

— Crezi că e posibil?

Mărul lui Adam i se clătina.

— Chiar dacă ar fi așa, leacul unui spițer nu este ceva cu care ar trebui să ne jucăm. Există căi mai sigure de a aborda aceste lucruri.

— Îți înțeleg frustrarea, dar nimic altceva nu merge, Percy.

Ea i-a luat mâna, strângând-o cu putere.

— Dar asta o va face, îți promit. Trebuie să ai încredere în mine!

El s-a uitat la acoperișul trăsurii, ca și cum acesta ar fi deținut toate răspunsurile, și a suspinat când nu i le-a împărtășit.

— Foarte bine! Dacă există o posibilitate, atunci bineînțeles că trebuie să încercăm. Deși nu ne putem permite să fim văzuți acolo – tot orașul va vorbi.

— Bineînțeles!

Percy n-a răspuns zâmbetului Signei, care și-a îndreptat atenția către străzile pietruite și zgomotoase, care erau mult mai strălucitoare și mai largi la lumina zilei decât atunci când fusese aici cu Sylas cu câteva nopți înainte. În clipa aceea, prăvăliile care se înșirau de-a lungul străzii erau pe deplin trezite la viață. Prin vitrinele fără pată, Signa zărea femei cu mănuși și bonete, în rochii de cașmir, luându-și ceaiul sau plimbându-se în câte-un magazin pentru a comanda haine călduroase și decorațiuni pentru iarna care se apropia.

Când au trecut pe lângă Grey's, Percy s-a aplecat peste Signa și a tras perdelele cu o smucitură. Ea s-a dat pe spate. Nu exista nici urmă de bună dispoziție pe fața lui Percy – nimic altceva decât severitate.

Signa n-a mai îndrăznit să scoată niciun cuvânt.

Percy a fost primul care a coborât din trăsură când aceasta s-a oprit în fața unui mic magazin acoperit de verdeață. Iedera se

întindea pe pereți, iar o vitrină dădea la iveală o mulțime de plante pline de viață, atârnate de copertine țesute. Signa era atât de ocupată să privească, încât Percy a fost nevoit să-și dreagă vocea pentru ca ea să observe că îi întindea brațul. Trecătorii îi cercetau cu oarecare curiozitate, întorcându-se să bârfească între ei și probabil să elaboreze teorii despre prezența Signei. Percy și-a aranjat micul buton de aur de la una dintre mănușile de piele maro, alegând să nu le acorde nicio atenție. Probabil că nimic din ceea ce ar fi putut face sau spune cineva n-ar fi putut să-l determine să pară altceva decât un gentleman perfect în ochii trecătorilor.

În interiorul prăvăliei, au fost întâmpinați de o femeie în vârstă, fragilă, cu părul alb. O singură privire la ea, iar Percy a strâmbat din nas.

— Să nu zăbovești! a șoptit el. Facem rost de tot ce ai nevoie și apoi plecăm.

Pentru o clipă, Signa și-a dorit să îl fi călcat pe picioare mai tare cu o zi înainte, dar a refuzat să-i lase negativismul s-o acapareze acum, că pășiseră într-un asemenea tărâm al minunilor. Borcane de tonice și sticluțe cu ierburi stăteau pe rafturile doldora de bobițe de lemn. Găseai recipiente micuțe cu mușchi viu și coșulețe delicate de ierburi uscate atât de parfumate, încât Signa ar fi vrut să se scalde în ele.

Mijlocul magazinului era plin de ghivece cu plante vii. Cele mai multe dintre ele erau de niște soiuri pe care Signa nu le mai văzuse niciodată, cu vrejuri care se întindeau sau cu flori bulboase mari. Signa a rezistat cu greu impulsului de a-și trece degetul peste petalele lor, uimită că un asemenea loc minunat chiar putea exista. Dacă ar fi avut destui bani, Signa ar fi fost tentată să cumpere toată prăvălia.

— Pot să vă ajut să găsiți ceva, domnișoară? a întrebat negustoreasa.

Signa s-a bucurat să vadă că femeia nu dăduse atenție snobismului lui Percy.

Ochii lui s-au îndreptat spre Signa, clocotind de-un avertisment întunecat care îi semnala că trebuie să fie foarte prudentă cu vorbele pe care avea să le rostească. În momentul în care ar fi ieșit din spițerie, bârfele s-ar fi și aprins. Deși era posibil ca persoana care îi făcea rău lui Blythe să știe deja că fusese descoperită, totuși Signa și Percy nu trebuiau să riște să arunce gaz pe foc sau să ajungă vreo vorbă la Elijah cum că moartea soției sale ar fi putut fi prevenită dacă cineva ar fi fost mai atent la simptomele ei ciudate.

— Am un prieten care a mâncat ceva acru, i-a spus Signa femeii. Caut fasole Calabar, care să-i ajute organismul să scape de unele toxine din el. Și poate și ceva care să-i calmeze stomacul după aceea.

Femeia și-a mijit ochii mici, cugetând, apoi a scos un sunet gutural și s-a îndreptat șchiopătând, împreună cu Signa, spre raftul din spate, plin de plante mici și borcănele de sticlă. Percy le-a urmat, străduindu-se să pară dezinteresat, în timp ce femeia cerceta polițele.

Negustoreasa mormăia mai mult pentru sine în timp ce căuta, din ce în ce mai frustrată de descoperirile ei, rând după rând, până când a găsit lucrul pe care îl avea în minte și a rostit un „Aha!" liniștit. A scos un borcan mic, cu o nucă maro și cam ciudată înăuntru: fasolea Calabar!

Signa a întins mâna după ea, dar femeia a strâns vasul în mână. S-a aplecat spre Signa și i-a șoptit:

— Ești sigură că e ceea ce cauți? Este o plantă foarte otrăvitoare și nu ajută cu nimic când ai acrime la stomac.

Signa știa că fasolea Calabar reprezintă un risc, dar, dacă nu făcea nimic – dacă nu-și asuma *niciun* risc –, atunci Blythe ar fi murit, iar ea și-ar fi petrecut restul vieții, întrebându-se dacă ar fi putut să o salveze.

Fata a dat din cap și și-a pus toată speranța în Îngerul morții.

— Da, doamnă! Este exact ceea ce am nevoie.

Femeia a îndrăznit să arunce o privire rapidă către Percy și a întrebat-o foarte încet:

— Ești în siguranță, fetițo? Dacă ai nevoie de ceva pentru el, am câteva lucruri puțin mai... discrete.

Signa a pălit și și-a pus imediat mâinile peste cele ale femeii, sperând că seriozitatea ei era suficientă pentru a-i confirma sinceritatea.

— Nu este deloc vorba de așa ceva, doamnă, vă asigur. Lucrul ăsta va face numai bine.

Cu oarece rezervă, negustoreasa a mormăit și i-a înmânat flaconul.

— Zdrobește-o până obții o pulbere! Apoi, pune cam jumătate din ea într-un pahar cu apă, pentru a provoca vărsături.

Vărsăturile, spera Signa, da, asta ar trebui s-o ajute pe Blythe să scape de otravă.

Femeia și-a târșit picioarele până în spatele magazinului, cu fustele măturând podeaua de stejar cam prăfuită. A scotocit câteva momente bune, iar în cele din urmă a găsit un borcan mic, plin cu semincioare maro, pe care i le-a adus Signei.

— Semințe de chimen, i-a spus ea, punând borcanul în palmele Signei. Ca să ajute la liniștirea stomacului prietenului tău.

Agitația lui Percy sporea cu fiecare persoană care trecea pe lângă vitrinele cețoase și pline de murdărie ale magazinului, luând act de prezența lui înăuntru. Degetele lui lungi băteau fără oprire darabana pe coapsă. A privit-o pe femeie cum înmâna semințele de chimen, atent ca un șoim.

— Mai aveți fasole Calabar?

— Nu este o plantă ușor de găsit, a spus negustoreasa. Asta e tot ce-o să am pentru o bucată de vreme.

Percy a mormăit, nemulțumit, și și-a scos punga cu monede.

— Foarte bine! Cât vă datorăm?

Femeia a tresărit, surprinsă de severitatea lui, dar a spus destul de ferm:

— Trei penny e suficient.

Percy i-a pus un șiling în palma deschisă.

— Pentru discreția dumneavoastră.

Negustoreasa a strâns moneda în pumn cu un rânjet, apoi a lăsat-o să alunece într-un buzunar al fustei.

— Pleacă de-aici, băiete, până nu-ți dau ceva despre care să fii discret!

Nu era nevoie să i-o spună de două ori. Signa a ascuns flaconul în buzunar, în timp ce Percy o trăgea afară din prăvălia în care ea ar fi putut cu ușurință să petreacă o zi întreagă, discutând cu vânzătoarea despre fiecare lucru frumos de acolo. Degetele fetei s-au strâns cu tandrețe în jurul borcanului cu semințe de chimen. Signa avea vaga impresie că Percy credea că farmacista l-ar putea infecta brusc cu ciumă.

Percy a aruncat o privire în jur pentru a se asigura că nu-l urmărește nimeni în timp ce a deschis ușa.

— E un soi de nebunie în femeia aceea, a spus el. Nu am încredere în ea!

Signa s-a încruntat.

— Este o *vindecătoare.*

— E o vrăjitoare, a spus el în batjocură. Tot nu înțeleg cum o sământă oarecare o va ajuta pe sora mea când nimic altceva n-a putut să-i fie de folos.

Vrăjitoare! Cuvântul a făcut ca gândurile Signei să-i zboare la noaptea morții Magdei.

— Nu-i spune așa! Dacă o boabă este suficient de puternică să-i facă rău surorii tale și să-ți ucidă mama, atunci cine ești tu ca să spui că o plantă nu poate lecui cu aceeași putere?

Percy n-a avut ce să răspundă la asta. Signa putea să simtă cum îl străbat valurile de frică. Știa că, dacă ar fi fost în locul lui, nici ea nu ar fi vrut să-și permită să spere că această sământă mică va rezolva cumva totul. Pentru că dacă n-ar fi făcut-o...

— Să ne grăbim! a murmurat Percy. Va trebui să ne întoarcem la trăsură înainte...

— Domnișoară Farrow? s-a auzit o voce. Domnișoară Farrow, tu ești?

Groaza și-a înfipt ghearele în Signa când a văzut că se apropiau de ei Eliza Wakefield și Charlotte Killinger, însoțite de un gentleman chipeș, cu tenul cafeniu-deschis și bucle precum grâul copt. Purta un pardesiu verde-oliv la modă și o pălărie pe care a înclinat-o spre ei cu un zâmbet atât de fermecător, încât inima Signei a zvâcnit.

Sudoarea a început să se prelingă pe fruntea Signei când Charlotte a observat prăvălia din care ieșiseră. Norocul lor că era prea politicoasă ca să vorbească despre asta, deși nu se putea spune același lucru despre Eliza.

— Oh, tu *ești!* a spus Eliza, plecându-se pentru o reverență în fața lui Percy. M-am gândit că ai putea fi. Veniți de la spițerie?

Percy a căpătat un aer cu totul nou înainte ca Signa să apuce să clipească.

— Și să fim blestemați de o vrăjitoare? Niciodată!

Vorbea pe-un ton ușuratic, jovial, care a făcut-o pe Signa să-și încordeze maxilarul.

Eliza răspundea zâmbetului lui enervant, chicotind ca și cum ar fi fost cel mai amuzant cu putință. A așteptat ca Charlotte și bărbatul care le însoțea să-i imite râsul, dar amândoi și-au păstrat fețele neclintite. Eliza – reușind în sfârșit să-și desprindă ochii de la Percy suficient de mult timp ca să-și revină în fire – și-a înclinat capul și a luat-o pe Signa de mână.

— Îți cer scuze! a spus ea. Acesta este vărul meu, lordul Everett Wakefield, fiul ducelui de Berness.

Eliza îl ținea de braț cu un soi de zâmbet pe buze.

Signa nu-și amintea să mai fi întâlnit vreun lord vreodată. Se ținea destul de mândru, așa că s-a întrebat dacă era primul în linie la moștenire sau ultimul. Își amintea din conversația de la ceaiul de bun-venit că era cel mai eligibil burlac din oraș, alături de Percy, și că el era potențialul pretendent despre care vorbise cu Blythe cu o zi înainte.

Chiar dacă ar fi fost lipsit de bani sau de titlu, Everett era un bărbat care ar fi atras oricum atenția pentru felul în care arăta și pentru ținuta lui regală. Umerii îi erau drepți, pieptul mândru, și avea un aer tineresc. Se citea bogăția în hainele sale din străinătățuri și avea o sclipire în ochi în timp ce-o cerceta pe Signa. Everett Wakefield era unul dintre cei mai frumoși bărbați pe care îi văzuse vreodată, iar mintea ei și-a pierdut orice gând coerent atunci când el i-a zâmbit.

— Vere, a trâmbițat Eliza, ea este Signa Farrow, cea despre care ți-am povestit!

Charlotte observa scena cu o privire pierdută, în timp ce Everett și-a înclinat capul, iar petele de aur din ochii lui de culoarea alunei au scânteiat când a privit-o pe sub genele impresionant de lungi.

— Știu foarte bine cine a fost familia Farrow, am cunoscut-o pe mama ta cu mult timp în urmă.

Signa a simțit mici furnicături de electricitate trecându-i pe șira spinării când el și-a lipit buzele de dosul mănușii ei.

— Mama mea?

Everett a zâmbit strălucitor.

— Părinții noștri s-au cunoscut cândva, deși mă tem că nu-mi amintesc de tatăl tău. Memoria mea este puțin încețoșată, fiindcă eram doar un băiețel, însă îmi amintesc cum toată casa era plină de

râsete atunci când sosea mama ta. Era ca un pistol, iar familia mea o adora. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnișoară Farrow!

Signa a trebuit să-și amintească să încline capul, prea pierdută în gândurile ei și într-un milion de întrebări pe care ar fi vrut să i le pună bărbatului. Nu s-ar fi așteptat niciodată ca mama ei să fie numită „pistol" de cineva. Dacă erau adevărate poveștile din cartea de etichetă pe care o lăsase în urmă, ca și cele pe care i le împărtășise bunica sa, atunci cu siguranță lordul Wakefield avea în minte o altă femeie.

— Mă bucur să te revăd, domnișoară Farrow! a intervenit Charlotte, deși, spre surprinderea Signei, părea mai degrabă suferindă decât entuziasmată, cu mâinile încrucișate strâns în față. La fel și pe dumneata, domnule Hawthorne! Mă tem că nu avem prea mult timp de stat de vorbă, deoarece avem o întâlnire la o ceainărie...

— Oh, Doamne, Charlotte, mulțumesc că mi-ai amintit! a bătut din palme Eliza. Iertați-mă că sunt așa de directă, dar am fi încântați dacă ați putea să ne însoțiți.

Signa nu a scăpat cum ochii lui Charlotte s-au întunecat când a spus:

— Nu sunt sigură că vom putea să ne mărim grupul atât de fără veste...

— Prostii! Nimeni nu i-ar refuza pe doi dintre cei mai remarcabili gentlemeni din oraș.

Eliza și-a îndreptat speranța spre Percy.

— Sunt sigură că vor face o excepție dacă vei fi atât de amabil să ne însoțești?

Degetele lui Percy au bătut iar darabana pe coapsă, iar el a aruncat o privire piezișă către Signa.

Ceaiul, cum afla Signa, nu era niciodată cu adevărat numai *ceai*, iar acceptarea unei invitații însemna exact la fel de mult ca solicitarea

uneia. Nu era conform etichetei ca Eliza să facă ea însăși cererea, dar faptul că îl avea la braț pe verișorul ei o făcuse îndrăzneață. Nu prea se putea refuza un ceai cu un lord, și, cu toate că Signa știa ce ar însemna să refuze, nu se putea gândi decât la avertismentul Îngerului morții care îi răsuna în urechi și la faptul că trebuia neapărat să-i dea antidotul lui Blythe.

— Este o invitație foarte amabilă, dar poate că am putea să vă însoțim în altă zi? Nu am vrea să ne impunem prezența.

Eliza n-a dat nici măcar un semn că ar fi auzit ce spusese Signa.

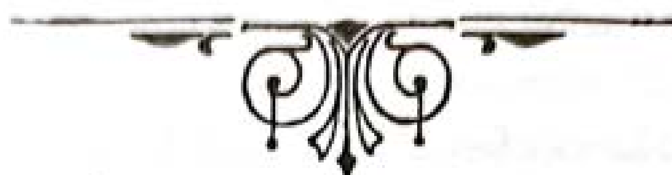
— Toată lumea a fost încântată de acel loc. Crede-mă, domnule Hawthorne, va fi imposibil să mai găsești o masă liberă odată ce restul orașului va prinde de veste. Everett și cu mine insistăm neapărat să ne însoțiți astăzi, nu-i așa, Everett?

Acesta din urmă a zâmbit către Signa.

— Ne-am simți jigniți dacă n-ați face-o.

Și deși tonul lui era glumeț, ea știa că bătălia fusese pierdută. Blythe trebuia să mai reziste puțin.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Dacă fasolea Calabar și tot ce simboliza ea nu i-ar fi atârnat atât de greu în buzunare, ziua ar fi fost minunată pentru o plimbare. Eliza le-a luat la braț pe Signa, de-o parte, și pe Charlotte, de cealaltă, și au pornit toate trei mult înaintea bărbaților.

— Ce coincidență să vă găsesc aici! Am sperat atât de mult că vei avea șansa de a-l cunoaște pe Everett înainte de primăvară! Încă mai plănuiești să participi la acest sezon, nu-i așa?

Signa încă mai trebuia să discute despre asta cu Marjorie, desigur, dar era destul de logic să-și facă debutul în primăvară, așa că a dat din cap.

— Asta sper!

Zâmbetul lui Charlotte era politicos, dar abia schițat.

— Se pare că toate fetele și mamele lor își vor face debutul în acest sezon.

— Câtă dreptate ai, a râs Eliza, și ce provocare va fi să găsim un soț, mai ales acum, când vom concura cu domnișoara Farrow!

A spus ultima parte într-ui soi de șoaptă conspirativă.

— Vei fi poneiul de preț pe care vor paria toți bărbații. Este un noroc pentru noi că doar una dintre voi două, de la Thorn Grove, își va face debutul în acest sezon – pentru că va fi la fel și atunci când Blythe își va face debutul. Și este un noroc pentru mine că cel pe care am pus ochii este ruda ta.

Deși bârfa neîncetată a Elizei era obositoare, fata era destul de drăguță, iar familia ei era suficient de bogată, încât Signa să știe, fără să-l mai întrebe, că Percy avea să fie la fel de interesat de ea. Dar oare interesul Elizei avea să se păstreze și dacă Percy nu urma să moștenească Grey's?

— Vă rog să mă scuzați – Eliza s-a desprins din grupul fetelor –, dar cred că voi începe să mă ocup de asta.

S-a mutat așadar în spate, cu un pas rapid, și și-a luat locul lângă Percy, înclinându-și capul pe spate și râzând la orice ar fi spus el.

Rămasă cu Charlotte, Signa a întrebat:

— Să fie adevărat ce a spus domnișoara Wakefield? Nu m-am gândit niciodată că debutul meu ar putea fi o problemă pentru cineva.

Nu se putea ca ăsta să fi fost motivul stării de spirit acre a lui Charlotte de la ultima lor întâlnire! Asta era sigur! Da, Signa avea bani, dar erau altele cu siguranță mult mai potrivite să întemeieze un cămin. Ea nu voia copii prea curând, iar cântatul la pian și îndemânarea ei cu acul erau deplorabile. Ca să nu mai vorbim de faptul că erau femei mult mai frumoase care urmau să debuteze în acel sezon, cum ar fi Charlotte – pe care oricine ar fi fost norocos s-o aibă ca soție.

— Nu că ar fi o problemă...

Charlotte vorbea cu voce coborâtă, iar Signa trebuia să facă eforturi s-o audă.

— Dar face lucrurile mai dificile pentru acelea dintre noi care trebuie să-și găsească o partidă bună. Dacă Blythe nu ar fi fost

bolnavă, ar fi fost aceeași situație. Bărbații se vor înghesui la cele cu cele mai mari perspective, iar noi, celelalte, vom avea parte doar de resturi și va trebui să ne și bucurăm pentru asta.

— Dar o relație din dragoste? a întrebat Signa, care nu prea gusta o poziție atât de împietrită. Cu siguranță, dacă ar fi vorba de dragoste, atunci nu ar conta câte domnișoare își fac debutul în fiecare sezon.

Charlotte și-a lăsat bărbia în jos și s-a uitat la Signa ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

— De când a murit mama mea și am fost obligați să ne mutăm în urma scandalului, tata s-a luptat să ne mențină pe linia de plutire. Nu a avut niciodată un fiu, așa că este de datoria mea să găsesc pe cineva care să poată întreține familia. Nu-mi pot permite luxul unei partide din dragoste, domnișoară Farrow. De fapt, vei vedea că majoritatea dintre noi nu au de ales. Dacă asta e ceea ce cauți, atunci îți doresc noroc, dar mie îmi pasă doar să-mi asigur viitorul! Așa că iartă-mă dacă nu sunt entuziasmată de faptul că participi la luptă în anul debutului meu.

Cuvintele lui Charlotte au înțepat-o. Signa știa că putea să-și croiască propriul viitor, dar nu se gândise niciodată că unele femei *trebuiau* să fie cu un bărbat, nu neapărat ales de ele, pur și simplu pentru subzistență. Și, mai ales, era ultimul lucru pe care și-l dorea pentru prietena ei.

Signa își dorea o partidă din dragoste. Voia pe cineva cu care să danseze și cu care să râdă până târziu în noapte. Cineva de-a cărui companie nu avea să se plictisească peste ani. Și își dorea același lucru și pentru prietena ei.

Signa a vrut s-o întrebe pe Charlotte dacă exista cineva care îi plăcea, dar a tăcut când au ajuns la o mică ceainărie. Altă dată, atunci. Aveau să discute altă dată despre asta.

Everett a ținut ușa deschisă și au intrat unul câte unul.

Ceainăria era curată și pitorească, cu o masă mare și rotundă, din mahon, deja pregătită pentru ei. Pe ea, un aranjament frumos

de *petits fours* aurite, brioșe cu piersici și ciocolată, gogoși aurii, tarte miniaturale cu fructe glazurate și sandviciuri delicate cu castraveți. Stomacul Signei a trădat-o, protestând și dorind să guste din toate. Era regretabil cum regulile societății puteau să îngreuneze atât de tare lucrurile! Cât de simplă ar fi fost viața dacă nu ar fi trebuit să se gândească la ce ar trebui să mănânce și în ce ordine. Signa prefera cu tărie filosofia Îngerului morții – pur și simplu de a lua un lucru atunci când îl dorești.

Everett a tras scaunele pentru Signa și Charlotte, cea din urmă așezându-se cu mai multă grație decât Signa ar fi fost vreodată capabilă. Percy i-a ținut companie Elizei, care a desfășurat un evantai negru pe care îl flutura pentru a ascunde o roșeață despre care Signa era sigură că e de negăsit. Părea să existe un întreg limbaj al acestor evantaie, unul pe care Signa nu-l înțelegea, dar Percy părea fascinat când Eliza îl vântura cu mișcări lente și studiate din încheietura mâinii. Cu cât îl vântura mai mult, cu atât Signa își dorea mai tare să se întindă peste masă ca să-i arunce chestia aia afurisită pe geam afară, pentru că nici măcar nu era cald, iar curentul de aer îi tot împrăștia părul de bebeluș peste frunte.

Everett trebuie să fi împărtășit sentimente asemănătoare; s-a încruntat și a încercat să nu râdă la vederea verișoarei sale. Când a surprins-o pe Signa uitându-se, i-a zâmbit cu subînțeles. Charlotte a aruncat o privire tăcută în altă parte, punându-și o linguriță de zahăr în ceai.

— Ești de mult timp la Thorn Grove, domnișoară Farrow? a întrebat Everett în timp ce se așeza, așteptând ca femeile să-și ia bunătățile din aranjament și-apoi punându-și-le pe ale lui pe o farfurioară de porțelan.

Percy și-a așternut șervetul în poală, apoi a așezat câte o brioșă pe farfuriile Signei și Elizei. Cum ar fi putut Signa să refuze o brioșă perfectă? A întins pe ea smântâna acrișoară cu lămâie, în cel

mai grațios mod de care era în stare, ascunzându-și ochii nerăbdători sub o mască de calmă modestie.

— Cam de o lună, a răspuns ea, sperând că el o să se oprească cu întrebările cât să aibă timp de-o îmbucătură. Thorn Grove este un loc frumos. Cei din familia Hawthorne mi-au făcut o mare favoare îngăduindu-mi să stau cu ei.

— Prostii! a mustrat-o Percy. Doar ești din familie. E o încântare să te avem alături de noi!

Signa a mușcat din brioșă ca să-l scutească de un răspuns. Unde era bunătatea asta ceva mai devreme, când o scosese în grabă din spițerie… sau când îi criticase dansul?

— Ziua de naștere a Signei este în primăvară, știi? a spus Eliza. Își va face debutul în acest sezon.

— Presupun că asta înseamnă că ne vom vedea destul de des, dat fiind că și eu am de gând să rămân în oraș pe toată durata sezonului următor.

Zâmbetul lui Everett era mult mai fermecător decât ar fi avut dreptul să fie. Brioșa pe care Signa o mestecă i s-a oprit în gât, așa că a înghițit o gură de ceai aburind ca s-o ajute să treacă. Băutura i-a ars limba și și-a amintit de una dintre regulile din *Ghidul de frumusețe și etichetă pentru doamne*: „Trebuie să savurezi ceaiul în înghițituri cât mai mici și nu trebuie niciodată să sufli în băutură, oricât de fierbinte ar fi".

— O coincidență, într-adevăr!

Signa nu-și putea da seama dacă îi zvâcnea inima sau dacă nervii i-o luau razna prin stomac. Everett era, punct cu punct, tot ce-și dorise Signa vreodată – chipeș, fermecător, amabil și, în mod clar, din elita societății. Nu-i păsa prea mult de statutul lui, dar presupunea că atenția celor care îi aruncau priviri șirete și interesate nu putea fi decât un semn bun. Dar, pentru Dumnezeu, dacă doar simplul fapt de-a bea un ceai era un act atât de obositor de fiecare dată, atunci Signa habar n-avea cum avea să reușească

să devină mondena care visase dintotdeauna să fie. Și-ar fi dorit, cumva, să o poată întreba pe mama ei cum făcuse.

Signa a mai luat o înghițitură prea fierbinte și a gustat un sandvici cu castraveți, înainte de-a întinde unt pe o brioșă, lăsându-l pe Percy să susțină conversația în timp ce ea se ocupa de mâncare – cu cât se termina mai curând, cu atât mai repede puteau să se întoarcă la Thorn Grove și la Blythe; și cu atât mai repede putea ea să scape de propriile gânduri.

Percy a dat dovadă de un comportament de gentleman, flatând-o pe Eliza și curtând-o într-un mod care a încântat-o pe tânără. Părea să fie bucățică ruptă din seducătorul care se spunea că fusese tatăl său, întrebându-le pe Charlotte și Eliza despre hobby-urile lor și dacă văzuseră de curând vreun spectacol la operă. I-a umplut din nou Elizei ceașca de ceai cu cea mai mare atenție, picurând mai mult farmec decât îl crezuse capabil Signa. Charlotte, între timp, vorbea cu Everett despre numeroasele sale călătorii.

Signa asculta cu mare fascinație în timp ce discutau despre petreceri și evenimente sportive cu care ea nu fusese la curent și s-a alăturat conversației doar atunci când Everett a insistat să afle câte ceva despre interesele ei și despre ceea ce ea și Percy făceau în oraș. Percy, bineînțeles, a venit cu o minciună, înainte ca ea să poată răspunde. În tot acest timp, Signa era mult prea conștientă de rigiditatea coloanei ei vertebrale și de cât de tare o durea gâtul de la încercarea de-a o ține atât de dreaptă. Era sigură că încălcase mai multe reguli de etichetă la masă – cum ar fi ce alimente să mănânci în ce ordine, când să pui zahărul în ceai, câte degete să folosești atunci când îți duci ceașca la buze –, dar, din fericire, nimeni nu i-a strecurat vreo aluzie, deși a surprins-o de câteva ori pe Eliza uitându-se cu ochii mari la ea. Chiar dacă regulile erau ascunse undeva în mintea Signei, punerea lor în practică i se părea nefirească. În cele din urmă, a încetat să mai mănânce și să mai bea, ca să nu-i jignească pe toți cei din încăpere care o priveau stând alături de lordul Wakefield.

Restul după-amiezii a trecut ca prin ceață. Signa a pus puține întrebări, incapabilă să se relaxeze pe deplin de teamă că ar putea face sau spune ceva nepotrivit. Poate că era o prostie să se îngrijoreze astfel, având în vedere că Eliza era prea profund îndrăgostită de Percy și de propriul ei evantai ca să-i mai pese de numărul de brioșe pe care le mânca Signa, iar Everett și Charlotte erau foarte cordiali. Cu toate astea, stresul îi făcuse o urticarie și îi era greață de la stomac.

În cele din urmă, cum ceaiul se răcise, iar mâncarea dispăruse, Percy și-a pus șervetul împăturit pe masă și s-a ridicat. Everett i-a urmat exemplul, ajutându-le pe Signa și apoi pe Charlotte să se ridice de pe scaunele lor. Când au fost cu toții în picioare, i-a oferit mâna Signei.

O clipă de panică a străbătut-o, înainte de-a o lua și a-i permite să o însoțească afară.

— A fost o plăcere să te întâlnesc! a spus el, cu un zâmbet strălucitor, dezvelind cei mai frumoși și mai albi dinți pe care Signa îi văzuse vreodată. Aștept cu nerăbdare să te cunosc mai bine, domnișoară Farrow, pe parcursul sezonului următor!

De ani în șir, Signa visase la un astfel de moment. Însă nu-și imaginase niciodată că va transpira pe tot spatele sau că verișoara ei muribundă o va aștepta să vină să-i aducă leacul. Chiar și gândul la asta a fost prea mult pentru Signa, motiv pentru care s-a desprins de Everett și s-a agățat de Percy, sperând că zâmbetul ei părea destul de convingător.

— Și eu aștept cu nerăbdare! i-a spus lui Everett, înfingându-și discret degetele în brațul lui Percy până când acesta și-a încleștat mâna peste a ei și a zâmbit.

Zâmbetul lui Everett era atât de sincer, încât stomacul Signei s-a răsucit de vinovăție. Cu toate acestea, știa că nu era timp pentru așa ceva, pentru că existau chestiuni mult mai urgente. Cu un ultim la revedere, s-a întors și l-a tras pe Percy spre trăsura care aștepta să-i ducă acasă, la Blythe.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

PERCY A TRAS PERDELELE ÎN MOMENTUL ÎN CARE AU INTRAT ÎN trăsură, respirând a ușurare în timp ce se afunda adânc în scaun.

— Nu-mi vine să cred că era cât pe ce să fim văzuți în acea spițerie!

Cu buzele strânse, părea incomparabil mai aspru decât fusese cu câteva minute înainte doar.

Schimbarea atât de rapidă și radicală a comportamentului său a fost ca o lovitură de măciucă pentru Signa.

— Mai ales în fața fiului ducelui.

Signa și-ar fi dorit ca trăsura să meargă mai repede.

— Contează cu adevărat dacă ne-au văzut? a întrebat ea. M-aș aștepta ca oricine cu un strop de inimă să înțeleagă disperarea noastră și să fie deschis să ia în considerare remedii alternative pentru Blythe.

— Și eu aș spera asta, a spus el. Dar s-ar putea și să îi facă suspicioși.

Zidul ei de protecție se ridica.

— Ce vrei să spui prin *suspicios?*

— Vreau să spun că, pe măsură ce mă gândesc mai mult la asta, mi se pare tot mai ciudat cât de oportun știi tu, ca din întâmplare, ce o îmbolnăvește pe sora mea, ca să nu mai vorbim de găsirea unui presupus antidot.

Ochii lui verzi s-au mijit.

— Mi-aș dori să am încredere în tine, verișoară, dar trebuie să recunosc că interesul tău atât de brusc pentru Blythe mi se pare destul de ciudat. A fost mai rău chiar de când ai venit tu și mi-e greu să neg că tu ai putea fi motivul.

Signa a simțit atunci groază. O groază rece, înghețată, care i se scurgea în stomac. Privirea lui Percy nu era una pe care s-o mai fi văzut înainte; era distantă, veninoasă. Dar ea o înțelegea, pentru că Blythe era sora lui, iar Signa nu se îndoia că și ea ar fi fost dispusă să facă orice pentru a-și proteja propria soră, dacă ar fi avut una.

Totuși, nu știa cum să-l convingă de asta. Fasolea Calabar în sine era, strict vorbind, o otravă. Nu i-ar fi făcut niciun bine ca el să fi aflat asta.

— Voi gusta eu însămi antidotul, dacă ai nevoie de dovezi, a spus ea în cele din urmă. Asta ar răspunde îngrijorărilor tale?

Percy s-a liniștit la declarația Signei, sprijinindu-și spatele de scaunul de piele în timp ce o privea. Când și-a adunat mințile îndeajuns cât să ia în considerare propunerea ei, a dat din cap – căci, din câte știa el, nu exista probabil nicio dovadă mai bună pe lume.

— Foarte bine!

— Atunci consider-o ca și făcută!

Signa și-a așezat mâinile în poală și a început să numere minutele care treceau. Nu voia să îi pese de ezitarea lui; oricât de ciudat ar fi fost, Thorn Grove era cel mai bun loc în care trăise vreodată, iar oamenii lui o plăceau din ce în ce mai mult. Signa nu voia nici ca el să vadă cât de mult o afectase negativismul lui în legătură cu spițeria. Percy era, de la un capăt la celălalt, simbolul înaltei

societăți. Reacția sa și propriul ei disconfort la ceai dovedeau clar cât de puțin se potrivea Signa în acel mediu.

Ar fi putut să devină moale ca lutul și să se modeleze singură. Ar fi putut să poarte rochii, să-și prindă părul și să-și dea cu fard pe obraji – ar fi putut chiar să se prefacă interesată de asta, dacă ar fi fost nevoie. Încă de mică, acesta fusese drumul pe care îi fusese menit să-l urmeze. Bunica i-o spusese limpede. O îndemnase să se căsătorească și îi povestise despre petrecerile la care avea să ia parte. Îi spusese că va fi ca mama ei, iar Signa o crezuse, pentru că asta era tot ce știuse vreodată să-și dorească. Dar era altceva acum. O curiozitate. Un întuneric care dospise în ea în toți acești ani și care, poate, nu era atât de întunecat pe cât crezuse odată. Își simțise puterea. Își simțise căldura pielii sub atingerea unui bărbat. Simțise cum e să ieși pe furiș și să călărești sub clar de lună.

Și îi plăcuse acel întuneric mai mult decât voia să recunoască.

A stat ca pe ace, în liniștea gândurilor ei, cât timp a durat tot drumul, apoi în bucătărie în timp ce măcina fasolea Calabar, apoi în timp ce urca scările, traversa holul și intra în odaia lui Blythe, cu Percy alături de ea.

În momentul în care s-a deschis ușa, a avut senzația că cineva i-a tras un pumn în piept. Îngerul morții plutea în aer ca o ceață de fum. Sufocant.

Singura ușurare era că el nu era totuși acolo. Nu încă. Nu își trimisese umbrele înainte ca s-o aștepte, iar Signa a înțeles că sentimentul prezenței lui persistente în cameră era un avertisment. Dacă voia s-o salveze pe Blythe, trebuia să se miște repede. Percy trebuie să fi simțit și el, pentru că nici bine nu și-a aruncat ochii la sora lui, că a și început să se clatine pe picioare.

Blythe era întinsă pe pat, mai lipsită de viață decât o văzuse Signa vreodată. Respirația îi aluneca de pe buze în gâfâieli mici.

Când Blythe i-a auzit intrând, pleoapele i s-au deschis, deși nu a fost în stare să le țină așa mult timp.

Signa s-a așezat lângă ea, fără să mai aștepte permisiunea. A luat un pahar cu apă de pe noptieră și a amestecat în el fasolea Calabar măcinată, până când lichidul a căpătat o culoare albă, lăptoasă.

Înainte să mai poată face vreo mișcare, Percy a prins-o de braț. Avea flăcări în ochi.

— Tu prima! i-a spus el.

Privindu-l drept în ochi, Signa a ridicat paharul la buze și a luat o înghițitură.

Nu peste mult timp stomacul ei avea să protesteze împotriva băuturii, așa că și-a adunat puterile și n-a mai pierdut nicio clipă cu Percy.

Și-a strecurat brațul pe sub gâtul lui Blythe ca s-o ajute să se ridice. Doar când băutura i-a ajuns la buze, Signa a ezitat. Blythe era la fel de ușoară ca o pană, așa cum stătea cu capul rezemat de brațul ei. Era imposibil de prezis dacă o să fie în stare să facă față substanței. Viața se scurgea din ea cu repeziciune, iar fasolea Calabar era o altă otravă; ar fi făcut-o să verse, deși era menită și să contracareze efectele beladonei.

— Va fi greu, a avertizat-o Signa, dar trebuie să lupți. Dacă simți că ești pe punctul de-a voma, dă-i drumul! Te va ajuta!

Blythe nu a spus nimic, dar o mică zbatere a pleoapelor ei a făcut-o pe Signa să creadă că a înțeles.

Percy stătea lângă ele, cu ochii plini de neliniște.

— Va fi bine?

Signa l-ar fi omorât pentru întrebarea asta și i-a aruncat o privire care l-a avertizat. Blythe era bolnavă, dar încă îi auzea.

— Asta ar trebui s-o ajute extraordinar de mult, a spus Signa, fără să mai adauge: *În cazul în care organismul ei va rezista.*

A îndemnat-o pe Blythe să bea jumătate din pahar, apoi a luat un lighean de pe podea, pentru momentul în care vor avea nevoie de el.

— Îmi pare rău! a șoptit ea, așezându-se aproape și dându-i la o parte de pe frunte șuvițele umede și subțiri de păr blond. Trebuie să fi scăpat ceva din vedere. Am crezut că doar medicamentul a fost otrăvit, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— Sau poate că unul dintre noi a greșit și a dat prea multe informații persoanei nepotrivite.

În șoapta lui Percy se simțea o urmă de acuzație.

Signa spusese cuiva, poate mult mai ușor decât ar fi trebuit s-o facă. Dar Sylas o ajutase; îi arătase biblioteca și o dusese la Grey's. Dacă i-ar fi dorit moartea lui Blythe, cu siguranță nu ar fi ajutat-o atât de mult.

— Nimeni n-a greșit.

A vorbit cu încredere.

— Probabil că am făcut o greșeală de calcul. Va trebui să supraveghem mai atent ce consumă.

— Și cum rămâne cu remediul tău?

A dat din cap spre restul de băutură lăptoasă.

— Vei avea suficient, dacă asta se va întâmpla din nou?

Signa a dat din cap.

— Pentru încă o doză, da. Deși să sperăm că nu va avea nevoie de ea.

— Să ne rugăm să ai dreptate!

Sprâncenele lui Percy erau severe în timp ce o privea pe Signa ocupându-se de chimen și pregătindu-l pentru după ce Blythe va fi vomat, ceea ce nu a durat mult.

— Voi sta cu ea, a spus Signa – bucuroasă că reflexele ei rapide o făcuseră să-i ducă ligheanul lui Blythe exact la timp –, îndepărtându-i iar fetei părul de pe față.

Avea și ea crampe la stomac și o cuprindeau valuri de greață, în timp ce o transpirație rece îi înțepa pielea. A refuzat să lase să se vadă asta în fața lui Percy; greața avea să treacă destul de repede.

— Vom avea nevoie de apă, i-a spus ea pe un ton autoritar. Du-te și cere niște pâine de la personalul de la bucătărie! Trebuie să mănânce ceva ușor pentru stomac după ce trecem de ce-a fost mai rău. Și, te rog, fii discret!

Percy a dat din cap și i-a aruncat o ultimă privire surorii sale. Signa nu-i văzuse niciodată obrajii atât de scobiți, nici ochii atât de goi. Băiatul s-a întors pe călcâie fără să mai scoată vreun cuvânt,iar curând se auzea doar bocănitul cizmelor lui în timp ce dispărea pe hol.

Era seara târziu când Blythe a început să-și revină. Signa nu fusese sigură că verișoara ei va reuși să facă față când respirația îngreunată a suferindei se înăsprise, iar pielea îi devenise febrilă. Dar undeva, în timpul acelor ore care parcă nu se mai sfârșeau, existase un punct de cotitură. Obrajii înroșiți ai lui Blythe s-au răcorit, iar stomacul ei nu mai era atât de dornic să se golească. S-a întins pe spate în pat, cu părul strâns într-o împletitură lejeră pe care Signa i-o făcuse între un golit de lighean și un adus de apă proaspătă.

Respirația lui Blythe era profundă acum, iar ochii ei reușeau în sfârșit să rămână deschiși.

— Ești aici cu mine? a întrebat Signa, relaxându-și umerii când Blythe a dat din cap.

Ridicând o pâiniță de pe tava pe care le-o adusese Percy, Signa a rupt un colțuc și i l-a dat lui Blythe.

— Încearcă să mănânci asta! O să te simți slăbită o vreme, dar cred că vei fi bine. Va trebui doar să fim atenți la absolut tot ce introduci în organism.

Pâinea i-a alunecat printre degete; Blythe era prea slăbită ca s-o poată ține. A șovăit când și-a dat seama de asta, iar lacrimile au început să i se reverse, dar Signa n-avea de gând să accepte așa ceva. A luat pâinea, a rupt-o în bucăți și mai mici, apoi a început să o hrănească pe Blythe. I-a oferit bucată după bucată, lăsând capul verișoarei să i se odihnească pe umăr și lacrimile să-i curgă în voie, până când fata a fost prea obosită ca să mai mănânce încă o bucată sau să mai verse încă o lacrimă... și a adormit.

În timp ce Blythe dormea, Signa și-a trecut o mână peste părul verișoarei sale, dorindu-i să-și recapete puterile.

— Nu-ți face griji! a șoptit Signa. Îl voi găsi pe cel care ți-a făcut asta! Îți promit!

Din prag, o voce liniștită a spus:

— Cum ai reușit s-o ajuți?

Marjorie le privea cu ochi strălucind. S-a uitat la paharul de pe noptieră, dovada încă prezentă.

— Doar un vechi remediu pe care l-am găsit în bibliotecă, a șoptit Signa, neștiind ce altceva să spună.

Signa a înțeles că Marjorie ar fi putut probabil s-o alunge dacă ar fi vrut s-o facă. Ar fi putut s-o considere pe Signa vrăjitoare și s-o dea afară din Thorn Grove. Dar, în loc de asta, ochii ei s-au înmuiat.

— Ar trebui să te odihnești și tu!

Signei i s-a făcut pielea ca de găină la simpla sugestie de-a o lăsa pe Blythe singură sau pe mâinile altcuiva. Dar, deocamdată, prezența Îngerului morții se risipise din încăpere – avertismentul său fusese retras. Blythe fusese cruțată încă o dată.

Putea doar să spere că era pentru ultima oară când fusese nevoie să fie salvată.

Signa a așezat ușurel capul lui Blythe pe perne, înainte de-a se da jos din pat. Pe noptieră lăsase bucățelele de pâine și două

pahare de apă. Într-unul dintre pahare adăugase semințe de chimen măcinate, pentru a o ajuta pe Blythe să-și liniștească stomacul. Deocamdată, asta era tot ce putuse să facă.

— Cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru ea acum este s-o lăsăm să doarmă, a spus Marjorie, iar Signa știa că nu era în poziția s-o contrazică.

Chiar dacă o ajutase pe Blythe, Signa încă era aproape o străină pentru familia Hawthorne. Era și femeie – și încă una tânără. Nu conta cât de mult și-ar fi dorit să se ascundă în odaia lui Blythe ca să o supravegheze la orice oră, un astfel de lucru nu ar fi fost niciodată permis atunci când familia avea angajați medici pentru asta.

Așa că, deocamdată, și-a luat fustele în mână și a urmat-o pe Marjorie pe ușă afară, lăsând-o pe femeie s-o conducă pe holul luminat de lumânări înapoi înspre odaia ei.

Marjorie a încetinit, obligându-le să zăbovească pe hol.

— Te integrezi la Thorn Grove mai bine decât m-am așteptat vreodată, i-a spus ea.

Întunericul nopții acoperea urmele loviturii lui Marjorie. În strălucirea slabă a sfeșnicelor de fier, tot ceea ce putea distinge Signa era o vânătaie aproape ștearsă pe buza ei inferioară.

— Mulțumesc! a spus Signa, înainte de a-și permite să retrăiască amintirea modului în care fusese provocată vânătaia.

Și-a încleștat pumnii de-o parte și de alta a fustei.

— A fost o plăcere să văd cât de bine te înțelegi cu alte domnișoare de vârsta ta.

Tocurile cizmelor lui Marjorie au lovit cu zgomot podeaua din lemn de esență tare.

— Dorești să-ți faci debutul în acest sezon, nu-i așa?

Era poate un moment ciudat pentru a vorbi despre așa ceva, dar prezența Îngerului morții la Thorn Grove fusese îndelungată și obositoare, iar Signa învățase că atunci când el îți revendică

fiecare clipă de veghe, conversațiile banale pot să pară un soi de păsuire. Poate că și Marjorie simțise la fel.

— Nu vreau să deranjez pe nimeni cu asta, a spus Signa. Voi pleca de la Thorn Grove către propria mea casă cam în același timp. Pot să-mi fac debutul și, odată ce voi fi plecată...

— Nu e nevoie să te scuzi, Signa! Te-ai descurcat de minune cu lecțiile tale și cred că e o idee bună să îți faci debutul în primăvara asta. În plus, nimeni nu va admite să debutezi fără o însoțitoare adecvată. Este ceva nemaiauzit.

Signa și-a țuguiat buzele:

— Crezi că e o idee bună?

— Da, cred. Și mâine o să vorbesc cu Elijah despre asta.

Signa nu a ratat ușurința cu care îi folosea prenumele.

— Între timp, vom avea un bal de Crăciun, la care vei participa. Va fi o experiență bună pentru tine.

Sângele i-a urcat Signei în obraji. Își petrecuse toată ziua îngrijind-o pe Blythe. O durea spatele, ochii ei tot încercau să se închidă singuri și era sigură că mirosea a acru. Și totuși, în ciuda tuturor acestor lucruri, vorbele lui Marjorie au făcut-o să vibreze de emoție. Asta era șansa ei de a-și dovedi, ca și tuturor celorlalți, că e potrivită pentru o viață afară din umbră. Pentru viața care îi fusese menită dintotdeauna. Pentru a fi ca mama ei sau ca Lillian – cineva despre care povestea toată lumea și pe care toți o adorau. Cineva al cărui nume era suficient ca să îndulcească o voce.

— Mi-ar plăcea mult!

Marjorie a zâmbit.

— Atunci voi aranja toate detaliile. Este timpul ca Thorn Grove să înceapă să găzduiască din nou petreceri așa cum trebuie – poate că va fi exact lucrul de care toată lumea are nevoie.

DOUĂZECI ȘI OPT

Sylas o aștepta pe Signa în apartamentul ei. Când i-a văzut capul ridicându-se dintr-o parte a patului ei, Signa era gata-gata să sară înapoi pe hol, înăbușindu-și cu greu un țipăt de surpriză care îi ardea în fundul gâtului.

— Ce mai face domnișoara Hawthorne? a fost primul lucru pe care l-a spus.

Întrebarea a fost suficientă pentru a-i înmuia Signei ascuțișul limbii.

— Antidotul a funcționat, a răspuns ea, aruncând o privire pe hol ca să se asigure că sunt singuri, înainte de-a închide și încuia ușa în urma ei.

Răceala a inundat încăperea când a intrat, iar ea s-a încruntat atunci când a observat de ce. Sylas se urcase din nou în salcie și lăsase ușile de la balcon deschise pentru o evadare rapidă.

— Într-una din zilele astea o să fim prinși.

Nu era nici urmă de răceală în vocea ei. Oricât de epuizată ar fi fost, Blythe fusese salvată – și asta datorită ajutorului lui.

— Nu am fost descoperiți încă.

Sylas a zâmbit în timp ce s-a așezat pe marginea patului, iar stomacul Signei s-a încălzit când l-a văzut acolo. Și-a dat părul după ureche, brusc conștientă de mirosul de boală de pe ea și de cât de mult avea nevoie de-o baie.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru ajutor! a început ea, cu pielea arzândă în ciuda frigului. Știu că o să te plătesc, dar chiar și așa înseamnă cel mai mult din lume pentru mine. E o situație delicată, iar verișoarei mele îi este de folos orice ajutor pe care îl poate primi.

Când s-a așezat pe canapea, de teamă că, stând prea aproape de el, i-ar putea inspira anumite... *idei*, Sylas s-a ridicat și s-a mutat pe scaunul din fața ei.

— Am scos listele de sarcini ale tuturor celor angajați la Thorn Grove, precum și ale celor care au fost concediați în ultimul an.

Sylas a făcut semn către un teanc gros de hârtii pe care le așezase deja pe biroul ei.

— Nu am reușit să găsesc nimic în cele pe care le-am răsfoit, dar poate că tu o să ai mai mult noroc. Ai grijă să nu dea nimeni de ele! Îmi imaginez că ar fi dificil să încerci să explici cum le-ai dobândit.

Signa a dat din cap și, deși era nerăbdătoare să înceapă să le cerceteze, era o sarcină care trebuia să aștepte până după o noapte de odihnă. În cazul în care ar fi încercat să le citească acum, se îndoia că ar fi fost capabilă să vadă bine măcar. Nu-și dorea decât o baie și să se schimbe de hainele grele înainte ca Îngerul morții să sosească la miezul nopții. Dar, înainte de asta, cât timp Sylas era încă acolo, era ceva la care se tot gândise după acuzația lui Percy.

— Totuși, de ce ai fost de acord să mă ajuți?

Cuvintele au țâșnit într-o rafală, iar Signa nu era sigură de ce îi bătea inima atât de tare sub privirea lui.

— Chiar și cu banii, nu-ți faci deloc griji pentru reputația ta? Nu ar ieși nimic bun dacă ai fi descoperit.

N-a avut nevoie nici măcar de-o clipă de gândire înainte să răspundă:

— Vorbind sincer, domnișoară Farrow, nu a mai rămas prea mult de păstrat din reputația mea.

A urmărit ochii Signei căzându-i pe cizme și minunându-se iar de pielea lor lustruită de o calitate atât de bună. Și-a mutat atunci picioarele într-o parte, ca și cum, făcând asta, ar fi putut sustrage cizmele inspecției ei.

— Nu sunt un om altruist, a recunoscut el. Nu m-aș pune în această poziție dacă nu ar exista ceva mai concret pentru mine de câștigat. Vreau să știi doar că, ajutându-te, voi obține resursele necesare ca să ajut mai departe pe cineva la care țin foarte mult.

Signa și-ar fi dorit să aibă apă ca să stingă arsura bruscă a gurii ei. Era atâta fervoare în felul în care vorbea Sylas; atâta pasiune crudă, încât a fiert imediat de gelozie pentru oricine ar fi putut avea parte de-o asemenea afecțiune. Și-a dat o palmă rapidă pe obraz, încercând să alunge o parte din fierbințeala de pe piele. Nu ar fi fost bine să-și îngăduie să se lase atât de atrasă de Sylas, când exista o alta care se bucura deja de afecțiunea lui. Nu putea să schimbe faptul că îl găsea chipeș, nici că îi plăcea compania lui. Pur și simplu, trebuiau să fie doar prieteni. Prieteni și nimic mai mult!

În plus, Sylas nu era singurul asupra căruia gândurile Signei rătăceau mult prea des. Mai era un alt bărbat pe care era nerăbdătoare să îl revadă, deși nu cu gânduri de prietenie în minte.

— Oricare ar fi motivele tale, îți apreciez ajutorul, domnule Thorly!

Sylas părea că strălucește din interior, auzind laudele.

— Doar Sylas e bine, a spus el. Și, bineînțeles, nu sunt necesare mulțumiri. O să țin urechea ciulită și luăm legătura dacă aud ceva util!

Erau totuși mai multe lucruri pe care Signa voia să le întrebe și mai multe detalii pe care ar fi dorit să îl oblige să i le împărtășească. Dar, cum rămăsese numai o oră până la miezul nopții, nu mai era timp. S-a ridicat în picioare, iar Sylas i-a urmat exemplul, înțelegând aluzia că întâlnirea se încheiase.

— Să ai o noapte minunată, Sylas!

Și-a încrucișat mâinile în poală, întrebându-se dacă ar trebui să încerce să pară mai supărată că Sylas se furișase înăuntru pe fereastră și mai puțin încântată de faptul că făcuse asta.

Băiatul s-a îndreptat spre fereastră și s-a urcat pe salcie, atât de respectuos pe cât era cu putință. Când a fost în siguranță în copac, s-a întors spre ea, cu lumina lunii strălucindu-i în ochi.

— Să ai o seară bună, domnișoară Farrow! O să îți dau de veste în curând!

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

CÂND A BĂTUT DE MIEZUL NOPȚII, SIGNA ERA GATA.

Se plimba de colo-colo prin salon, așteptând ca întunericul să o învăluie și ca Îngerul morții să-i umple odaia, aducând cu el răcoarea toamnei târzii. Signa era bucuroasă că-și pusese papucii și un halat peste cămașa de noapte subțire. Semnele iernii care se apropia pluteau în aer, iar frigul ei aspru îi mușca pielea.

— Te-ai descurcat bine! Mă bucur că ai găsit o cale s-o ajuți pe Blythe!

Îngerul morții i-a privit pletele întunecate, pe care Signa și le periase, precum și obrajii de care se ciupise pentru a se înviora. Își petrecuse ultima oră de la plecarea lui Sylas lăsându-și mintea să lucreze, în timp ce se pregătea, și gândindu-se la tot ce voia să-l întrebe. La tot ce voia să discute cu el.

— Numai și numai pentru că m-ai avertizat.

Signa a început să-și frângă mâinile.

— Dar soluția este doar temporară. Spune-mi, ești sigur că nu ai niciun indiciu despre cine ar putea să se afle în spatele uciderii lui Lillian?

Îngerul morții s-a așezat pe brațul divanului.

— Nu este vorba despre elaborarea unei scheme. Este așa cum ți-am mai spus – sunt limitat în ceea ce pot vedea. Când ating pe cineva, îi revendic viața. Odată cu acea atingere, pot vedea frânturi din anii pe care i-a trăit, dar nu sunt nici medium și nici atotștiutor.

Signa a suspinat. Deși se așteptase la asta, i-ar fi fost mult mai ușor dacă Îngerul morții ar fi știut ceva.

— Și cum rămâne cu puterile tale, Signa?

Îngerul s-a ridicat de pe divan și s-a apropiat de ea. Cu fiecare pas pe care îl făcea el, fata simțea tot mai intens o zvâcnire în piept, o arsură rece care i se strecura în plămâni.

— Există un lucru în privința căruia sunt curios de-o bună bucată de timp. Atunci când ai atins-o pe Magda, ai văzut ceva?

Signa îngropase adânc amintirea acelei nopți, preferând să nu se mai gândească la ceea ce făcuse. Totuși, a reflectat la întrebare și a clătinat din cap. Poate că Îngerul morții putea să vadă viețile celor pe care îi lua, dar Signa nu observase nimic când o atinsese pe Magda.

Îngerul morții a mormăit ca pentru sine:

— Deși ai parte de puterile mele, i-a spus el, se pare că nu ești capabilă să le folosești în aceeași măsură. Cel puțin nu încă.

— Cum adică „nu încă”?

Signa a rămas nemișcată, în timp ce el s-a mai apropiat cu un pas.

Umbrele se legănau pe pereții din jurul lui, un dans ca un du-te-vino care o liniștea și-i dădea o senzație de confort.

— Este doar un gând, Păsărică, dar mă întreb dacă nu cumva ai putea să-ți folosești mai bine puterile dacă ai fi moartă.

În cele din urmă, Signa a avut bunul-simț să facă un pas înapoi.

— Dar eu nu pot să mor. Nu *vreau* să mor!

— Exact! a spus el. Ai o viață foarte lungă și plină în fața ta, să fii sigură de asta. E doar o teorie, dar cred că atunci când

viața ți se va sfârși – și se va sfârși în cele din urmă, Signa –, aceste puteri te vor aștepta.

Signa s-a zgribulit, înfășurându-și brațele în jurul ei.

— Crezi că sunt ca tine.

Cuvintele ei erau ușoare ca un suflu de aer, rapide și mai degrabă bănuite.

— Crezi că eu sunt... ce? Îngerul morții?

Umbrele lui s-au schimbat, făcându-l o idee mai mic și mai puțin intimidant.

— Un Secerător, a clarificat el, poate cu cea mai blândă voce pe care Signa o auzise vreodată.

Un lac sub stele, nemișcat și liniștit.

— Da!

Era un gând, spusese el, ca și cum ideea în sine n-ar fi fost suficientă ca să-i facă să i se învârtă capul. O teorie, dar una care avea mai multe merite decât ar fi vrut ea să ia în considerare.

Dintr-odată, frigul a făcut-o pe Signa să tremure, deși de data asta nu era din cauza prezenței Îngerului morții. S-a agățat de marginea unei mese ca să se liniștească, iar când asta n-a ajutat-o, s-a prăbușit pe-un scaun, în timp ce gândul îi ciocănea parcă tâmplele.

— Cum ar putea să fie posibil așa ceva? Ai fost și tu om cândva?

El a îngenuncheat în fața ei.

— Nu, nu cred că am fost. Este imposibil să-mi amintesc totul, așa bătrân cum sunt, deși sunt sigur că aș fi ținut minte asta.

N-avea sens. De ce, după atâta timp, Destinul ar fi decis că în lumea asta trebuia să mai existe încă un Secerător? Signa n-ar fi putut spune cu siguranță că asta era ea, dar era... o posibilitate. Una blestemată, pe care nu putea s-o înțeleagă, totuși o posibilitate.

— Cred că ar fi înțelept să-ți testezi limitele puterilor.

Îngerul Morții îi vorbea de parcă ar fi avut în față un copil. Ca și cum ar fi fost mică, un lucru fragil care trebuia să fie cocoloșit. Nu a putut să nu observe asta – și nu îi era greu să se gândească de unde ar fi putut el să învețe să vorbească cu o blândețe care părea atât de neobișnuită pentru Îngerul morții pe care-l crezuse a fi. Timp de atâția ani îl văzuse doar ca pe un Secerător – o umbră cu o atingere letală, care ar fi smuls pe oricine din viața ei. Dar când i-a pus mâna pe genunchi, o atingere care-a făcut-o să-i stea inima în gât, și-a dat seama că el era cu totul altceva.

Îngerul morții era luntrașul sufletelor; nu era un demon sau un monstru, ci cel care conducea spiritele rătăcitoare. Văzuse cum se agățau de el. Cum îl căutau cu nerăbdare. Și pentru cei care se temeau... Ei bine, trebuie să fi învățat blândețea asta de undeva.

Viața lui era atât de departe de cea pe care Signa și-o imaginase pentru ea însăși! Și totuși, corpul ei a răspuns fără ezitare când el i-a oferit mâna și a întrebat-o:

— Ai încredere în mine?

Fără mănuși, ea i-a atins umbrele cu mâinile goale, strângându-și degetele peste degetele lui. Gheața i-a străbătut venele, liniștindu-i inima, iar ea nu i s-a împotrivit. El a ajutat-o să se ridice în picioare, iar ea a simțit arsura puterilor ei, mai pline de forță decât fuseseră vreodată cu boabele de beladonă – constante și atât de amețitoare, încât, atunci când Signa a închis ochii, a simțit reverberația pământului de sub ea.

Îngerul a trecut în spatele ei, plimbându-și mâna până când a atins-o de gâtul gol ca să mențină legătura. Signa și-a înăbușit un oftat când i-a simțit pieptul lipit de spatele ei, prea des uitând că, sub acele umbre, se ascundea, pur și simplu, Îngerul morții. Uitând că sub ele se afla un bărbat adevărat, cu piept cu tot.

— Gândește-te că acesta este începutul lecției din seara asta!

A șoptit cuvintele, liniștind-o.

— Ce simți?

Signa știa că putea răspunde în mai multe feluri: Putea să spună că simțea fermitatea pieptului său și o fierbințeală în pântece, în timp ce-și imagina cum s-ar strivi acel piept de-al ei. Sau putea să-i spună că gândurile ei rătăceau la ceea ce Îngerul morții ar putea face cu umbrele lui, dar asta era cu siguranță mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

S-a liniștit lipită de el. Pe măsură ce umerii i se relaxau, lumea se concentra în jurul ei. O simțea ca și cum ar fi respirat – în căldura stelelor, în frunzele ofilindu-se pe copaci, în răcoarea pământului când ploaia amenință din cerul greu. Și bătăile inimii – putea să le simtă bătăile de pe urmă, prea multe în fiecare secundă.

— Simt… viața, a spus ea în cele din urmă.

Îngerul morții a scos un sunet gutural, scăzut și aprobator.

— Ce auzi?

Vârfurile degetelor lui i s-au mișcat pe gât și i-au acoperit urechile.

Nu mai auzise niciodată lumea atât de liniștită – ca și cum nu ar fi existat nimic altceva în toată suflarea în afară de ei doi. Dar apoi lumea a alunecat înăuntru bucată cu bucată. A ascultat câte-o ultimă suflare și cuvinte blânde. Murmurele iubirii rostite celor muribunzi, și, cu toate că era tristețe în ele, era și căldură pentru viețile care îi conduseseră către acea clipă.

— Le aud despărțirile.

Signa a înghițit în sec când Îngerul morții și-a mișcat degetele ca să-i acopere ochii. Când s-a aplecat, buzele lui i-au atins urechea. A tremurat, dorindu-și atât de mult să vadă iar acea fărâmă de păr și chipul pe care și-l ascundea de ea, și să-l privească în sfârșit.

— Ce vezi? i-a șoptit el cu o voce care i-a înmuiat genunchii.

Toate imaginile îi veneau în minte – iarba însăși, care începea să se ofilească din cauza frigului. O familie înconjurând un bărbat

în vârstă, în timp ce inima lui se liniștea. Le-a văzut fețele, le-a auzit vocile, iar acolo, atârnând cât să nu o poată ajunge, era o legătură – Signei i se părea că ar fi putut aproape s-o prindă din zbor. O legătură care ar fi dus-o direct la fiecare dintre ei.

Îngerul morții și-a dat mâinile la o parte, iar Signa s-a întors imediat înspre el. Erau încă multe de făcut, multe teste. Dar, în acel moment, fata voia doar să se uite la acest om care își petrecuse viața văzând lucruri și acceptându-le. El era primul pe care îl vedeau cei morți după ce ochii li se închideau pentru ultima oară – greutatea acestui gând i s-a așezat pe suflet.

— Cum te descurci cu asta zi de zi? a întrebat Signa, apăsându-și pieptul cu mâna.

Odată ce atingerea lui a dispărut, viața a început să i se scurgă înapoi în trup, apăsându-i inima adormită și forțându-i sângele să se miște iar.

— Te obișnuiești! i-a spus Îngerul morții. Unii sunt răbdători în moartea lor, iar sufletele lor așteaptă să vin și să le iau. Alții sunt mai insistenți, așa cum ai văzut acum câteva nopți. Dacă nu-i găsesc eu imediat, mă găsesc ei pe mine. Dar nu sunt niciodată departe de un suflet pierdut, Păsărică, și nu sunt constrâns să mă aflu într-un singur loc la un moment dat.

Era destul de aproape, încât Signa să-și poată imagina că i-ar putea da jos gluga și l-ar putea privi în sfârșit. Simțea o fierbințeală în pântece, pentru că ceea ce își închipuia ea că se va întâmpla apoi era departe de-a fi cast. Îngerul morții a făcut un pas mai aproape, luând-o de umeri, de parcă ar fi provocat-o să-și dea curs pornirilor.

Și ea era destul de curioasă s-o facă. Nu doar ca să-l sărute, ci și ca să descopere și alte senzații pe care el i le-ar putea oferi. Halatul și cămașa de noapte au devenit dintr-odată fără rost. Simțea fiecare atingere a mâinilor lui și i s-a tăiat respirația când umbrele

s-au înfășurat în jurul halatului ei, coborându-i-l pe umerii goi și până la talie, în timp ce Îngerul morții o strângea tot mai aproape.

S-a oprit când ea n-a făcut nicio mișcare ca să-l oprească, plimbându-și degetul mare de-a lungul șoldului ei.

— Ești bine?

Întrebarea a scos-o pe Signa din transă. Fusese prea vrăjită, prea plină de dorință, ca să se mai gândească măcar la ce însemna asta. Nu-și făcuse încă debutul și era deja atât de aproape de-a rupe cea mai importantă regulă socială care exista pentru o femeie, călcându-și în picioare virtutea.

Fără număr erau regulile pe această temă din cartea ei de etichetă, și totuși, iată-o aici – și nici mai mult, nici mai puțin decât cu Îngerul morții! Îl înțelegea mai bine acum, dar asta nu-l făcea mai puțin periculos, deși pericolul nu avea mare importanță când se gândea la durerea din corpul ei. Văzuse destui oameni căutând relații pentru a ști că legătura fizică cu un bărbat e un lucru pe care i-ar fi plăcut să-l experimenteze ea însăși, iar, după toate semnele corpului ei, își dorea asta.

În plus, nimeni în afară de ea nu putea să-l vadă pe Îngerul morții – cum ar fi putut să știe vreodată?

— Cum... cum ar funcționa asta, de fapt? Cu umbrele tale, vreau să spun? a întrebat Signa.

În loc să-i răspundă cu voce tare, Signa a simțit o arsură pe piele când una dintre umbrele Îngerului morții s-a strecurat pe sub cămașa ei de noapte și i-a atins interiorul coapsei.

— Ai vrea să afli?

Corpul ei striga „da", ignorând avertismentul care-i răsuna undeva, în minte. O voce minusculă îi șoptea să-și revină în simțiri și să-și amintească iute cu cine are de-a face. A înăbușit-o însă, îngropând-o la doi metri sub pământ. Supunându-se părții instinctuale din ea, Signa a dat din cap.

Îngerul morții s-a dezlănțuit. Umbrele s-au înfășurat în jurul ei, așezând-o pe divan, în timp ce mâinile lui îi ridicau părul, iar buzele se apropiaseră atât de mult, încât Signa l-a tras mai aproape. Umbrele o învăluiau, urcându-i coapsa cu mângâieri reci și netede, care o făceau să-și încline capul pe spate, oferindu-i-se.

S-a lăsat pradă senzației, în timp ce umbrele Îngerului morții se apropiau tot mai mult de locul unde-l dorea. Acolo unde tânjea după el. Buzele lui îi ajunseseră pe maxilar și urcau încet, în timp ce umbrele îi urmau exemplul. Inima îi bătea cu putere, iar respirația îi răzbătea în suspine moi, în timp ce-i aștepta buzele. Îi aștepta atingerea.

Dar avertismentul din minte a sunat din nou, mai tare de data asta: dacă ea lăsa să se întâmple așa ceva cu el, ce însemna asta? Însemna oare că e gata să accepte ceea ce era? Să o primească?

Îngerul morții s-a liniștit când Signa și-a pus mâinile pe pieptul lui, ca să-l îndepărteze ușor.

Nu era încă pregătită. Nu era sigură ce fel de viață își dorea pentru ea însăși.

Așa că s-a tras înapoi și, înainte de-a se răzgândi iar, i-a spus:

— Vorbește-mi de ceva ce-ți place!

— Ceva... ce-mi place? a întrebat el.

S-a desprins de ea.

— Presupun că tu îmi placi.

Signa aproape că s-a înecat cu propria respirație.

— Dar hobby-uri? Sau mâncare... Îți place mâncarea?

— Nu prea mănânc, deși mi-a plăcut ce am încercat.

Îngerul morții s-a așezat pe marginea divanului cu un hohot de râs și, așa cum făcuse și în noaptea în care se întâlniseră în pădure, s-a micșorat. Pentru ea era asta, și-a dat seama Signa. Încerca să fie mai prezentabil de dragul ei.

— Nu trebuie să faci asta!

Și-a mușcat limba imediat ce-a spus-o, dorindu-și să poată tăcea pentru o clipă și să se gândească mai bine care îi erau intențiile.

— Nu trebuie să te micșorezi. Aș vrea mai degrabă să te văd pe tine, cel adevărat, și să nu am surprize.

I-a simțit ochii ațintiți asupra ei.

— Asta înseamnă că nu te mai temi de mine?

— Înseamnă că nu sunt sigură.

Ar fi fost greșit să spună că nu mai era ezitantă în preajma Îngerului morții sau precaută față de puterea lui. Dar să spună că se teme de el așa cum se temea odată? După tot ce făcuse pentru ea, după ce o avertizase în privința lui Blythe? Și asta ar fi fost o minciună. Și-a înfășurat halatul în jurul ei, evitându-i privirea. Vraja era ruptă acum, iar vocea mică pe care o auzea în minte se eliberase și îi striga despre virtute.

— Ar trebui să mă culc acum. Ne continuăm lecțiile mâine?

Îngerul morții a încuviințat cu o mișcare din cap.

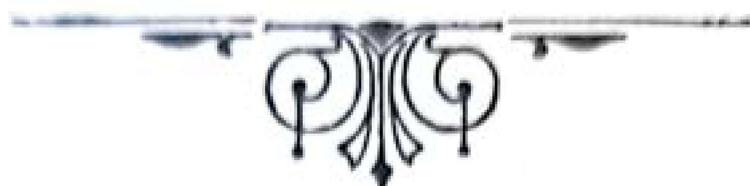
— Vreau să te antrenezi să încerci să vorbești cu mine. Cu gândurile, nu cu cuvintele. N-ar mai trebui să ai nevoie de boabele de beladonă ca să intri în legătură cu mine. La jumătatea drumului spre patul ei, Signa s-a oprit când el a adăugat: Îmi plac animalele mai mult decât cele mai multe lucruri.

S-a întors, urmărindu-i ultimele șuvițe ale umbrelor lui strecurându-se pe fereastră.

— Îmi place că mă pot vedea.

Și apoi a dispărut, iar Signa s-a simțit ușoară și gata să plutească.

TREIZECI

TRECUSE O SINGURĂ NOAPTE DE CÂND BLYTHE LUASE FASOLEA Calabar și deja starea ei se îmbunătățea în mod miraculos.

— Nu am mai văzut niciodată așa ceva! a spus medicul, în timp ce Blythe își băga în gură o lingură de terci de ovăz. Ce miracol este acesta?

Percy stătea cu brațele încrucișate și privirea fixă.

— Un miracol, într-adevăr.

Blythe nu avea să li se alăture la balul de Crăciun și nici măcar la o plimbare în jurul conacului prea curând, dar antidotul funcționa. Iar Signa știa că, în curând, avea să îl găsească pe cel care-i făcuse rău. În mintea ei, relua la nesfârșit cuvintele lui Percy și încerca să se relaxeze: „Un miracol, într-adevăr."

Signa s-a strecurat afară din odaia bolnavei, ca să se pregătească pentru micul-dejun, sperând să mănânce repede și să găsească apoi câteva momente pentru a-și continua căutările privind sursa otrăvii lui Blythe, ca și cercetările asupra hârtiilor pe care i le adusese Sylas. Nu se dovediseră de ajutor până acum, deși, cu siguranță, știa mai multe decât ar fi vrut vreodată să știe despre membrii personalului

și comportamentul lor. Cu excepția lui Sylas, bineînțeles. Nu-i scăpase că acesta lăsase deoparte, în mod intenționat, tocmai hârtiile care-l priveau.

Signa era așezată la măsuța ei de toaletă, căci nu-și terminase încă de aranjat părul, când Marjorie a sosit cu o scrisoare în mână.

— Este de la lordul Everett Wakefield, a zis și i-a înmânat Signei un plic mic și alb.

Numele Signei era scris pe față, cu litere atente și elegante. Deși Signa se așteptase la entuziasm din partea guvernantei, Marjorie i-a luat mâna și a strâns-o.

— Fii atentă! a fost tot ce a spus Marjorie înainte de-a lua o perie, începând s-o pieptene pe Signa.

— Cu lordul Wakefield? a întrebat Signa, neîncrezătoare.

— Cu toți.

Înțelegând fermitatea din vocea femeii, Signa a rămas calmă când a tras scrisoarea aproape de piept și a deschis-o fără fasoane.

Dragă domnișoară Farrow,

Nu m-am putut convinge să mai aștept nici măcar o clipă în plus pentru a vorbi din nou cu dumneata. Mi-ar plăcea foarte mult să te văd – astăzi, dacă mă primești? Este o zi minunată pentru o plimbare prin împrejurimi.

Cu respect,
Everett Wakefield

Signa s-a uitat la reflexia lui Marjorie în oglindă.

— Dorește să se întâlnească cu mine.

Marjorie n-a avut nicio reacție și a început să-i prindă Signei părul la spate, răsucindu-l în bucle ușoare, care curgeau în cascadă pe-un umăr.

— Și tu dorești să te întâlnești cu el?

Signa și-a trecut degetul mare peste numele ei scris, surprinsă să-și dea seama că nu se gândise deloc la lordul Wakefield de când luaseră ceaiul. La început presupusese că era din cauză că fusese atât de prinsă cu Blythe și avusese destule alte lucruri care să-i ocupe mintea. Deși asta nu o împiedicase să se gândească la Îngerul morții, a cugetat ea. Sau chiar și la cât de mult și-ar fi dorit o altă plimbare cu Sylas.

— În curând voi împlini douăzeci de ani, iar lordul Wakefield este un om bun și de succes, a răspuns ea, dar fiecare cuvânt era crispat. N-ar trebui să vreau ca el să mă invite?

— Este perfect respectabil să-i refuzi cererea, i-a răspuns Marjorie. Putem să dăm vina pe Elijah pentru refuzul tău, dacă vrei, și să-i spunem lordului Wakefield că nu vei primi până la sezonul tău de debut. Asta ți-ar da mai mult timp să te pregătești.

Signa s-a lăsat pe spate în scaun, încercând să-și adune gândurile.

— Nu crezi că ar trebui să mă întâlnesc cu el?

Marjorie s-a grăbit s-o admonesteze:

— Vreau să fii înțeleaptă! Toți bărbații pe care i-am cunoscut s-au născut cu minciuni istețe pe vârful limbii. Vor spune murdării sau cuvinte mai dulci decât nectarul pentru a lua lucrurile pe care și le doresc. Ai o avere pe numele tău. Ar fi mai sigur, cred, să îți faci debutul și apoi să primești pretendenți aici, la Thorn Grove. Nu ai niciun motiv să mergi când ești chemată și ți-ar prinde bine să-ți cunoști toate opțiunile.

Nu se puteau nega intențiile lui Everett. Dacă ar fi sosit cu o lună mai devreme, Signa i-ar fi permis să-i dea întâlnire într-o clipită. Fața lui era cea pe care Signa și-o imagina când își închidea ochii și își imagina viața ei în societate. Era chipeș, bogat și carismatic. Împreună ar fi avut o proprietate grandioasă, unde ar fi găzduit petreceri magnifice. Iar când nu ar fi fost gazde, ar fi fost

de așteptat să participe la baluri, la operă, la ceaiuri – și Signa nu ar mai fi avut niciodată nevoie de companie.

Atunci, de ce nu se putea hotărî să-i accepte oferta?

— De ce nu te-ai căsătorit niciodată? a întrebat Signa brusc.

Poate că nu era cea mai cuviincioasă întrebare și poate că-și forța norocul, dar avea nevoie de încă un impuls. Un alt imbold pentru a se asigura că nu se va condamna pentru totdeauna, refuzându-l pe Everett.

Chiar dacă Marjorie nu avea nici măcar un ban al *ei*, cu siguranță că ar fi putut să atragă atenția multor bărbați respectabili. Era *frumoasă*.

— Ai fost curtată, a adăugat Signa, nu-i așa?

— Familia mea nu avea un statut social remarcabil, dar nu eram nici groaznic de jos. Mulți bărbați aveau ochi pentru înfățișarea mea, dar și pentru părul meu.

Marjorie și-a ciufulit unul dintre valurile moi și a chicotit încet pentru sine.

— Așa că da, Signa, am fost curtată cu sălbăticie. Și vei fi și tu. Nu-ți voi spune că nu ar trebui să te căsătorești, dar nu este nevoie să te grăbești. Acceptă cărți de vizită, dacă vrei, dar, orice ai face, procedează cu înțelepciune cu bărbații pe care îi întâlnești!

Signa nu avea nevoie de cine știe ce experiență pentru a ști la ce făcea aluzie Marjorie și s-a gândit la tot ce fusese gata-gata să facă cu Îngerul morții în noaptea precedentă. Cartea ei de etichetă vorbea despre relațiile cu bărbații ca și cum ar fi fost o tranzacție. Ca și cum ea, în calitate de femeie, ar fi trebuit să-și păstreze fiecare aspect al ei – inclusiv virginitatea –, altminteri ar fi fost considerată drept impură. Drept *murdară*.

Ghidul de frumusețe și etichetă pentru doamne începea să i se pară tot mai puțin un colac de salvare și tot mai mult o pacoste. O amintire sumbră a faptului că – pentru că nu putea să stăpânească regulile,

pentru că o epuizau în asemenea hal – nu avea să fie niciodată destul de bună, merituoasă sau perfectă. Era o prostie, se gândea Signa, ca o carte să o facă să simtă o asemenea repulsie față de ea însăși. Era mai bună decât atât, *mai mult* decât atât.

— Nu ți-a plăcut niciunul dintre bărbații pe care i-ai întâlnit?

Era greu de evitat în discuții faptul că Marjorie era o femeie necăsătorită în serviciul cuiva. Avea un trai bun, totuși... Cineva cu înfățișarea ei, se gândea Signa, ar fi putut să fie stăpâna unui domeniu ca Thorn Grove.

Marjorie s-a așezat pe un fotoliu de lectură.

— Dimpotrivă, m-am îndrăgostit de-un bărbat care n-a avut niciodată intenția de-a mă iubi la rândul său. Și, pentru asta, am plătit prețul.

Signa și-a amintit cum se comporta Marjorie în preajma lui Elijah. Felul în care îi atingea umărul și faptul că îi vorbea atât de liber.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Am crezut că vom fi împreună pentru tot restul vieții noastre, a spus ea. Dar el s-a îndrăgostit de o altă femeie și s-au logodit curând după aceea. Mă dăruisem cu totul lui, dar el m-a părăsit fără nicio explicație.

Marjorie privea în depărtare în timp ce rătăcea printre amintiri.

— Nu puteai să găsești pe altcineva?

Marjorie și-a încrucișat mâinile pe genunchi.

— În ochii societății, eram deja distrusă. Părinții mei m-au repudiat. A fost un noroc că am reușit să găsesc de lucru aici, la Thorn Grove; aș fi putut ajunge într-o grămadă de locuri mult mai rele.

Marjorie nu făcuse nimic greșit îndrăgostindu-se – totuși, fusese condamnată pentru asta. Alungată din societate ca și cum ar fi fost putredă și ca și cum acel putregai s-ar fi putut răspândi cumva.

Ca și cum dragostea sau dorința pentru cineva era o *infecție*. Oare societatea ar face același lucru cu ea? Dacă Signa ar face o singură mișcare greșită, ar fi dată la o parte pentru totdeauna de către oamenii pe care se străduia atât de mult să-i mulțumească? Și dacă răspunsul era da... Contase ea vreodată cu adevărat pentru ei? Putea urma toate regulile din cartea de etichetă până când mintea îi amorțea și voința i se ștergea. Putea să se deghizeze în fiecare zi, așa cum o făcuse deja, dar pentru ce? Ca să fie pe placul celor care ar fi condamnat-o în clipa în care ar fi ieșit din rând?

Signa a așezat plicul pe măsuță.

— Și domnul Hawthorne... se poartă bine cu tine?

Cu un zâmbet, Marjorie s-a ridicat în picioare.

— Cu adevărat foarte bine, domnișoară Farrow, dar destul despre mine! Ai luat o hotărâre?

Signa și-a îndreptat din nou atenția spre oglindă, cercetându-și luciul părului și plinătatea obrajilor. Timpul petrecut la Thorn Grove îi făcea bine și existau lucruri mai importante decât să pună lucrul ăsta în pericol din cauza unui chip frumos, așa că a zâmbit reflexiei lui Marjorie și a spus:

— Spune-i lordului Wakefield că îl voi vedea în Ajunul Crăciunului, la balul mascat!

TREIZECI ȘI UNU

O CĂLĂTORIE ÎN TIMPUL ZILEI LA BIBLIOTECĂ ERA MULT MAI puțin sinistră decât cea pe care o făcuse cu Sylas cu două nopți înainte.

Signa a urcat câte două trepte odată, deschizând ușurel ușile duble de stejar, ca să nu-l sperie pe Thaddeus în cazul în care acesta citea.

— Thaddeus? a strigat ea în timp ce deschidea ușile. Îmi pare rău că te întrerup! Am vrut să-ți mulțumesc pentru ajutor...

Stomacul i s-a strâns imediată ce-a văzut fumul. Apucându-și fustele în mână, a fugit spre el. Thaddeus stătea în fața rândului de rafturi pe care căutaseră ea și Sylas. Grămăjoare de cărți zăceau împrăștiate pe podea, arzând. Era un foc proaspăt, iar dacă flăcările nu erau stinse rapid, puteau căpăta suficient avânt pentru a arde tot conacul Thorn Grove.

— Cine a făcut asta?

Thaddeus n-a răspuns. Își privea cărțile iubite arzând până la cenușă, în timp ce flăcările i se reflectau în ochii goi, ascunși în spatele ochelarilor.

Signa și-a înfășurat brațele în jurul taliei, ținându-se strâns. Era vina ei! Cu doar două nopți înainte, stătuse acolo, zâmbind și râzând, încântată că în sfârșit găsise o cale să-și ajute verișoara. Cuiva nu-i plăcuse asta. Cineva, se părea, nu voia să-i dea șansa de-a găsi ceva mai mult.

Trebuia să aducă niște apă sau să ceară ajutor, sau să facă *ceva*. Dacă stingeau focul acum, puteau salva majoritatea cărților. Puteau salva biblioteca.

Totuși, în momentul în care Signa s-a întors să fugă, ușile bibliotecii s-au închis brusc. Panica i-a urcat ca fierea în gât, în timp ce Thaddeus se răsucea spre ea. În ochii lui nu era nici urmă de căldură. Nici zâmbetul și nici bunătatea pe care le avusese înainte. Mișcările lui erau sacadate, iar ochii îi erau ca niște arme; părea la fel de tulburat cum fusese Lillian în noaptea din grădină.

— Thaddeus, ajută-mă! l-a implorat ea, cu vocea aspră și răgușită în fumul care creștea. Putem împiedica focul să se extindă, dar trebuie să mă lași să plec!

Expresia lui a rămas goală, neatinsă de cuvintele ei, în timp ce se îndrepta hotărât spre Signa.

Fata și-a apăsat de-o parte și de alta a corpului mâinile tremurânde, ca să se liniștească.

— Thaddeus...

Acesta s-a năpustit, mișcându-se nu *înspre* corpul ei, ci *înăuntrul* lui. Un frig mai ascuțit decât orice simțise vreodată îi amorțise membrele, înghețând-o în același mod în care o făcea când o atingea Îngerul morții. Totuși, asta nu părea nici pe departe ceva asemănător, pentru că nu era nicio putere care să o aștepte. Nicio legătură cu lumea sau cu puterile ei de Secerător. Nu era nimic altceva decât gheață.

Signa a încercat să clipească din pleoapele care nu i se mai închideau. Să-și miște degetele care nu se mai strângeau și picioarele

care nu mai mergeau. Nu putea nici măcar să tremure și și-a dat seama ce era asta, dar într-un mod foarte vag, pentru că până și gândurile ei începeau să se încețoșeze.

Îngerul morții o avertizase că un spirit avea puterea de-a poseda o persoană. Cu toate acestea, Signa nu se gândise niciodată că i s-ar putea întâmpla așa ceva.

Spiritul prelua controlul asupra fiecărui centimetru din ea, punând stăpânire pe trupul și chiar și pe mintea fetei, căci gândurile ei erau acum la fel de sălbatice și de haotice ca ale lui. Dorințele lui deveniseră ale ei.

Thaddeus voia să arunce și mai multe cărți pe foc și să lase Thorn Grove să fie mistuit. Dar o parte din el recunoștea totuși că ajutorul era la îndemână. Că, dacă stingeau focul acum, nu era totul pierdut. Signa s-a agățat de acea ezitare, de acea mică licărire care se agita încă în el. Era singura speranță, așa că a încercat să împingă în față acest gând. A încercat să-l aducă în prim-planul minții lor comune și să îl deslușească încet, atrăgându-l și pe el înăuntru.

A împins și a împins, simțind că e aspirată tot mai adânc în furia lui cu fiecare moment.

Nu-și mai putea deosebi gândurile de ale lui când ușile bibliotecii s-au deschis, iar lumea din jurul lor s-a prăbușit într-un frig familiar.

Signa nu fusese niciodată atât de fericită să simtă sosirea Îngerului morții. Să-i vadă umbrele alunecând de pe perete, adunându-se într-o formă care stătea în fața ei. Abia a observat că el îi întindea mâna.

Nu! Nu era pentru ea, ci pentru Thaddeus!

— *Lasă fata să plece!*

Nu era nici măcar o notă de blândețe în vocea lui. Cum Thaddeus n-a răspuns automat, Îngerul morții a vorbit din nou, cu o voce joasă, plină de ranchiună și furie:

— *Las-o să plece!*

Și, în sfârșit, a lăsat-o.

Signa a căzut în genunchi, tremurând și atât de nefiresc de rece, încât îi venea să se arunce în foc.

Thaddeus se plimba prin fața Îngerului morții, iar o urmă de lumină îi revenise în ochi.

— *Au venit atât de repede! Atât de repede, încât nu am putut face nimic ca să-i opresc!*

Îngerul morții a fost cel care a întrebat, pentru că buzele Signei nu erau în stare să articuleze cuvintele:

— Pe cine nu ai putut opri?

Thaddeus a tresărit. A luat o carte de pe masă și apoi a scăpat-o iar și iar.

— *Citeam. Citeam și nu am văzut. Au venit atât de repede! Citeam. Citeam și nu am văzut.*

Focul se răspândea. Signa n-avea timp de tremurat. Nu avea timp să cedeze în fața amorțelii corpului ei. A făcut un pas împleticit, umbrele ajutând-o să-și recapete echilibrul. Apoi încă unul și încă unul, până când s-a îndreptat spre ușă, cât de repede o lăsa corpul.

— Ce o să faci cu el? a șoptit ea printre buzele tremurânde, odată ajunsă în hol și uitându-se peste umăr pentru a-l vedea pe Îngerul morții.

Umbrele lui se întindeau ca o pătură pe podea, ca și cum ar putut cumva să oprească flăcările.

— *Ți-am spus deja, nu iau spirite împotriva voinței lor.*

Odaia s-a prăbușit în întuneric. Vocea Îngerul morții i-a răsunat în minte: *Acum grăbește-te, Signa. Găsește ajutor!*

Și așa a și făcut, rostogolindu-se pe scări în jos și strigând după oricine ar fi fost primprejur.

Elijah a fost cel care-a găsit-o. A ieșit din odaia lui Blythe, cu ochi înspăimântați când ea i-a spus despre incendiu. El și Warwick s-au grăbit spre bibliotecă, adunând personalul ca să stingă flăcările.

Signa nu putea fi sigură dacă fusese trimis sau dacă se grăbise el însuși să ajungă la ea, dar, fiind unul dintre membrii personalului care fusese chemat în ajutor, Sylas se afla în fața ei câteva clipe mai târziu.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o, în timp ce a luat-o de umeri și a îndepărtat-o de agitație, conducând-o apoi spre apartamentul ei.

La început, Signa nu a fost în stare să răspundă. În timp ce cea mai mare parte a bibliotecii era încă intactă, gândurile Signei rătăceau asupra felului în care Thaddeus privise arzând lucrul cel mai drag din lume. Atât de multe cărți dispărute, doar așa, pur și simplu. Totuși, era mai bine să piardă cărți decât să-și piardă viața. Ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu s-ar fi dus acolo și nu ar fi observat focul atunci când a făcut-o? Ar fi fost oare mulțumit cel care se afla în spatele incendiului să lase să ardă tot conacul Thorn Grove? Nu putea suporta să se gândească la asta.

— Cred, a spus ea printre dinții clănțănind, că cineva încearcă să ne trimită un avertisment.

Sylas a strâns-o mai tare.

— Pare că ești pe punctul de a leșina, i-a spus când au ajuns la ușa ei. O să găsesc pe cineva care să vină să te îngrijească, dar eu trebuie să mă duc să ajut cu focul. Între timp, promite-mi că vei încerca să te odihnești!

— Promit! i-a răspuns ea blând.

Oricum, nu se simțea suficient de bine pentru a face altceva *decât* să se odihnească. Sylas a mai ținut-o în brațe o clipă înainte

de a se îndepărta. Signa i-a privit picioarele dispărând înapoi în direcția focului, înainte de-a deschide ușa apartamentului și-a se târâi înăuntru. Fiecare pas peste prag a fost anevoios.

A fost un mare noroc că Elaine a apărut curând cu un ibric de ceai și o tavă plină de brioșe. Slujnica a tras un fotoliu de pluș aproape de vatră și-apoi a ajutat-o pe Signa să se așeze în el, deși a avut nevoie de ceva timp pentru a aprinde focul. Cutia cu iască dispăruse din bucătărie, iar ea trebuise să scotocească prin camerele servitorilor pentru câteva bucățele. Deși focul era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l vadă Signa, numai el reușea să-i aline frigul care-o pătrunsese până-n măduva oaselor.

Signa a stat în fotoliu, lângă vatră, până la apusul soarelui, încercând să nu se gândească la cum lăsase un spirit să preia controlul asupra corpului ei. Fusese o ușurare faptul că Îngerul morții sosise când sosise, deși nu-i plăcea deloc faptul că trebuise să se bazeze pe el pentru a o salva.

Elaine s-a întors mai târziu ca s-o ajute să facă o baie, iar când a fost curată, Signa a început să se simtă din nou în apele ei. Ceața din mintea ei se risipise și avea un nou plan: avea să învețe să se descurce singură, indiferent de câte nopți de antrenament cu Îngerul nopții ar fi avut nevoie sau cât de mult trebuia să-și exerseze puterile. Merita să învețe totul, măcar și pentru a evita să mai fie posedată vreodată.

Și, astfel, mai târziu în acea seară, stătea în patul ei cu ochii închiși și părul ud, înveșmântată în cămașa de noapte. Avea fereastra deschisă, lăsând aerul rece să pătrundă în apartament, umflând baldachinul de deasupra patului ei. Răcoarea lui cobora în cearceafuri, iar Signa s-a înfofolit în pătură. O răcoare bună, de data asta. Mușcătoare, furtunoasă și *reală*!

Bunica ei o avertizase mereu să nu lase fereastra deschisă când avea părul ud, dar era un sfat de care Signa preferase să nu țină

cont niciodată. Se bucura de felul în care simțea pe piele ultimele adieri ale toamnei și își căuta liniștea în atingerea ei rece și în mirosul pământului umed. O făceau să se simtă mai aproape de lumea din jurul ei. Ca și cum ar fi fost umană.

Și-a dat seama, de asemenea, că toate acestea o făceau să se gândească la Îngerul morții. Nu-i simțise încă prezența de la episodul cu biblioteca, iar curiozitatea ei creștea din oră în oră. Îngerul morții îi dăduse Signei o provocare – să comunice cu el la nivel mintal. Acum, în sfârșit, avea să încerce.

Mă bucur că ai fost acolo mai devreme! Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi ajuns.

Când singurul răspuns a fost tăcerea, Signa s-a așezat în mijlocul patului, strângându-și picioarele sub ea.

Ce s-a întâmplat cu Thaddeus?

Habar n-avea dacă asta funcționa; nu exista niciun ghid despre cum să fii Secerător. A închis ochii și s-a folosit de răcoarea nopții ca s-o ajute să și-l imagineze pe Îngerul morții în fața ei. Și-a imaginat că frigul era atingerea lui pe pielea ei.

Mai știi ceva de el?

O scânteie din interiorul ei i-a spus că el era acolo, ascultând.

Iubea cărțile. E vina mea că au fost distruse.

În cele din urmă, a venit și răspunsul lui, iar ea nu și-a putut stăpâni fiorul care a străbătut-o. Chiar reușise.

— *Liniștește-te, Păsărică! Nu ești mai vinovată pentru incendiu decât sunt eu vinovat pentru faptul că oamenii mor. Ai făcut totul cum trebuie – verișoara ta este încă în viață datorită eforturilor tale. Nu uita asta!*

Signa și-a strâns buzele a îngrijorare. Deși recunoștea că s-ar putea foarte bine să fie vreo mică urmă de adevăr în acele cuvinte, îi era imposibil să le creadă.

— *Thaddeus este din nou el însuși, deși nu cred că va mai sta mult timp pe lumea asta.*

Vocea Îngerului morții era ca o arsură rece pe pielea ei.

— *Ceea ce ai trăit, Signa, e ceva rar. Este nevoie de mult din partea unui spirit ca să posede pe cineva — și cele mai multe dintre ele decid să plece la scurt timp după aceea. Spiritele nu au capacitatea să-și filtreze emoțiile, așa cum facem noi, și acționează din impuls. Îmi pare rău că nu am fost acolo să te ajut mai devreme!*

Nu voia ca el să se scuze; era ultima persoană pe care ar fi învinovățit-o. Tot timpul o avertizase să își exerseze abilitățile. Să-și testeze limitele ca Secerător. Ar fi trebuit să-l asculte.

Mulțumesc! s-a gândit ea. *Pentru că m-ai ajutat, și pentru că m-ai avertizat în legătură cu Blythe. N-aș fi știut niciodată în ce situație disperată se afla dacă nu mi-ai fi spus.*

Răspunsul lui a venit după ceva vreme:

— *Aș fi luat-o în seara asta dacă nu ai fi ajutat-o. Mă tem că timpul pe care-l avem ca să găsim criminalul este tot mai scurt. Poate că este în siguranță pentru moment, dar cine poate spune cât timp va dura asta?*

Signa a simțit atunci rușine. Rușine pentru că nu-l găsise încă pe criminal. Rușine pentru că își continua lecțiile și meditațiile despre bărbați, în timp ce Blythe era bolnavă de moarte.

Ca și cum ar fi simțit asta în interiorul ei, Îngerul morții i-a spus:

— *Nu tu ești responsabilă pentru viața ei. Nu vei fi nicicând va veni timpul — și va veni într-o zi — să o iau. Nu trebuie să-ți îngădui să fii consumată atât de mult de moarte. Nu e egoist să trăiești.*

Signa și-a încleștat degetele de la picioare în așternuturi, trecându-și degetele prin părul ud. Cât de adânc îi atinsese un nerv, deși era un lucru să ți se spună asta și altceva să o crezi.

Ai avut dreptate să-mi spui că ar fi mai ușor dacă m-aș baza mai mult pe abilitățile mele, i-a spus ea. *Cred că… am nevoie de tine. Am nevoie de ajutorul tău. Dar mi-e teamă.*

Era mai ușor s-o recunoască din siguranța patului, când el nu stătea acolo, în fața ei. Chiar și așa, obrajii i s-au încins totuși.

Tăcerea dintre ei creștea atât de tare, încât devenea grăitoare.

O să-ți fie mai ușor odată cu practica, a spus el în cele din urmă, *și o să fac tot ce-mi stă în putință să te ajut. Te-am învățat atât de multe, nu-i așa? Ai puterea lumii întregi în tine, Signa Farrow. Trebuie doar să o primești!*

Adevărul nerostit atârna greu între ei... Signa ar fi putut face mai mult decât să-și primească puterile. L-ar fi primit *pe el*.

Avea un nod mare în gât. S-a gândit la noaptea lor împreună. La cât de aproape fusese de o decizie de la care nu mai era cale de întoarcere. Se opriseră exact la timp – și asta fusese un lucru bun... Nu-i așa? Pentru că, bineînțeles, nu ar fi trebuit să vrea asta – nu ar fi trebuit să-l vrea *pe el*. Și totuși...

— *Nu-ți mai face griji pentru societate și nu-i mai face jocul, sperând că o să fii destul de bună*, a îndemnat-o Îngerul morții. *Nu există nimic de soiul „cu adevărat bun", există doar percepția. Așa că de ce să nu încerci modul meu de viață? Cred că ți s-ar potrivi foarte bine.*

Nu cu mult timp în urmă, ținuse un cuțit în mâini și încercase să-l înfigă în el. Își dorise de atâta timp să scape de Îngerul morții, dar acum nu mai era atât de sigură de asta. Chiar și sunetul vocii lui care îi răsuna în minte o încălzea. Simțea o curiozitate nesfârșită în privința lui. Ar fi vrut să-l desfacă în bucăți. Să-i cunoască cele mai profunde ascunzișuri, ce-i place, ce-și dorește. Oricât de mult ar fi aflat, se îndoia că avea să fie vreodată satisfăcută.

Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât mai tare i se strângeau degetele de la picioare în așternuturile de pe pat. Dar răcoarea vântului era aprigă și îi amintea Signei cum se simțea când era în brațele lui. Era o putere infinită în acele brațe – și o putere infinită care venea din faptul că era ținută în ele. Niciodată nu mai simțise asemenea frământări în adâncul ei, asemenea atrocități pentru care mătușa Magda ar fi pus să fie arsă de vie.

Pentru că avea gânduri despre Îngerul morții. Despre *ea* și Îngerul morții. Și nu erau genul de gânduri care să-și aibă locul într-o societate politicoasă.

— *Aș veni la tine.* Vocea lui s-a făcut și mai joasă, aproape tandră: *Dacă mă chemi, voi veni.*

Era ceva imperios în felul în care o spusese – ceva fervent și plin de căutare.

Signa a strâns o pernă la pieptul ei.

Putea s-o facă. Nu era nevoie decât de un singur cuvânt, iar el ar fi fost acolo, în fața ei.

Dar apoi, ce? Avea să-l lase să-i vindece apăsarea dureroasă a buzelor? Să se îngrijească de fierbințeala din adâncul pântecelui ei? Aveau să continue de unde rămăseseră în noaptea trecută?

Fetele „cuminți" nu-și doreau lucrurile la care se gândea Signa. Atât de mult timp avusese planurile ei, speranțele ei, iar acum el îi încurca toată treaba! A dat drumul pernei. Și-a adunat toate puterile ca să nu-l cheme în odaia ei. Să nu rostească cuvintele care îi stăteau pe limbă. În schimb, s-a ghemuit în așternuturi și și-a închis ochii, dorindu-și să alunge dorința.

Nu avea nicio îndoială că avea să-l viseze. Și, pentru prima dată, aștepta cu nerăbdare s-o facă.

O să țin minte asta, i-a spus ea și a lăsat lucrurile așa.

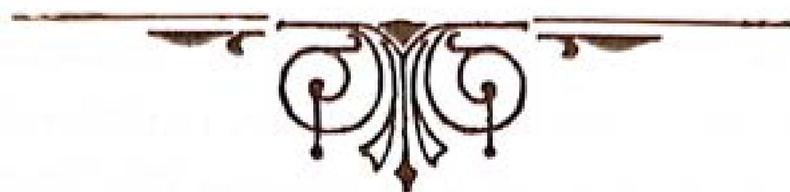
El a luat-o ca pe-o promisiune, iar vocea lui a răsunat răgușită, făcând-o pe Signa să creadă că și el avea aceleași gânduri ca ea. Era un sunet la care nu avea să înceteze prea curând să se gândească.

— *Noapte bună, Păsărică. Te-ai descurcat bine!*

Nu era sigură că o părăsise, când Signa și-a plimbat un deget în jos pe cămașa de noapte și apoi și-a trecut degetul mare pe interiorul coapsei, imaginându-și că acea atingere era a lui. A primit cu bucurie răcoarea nopții în oase și și-a înclinat capul pe spate, absorbind-o în ea ca și cum ar fi fost îmbrățișarea lui.

Avea să fie încă o noapte – Signa era sigură de asta – în care nu va dormi prea mult.

TREIZECI ȘI DOI

Trecuseră ani în șir de când Signa nu mai avusese niciun motiv să sărbătorească Crăciunul. Ultima dată fusese când trăia bunica ei; mâncaseră plăcinte cu carne tocată și budincă în fiecare seară de decembrie și împodobiseră un brad cu lumânări, fructe și panglici. Amintirile se mai estompaseră, dar îi erau încă vii în gând zăpada pudrată de dincolo de fereastră și focul care ardea în vatră. Își amintea mirosul de prăjituri, de turtă dulce și de portocale și că bunica ei îi citea povești.

Se agățase de aceste episoade din trecut atunci când murise bunica ei, nostalgică după compania și căldura poveștilor și a dulciurilor. Unchiul ei le decorase casa, dar Signa nu avusese voie lângă brad de teamă că ar putea să-l strice cumva, iar el își petrecuse nopțile de decembrie cu coniac și o amantă, lăsând-o pe Signa singură în camera ei. Niciunul dintre ceilalți tutori ai ei nu făcuse prea multe pentru a sărbători Crăciunul, poate gătiseră un curcan sau împodobiseră un brad, dar Signa nu avusese niciodată parte de căldură ca la bunica ei.

După câtiva ani, fata încetase să mai tânjească după trecut. Dar, odată ce decembrie venise la Thorn Grove, acea nostalgie a ieșit la

iveală cu o răzbunare. Signa stătea în vârful scărilor, privind cum cameristele atârnau coronițe și ghirlande, decorând conacul pentru un bal care nu urma să aibă loc decât peste câteva săptămâni.

A zăbovit lângă bucătărie, unde Percy își făcea de lucru din plictiseală, prăduind cămara și deranjând bucătăresele pentru dulciurile pe care le împărțea cu ea și cu Blythe, insistând că acestea ar pune carne pe oasele surorii sale.

Și apoi a pândit, prin geamurile înghețate, prima ninsoare. Când a venit, s-a dus direct în camera lui Blythe, a ajutat-o să se îmbrace, apoi i-a condus pe ea și pe Percy la parter să ia câte-o ciocolată caldă, înainte de-a pleca cu ea afară.

— Nu înțeleg de ce ești atât de entuziasmată, i-a spus Percy Signei.

Se străduia să-și împiedice dinții să clănțănească din cauza frigului. Se obișnuise prea mult cu căldura din bucătărie și avea și pielea atât de albă, predispusă la roșeață, încât vârful nasului și urechile i s-au înroșit după doar câteva minute de stat afară.

— De ce nu am putut să bem asta lângă foc?

Înveșmântată într-o rochie de lână și o pelerină groasă, cu gluga ei de catifea verde trasă peste cap, Blythe a râs. Sunetul i-a amintit Signei de dangătul clopotelor de biserică: cald, sigur și frumos. Chiar și Percy s-a liniștit când l-a auzit, căci râsul ei era extrem de rar zilele astea. A privit cu o expresie preocupată cum Blythe sorbea din ciocolata ei fierbinte, ca și cum s-ar fi temut că ar putea dispărea în orice moment.

— Ți-e puțin frig, Percy? l-a tachinat Signa, râzând și ea, în timp ce-și îndesa mâinile înmănușate sub brațe pentru a-și păstra căldura.

— Să nu ne bazăm pe el pentru a face oameni de zăpadă sau îngeri de zăpadă, a meditat Blythe, lăsându-se pe spate și sprijinindu-se pe mâini ca să privească zăpada care cădea pe pajiștea din fața lor. Fratelui meu nu i-a plăcut niciodată zăpada.

— E o vreme afurisită, iar lâna asta mă mănâncă ca naiba, a mormăit el. Aș prefera să fiu la mare în timpul verii.

Poate că era din cauza gustului ei pentru frig, dar Signa abia așteptase ca zăpada să acopere câmpurile și temperatura să scadă vertiginos. Toamna și iarna fuseseră întotdeauna anotimpurile ei preferate. Le simțea liniștite, ca și cum pământul se odihnea, pregătindu-se pentru lunile mai calde care urmau. Presupunea că ar trebui să înceapă să învețe să se bucure și de primăvară, acum, că se apropia de debutul ei, dar era un alt fel de frumos în legătură cu liniștea din această perioadă a anului. Ceva minunat și fragil.

Privind înspre câmpii și visând cu ochii deschiși la cât de frumoase ar fi arătat înveșmântate în alb, Signa l-a zărit pe Sylas în depărtare. Conducea o iapă murgă către grajduri și parcă i-a simțit ochii ațintiți asupra lui, căci s-a întors să-i arunce o privire peste umăr. Când i-a prins privirea, Sylas i-a făcut un mic semn cu mâna, iar Signa s-a întors imediat, cu pielea înfierbântată de rușine.

Ce se întâmpla cu gândurile ei, care o trădau sărind de la el la Îngerul morții? Ea și Sylas erau prieteni și nimic mai mult. În plus, nu era ca și cum Îngerul morții ar fi fost o a doua opțiune, în niciun caz; se gândea la el chiar mai mult decât la Sylas. Deși nu era încă foarte sigură ce spunea asta despre ea.

— Mă duc înăuntru, unde există cafea, cărți și un șemineu, le-a anunțat Percy, aruncând o privire spre sora lui. Nu stați prea mult afară! Frigul nu e prea bun pentru sănătatea ta.

Blythe a dat vag din cap și i-a făcut semn să plece, dându-și capul pe spate ca să privească cerul. Signa a imitat-o, întinzându-se pe jos lângă Blythe.

Era cu adevărat o zi perfectă pentru prima zăpadă a anului. Cerul gri, înnorat, și ultimii cârcei ai toamnei care se retrăgeau. Curând, copacii aveau să fie goi, iar întregul pământ, acoperit de alb.

— Nu eram sigură că voi mai prinde Crăciunul.

Vocea lui Blythe era blândă ca ninsoarea, dar lovea adânc totuși, ca și cum cineva i-ar fi răsucit un cuțit în adâncul stomacului. Signa s-a rostogolit pe o parte ca să se uite la verișoara ei, care i-a întors privirea, cu un zâmbet abia schițat pe buze.

— Trebuie să-ți mulțumesc, verișoară! Nu numai pentru ajutorul tău, ci și pentru că simt că ești singura care nu a renunțat la mine.

Ochii Signei s-au umplut de lacrimi, deși nu voia să le lase să curgă, când s-a întins să ia mâna lui Blythe.

— N-am cunoscut niciodată o familie. Nu o să pretind că știu cum e să ai un frate sau o soră, deși încerc să-mi imaginez. Și îmi imaginez că, dacă aș avea o soră, aș simți pentru ea ce simt pentru tine.

Blythe a zâmbit din nou, cu o mică urmă de emoție pe chip, înainte de-a se ridica și-a se-ndrepta, probabil nevrând să se încarce prea mult cu astfel de sentimente.

— Vino, i-a spus ea! ridicându-se în picioare. Percy are dreptate că n-ar trebui să ne fie frig. În plus, aș vrea să-ți arăt ceva.

Signa a urmat-o înăuntru și au urcat scările. Era clar că statul afară în ultima oră o epuizase. S-a agățat de balustradă în timp ce mergea, fermă în hotărârea ei de a nu lăsa să i se vadă epuizarea.

Signa și-ar fi dorit să o arate mai mult, dar Blythe era cea mai încăpățânată fată pe care o cunoscuse vreodată. Atât de încăpățânată, încât aproape că-l înșelase pe Îngerul morții de tot atâtea ori ca și Signa.

Când au ajuns în camera ei, Blythe și-a dat jos pelerina și s-a așezat pe canapea, cu pielea roșie și umedă.

— Trage de clopoțel pentru mine, te rog! i-a spus ea, făcând semn spre cordonul care alerta servitorii. Voi avea nevoie de Elaine să mă ajute să ies din rochia asta. Uitasem cât de grea e lâna!

Signa a făcut cum i-a cerut, apoi a observat o cutie albă și subțire, împodobită cu o panglică aurie pe măsuță.

— Adu-o aici! a spus Blythe, epuizarea mascându-i puțin entuziasmul din voce.

Signa a luat cutia și i s-a alăturat verișoarei sale pe canapea, ținând cutia în poală. Era remarcabil de ușoară, dar prea mare pentru a fi vreun fel de bijuterie sau niște mănuși și mult prea mică pentru a fi o rochie. A început s-o scuture ușor, când Blythe a apucat-o de mână.

— Ai grijă, e fragilă! a bombănit ea. Oricât de mult mi-ar plăcea să fiu acolo pentru balul mascat, mă tem că asta îmi depășește puterile. Anul viitor, te asigur că crinolina mea va fi de departe cea mai mare, iar rochia mea, cea mai îndrăzneață. Dar, deocamdată, acesta e singurul mod în care pot trimite o bucățică din mine cu voi.

A făcut semn spre cutie, în timp ce zâmbetul îi creștea pe față.

— Deschide-o!

Incapabilă să-și amintească ultima dată când primise un cadou, Signa a desprins panglica cu grijă, de parcă, dacă ar fi rupt-o, ar fi distrus cumva darul dinăuntru. În interiorul cutiei se afla o mască, pe care Signa a ridicat-o cu grijă din coconul ei de hârtie de mătase.

— Hai! a îndemnat-o Blythe. Încearc-o!

Iar Signa așa a făcut. Ramuri aurite i se curbau ca niște liane în jurul părții drepte a feței și a ochiului ei de culoarea mierii. Petale de liliac și iederă verde-închis sculptate delicat se împleteau în jurul acelor ramuri, revărsându-se peste capul ei și pe lângă ochiul ei albastru. Era un lucru superb, fabulos, pe care Signa l-a așezat imediat la loc, de teamă să nu-l spargă.

— E pentru balul mascat.

Blythe a rostist cuvintele un pic prea rapid și a continuat să caute o reacție pe fața Signei.

— A fost desenată, gândită pentru tine, ca un cadou de Crăciun. Îți place?

Signa o ținea pe genunchi, privind pierdută în jos la una dintre cele mai frumoase opere de artă pe care le văzuse vreodată. Cumva, era *a ei*. Cineva se gândise la ea în timp ce o făcuse – și asta era de departe cel mai frumos compliment pe care îl primise vreodată.

— O ador! a șoptit ea, punând masca înapoi în cutie cu infinită blândețe. Deși nu sunt sigură cum pot să port așa ceva. Merită să fie înrămată.

— Prostii! a întrerupt-o Blythe. Dacă tu crezi că este o operă de artă, atunci poart-o și o să devii tu însăți artă! Știu cu câtă nerăbdare aștepți balul, iar eu nu pot să fiu acolo ca să fur toată atenția, așa că trebuie s-o faci tu pentru mine.

Signa a râs.

— Presupun că nu am de ales.

Avea în inimă o căldură pe care nu o mai simțise de ceva vreme.

— E... e cel mai extraordinar lucru pe care mi l-a dat cineva vreodată! Îți mulțumesc!

Blythe a făcut un gest blând cu mâna, a respingere, cu nasul încrețit un pic.

— Tu ești cea care merită toate mulțumirile, pentru că Thorn Grove s-a schimbat de la sosirea ta. Eu nu mai zac în patul meu. Tata zâmbește din nou. Nu e perfect, dar e mult mai bine decât aș fi crezut vreodată că vom vedea – și ție trebuie să-ți mulțumim pentru asta. Ești apreciată, Signa. Vreau să auzi asta de la mine înainte ca vreun vultur să înceapă să-ți umple capul cu cuvinte dulci. Țin la tine nu pentru că ești politicoasă sau iscusită în amabilitățile sociale, ci pentru toate ciudățeniile care te fac să fii cine ești. Și o va face și altcineva, te asigur!

A luat masca și a pus-o pe fața Signei, uitându-se la ea cu un zâmbet înainte de-a o așeza la loc în cutie.

— Știu cum ne învață societatea să fim moi, plictisitoare și supuse, dar tu nu vei fi nimic din toate astea, înțelegi? Nu schimba părțile din tine care îți plac doar ca să-i faci pe ceilalți să se simtă confortabil! Nu încerca să te modelezi ca să te potrivești standardelor pe care altcineva le-a stabilit pentru noi! Astea sunt regulile pentru a purta această mască.

Signa a strâns cutia mai tare, încercând să păstreze cuvintele în memorie, pentru că ele reprezentau exact ceea ce simțea. Și toate lucrurile de care se temea.

— Este epuizant, a spus Signa privind în jos, în poală, să te prefaci că ești ceva – cineva – ce nu ești.

Blythe a luat-o de mână.

— Atunci nu-ți petrece viața epuizându-te!

Signa se simțea ca și cum ar fi stat pe o margine de prăpastie, clătinându-se cu un picior într-o lume către care se simțea chemată, dar pe care îi era teamă s-o cunoască, și cu celălalt într-o lume pe care își petrecuse toată viața dorind-o, doar pentru a descoperi că poate nu era făcută pentru ea. Nu avea răspunsurile… Nu știa ce-și dorea. Dar spera să-și dea seama în curând, așa că a încuviințat cu o mișcare din cap, chiar dacă nu era cu totul sigură de ea.

Blythe a mijit ochii, dar înainte de a se asigura că semnul din cap al Signei însemna acea promisiune, s-a auzit o bătaie la ușă.

— Domnișoară Hawthorne?

Era Elaine, care ducea o tavă. Signa a întâmpinat-o în ușa apartamentului lui Blythe și, fără să-i ceară permisiunea, a ridicat ceașca de ceai de porțelan la buze. A luat o înghițitură, ignorând protestul surprins al lui Elaine.

— Domnișoară Farrow…

Signa n-a așteptat să audă restul propoziției. A așezat înapoi ceașca – sigur fără otravă – și i-a urat lui Blythe:

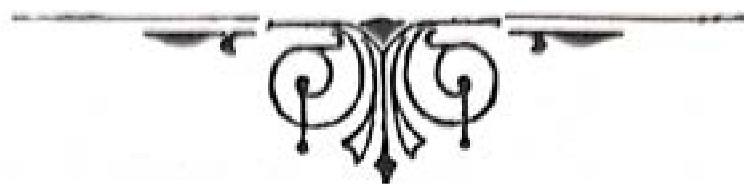
— Poftă bună la ceai!

— Nu uita ce ți-am spus, verișoară!

Vocea lui Blythe a răsunat în urma ei ca un tril slab, în timp ce Signa a ieșit pe ușă și a coborât pe hol, scoțând masca din cutie ca s-o admire în timp ce mergea.

Curând. Curând își va da seama ce vrea. Dar, mai întâi, trebuia să se pregătească pentru un bal.

TREIZECI ȘI TREI

Signa și-a petrecut ziua întreagă cu Blythe, memorând numele fiecăruia dintre respectabilii domni și doamne care urmau să fie prezenți la balul de Crăciun. Mintea îi era plină la sfârșitul zilei, dar Blythe păruse foarte bine dispusă când o lăsase singură ceva mai devreme în acea seară. Signa se aștepta totuși ca Blythe să stea la fereastra ei toată noaptea, urmărindu-i cu privirea pe bărbații și femeile care intrau în Thorn Grove, în haine somptuoase și purtând cu măști extravagante.

Acum, Signa stătea în fața oglinzii, pudrată și fardată, cu părul pieptănat și coafat, șuvițele ei întunecate fiind prinse cu agrafe la ceafă. Fata care o privea din oglinda ei era exact așa cum trebuia să fie – frumusețe remarcabilă, stăpânită și elegantă.

Buzele ei pline erau de-un purpuriu intens, iar cu părul lucios ca pana corbului și o piele albă care începuse să strălucească în ultimele săptămâni, Signa credea că este chiar drăguță. Mesele la Thorn Grove îi făcuseră bine; nu știuse niciodată că ar putea avea forme și nici nu se văzuse niciodată cu șolduri sau cu o moliciune plăcută pe burtă. Signa știa că putea să-și joace bine rolul

în societate în acea seară. Ceea ce se întreba totuși era dacă putea face ca reprezentația ei să dureze. Chiar și acum, își simțea corpul prea greu și ca și cum nu s-ar fi potrivit cu propria-i carne. Nu-și dăduse seama niciodată nici cât de slabă e; când nu-și folosea puterile, se simțea nu cu mult mai mult decât o frunză în bătaia vântului. Ca o Păsărică, așa cum îi spunea Îngerul morții, împinsă și trasă, fără țintă la mila cerului.

Signa se lupta cu pielea umedă și cu o stare de agitație, așteptând ca Elaine să-i aducă rochia cu care Marjorie o tachinase toată săptămâna, refuzând să i-o arate – îi promisese numai că va fi într-o nuanță plăcută de liliachiu. A blestemat nervii care nu-i dădeau pace – era doar om. Un om perfect normal, care nu ar trebui să aibă probleme la un bal. O fată care ar trebui să vrea să se pregătească pentru sezonul ei de debut, ca să poată păși în următoarea fază a vieții.

Dar, cu cât se gândea mai intens la asta, cu atât mai mult avertismentele lui Marjorie și Blythe își făceau loc în mintea ei. Care era rostul pentru toate acestea? Avea să se căsătorească, iar apoi... apoi ce? Urma să ia ceaiul marțea și sâmbăta și în orice altă nenorocită de zi a săptămânii, în timp ce se ocupa de capriciile soțului ei și ale musafirilor pe care îi găzduiau? Voia ceva mai mult decât bârfe și ceai. Mai mult decât să administreze o casă și să se asigure că rolul ei era frumos, iar cântatul la pian, tolerabil.

Ce-i făcuse Îngerul morții de ajunsese să se întrebe dacă o astfel de viață ar putea fi îndeajuns?

— Domnișoară Farrow?

La ușa ei s-a auzit un ciocănit, apoi a intrat Elaine, cu o rochie strălucitoare și îndrăzneață ca sângele. Signa a simțit că i se taie respirația. S-a tras cu un pas înapoi când servitoarea a așezat veșmântul pe pat, incapabilă să-și mai desprindă privirea de la el.

Signa nu mai purtase niciodată o asemenea culoare – nu fusese niciodată atât de îndrăzneață. Și-a trecut degetele peste țesătura mătăsoasă. Rochia aceea era cel mai frumos lucru pe care îi picaseră ochii vreodată – și cu siguranță nu era nuanța liliachie promisă.

— Asta e pentru mine?

— Da, domnișoară! a spus Elaine, schițând un zâmbet. Ar trebui să ne grăbim să vă îmbrăcăm cu ea, ca să nu mai pierdeți nimic din petrecere.

Signa abia s-a abținut să nu-și smulgă hainele de pe ea și s-o lase cât mai repede pe femeie să-i descheie corsetul și să o ajute să intre în rochia cea nouă. Aceasta era din satin, cu o fustă cu turnură și corset urmând linia trupului și legat cu șiret de dantelă pe spate. Se potrivea ca o mănușă pe toate noile contururi ale corpului ei. Culoarea era neobișnuită pe piele și a făcut-o pe Signa să se simtă ca și cum ar fi ieșit dintr-o mare de sânge. Era o nuanță atât de bogată și de rafinată, încât nu avea nevoie de nicio broderie sofisticată pentru a atrage privirea.

Rochia a devenit cu totul divină când Elaine a ajutat-o pe Signa să-și potrivească masca aurită pe care i-o dăruise Blythe.

— Dacă sunteți gata, domnișoară, a spus servitoarea în timp ce o privea pe Signa cu un zâmbet, domnul Hawthorne vă va însoți!

Signa nu se așteptase ca asta să însemne Percy, dar el o aștepta în fața camerei ei, într-un excepțional costum negru și cu o mască de vulpe argintie cu botul ascuțit. S-a înclinat când a văzut-o, oferindu-i un zâmbet sincer.

— Mare păcat că ai fost ținută ascunsă atât de mult timp! a zis el și i-a întins brațul. Vino, verișoară! Hai să arătăm societății ce a pierdut până acum!

Stomacul Signei atârna ca plumbul, dar a luat brațul lui Percy și și-a îndreptat umerii. Au coborât scările împreună.

Muzicienii cântau în sala de bal de dedesubt, iar viorile și pianul au întâmpinat-o într-o încăpere atât de frumoasă, încât se credea într-un vis. Cu siguranță că mirosea ca un vis, cu aroma de castane prăjite și de trupuri parfumate îndulcind aerul. Pereții lambrisați erau auriți, iar marea sală de bal avea o podea de marmură și stâlpi asemenea, care reflectau candelabrul de cristal de deasupra capetelor lor, aruncând peste încăpere o lumină cețoasă ca de unt topit. Ghirlande de flori veșnic verzi erau înșirate de-a lungul pereților, iar coronițe de Crăciun împodobeau stâlpii.

Străini eleganți se învârteau prin sală, purtând măști de dantelă și giuvaericale și gustând budincă de Crăciun și șampanie de pe platouri de argint, oferite de servitori în costume negre și cu mănuși albe și îngrijite.

Signa l-a simțit pe Percy înțepenind când s-a apropiat tatăl său. Elijah Hawthorne era aproape de nerecunoscut, cu umerii drepți și cu bărbia ridicată cu mândrie. Fața îi era bine bărbierită, frumoasă și rafinată, cu părul blond aranjat cu grijă. Purta o mască împodobită cu frunze de laur, meșteșugit lucrată, vârfurile frunzelor verzi părând acoperite de chiciură. Într-o mână ținea un pahar fără bule, fără vreunul dintre alcoolurile chihlimbarii la care s-ar fi așteptat Signa. Se părea că e... apă. Așa cum era acum, Signa îl putea vedea în el pe burlacul care fusese cândva și care furase inimile multora. Îl putea vedea pe bărbatul din spatele tristeții, iar acesta era încântător.

— Minunat, nu-i așa? a întrebat Elijah.

— Minunat! i-a răspuns Percy, iar în tonul lui era amărăciune.

— Mă bucur să văd că te-ai aranjat, fiule! Și tu...

Elijah a apucat-o de mână pe Signa și a învârtit-o.

— Absolut radiantă. Îmbrăcată așa, semeni atât de mult cu mama ta!

La jumătatea mișcării, Signa a încremenit.

— Chiar așa?

— Oh, da! Era un adevărat foc de artificii! Nu ura nimic mai mult decât oamenii și nu iubea nimic mai mult decât atenția. O adevărată enigmă!

Signa și-a dus o mână la gât, căutând cuvintele ca să rostească o întrebare care îi zăbovea pe limbă de prea mult timp:

— Cum a acceptat mama mea societatea și toate regulile ei?

S-a simțit plină de vinovăție în momentul în care cuvintele au fost rostite, pentru că a pune întrebarea cu voce tare o făcea să se simtă de parcă ar fi negat toate poveștile pe care i le spusese bunica ei.

Toată viața, Signa și-o imaginase pe mama ei într-un mod anume, pe care se străduia să îl imite. Dar, judecând după felul în care vorbeau ceilalți despre Rima, mintea Signei nu se putea abține să nu se minuneze. Să-și pună întrebări.

— Rima era ca soarele.

Elijah vorbea cu mare convingere.

— Toți voiau să fie lângă ea. Dar cei care se aventurau prea aproape? Ar fi ars. Rima a făcut ceea ce a vrut fără să se scuze – și era frumoasă pentru asta. Îmi pare rău că nu ai avut șansa să o cunoști, Signa! Dacă te ajută cu ceva, Blythe îmi amintește uneori de ea.

Signa și-a înghițit nodul de emoție din gât. Nouăsprezece ani fusese obsedată de acea carte de etichetă, dorindu-și în secret să devină o tânără plăcută și cu un comportament adecvat, care ar putea să-și facă mama mândră.

Nouăsprezece ani, iar acum Signa nici măcar nu știa dacă mamei ei i-ar fi păsat de asemenea eforturi!

Și-a aplecat capul.

— Mulțumesc, Elijah...

Acesta a întrerupt-o imediat ce a început să vorbească. A lăsat jos paharul și a luat mâinile înmănușate ale Signei în mâinile lui.

— Tu ești cea care merită să i se mulțumească.

I-a strâns mâinile.

— Atât de adânc eram cufundat în tristețea mea, încât mi-e rușine să spun că începusem să-mi pierd orice speranță. Îți sunt extrem de recunoscător pentru ceea ce ai făcut pentru fiica mea, domnișoară Farrow. Acest bal este primul meu cadou din multe altele pe care ți le voi oferi.

Percy a înțepenit lângă ea.

— Te rog să mă scuzi, verișoară, ne vedem mai târziu pe ringul de dans! a spus el, și-a îndreptat cravata, apoi nasturii mănușilor, și a plecat fără să mai arunce nicio privire spre tatăl său.

Dacă Elijah a fost tulburat, nu a arătat-o. Signa a încercat să imite lipsa lui de îngrijorare și să nu lase ca sentimentele lui Percy față de tatăl său să-i strice propria dispoziție. Era o ușurare să se simtă binevenită și să vadă că Elijah nu se grăbea să o scoată afară din conac. Signa nu-și mai amintea de când nu se mai simțise atât de bine într-o casă. Nu putea să-și amintească când fusese ultima dată când nu așteptase cu nerăbdare să plece.

— Sper că în curând vom fi aici la o petrecere ca s-o sărbătorim pe Blythe, a spus Signa.

Strânsoarea lui Elijah de pe mâinile ei a slăbit și, deși nu putea spune cu siguranță, căci lumina era slabă, Signa a crezut că i-a văzut ochii ridicându-se.

— Într-adevăr! a spus el încet. Mi-aș dori foarte mult asta! Apoi, bărbatul s-a îndreptat, lăsându-i mâinile, și a adăugat: Acum, nu pierde noaptea asta cu un bătrân ca mine! Du-te și găsește pe cineva cu care să dansezi! Găsește *cincizeci* de persoane cu care să dansezi, dacă vrei!

Asta a și făcut Signa. S-a aventurat printre trupurile amețitoare, care se unduiau, zăbovind suficient de aproape pentru a părea interesată de un dans, dar nu prea aproape, ca să nu fie călcată de

tocuri sau biciuită de fustele care zburau. Cu ochi visători, a privit două femei dansând una cu cealaltă de parcă pluteau pe-un nor, cu rochiile de mătase rotindu-se în jurul lor. A privit cu o tresărire în inimă cum un bărbat chipeș îi oferea mâna unei tinere domnișoare, sperând că următorul o va alege pe ea.

Dar următorul bărbat chipeș pe care l-a văzut Signa nu i-a oferit mâna, ci, în schimb, i-a tăiat răsuflarea.

La marginea sălii de bal, Sylas Thorly sorbea dintr-o cupă de șampanie. Inima Signei a tresărit la vederea lui, căci în acel moment nu părea a fi cineva din personal ori un tânăr care lucra la grajduri, ci un gentleman în toată puterea cuvântului, care purta un costum bine croit într-o nuanță de onix negru și o mască ce părea făcută din metal fin, lucrată cu modele complicate. A trebuit să se uite de două ori, pentru a se asigura că nu se înșală, dar Signa știa că ar fi recunoscut oriunde acei ochi gri fumurii.

Deși știa foarte bine că nu ar trebui să se simtă atât de atrasă de el și că ar trebui să încerce mai degrabă să-și dea seama de la cine împrumutase un costum atât de frumos, Signa nu s-a putut abține să nu-l mai privească o clipă. Doamne, era chipeș! Deși, chiar în clipa în care a gândit asta, s-a silit să își întoarcă privirea. Deja pășea peste o linie foarte fină în relația ei cu Îngerul morții și nu avea nevoie de considerații suplimentare care să se adauge la asta. Ca să nu mai vorbim de faptul că Sylas precizase clar că avea deja pe cineva important în viața lui. Signa avea nevoie să-și țină mintea în frâu.

Totuși, simțea nevoia să afle de ce risca să vină aici, chiar dacă era un bal mascat. Totuși, nu putea să-l abordeze direct, așa că, în schimb, s-a îndreptat spre o masă cu dulciuri din apropiere, făcându-se că le cercetează. Când ochii ei i-au surprins pe cei ai lui Sylas pe deasupra unei tarte cu fructe frumos glazurate, el și-a terminat șampania și a așezat-o pe-o masă, îndreptându-se spre prăjituri.

— Culoarea asta ți se potrivește! a spus el cu un zâmbet strâmb. Ești frumoasă!

Signa a încercat să se liniștească, nefiind dispusă să se lase copleșită de surpriză și să-l lase s-o vadă cum dă greș. Și-a tot dres vocea, să se îndrepte cât mai repede, deși habar n-avea cât timp va putea să mai țină pasul cu șarada asta de-a cerceta fiecare prăjiturică disponibilă. O lecție care lipsea cu desăvârșire din manualul ei de etichetă.

— Ce faci aici? l-a întrebat ea. Ai putea fi prins!

— Liniștește-te! i-a răspuns el, în timp ce-a luat o plăcintă cu carne tocată de pe masă și-a gustat-o. Îmbrăcat așa, sunt sigur că nu mă va recunoaște nimeni. În plus, acesta este exact locul unde trebuie să mă aflu. Dacă cineva încearcă să le facă rău celor din familia Hawthorne, distracția din noaptea asta este momentul perfect pentru a lovi. Vreau să rezolv asta la fel de mult ca tine, așa că sunt cu ochii în patru.

Signa nu s-a mai obosit să pretindă că-și alege o prăjitură, ci l-a privit direct în ochi când l-a întrebat:

— Și de ce, domnule Thorly?

Cu siguranță nu putea fi doar pentru bani, nu-i așa? Sau era vorba de ceva pentru care avea o nevoie atât de disperată de ei?

Maxilarul lui Sylas s-a încleștat.

— Nu e nimic în plus față de ceea ce v-am spus deja, domnișoară Farrow. Există o femeie la care țin enorm, iar asistându-vă și acceptând oferta dumneavoastră, am grijă de ea în singurul mod în care pot s-o fac în acest moment.

Signa voia să insiste mai mult – să afle cine e această fată și în ce fel o ajuta pe ea înțelegerea lor –, dar Sylas a fost scutit de răspuns de o voce familiară, care a strigat brusc din spatele Signei:

— Ce petrecere *minunată*!

Vocea era a Dianei Blackwater, care-a luat-o pe Signa de braț. Eliza Wakefield era lângă ea, făcându-și vânt cu un evantai cu

volane de dantelă albă. Signa a presupus că era menit să pară scump, deși îi amintea foarte mult de-un șervețel de ceai.

— Întotdeauna am auzit că petrecerile de la Hawthorne sunt legendare, dar îndrăznesc să spun că aceasta rivalizează chiar și cu imaginația mea.

Vocea Dianei era atât de ascuțită, încât Signa a simțit că urechile îi vor sângera brusc. S-a întors să se uite la Sylas și a suspinat văzând că acesta își croise deja o cale de scăpare, dornic să nu aibă de-a face cu noile venite. A presupus că va trebui să obțină răspunsurile de la el ceva mai târziu.

Diana o ținea ostatică, dar ochii ei nu erau ațintiți asupra Signei, ci rătăceau prin mulțime, asigurându-se că toți ceilalți vedeau că ea și Signa erau – chipurile – apropiate. Signa a presupus că așa stăteau lucrurile, având în vedere că nu cunoștea aproape pe nimeni altcineva la bal. Dar Diana servea ironii ca și cum ar fi fost complimente, iar Signa nu uitase deloc cât de nerăbdătoare fusese să bârfească despre familia Hawthorne atunci când ea și Signa se întâlniseră prima dată.

Eliza, de altfel, era și ea o altă minune. Își ținea pe față, la capătul unui baston lung și alb, o mască mult prea încărcată cu bijuterii și purta o rochie de un liliachiu deschis – exact nuanța pe care ar fi trebuit s-o poarte Signa până când fusese surprinsă cu superba rochie roșie în care era înveșmântată acum.

— Credeam că te îmbraci în verde? a întrebat Signa, bucuroasă că fata a avut măcar decența să-și ascundă roșeața cu masca. Deși lilaul ți se potrivește. Spuneți-mi, a văzut-o vreuna dintre voi pe domnișoara Killinger? a adăugat ea, căutând-o pe vechea ei prietenă printre trupurile și măștile care se legănau.

— Probabil că e pe undeva pe-aici, visând la lordul Wakefield, a râs Diana, cu vocea plină de veselie.

Signa și-a îndreptat masca cu mare grijă, tratând-o ca pe cel mai fragil artefact.

— De ce ar visa?

Diana și-a arcuit o sprânceană.

— Cu toții am crezut că el și domnișoara Hawthorne se vor combina în acest sezon. Dar cu Blythe în afara peisajului, săraca domnișoară Killinger crede probabil că are o șansă cu el.

Signa nu i s-a alăturat când Diana a început să chicotească, un sunet amar și urât. A cercetat mulțimea în schimb, ușurată să vadă că Charlotte era departe de a fi bosumflată undeva, în umbră. Rochia ei era de un safir bogat, superb pe pielea ei caldă și brună, iar buclele îi erau prinse sus de tot, pentru a-i pune în evidență gâtul delicat. Masca pe care și-o pusese strălucea ca un fulg de nea.

Charlotte îi vorbea lui Percy, care zâmbea ca și cum fata tocmai i-ar fi spus cea mai inteligentă glumă. Charlotte radia, de asemenea, și destul de curând au lăsat paharele jos și au plecat pe ringul de dans. Diana și Eliza erau cu adevărat niște bârfitoare; în ciuda spuselor lor, Charlotte părea să se distreze de minune.

— Suferința ei se va sfârși destul de curând, a spus Eliza pe un ton prea ușor.

Privirea i-a alunecat în spatele Signei.

— Vărul meu a pus deja ochii pe alta.

Signa s-a întors spre bărbatul care venise în spatele ei. Chiar și cu mască, a știut după înălțime și păr că era Everett Wakefield. Era elegant într-un costum negru, fin, cu o mască alb-aurie care era concepută să arate de parcă s-ar crăpa. Îi acoperea doar ochii, iar Signa s-a întrebat dacă nu cumva făcuse asta intenționat, pentru ca toți ceilalți să-i poată vedea în continuare tăietura puternică a maxilarului și pielea netedă și brună. Dacă o făcuse, atunci stratagema funcționa. Tinerele fete se îngrămădeau lângă el, prezentate de mame entuziaste sau, pur și simplu, stăteau în apropierea lui și își făceau vânt cu evantaiele cât mai dramatic cu putință, în speranța de-a fi remarcate.

Signa s-a bucurat să vadă că Everett a fost politicos cu mamele și că le-a ignorat cu desăvârșire pe tinerele din jur, deși nu era deloc sigură cum se simte de când îi devenise clar că el o privea doar pe ea.

— Ne întâlnim din nou, domnișoară Farrow!

Își închipuia că vocea lui ar fi trebuit să-i nască vreo zvâcnire în piept și s-a încruntat puțin când n-a făcut-o.

— Așa este!

Un servitor le-a oferit fiecăruia câte o frumoasă tartă glazurată, iar Everett a imitat alegerea Signei de-a o refuza. Stomacul ei era atât de acrit de nervi, încât nu era sigură că ar putea mânca ceva fără să i se facă rău.

— Mă bucur că ai putut veni, lord Wakefield.

Cum trebuie să fie, s-a întrebat Signa, să vezi un grup întreg îngrămădindu-se și încercând cu disperare să-ți atragă atenția? Dacă ar fi trebuit să intre la brațul lui, la o petrecere, s-ar fi adunat oamenii să stea de vorbă cu ea, așa cum o făceau cu el? Signa ura faptul că se întreba asta. Ura faptul că îi *păsa*. Ce importanță avea ce credeau alții despre ea? Totul începea să pară atât de ridicol – și totuși, nu se putea abține de la curiozitatea amară care o măcina.

— Îți cer scuze că am deranjat cu ultima mea vizită, a început Everett cu o voce ușoară ca un fir de praf. Nu mi-am dat seama că nu primeai încă.

Ea s-a îmbujorat; cu tot ce se întâmplase de atunci, uitase complet de biletul și de cererea lui de a o vizita.

— Nu e nimic de iertat. Am fost flatată.

El a zâmbit.

— Chiar așa? Ei bine, atunci, domnișoară Farrow, ce-ai spune dacă m-ai flata la rândul tău, acordându-mi primul dans?

Ea a îndrăznit să arunce mai întâi o privire în jur. Sylas nu se vedea pe nicăieri și nu părea să fie cineva care s-o aștepte în umbră, așa că și-a dres vocea și și-a ridicat capul pentru a răspunde:

— Aș fi încântată!

Signa și-a șters discret mâinile umede pe rochie, înainte de-a le apuca pe cele ale lui Everett, în timp ce acesta o conducea spre centrul ringului de dans, unde se înălța muzica jovială a unei galopade.

Everett s-a înclinat, iar Signa i-a răspuns cu o reverență înainte de-a păși înainte, punându-și o mână pe brațul lui și cealaltă în mâna lui. A înghițit în sec când mâna lui a ajuns în josul spatelui ei și au început. Era un dans rapid, cu pași vioi, care îi făcea pe toți să se învârtă de la partenerii lor la următorii, înainte de-a se învârti din nou la loc. Râsete vesele au umplut sala de bal. Signa și Everett se învârteau și se mișcau înainte și înapoi, din ce în ce mai roșii și mai transpirați, dar prea încântați ca să le pese.

Everett era un dansator iscusit, iar pașii erau atât de bine înrădăcinați în el, încât nici măcar nu s-a clintit când Signa a ratat unul. A strâns-o doar mai tare, ajutând-o să se corecteze, fără condamnare sau jenă, ci cu un zâmbet.

— În mod egoist, domnișoară Farrow, mă bucur că ai venit la Thorn Grove!

Zâmbetul lui era contagios. Genul acela care îi făcea obrajii s-o doară fără niciun indiciu de ce. Și totuși, oricât de vesel ar fi fost dansul, brațele lui nu se potriveau bine sub mâinile ei. Nu el era cel cu care voia să danseze. Nu el era cel pe care-l voia s-o vadă îmbrăcată așa, îndrăzneață, uimitoare și frumoasă.

A rămas fără suflare în timp ce se mai învârteau încă o dată prin salon, când mâna ei a venit să se așeze în fața mâinii lui în timp ce se învârteau unul în jurul celuilalt. Când ea nu a răspuns, el s-a aplecat mai aproape.

— Aștept cu nerăbdare primăvara!

Vorbise destul de încet, dar Signa prinsese sfârșitul unor conversații murmurate care sunau foarte mult a bârfă, căci prea mulți ochi îi observau. S-a întrebat dacă și el observase asta și dacă îl deranja. Atât a fost de distrasă, încât și-a pierdut echilibrul,

iar el a prins-o chiar înainte să se împiedice, exact la timp pentru sfârșitul melodiei.

Sprâncenele lui s-au încrețit, formându-i cute adânci pe frunte.

— Te simți bine?

Și-ar fi dorit să aibă evantaiul hidos al Elisei, ca să poată să-și ascundă fața înfierbântată.

— Destul de bine! a spus ea, urmându-le pe femeile din jurul ei care făceau reverențe în fața partenerilor lor. Mulțumesc, lord Wakefield! Ești un partener de dans minunat!

El a făcut o plecăciune și, deși ridurile de pe frunte nu i s-au netezit complet, nu a presat-o.

— La fel ca tine! Sper că nu va fi ultimul nostru dans din această seară.

— Nu, nu-mi imaginez că va fi ultimul!

A fost ca și cum ar fi spart o barieră invizibilă cu acel prim dans. A făcut doar câțiva pași înainte să își ceară scuze cineva și să facă prezentările. În curând, carnetul ei de dans a fost plin, cu excepția ultimului loc. Nimeni nu a îndrăznit să ia ultimul vals de la lordul Wakefield. El și Signa și-au aruncat priviri de mai multe ori pe parcursul nopții, în timp ce Signa dansa, se învârtea și se rotea cu mai mulți bărbați decât putea număra. Unii mai în vârstă și alții mai tineri, bogați sau dornici de a-și ridica statutul.

Deși se așteptase să se bucure de petrecere și de conversații, cu cât întâlnea mai mulți oameni, cu atât era mai epuizată. Deși majoritatea bărbaților erau decenți, existau totuși prea mulți care îi dădeau Signei furnicături de dezgust – și-a fost chiar și unul, un bărbat mai în vârstă, cu o gură vicleană și o siluetă subțire, ale cărui mâini au zăbovit pe spatele ei mult mai jos decât era potrivit.

A văzut-o pe Charlotte învârtindu-se în brațele unor bărbați pe care Signa nu-i cunoscuse și apoi din nou cu Percy. Ea și vărul ei râdeau și șopteau, cu ochii strălucitori. Inima Signei s-a încălzit la

vederea lor, deși Eliza privea de pe margine, cu gura încleștată și evantaiul fluturându-i aproape letal.

Toți ceilalți păreau cu siguranță să se distreze. Acum, că trecuseră deja câteva ore – însoțite de multe băuturi –, râsetele veneau mai ușor, iar starea de spirit era și ea mai bună. Era amuzant să privești oamenii, deși Signa s-a trezit curând că ar vrea să se strecoare în dormitorul ei, cu mari iluzii de a aprinde niște lumânări și de-a face o baie noaptea târziu. De săptămâni întregi deja încerca să se stăpânească. Să se prefacă și să-și tot spună că avea să-i fie mai ușor să-și găsească locul în înalta societate. Dar regulile erau stresante și neiertătoare, iar Signa a simțit că pieptul îi era gata-gata să explodeze dacă nu reușea să fugă undeva în umbră ca să-și tragă sufletul.

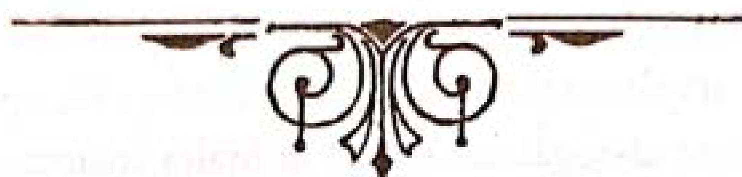
Dar chiar când s-a încheiat un dans și ea și-a început retragerea, toate capetele s-au întors să vadă sosind un nou oaspete.

Signa era sigură că nu-l mai văzuse niciodată pe acel bărbat. Acesta purta părul argintiu ca lumina stelelor legat la ceafă și un costum negru, dintr-o țesătură bogată, din străinătățuri, și cizme din cea mai fină piele închisă la culoare, ca și mănușile. Pe față avea o mască de aur pur – care i-a făcut pe toți cei din încăpere să zumzăie între ei. Era o mască mult mai macabră decât îndrăznise să poarte oricine altcineva, aproape diabolică în severitatea ei, cu două coarne lungi care porneau în spirală din vârful craniului. Era impresionant de înalt și de bine clădit, iar când a făcut un pas înainte, oamenii s-au dat la o parte ca să-i facă loc. El nu i-a luat în seamă în timp ce traversa sala pentru a ajunge în fața Signei și nici nu a spus măcar un cuvânt când i-a oferit mâna.

Ea a luat-o înainte de a-și da seama ce face. Muzica a dispărut odată cu atingerea lui, iar ea a știut imediat cine e cel care o trăgea în brațele lui.

— Bună, Păsărică! Vrei să dansezi?

TREIZECI ȘI PATRU

LUMINILE ȘI RÂSETELE DIN SALA DE BAL S-AU ESTOMPAT CÂND Signa s-a eliberat din mâna Îngerului morții.

— Ce faci aici?

Inima îi zvâcnea în timp ce se uita dincolo de el, la fețele nemișcate ca niște statui.

— Te pot vedea?

— Port o mască, Signa! Orice cred ei că văd este doar o iluzie.

Ea n-a avut nevoie să audă veselia din vocea lui ca să știe că surâdea, pentru că acum putea s-o vadă. Buze cu totul roz, care se arcuiau acum într-un zâmbet, și o bucată de pomeți – singurele părți ale feței lui care nu erau acoperite de mască.

Unul câte unul, ochii neclintiți care îi observau s-au evaporat ca fumul, în timp ce sala de bal s-a îndepărtat. Cumva, se aflau în grădină acum, scăldându-se în strălucirea palidă a lunii. Pământul de sub picioarele Signei devenise umed, iar aerul era îmbătător. Zăpada îi scârțâia sub picioare, iar cerul se transformase într-un baldachin de stele.

— Ești chiar mai frumoasă decât mi-am imaginat.

Făcând un pas mai aproape, și-a trecut o mână înmănușată pe șoldul ei, cercetând țesătura rochiei.

— Îți place darul meu?

Oh, Signa putea să-și facă o casă în vocea lui, căci era mai dulce decât orice nectar. Fata se simțea de parcă ar fi fost întinsă goală în fața lui, expusă într-un mod pe care nu-l știa posibil.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Respirația ei era încordată. Ar fi trebuit să-și dea seama că o astfel de rochie nu ar fi venit niciodată de la Marjorie. Și doar dacă ar fi fost în stare să-și croiască drum în adâncurile propriului suflet ar fi putut Signa să-și aleagă așa ceva pentru ea însăși.

El a scos un sunet aspru de aprobare, un sunet care a făcut-o pe Signa să se sprijine de el.

— N-am putut să fiu primul. Lasă-mă, așadar, să fiu ultimul dansator al nopții tale. Dansează cu mine, Păsărică!

Îngerul morții era poate cea mai puternică ființă – mult mai puternică decât orice rege. Era la fel de înfricoșător ca noaptea și la fel de neoprit ca vântul sau ploaia. Cu toate acestea, deși abia simțit, un tremur i se strecurase în rugăminte.

Fiecare fibră a ființei ei îi striga să fugă, dar când el a întins o mână spre ea – nu umbre, ci o mână adevărată –, trupul ei a luat foc. Cum se putea ca, după ce își petrecuse atâția ani din viață luptându-se cu el – luptându-se cu acea parte din ea –, acum tânjea după atingerea lui?

Mâna Îngerului morții s-a strâns pe șoldul ei, iar ea s-a aplecat sub atingerea lui, lăsându-l s-o conducă. Mișcările lui erau fluide și grațioase, și, cu cât dansau mai mult, cu atât Signa simțea că greutatea corpului ei dispare. Ea era o pană, iar el era briza care o făcea să zboare.

— Ești mai mult decât niște umbre.

A fost nevoie de un efort pentru ca Signa să-și găsească vocea. El a șovăit preț de-un pas, dar s-a corectat repede:

— Pot fi, când îmi servește scopul.

— Ai o formă.

Signa s-a aplecat mai mult, încercând să iscodească pe sub umbrele și masca aurie care îl ascundeau. El n-a mai ratat niciun pas, dar s-a descurcat bine în a o ține pe Signa la distanță.

— Cum arăți, sub masca și umbrele tale?

El a chicotit:

— Ce întrebare directă la un bal mascat! Poate că-ți voi arăta într-o zi!

Ceva în vocea lui era tot mai moale, iar zidul dintre ei dispărea încet. Era momentul de care avea nevoie Signa ca să-și înfigă unghiile în el și să-l sfărâme.

— Nu-ți place cum arăți?

Râsul lui era un freamăt de frunze, un croncănit moale de corb în amurg.

— Sunt convins că o să mă găsești incredibil de chipeș. Pur și simplu, prefer să nu-mi folosesc prea des adevărata față. Îmi pot schimba înfățișarea pentru a le da oamenilor ceea ce au nevoie în ultimele lor clipe. Dar pun deoparte imaginea mea – *adevărata* mea imagine. Nu vreau ca fața mea să fie ultima pe care o vede toată lumea înainte de-a muri.

Signa tânjea să vadă acel chip. Cu doar câteva ore mai devreme, fusese în brațele lui Everett, gândindu-se la o viață cu el în înalta societate. Acum se întreba ce gust ar avea buzele Îngerului morții lipite de ale ei.

Cu el, Signa nu mai voia să se întrebe. Voia să *știe*.

Îngerul morții și-a plecat capul, iar cuvintele lui i-au mângâiat urechea.

— Te-am așteptat de foarte mult timp, Signa Farrow!

Cu respirația tăiată, nu a găsit cuvinte de răspuns. În schimb, s-a ridicat pe vârfuri și și-a lipit buzele de-ale lui.

Lumea a dispărut, iar secundele s-au transformat în clipe lungi, în care mâinile ei i s-au înfășurat în jurul gâtului. În care frigul lui i-a pătruns până în măduva oaselor, iar pentru Îngerul morții surpriza a făcut loc dorinței. A lipit-o de un copac, sărutând-o la rândul lui – nu pentru că așa s-ar fi cuvenit, ci dintr-o foame din adâncuri, care acum se eliberase. Mâinile îi bâjbâiau prin păr, desfăcându-l din agrafe, lăsându-l să-i curgă vălurit pe umeri. Îi atingeau obrajii, conturul bărbiei, spatele, gâtul.

Întunericul îi învăluia în timp ce el se lipea tot mai strâns de Signa, care nu a făcut nicio mișcare ca să-l oprească. Din clipa în care el o sărutase, devenise a lui, nicio parte din ea nemaivoind să se întoarcă. Nemaivoind să se oprească. Umbrele lui îi învăluiau, ca și cum Îngerul morții avea de gând să o mistuie în întregime, iar ea închisese ochii, dornică, pregătită. *Dorind* să fie mistuită.

Umbrele s-au risipit când Îngerul morții s-a îndepărtat de ea – și întregul trup al lui Signei s-a cutremurat. El era acum, pentru ea, însăși întruchiparea măștii diavolești pe care o purta. Îl căuta cu ochi nebuni de dorință, nevrând ca acesta să fie sfârșitul. Dacă ar fi așezat-o pe pământ în acel moment, ea ar fi continuat ceea ce începuseră în acea noaptea în camera ei.

El i-a spus însă:

— E aproape miezul nopții. Ești așteptată înapoi la bal...

Și asta a fost tot!

Îngerul morții și-a plimbat degetele în jos, pe braț, și până la mâna ei, iar când s-au învârtit din nou, lumea din jur a început să reapară. Stelele au dispărut, fiind înlocuite de ziduri aurite, iar acolo unde Signa stătuse pe mușchi, acum pășea pe marmură. Sunetul iazului a devenit râsul zgomotos al străinilor, iar Signa s-a trezit tânjind din nou după liniște.

— Aș putea să vin la tine mai târziu!

N-a privit-o când a vorbit.

— Nu trebuie decât să deschizi fereastra și voi veni!

Și-a trecut degetele prin părul ei dezlegat, apoi a dispărut.

În câteva secunde, sala de bal era exact așa cum fusese înainte. Doar ora era alta. Era aproape miezul nopții.

— Aici erai!

Signa s-a întors și a văzut-o pe Marjorie grăbindu-se spre ea cu ușurare.

— Lordul Wakefield a tot întrebat de tine și niciunul dintre noi nu a avut vreo idee unde ai plecat.

A privit-o pe Signa.

— Cu ce naiba te-ai îmbrăcat? Și ce ți-ai făcut la păr? Oh, nu contează! Nu avem timp să îl aranjăm. Vino!

Signa era prea preocupată de buzele ei inflamate ca să-i mai pese că Marjorie a luat-o de braț și a însoțit-o afară din sala de bal. Nu a dat atenție nici la ce trăncănea guvernanta despre Everett, prea ocupată să încerce să memoreze felul în care simțise buzele Îngerului morții lipite de buzele ei.

Mulțimea se aduna în timp ce începea numărătoarea inversă până la miezul nopții. Un brad de Crăciun se înălța în centrul foaierului, decorat cu uriașe globuri roșii și aurii, fructe și lumânări aprinse. Signa l-a văzut pe Percy lângă el, râzând cu Charlotte, în timp ce aceasta i-a oferit un pahar de șampanie și a luat unul pentru ea. Eliza era și ea acolo, încercând să se strecoare mai aproape de cei doi. Un bărbat cu o mască de cioară l-a prins pe Percy de umăr. Signa nu l-ar fi recunoscut dacă nu ar fi fost bastonul din mâna lui – Byron. A observat cu ușurare că Percy zâmbea. I-a vorbit încet, bătându-l ușor pe braț pe-un Byron care căsca, gata de plecare, și-apoi a dat șampania peste cap.

Everett Wakefield se afla aproape de partea din față a mulțimii. Zâmbetul lui abia schițat era confuz când Signa i-a prins privirea.

căci lipsise de la ultimul vals cu el. Signa și-a ferit ochii și s-a detestat pentru asta. Era un om bun, dar, cu atingerea Îngerului morții pe buze, puțin îi păsa cât de bun era. Îngerul morții era otrava ei – și tot ceea ce voia era să consume mai mult.

A crezut că l-a zărit și pe Sylas și i-a venit ideea să se grăbească la el și să-l întrebe dacă văzuse ceva, dar Elijah avea deja o cupă… de apă ridicată în momentul în care Signa a intrat în încăpere, terminând un discurs pentru oaspeții săi. Signa a prins doar sfârșitul, înghesuită în mulțimea care aplauda în timp ce gazda spunea:

— Și fie ca acesta să fie într-adevăr un Crăciun fericit!

Mulțimea din jurul lui a reluat aceste cuvinte, în timp ce bătea miezul nopții. Cineva a pus o cupă de șampanie în mâna Signei, iar ea a acceptat-o cu un râs plin de bucurie, sorbind din ea în timp ce ceilalți închinau și își urau unul altuia o sărbătoare fericită. Erau străini, dar în acel moment nu mai conta, pentru că trupul ei zumzăia de fericire.

Dacă flecăreala ar fi fost un pic mai zgomotoasă, Signa ar fi putut rămâne în acea stare de fericire, pentru că poate n-ar fi observat sunetul de cioburi de cristal și suspinele care au urmat. Nici că sala de bal a amuțit când toate privirile s-au îndreptat înspre brad. Și poate că n-ar fi înregistrat niciodată că Marjorie țipa, și că Sylas, apărut brusc lângă ea, a apucat-o de încheietura mâinii.

— Închide ochii! a șoptit el, suficient de încet, încât Signa să nu poată fi sigură că nu are vedenii. Nu trebuie să vezi asta, Signa!

Dar ea nu a închis ochii, pentru că *trebuia* să vadă asta, pentru că un corp căzuse în bradul de Crăciun, făcându-l să se prăbușească la pământ, în timp ce decorațiunile se spărgeau de podea. Și acel corp era Percy, ai cărui ochi se dăduseră peste cap în timp ce zăcea, inconștient, în mizeria propriului sânge și a vomei.

TREIZECI ȘI CINCI

A FOST UN NOROC PENTRU PERCY CĂ SIGNA MAI AVEA O DOZĂ de fasole Calabar.

L-au lăsat pe Warwick să se ocupe de escortarea tuturor celor aflați la Thorn Grove. Signa nu detestase niciodată mai mult oamenii decât atunci când auzise șoapte că poate Percy căzuse în patima alcoolului, la fel ca tatăl său. Se zburlea numai la gândul ăsta, căci cât puteau să fie de grosolani oamenii ăștia ca să-l judece pe cel care îi invitase cu atâta eleganță în casa lui? Cu siguranță, bârfele lor nu și-ar fi găsit locul într-o societate *politicoasă*; Elijah nu băuse nici măcar un pahar în acea seară.

S-a refugiat cu doza în camera lui Elijah, departe de oaspeții curioși, căci Marjorie și Elijah i-au permis Signei să lucreze fără să protesteze atunci când le-a spus că poate vindeca boala lui Percy, așa cum o vindecase pe cea a lui Blythe. Furia a făcut-o să-i fie mult mai ușor să piseze restul fasolei Calabar până la o pulbere fină, pe care a amestecat-o într-un pahar cu apă și a administrat-o unui Percy tremurând și gâfâind, în timp ce perlele groase de

transpirație i se rostogoleau pe gât. Marjorie și Elijah priveau cu ochi sumbri, niciunul dintre ei neîndrăznind să vorbească.

Percy, din fericire, a vomitat repede otrava, iar în mai puțin de o oră a început să respire mai ușor. Îngerul morții, care stătuse ghemuit la căpătâiul patului în tot acest timp, nemișcat și așteptând, în cele din urmă a dat o dată din cap și apoi a dispărut. Instantaneu, tensiunea din umerii Signei s-a mai risipit.

— Cum s-a întâmplat asta?

Elijah s-a uitat la Signa și la rămășițele de antidot alb-lăptos de pe noptieră. Signa n-avea niciun răspuns. Îl zărise pe Sylas pentru câteva secunde înainte de a-i urma pe Elijah și Marjorie în cameră, deși în acel moment el îi jurase că nu văzuse nimic ieșit din comun. Oricât de mult și-ar fi sucit mintea ca să rearanjeze piesele, era totuși un puzzle care nu avea niciun sens. Unul câte unul, cei din familia Hawthorne se îmbolnăveau de la beladonă – dar de ce? Pentru banii lor? Signa îi bănuia atât de Byron, cât și pe Marjorie încă din noaptea în care ea și Sylas se duseseră la Grey's. Da, Byron voia ca fratele său să renunțe la Grey's, dar i-ar fi făcut rău lui Percy pentru asta? Și care ar fi putut să fie implicarea lui Marjorie?

Signa și-a trecut degetele prin păr, simțindu-se din ce în ce mai frustrată. Percy fusese bine când o însoțise la petrecere, iar ea îl văzuse zâmbind și dansând. Chiar și în acele ultime momente înainte de căderea lui, părea fericit, discutând cu Charlotte și Eliza. Dar Byron fusese și el acolo. Signa își amintea cuvintele lui Byron din noaptea în care fusese la Grey's cu Sylas.

„Dacă nu vrea să-i dea afacerea lui Percy, convinge-l să mi-o dea mie!" Fusese atâta amărăciune în acele cuvinte! Atâta furie! „Oricum, aș avea mai multă grijă de afacere, așa cum aș fi avut mai multă grijă și de ea."

— Unde e Byron? a întrebat Signa. El și Percy erau împreună cu câteva momente înainte de-a se prăbuși.

Elijah stătea în genunchi la marginea patului lui Percy, urmărind mișcarea lentă a pieptului fiului său.

— Crezi că fratele meu este responsabil pentru asta?

Signa nu putea fi sigură și știa că era mai bine să nu răspundă pripit. Byron spusese clar că nu voia nimic mai mult decât ca Grey's să rămână în familie și, deși pledase pentru Percy în seara cu pricina, ar fi putut să aibă și alte interese?

— E posibil să fi văzut ceva.

Adevărul îi stătea pe vârful limbii, cerând să fie rostit cu voce tare. Își *dorea* din tot sufletul să le spună lui Elijah și lui Marjorie adevărul despre ceea ce se întâmpla. Cu toate acestea, cu cât erau mai mulți oameni care știau, cu atât era mai probabil ca informația să transpire. De asemenea, nu era cu totul imposibil ca ei să știe mai mult decât lăsau să se vadă. De prea multe ori mintea Signei rătăcise la Marjorie și la situațiile ciudate în care guvernanta n-ar fi trebuit să fie. Situații care nu aveau niciun sens, indiferent cât de mult rearanjase Signa piesele de puzzle din minte.

Avea nevoie de răspunsuri – rapid! Înainte să fie prea târziu!

— Mă bucur că remediul ăsta funcționează! a spus Signa. Este menit să vindece afecțiunile stomacului, dar asta a fost ultima doză din el.

S-a simțit vulnerabilă, recunoscând asta cu voce tare, și-a fost foarte încântată de sine însăși pentru că reușise. Aproape că-l pierduseră pe Percy în seara asta. Încă un incident, și ar fi fost sfârșitul lui, al lui Blythe sau al oricărui alt Hawthorne care ar fi fost următorul vizat.

— Asta nu e o boală, nu-i așa? a spus Elijah. Asta nu e o coincidență! Cineva îmi țintește familia.

Elijah era fragil ca un cristal. Nu voia să-i dea un motiv ca să se spargă, așa că a șoptit doar:

— Orice este posibil.

Marjorie nu a spus nimic în timp ce-a înfășurat păturile în jurul lui Percy și i-a așezat o cârpă umedă pe frunte. Îngrijorarea îi era însă întipărită în fiecare linie a feței.

Signa nu se putea gândi decât la râsul lui Percy când dansaseră împreună în timpul lecțiilor ei. Cum îi ducea Signei brioșe și prăjiturele seara târziu, când nu putea să doarmă sau când se îmbolnăvea de îngrijorare din cauza clubului Grey's. Și mai era și gândul la Blythe. Blythe, al cărei râs ar fi vrut să-l audă mai des. Se săturase să o vadă pe Blythe luptând – pentru respirație, pentru alinare, pentru viață.

Era timpul să pună capăt tuturor acestor lucruri!

— Nu mai pot face nimic pentru el în seara asta.

Signa s-a ridicat în picioare, cu fustele în mână.

— Are nevoie de odihnă.

Elijah a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Voi găsi o cale de a procura mai mult din acest medicament, i-a promis. Marjorie, vezi dacă îl poți găsi pe Byron și adu-l la mine! Am putea măcar să vedem dacă știe ceva.

— Sigur, domnule!

Ochii lui Marjorie erau înlăcrimați în timp ce-l privea pe Elijah cum se apleacă și cum îi tremură mâna în timp ce-o punea ușor pe obrazul fiului său.

Oricine ar fi fost, cel care se afla în spatele otrăvirilor era isteț, întotdeauna cu un pas înainte. Era timpul acum ca Signa să fie și mai isteață.

TREIZECI ȘI ȘASE

Boabele uscate de beladonă arătau ca niște prune zbârcite, iar Signa le strângea delicat în palmă. Încă în rochie, stătea cu picioarele încrucișate pe pat, cu fereastra deschisă lângă ea, iar frigul aspru îi apăsa pielea în timp ce-și amintea de lecțiile ei. Nu era destul doar să poată trece prin obiecte. Avea nevoie să nu fie observată, să se împrietenească cu umbrele și să devină invizibilă – la fel cum făcea Îngerul morții. Cu o respirație liniștită, s-a concentrat asupra intenției – de a renunța la forma ei corporală pentru a se alătura fantomelor din Thorn Grove preț de-o singură noapte – și și-a pus zece fructe uscate pe limbă.

În câteva clipe, camera a început să se învârtească în jurul ei. Tâmplele îi pulsau, iar urechile îi răsunau de parcă s-ar fi descărcat un pistol în imediata apropiere.

— *Signa?*

Vocea îngrijorată a Îngerului morții i-a mai golit mintea de gânduri și a liniștit-o.

Oriunde ai fi, nu e nevoie să vii, i-a spus ea. *O să fiu bine. Ai grijă de ceilalți!*

Când a deschis ochii, se afla încă în corpul ei, dar se simțea mai ușoară. A întins mâna spre umbrele din colțul camerei. Acestea s-au supus imediat, învârtindu-i-se în jurul picioarelor și înfășurându-se în jurul brațelor, ascunzând-o în întunericul lor.

Un fior de putere i-a străbătut sângele, în timp ce lumea se deschidea la porunca ei. Signa s-a mișcat ca să se privească în oglindă. Niciun chip de fantomă n-a privit înapoi către ea, căci Signa nu era ca spiritele. Era învăluită în umbre, întunericul nopții însuși – la fel ca Îngerul morții.

Reușise.

— *Nu mai respiri!*

Vocea Îngerului morții era dură și înghețată.

— *De ce nu respiri, Signa?*

Ți-am spus să nu-ți faci griji!

Plină de încredere, a trecut prin ușa apartamentului ei fără s-o deschidă.

O să pun în sfârșit capăt tuturor acestor lucruri.

La început, Signa nu a fost convinsă că nimeni n-o putea vedea, dar și-a dorit invizibilitatea mai puternic decât își dorise vreodată ceva, și abia a reușit să facă o piruetă și să se dea la o parte din drum înainte ca o servitoare să treacă prin ea. Mâinile și picioarele îi erau descoperite și, deși o protejau umbrele, nu era momentul să își testeze atingerea fatală.

Signa căutase indicii peste tot în conacul Thorn Grove, cu excepția dormitoarelor. Și-a făcut drum prin camere, pe rând, căutând secrete și minciuni – orice pentru a completa piesele puzzle-ului ei incomplet.

În camera lui Warwick existau tot felul de registre plicticoase, cărți legate în piele, pline cu note despre ce bunuri de uz casnic trebuiau reaprovizionate, ca și detalii despre fiecare dintre servitori și despre felul cum își fac treaba. Când Signa a întins mâna spre

registre, umbrele s-au supus comenzii ei tăcute, răsfoind paginile pentru ea. Mai-mai c-a râs, iar încrederea i-a crescut în timp ce-și chema puterile și cerceta fiecare pagină. Nu erau cu mult diferite față de foile pe care le citise deja și a fost din nou dezamăgită să nu găsească nicio notiță despre Sylas. Mai erau și alte registre de cercetat, dar deocamdată nu avea încotro decât să meargă mai departe.

Într-o cameră a găsit o servitoare care murmura în sinea ei despre blesteme și fantome în timp ce împacheta un cufăr de călătorie, iar în alta a găsit două persoane care făceau *orice altceva în afară* de-a-și face griji pentru boala misterioasă care îi chinuia pe cei din familia Hawthorne. Cu obrajii îmbujorați, Signa s-a grăbit să treacă printr-un perete fără să se uite înapoi.

Camera în care a ajuns în continuare era în mod hotărât feminină, cu pereții într-o nuanță ușoară de verde și o comodă împodobită cu sticle de parfum de chihlimbar, o perie de păr și un fard de obraz. Și-a dat seama că acea cameră îi aparținea lui Marjorie când a văzut planuri de lecții pe birou, cu numele Signei pe ele și note scurte despre progresele ei.

Observațiile erau simple la prima vedere, dar Signa știa din instinct că nu era nimic simplu legat de Marjorie. Trebuia să fie *ceva*, așa că a răscolit prin birou până când a dat peste un mic jurnal legat în piele, ascuns în partea de jos a unui sertar.

S-a cocoțat pe marginea patului lui Marjorie cu jurnalul în poală. Cu mâinile tremurânde, a deschis la prima pagină.

22 octombrie 1852

Nu sunt sigură că locul meu va fi vreodată la Thorn Grove.

Câte zile voi mai mătura bucătăria sau voi mai spăla cearceafurile până când ea îmi va permite să îl văd?

Poate că are dreptate și n-ar trebui să-i spun. Poate că el nu-mi va accepta dragostea după tot ce s-a întâmplat. Totuși, este crud să ne desparți. Dacă nu ar fi fost Lillian, totul ar fi fost cum ar fi trebuit. Totul ar fi fost bine.

Signa a trecut la pagina următoare, datată cu puțin peste o săptămână mai târziu.

1 noiembrie 1852

Lillian are ochi peste tot. Îi simt asupra mea mai mult ca niciodată, urmărindu-mi fiecare mișcare, asigurându-se că nu mă apropii prea mult de el.

Dar astăzi a dus-o pe Blythe în oraș să caute rochii noi pentru sezon, iar eu l-am găsit în grajduri, admirând caii. Este un călăreț excelent. E excelent în tot ceea ce face, de fapt.

Poate că n-ar fi trebuit să-i spun, dar am petrecut 20 de ani crezând că adevărul ne va elibera. Totuși, mă tem că Lillian a avut dreptate să-mi ceară să tac. Nimeni nu m-a privit vreodată cu atâta dispreț.

Poate că, dacă aș fi ascultat-o, nu mi s-ar fi frânt inima.

10 ianuarie 1853

Nu mi-am închipuit niciodată ce se va întâmpla cu Lillian odată ce adevărul va ieși la iveală, dar nu mi-e milă de ea.

Asta e ceea ce merită, iar când ea nu va mai fi, Elijah va fi liber. Această familie va fi liberă.

11 aprilie 1853

Lillian s-a prăpădit, dar mă tem că l-a luat pe Elijah al meu cu ea.

Mă rog pentru copii. Mă rog pentru Lillian, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, și ca în curând să nu mai fie decât o amintire pentru noi toți!

Mă rog ca, în sfârșit, să putem fi o familie.

Signa n-a reușit să răsfoiască jurnalul mai repede. Erau pagini peste pagini care amănunțeau afecțiunea lui Marjorie pentru Elijah și pentru copii – și cât de diferită ar fi fost viața dacă ea ar fi fost cea care să-i crească pe Percy și Blythe. Marjorie ar fi vrut ca Lillian să iasă din peisaj, și, după câte auzise, Lillian ar fi vrut la fel de mult ca Marjorie să plece. Dar dacă așa stătuseră lucrurile, de ce Elijah nu o concediase, pur și simplu, pe Marjorie?

Signa a răsfoit paginile pentru a găsi ceva despre beladonă, dar nu a dat de nici măcar o singură aluzie la otravă. Totuși, dacă Marjorie știa ceva despre asta, era mai isteață decât să scrie despre asta în jurnalul ei.

Însemnările nu erau o dovadă că Marjorie îi făcuse rău lui Lillian, deși erau totuși un indiciu. Poate că, până la urmă, otrăvitorul nu era Byron. Oricum ar fi fost, Signa avea nevoie de *mai mult.*

A închis jurnalul și a lăsat umbrele să-l învăluie strâns. Dacă cineva ar fi vrut să i-l ia, ar fi trebuit să i-l smulgă din degetele reci și moarte.

A răscolit camera în amănunțime, căutând ceva care să-i confirme suspiciunile. A gemut de frustrare, iar umbrele au smuls un sertar din dulapul lui Marjorie și l-au aruncat prin cameră, când n-a găsit nimic mai mult decât jurnalul.

Și-a mai pus încă două boabe pe limbă, proviziile ei fiind destul de scăzute, pentru că își făcuse ultima aprovizionare în noaptea în care vizitase grădina. Trebuia totuși să fie ceva mai concret în altă parte în Thorn Grove și avea nevoie de ceva mai mult timp ca să găsească. A căutat răspunsuri cameră după cameră. Cu cât stătea mai mult timp sub influența beladonei, cu atât mai natural i se părea să se deplaseze prin pereți și să treacă pe lângă oameni care nu-i aruncau nici măcar o privire.

În cele din urmă, Signa a ajuns în odaia de vizavi de cea a lui Blythe, unde portretul lui Lillian o privea cu nerăbdare, îndemnând-o să facă acel așteptat pas înainte. I-a ascultat chemarea.

Camera de zi era chiar mai mare decât a ei, cu mobilier din lemn de mahon și pereți de-un albastru discret și crem, toate acoperite de-un strat gros de praf. Era clar că nimeni nu o mai vizitase de ceva vreme – probabil, s-a gândit Signa, nu de la moartea lui Lillian. Numai că încăperea nu era chiar atât de goală pe cât crezuse la început. Signa a tresărit la auzul unor pași în dormitorul alăturat, înainte de a-și aminti că nu putea fi văzută. Adunându-și umbrele, a plutit prin perete și a găsit-o pe Marjorie înăuntru. Stătea pe patul prăfuit, cu respirația chinuită, ținând în mână o mică fotografie alb-negru. Signa a pășit pe lângă Marjorie, ca să se uite peste umărul femeii.

Fotografia îl înfățișa pe Percy cu mama și tatăl său. Având în vedere cât de mic arăta Percy, Signa a presupus că fusese făcută înainte să se nască Blythe.

Signa nu se aștepta la lacrimile care au curs în ochii lui Marjorie și nici nu a știut ce să facă atunci când Marjorie a rupt fotografia în două. A deschis fereastra din apropiere și a aruncat bucățile în zăpadă, stăpânindu-și cu greu plânsul.

Signa avea de gând să renunțe deocamdată la cotrobăială și să recupereze acele bucăți pentru Percy, știind că acesta nu va mai

avea niciodată șansa unui portret ca acela. Dar a rămas nemișcată la vederea mâinilor lui Marjorie. Degetele ei erau goale, cu vârfurile pătate de un violet intens.

Signa și-a privit mâinile la rândul său. Vârfurile degetelor erau la fel: violet, pătate de culoarea beladonei.

Signa s-a tras înapoi, împiedicându-se de stâlpul patului. Spre dezamăgirea ei, nu a căzut prin el, ci s-a lovit puternic, făcând patul să gemă. Marjorie s-a întors, iar Signa și-a folosit fiecare gram de concentrare pentru a-și controla capacitatea de a se ascunde din nou în umbră.

— Cine e acolo?

Marjorie și-a aruncat ochii prin cameră, căutând un corp pe care nu-l putea găsi. Signa s-a făcut mică și s-a rugat ca beladona să dureze suficient de mult pentru ca să reușească să plece nevăzută. Se pregătise deja să fugă în tăcere, când Marjorie a început să vorbească:

— Tu ești, Lillian?

Era o răceală în acele cuvinte, ceva mult mai înghețat decât prezența Îngerului morții însuși. Marjorie s-a învârtit ca să scruteze iar încăperea, fața ei strălucind ca de chihlimbar în lumina lumânării pe care o ținea.

— Sunt atât de nesemnificativă pentru tine, încât o viață întreagă de chinuri nu ți-a fost de ajuns? Ai nevoie și de viața de apoi? Doamne, ce n-aș da ca să *pleci* și atât!

Marjorie a ascultat tăcerea pentru încă o clipă, înainte de-a se lăsa în genunchi, punând lumânarea deoparte și așezându-și capul în poală.

— Îmi pare rău! a șoptit ea, cu vocea ca o rugăciune. Îmi pare atât, atât de rău!

Încet-încet, piesele de puzzle se potriveau. Dragostea lui Marjorie pentru Elijah nu era un lucru nou. Elijah era tânărul despre care îi vorbise, cel care o părăsise. Îl iubise și crezuse că și el o iubea.

Poate că își dorea această a doua șansă. Poate că își dorea să guste din viața pe care ar fi putut să o aibă dacă nu ar fi fost Lillian.

Pieptul Signei ardea de durerea respirației care îi revenea în plămâni. Și-a dus mâna la gât, cu capul greu de întrebări la care ar fi vrut răspunsuri, dar nu mai era timp să le obțină.

Nu îndrăznea să riște să fie prinsă cu jurnalul în mână. Signa a trecut prin perete fără să-i mai arunce lui Marjorie vreo privire, simțind cum greutatea corpului ei o ia în primire din nou. Abia dacă a reușit să ajungă în hol înainte ca beladona să dispară din ea; inima și-a reînceput bătăile, împrăștiind umbrele departe de ea. Cu fustele în mâini, Signa a alergat cât a putut de repede de-a lungul holului, trecând pe lângă portretele înrămate care o urmăreau din ochi, și a ajuns înapoi în camera ei.

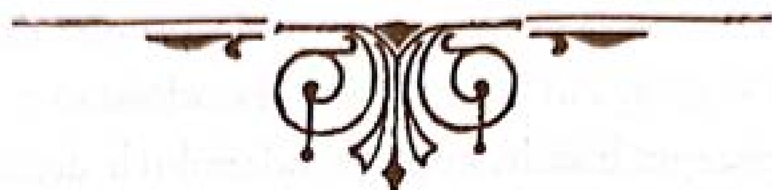
A trântit ușa în urmă și s-a lipit cu spatele de ea, fără suflare. Nu a avut timp să se odihnească, căci Îngerul morții o aștepta în fața ferestrei pe care uitase s-o închidă; luase din nou forma umbrelor sale. Dar nu era aici pentru ceea ce îi promisese după dansul lor. Nu! Lumea din jurul lui părea să dispară în furia pe care Signa o simțea rostogolindu-se din el în valuri, ca și cum ar fi ars tot oxigenul din aer.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? a întrebat Signa.

Întrebarea s-a împrăștiat în mii fărâme între ei, iar el și-a întors fața.

— E vorba de Blythe.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Blythe era în patru labe pe patul ei, iar din gură îi curgea fiere galbenă. Se sufoca cu ea, luptându-se să respire între spasme.

Elijah o ținea de umeri.

— Ajut-o! Te rog!

Signa și-a adunat brațele în jurul său; nu mai putea face nimic. Folosiseră ultima bucățică de fasole Calabar pentru a-i cruța viața lui Percy. Furnicătura familiară a prezenței Îngerului morții pe gât a umplut-o de teamă. Stătea acolo, în colț, privindu-i, așteptând. Un Secerător gata să lovească.

— *E timpul, Signa!*

S-a întors, refuzând să accepte.

Blythe a avut un nou spasm, vomând pe colțul patului. Elijah a strâns părul fiicei sale cu gesturi delicate.

Ușa s-a deschis, iar Marjorie s-a repezit înăuntru, cu mâinile înmănușate și respirația tăiată. Nu făcuse nici doi pași de la prag când Signa a oprit-o:

— Niciun pas mai aproape!

Signa a încercat să imite ferocitatea la care Blythe era atât de pricepută, însă n-a putut să-și împiedice tremurul din voce.

— Trebuie să stai departe de ea!

Cu Blythe murind și Percy cât pe ce să o urmeze, nu mai era timp de mers în vârful picioarelor. Ținând strâns într-o mână jurnalul lui Marjorie, Signa a spus:

— Scoate-ți mănușile!

Fața lui Marjorie era palidă ca luna.

— De unde ai luat asta?

Marjorie s-a întins să smulgă jurnalul cu mâini tremurânde, dar Signa l-a tras deoparte.

Signa nu era deloc sigură de modul în care Marjorie administrase otrava, dar femeia avea acces peste tot în gospodărie, așa că posibilitățile erau infinite. Marjorie își dorea o familie. Voia să fie cu Elijah. Poate că asta însemna că orice amintire a lui Lillian trebuia să dispară.

— E otravă pe vârful degetelor ei, a spus Signa în cele din urmă, dorindu-și să smulgă mănușile de piele de pe mâinile lui Marjorie.

Marjorie, cu care își petrecuse atât de mult timp. A cărei companie îi plăcea și care încercase să o sfătuiască și să o îndrume. Signa și-a amintit cu cât de multă dragoste îi privea Marjorie pe copii. Cât de tandră îi fusese mâna în timp ce-i mângâia părul lui Percy și punea o compresă umedă pe fruntea lui. Era atâta dragoste în atingerea ei, dar Signa citise jurnalul ea însăși și văzuse pata de beladonă cu propriii ochi.

— Crezi că e fapta mea?

Pumnii lui Marjorie erau încleștați atât de tare, încât tremurau pe lângă ea.

— Uită-te la mâna ei dreaptă! i-a spus Signa lui Elijah.

Doamne, ce prostie că nu-și dăduse seama ce se întâmplă cu mult timp înainte! Dacă măcar ar fi verificat mai devreme dormitoarele!

— O vei găsi pătată cu beladonă. Asta a otrăvit-o pe Blythe și a ucis-o pe Lillian. Nu am vrut să spun nimic până când nu am știut cine se află în spatele acestor fapte.

Elijah era doar o coajă de om, care abia părea să recunoască cuvintele, în timp ce-și privea fata cu ochii goi. Doar freamătul buzei de jos și tremurul mâinilor sale dădeau de înțeles că o auzise, deși nu avusese timp să-și mute atenția.

Blythe nu mai avea nimic în ea ca să se poată ridica. Se convulsiona, căutând aer cu gâfâieli disperate.

În colț, Secerătorul a făcut un pas înainte.

Signa s-a întors spre el.

— Să nu îndrăznești!

Niciodată nu-și dorise ceva mai mult decât își dorea în acel moment siguranța lui Blythe. A vrut să-i spună Îngerului morții că îi e dator pentru toată durerea pe care o forțase s-o îndure. Dar nu era chiar așa. Îngerul morții nu-i datora nimic pentru existența lui. Și deja Blythe trăise mai mult decât ar fi trebuit să o facă. Totuși, nu era destul.

— Mai dă-i o șansă! a șoptit Signa în schimb, fără să-i pese cine se uita sau că ar putea să o creadă nebună. Am să opresc asta. Mai dă-mi *mie* o șansă!

În acea secundă, au rămas doar ea, Secerătorul și o încăpere rece ca gheața. Frigul i-a tăiat picioarele, iar ea a căzut în genunchi.

— *Moartea nu este ceva ce poate fi controlat. Trebuie să înveți asta, Signa. Trebuie să înțelegi!*

— Știu că poți s-o faci.

Îl implora și nu-i păsa de asta.

— Am salvat-o o dată și o putem face din nou. Doar încă o dată, te rog!

— *Există cineva care merită moartea mai mult?*

Cuvintele lui erau un test. Dacă dorea să cruțe o viață, trebuia să ia una în schimb. Poate că ar fi fost una la întâmplare. Poate că

ar fi fost una aleasă de ea. Oricine ar fi fost, Signa nu avea să permită ca Blythe să moară în acea noapte. Ridicându-se în picioare, a respins frigul arzător și umbrele care o împingeau înapoi și s-a pus între Îngerul morții și verișoara ei.

— *Nu fi neghioabă! Ești crudă s-o faci să reziste așa!*

Era mult adevăr în ceea ce spunea. Blythe era un cadavru ambulant, doar o piele ca de fantomă care ținea laolaltă cu disperare o mână de oase care împungeau în toate părțile. Nu putea nici măcar să-și întoarcă fața ca să se uite la Signa, bietul ei trup fiind prea epuizat ca să mai continue lupta.

— E bine, era tot ce șoptea Blythe iar și iar, cel mai moale și mai obosit refren. E bine. E bine dacă plec.

Transpirația i se prelingea pe gât și pe spate, iar hainele ude i se lipeau de piele. Nu trebuia să se termine așa. Acum, că știau că Marjorie era cea care îi otrăvea, Blythe putea în sfârșit să se vindece.

Ar fi fost nevoie de numai două cuvinte. O singură comandă... și Blythe ar fi avut încă o șansă.

— Fă asta!

Cuvintele Signei au fost ferme – nu erau pentru verișoara ei, ci pentru Secerătorul care privea.

— Ea nu va muri astăzi!

— *Înțelegi ce înseamnă asta?*

Nu era nicio judecată în tonul lui, numai hotărârea de a se asigura că Signa înțelegea gravitatea deciziei ei.

— *Te joci cu Destinul, Signa! Te joci de-a Dumnezeu!*

— Nu-mi pasă! a răspuns ea – și a vorbit serios. Fă tot ce trebuie să faci, dar, dacă îți pasă de mine cât de cât, atunci ajut-o!

Îngerul morții i-a aruncat o privire lungă lui Blythe, iar umbrele din jurul lui s-au subțiat în timp ce și-a plecat capul.

— *Prea bine!*

Imediat, respirația lui Blythe a început să se stabilizeze.

Secerătorul a dispărut, iar în urma lui a lăsat o fată adormită, un bărbat nedumerit, o femeie cu fața roșie și o fată care tocmai condamnase un alt suflet fără o clipă de ezitare. O fată care stătea în fața tuturor, cu puterea pulsându-i în sânge.

Signa putea să se îmbete cu acea putere. Se putea îneca în ea, se simțea atât de bine!

— Ești vrăjitoare, fată? a întrebat Marjorie, cu vocea sfărâmată ca o ceașcă de ceai scăpată din mână. Ce-ai făcut?

Signa n-a fost nevoită să spună vreun cuvânt. Elijah era lângă ea, cu ochii sălbatici și fața purpurie, tremurând de furie.

— Arată-mi mâinile!

El trebuie să fi fost cel care o învățase pe Blythe cum să-și mânuiască cuvintele, căci dacă proprietatea ar fi fost mai mică, chiar și numai vocea lui ar fi făcut-o praf.

Marjorie a făcut un pas înapoi.

— Elijah, eu niciodată nu aș fi...

— Dă-ți jos mănușile și arată-mi mâinile!

El a traversat camera, cu fiecare pas mai copleșitor decât precedentul, abia stăpânindu-și furia. Marjorie s-a dat câțiva pași timizi înapoi, iar Signa s-a retras rapid și s-a lipit de perete, în timp ce el i-a prins încheietura mâinii și i-a smuls mănușa. S-a uitat o clipă la degetele ei și-apoi i-a azvârlit mâna, cu dezgustul și durerea întipărite clar pe față.

— Nu ți-a păsat niciodată de Blythe!

Cuvintele lui picurau venin în timp ce se apleca spre ea atât de aproape, încât pieptul îi era lipit de-al ei.

— Nu ți-a păsat niciodată de ea, așa cum nu ți-a păsat niciodată de Lillian. Ea a fost o femeie bună, Marjorie. Iar acești copii sunt nevinovați. Cum îndrăznești să ridici mâna asupra lor? Asupra lui *Percy*?

Zgomotul care-a ieșit din fundul gâtului lui Marjorie a fost ciudat, ceva între un oftat și un fornăit.

— Faptul că ai impresia că le-am făcut *ceva* este ridicol și tu știi asta. N-aș ridica niciodată mâna asupra lor!

Maxilarul lui Elijah s-a încleștat când a arătat spre ușă.

— Vreau să pleci!

Marjorie s-a ținut de rama ușii, ca și cum ar fi vrut să-și revendice dreptul asupra încăperii.

— Nu poți face asta!

— Pot să fac tot ce vreau.

Pâlpâirea lămpii cu ulei i-a umbrit fața lui Elijah, scobindu-i obrajii.

— Nu vreau să-ți mai văd fața lângă Thorn Grove. Pleacă acum sau chem polițistul!

Pieptul lui Marjorie s-a prăbușit, ca și cum ar fi ieșit tot aerul din el, iar ea s-a încruntat la Elijah de parcă ar fi fost diavolul însuși.

— Faci o greșeală!

Marjorie s-a întors către Signa, căreia i-a înghețat sângele.

— Și *tu*! Habar n-ai ce faci, copilă! Nu știi absolut nimic!

O femeie tânără urmată de Îngerul morții nu se înspăimânta ușor. Dar, în acel moment, o frică adâncă s-a înfipt în inima Signei, făcându-i pielea ca de găină.

Din fericire, Marjorie a dispărut într-o clipită.

În momentul în care ușa s-a închis în urma ei, genunchii lui Elijah s-au îndoit. Sunetul care a răzbătut din el a fost parcă deformat și spart. A fost suficient ca să-i sfărâme inima Signei și să-i facă mâinile să tânjească dureros să ajungă la el, ca să-i spună că totul va fi bine. Blythe supraviețuise ultimului atac al acestei otrăvi, care curând avea să îi iasă din organism. Dar un așa nivel de durere sufletească era ceva ce nu mai simțise niciodată, ceva ce nu putea fi pus în cuvinte vreodată. Bărbatul din fața ei se spulberase, iar bucățile nu mai puteau fi adunate la un loc.

TREIZECI ȘI OPT

ELIJAH NU A CERUT NICIO EXPLICAȚIE. A CERUT DOAR SĂ FIE LĂSAT singur cu fiica lui care dormea, iar Signa a fost mai mult decât dispusă să-i facă pe plac.

Vălul de pe ceea ce se întâmplase a început să se risipească, făcând loc clarității. Percy avea să își revină, iar Blythe avea să trăiască. Ucigașul fusese găsit și curând totul avea să fie din nou bine la Thorn Grove. Dar, pentru ca asta să se întâmple, Signa mai condamnase un suflet la moarte. Mai sacrificase o viață în locul celei a lui Blythe.

Și-a ros unghiile până la sânge în timp ce mergea pe hol, cu mintea învârtindu-i-se. Știa că ar fi trebuit să-i pese mai mult, că ar fi trebuit să aibă regrete. Totuși, ar fi făcut aceeași alegere iar și iar dacă ar fi fost nevoită.

Doamne, ce devenise?

Când a ajuns în apartamentul ei, frigul a avertizat-o că Îngerul morții o aștepta înăuntru. Când Signa a deschis ușa, el se plimba prin salon, cu umbrele târându-se în urma lui ca o mantie. În momentul în care a zărit-o, umbrele din cameră s-au repezit în întâmpinare, plutind la câțiva centimetri de ea.

— Vino cu mine!

Nu fusese o întrebare. Totuși, ezitarea a îndulcit puțin ordinul.

— Unde? a fost tot ce s-a gândit ea să spună.

— E timpul să vezi ce fac! i-a răspuns Îngerul morții și i-a întins mâna, invitând-o. E timpul să vezi că moartea e mai mult decât ce crezi tu!

Mâna pe care o întindea înspre ea însemna mult mai mult decât doar o mână. Signa știa că, dacă o lua, asta însemna să se deschidă către el și lumea lui. Ar fi însemnat să accepte ceea ce făcuse și să accepte această latură a ei pentru totdeauna.

Cel care stătea în fața ei nu era Îngerul morții cel ucigaș. Nu era demonul pe care și-l construise în minte, petrecând prea mulți ani urându-l. Era cel care transporta suflete nevinovate înspre viața lor de apoi. Acesta era Îngerul morții, ale cărui puteri le împărtășea. Care o înțelegea mai bine decât ar fi putut să o facă oricine altcineva. Se săturase să fugă de el.

Și-au împreunat degetele, iar Signa și-a dat capul pe spate ca să observe sufletele care roiau în jurul lor. Cu cât le privea mai mult, cu atât mai bine reușea să le distingă chipurile.

— De ce nu arată ca niște spirite obișnuite?

A strâns mâna Îngerului morții ca într-o menghină. El curba spațiul din jurul lor în timp ce se mișcau, îndreptându-se spre un tărâm nou. Signa se simțea ca și cum ar fi înaintând printr-un iaz și ar fi ieșit apoi pe uscat.

— Ar fi avut forma aia dacă aș fi ajuns la ei mai devreme, a spus el. Dar ei sunt nerăbdători să treacă, iar călătoria este mai simplă când ești suflet. Spiritele sunt îngreunate de emoțiile și amintirile de care se agață. Spiritele zăbovesc, sufletele trec mai departe.

— Trec mai departe... până aici?

Oriunde s-ar fi aflat, nu era Thorn Grove. Trecuseră într-un loc în care timpul se oprise. Signa era bucuroasă că nu mai trebuia să

respire, pentru că aerul de aici era prea dens. Îi rămăsese undeva, pe gât, iar acum îi era imposibil să înghită. S-a împiedicat de pământ, în timp ce Îngerul morții o trăgea înainte. Cu cât înaintau mai mult, cu atât sufletele din jurul lor deveneau mai agitate. Nu mai zăboveau atât de aproape în jurul Îngerului morții, ci se grăbeau în față, întorcându-se când și când, de teamă să nu se piardă în ceața care se forma.

Au ajuns la un pod magnific, alb-albastru, construit peste un lac nesfârșit. Cu toate că era învăluit în ceață, numărul mare de suflete care treceau peste el îl umplea de-o lumină difuză.

Unele pluteau deasupra lui în mici sfere, în timp ce altele se retrăgeau în sinele lor spiritual, grăbindu-se prin mulțime către chemarea a ceva minunat care le aștepta de cealaltă parte. Ceva ce Signa simțea în adâncul sufletului ei, cald și bogat și mistuitor.

A dat să le urmeze, simțind nevoia să afle despre ce e vorba, dar Îngerul morții a apucat-o strâns.

— Treci podul acela și nu vei mai fi din această lume! a avertizat-o. Nu a venit timpul tău.

S-au așezat pe malul lacului, privind sufletele de la distanță.

Trecuseră ani buni de când nu mai fusese la vreo biserică și nu-și mai amintea nicio învățătură despre viața de apoi. Crezuse întotdeauna că era un loc întunecat și singuratic. Dar ceea ce se afla dincolo de pod, orice va fi fost, nu părea un sfârșit, ci un început. Ca o invitație de a porni într-o călătorie.

— Ce se întâmplă după ce traversezi?

— Există multe posibilități.

Îngerul morții și-a slăbit strânsoarea și s-a dat puțin pe spate ca s-o privească. Îngerul morții era mai blând aici – poate pentru a evita să sperie spiritele.

— Unele suflete aleg să renunțe la amintirile din viața lor pe Pământ și să renască sub forma unei ființe noi. Altele își păstrează

amintirile și rămân în viața de apoi, așteptându-i pe cei pe care i-au lăsat în urmă.

— Ce se întâmplă cu cei care nu trăiesc o viață dreaptă? a întrebat ea. Există vreo pedeapsă?

Vocea Îngerului morții era sumbră când a vorbit:

— Viața de apoi este tărâmul meu, Păsărică, iar eu am grijă de oamenii mei. Nu este o decizie ușoară, dar nu-i primesc pe cei care mi-ar pângări casa. Atunci cer acele suflete pentru mine și scap de ele. Pentru ele, nu va fi nicio viață de apoi. Nu va fi nimic.

Era o soartă cruntă, dar Signa simțea deja o aprigă nevoie de-a proteja acest loc și știa, chiar fără să-l fi văzut, că și ea ar face orice ar fi fost nevoie pentru a păstra tot ceea ce se afla dincolo de pod.

— Cunoști pe toată lumea de acolo? a întrebat ea în timp ce privea cum unul dintre suflete plutea peste pod.

— I-am cunoscut pe toți locuitorii din viața de apoi.

Cuvintele erau spuse cu mândrie.

— Deși recunosc că unii ies în evidență mai mult decât alții. Mama ta este unul dintre numeroasele motive pentru care nu-mi vine să călătoresc prea des pe-acolo, să știi. Nu face decât să mă sâcâie cu întrebări despre tine.

Signa și-a încolăcit degetele în iarbă, iar un zâmbet i-a încălzit buzele.

— Toată lumea mi-a prezentat-o ca fiind o ființă aprigă. Întotdeauna mi-am imaginat-o semănând un pic cu Marjorie, presupun.

— Ca o criminală?

Signa l-a lovit cu palma peste piept.

— Bineînțeles că nu! Mă refeream la cineva care părea că se poartă corect întotdeauna.

Îngerul morții a încuviințat din cap, gândindu-se.

— Cu siguranță, are mai multe maniere decât tine, dar asta nu înseamnă prea mult.

De data asta, când Signa s-a întins să-l lovească, umbrele lui au prins-o de mână și, râzând, i-au aruncat-o înapoi spre ea.

— Tatăl tău este un om bun și tandru, vorbește foarte blând. Rima este mai mult ca tine – extrem de zgomotoasă când vine vorba de opiniile ei și băgându-se mereu în vorbă. Își cunoștea bine poziția în societate și a abuzat deseori de ea în propriul beneficiu. Cu banii și influența pe care le avea familia ta, nimeni nu îndrăznea să-i critice pe părinții tăi, de teamă că ar putea pierde posibilitatea unei investiții din partea familiei Farrow.

Signa s-a sprijinit de umbrele lui, care s-au liniștit, devenind la fel de moi cum își imagina ea că ar putea fi un nor.

— Se pare că știi multe despre ei.

— Bineînțeles că știu, a spus el cu atâta seriozitate, încât Signa a amuțit. Doar sunt părinții tăi. Am vrut să știu tot ce am putut despre ei. Iar tu ești la fel de neobrăzată ca și ea, să știi. De când mă știu, nimeni nu mi-a vorbit vreodată cu atâta ostilitate ca tine, dar ea vine imediat pe locul al doilea.

Poate că mama ei nu ar fi fost atât de dezamăgită de Signa până la urmă. Poate că toți anii pe care fata îi petrecuse obsedată să se încadreze într-un anumit tipar – în ceea ce crezuse că toată lumea aștepta de la ea – fuseseră cu totul în zadar.

El n-avea cum să știe cât de recunoscătoare îi era în acel moment. Nu putea să știe că, oricât de bucuroasă ar fi fost să-l audă vorbindu-i despre părinții ei, asta îi amintea profund de propria ei singurătate. Dar alături de Îngerul morții, strecurându-și mâna în mâna lui, Signa și-a dat seama că nu mai trebuia să îndure asta singură. Nu mai era nevoie să se prefacă. Nu mai trebuia să mintă în legătură cu ceea ce-și dorea sau să se transforme în altcineva. Alături de Îngerul morții, Signa putea fi ea însăși în întregime.

Alături de el, nu se mai simțea singură.

Și-a lăsat capul pe umărul lui, zâmbind când Îngerul morții s-a încordat, surprins.

— Spune-mi cum e dincolo de pod!

El și-a odihnit bărbia pe capul ei.

— Dacă vrei să știi cu adevărat, aș fi mai mult decât fericit să te invit înăuntru și să te țin pentru mine pentru eternitate.

A râs când ea i-a dat un ghiont pe umăr.

— E un loc mult mai blând decât lumea celor vii. Nu există nevoi, nu există dorințe, nici frică.

— Atunci de ce nu-ți petreci mai mult timp acolo?

Îngerul morții și-a trecut degetul mare pe dosul mâinii ei, iar pielea a ars-o de dorință.

— Voi face tot ce trebuie pentru a proteja acel loc și pe oamenii săi. Dar să stai acolo prea mult timp este obositor. Nu pot să mă împărtășesc din plăcerile lor, Păsărică. Nu există familie care să mă aștepte și e posibil ca unele dintre dorințele mele să nu fie niciodată îndeplinite, indiferent unde mă aflu. Să-i văd – să fiu în acel loc – îmi amintește de asta. În plus, lumea vie mi se pare mult mai distractivă.

Cum ea însăși se străduia încă să își găsească locul, Signa se putea regăsi în asta. Îngerul morții era cel mai detestat om din lume și nici aici, în viața de apoi, nu se integra. Nu era de mirare că părea atât de dificil. Probabil că și ea părea la fel.

— Am ales un bărbat de vreo optzeci de ani.

Signa a știut imediat la ce se referea, iar cuvintele au fost ca o comoție.

— Ar mai fi avut de trăit încă zece ani, deși aceștia ar fi fost tare chinuiți de durerile de oase. E acolo, pe pod.

Îngerul morții a făcut un semn din cap într-acolo. Signa n-ar fi vrut să se uite la omul pe care îl condamnase pentru a o salva pe Blythe, dar merita cel puțin atât. Și-a strâns brațele în jurul

abdomenului și s-a silit să-i aducă mulțumiri bărbatului scund și robust căruia îi furase viața. Zece ani erau mult timp. Chiar și plini cu dureri, ce lucruri ar fi putut face acel om cu viața lui? Ce amintiri ar fi putut să-și făurească? Ce bucurii ar fi putut simți?

— Nu-mi place să fac asta, Signa!

Umbrele s-au tras în jurul lor ca o cortină, ascunzând podul vederii.

— Ne jucăm cu Destinul, cu care n-ar trebui să ne jucăm. Să nu-mi mai ceri niciodată să iau viața cuiva care nu este pregătit să fie revendicat.

Cuvintele au pătruns-o și i s-au înfipt adânc în suflet. Signa s-a făcut mică, ghemuindu-se parcă în ea însăși.

— Îmi pare rău că ți-am cerut asta! a zis ea și a tremurat când a vorbit. Dar dacă ți-a displăcut atât de mult, atunci... de ce ai făcut-o? De ce m-ai ascultat?

Când Îngerul morții s-a întors spre ea, lumina lunii strălucea asupra lui într-un mod care îi amintea Signei de-un tablou, cu peticele umbrelor ca niște tușe de pensulă pe o pânză.

— Pentru că am așteptat o veșnicie să te întâlnesc, Signa Farrow!

Cuvintele au fost ca un balsam de care s-a agățat și pe care l-a savurat.

— Pentru mine, ești un cântec pentru un suflet care n-a cunoscut niciodată muzica. Lumină pentru cineva care a văzut doar întunericul. Scoți la iveală absolut ce e mai rău în mine și devin răzbunător cu cei care te tratează în moduri care nu-mi plac. Scoți însă la iveală și ce e mai bun în mine – vreau să fiu mai bun datorită ție. Mai bun *pentru* tine. În toată existența mea, am cerut un singur lucru – o persoană care să mă înțeleagă și de care să mă las atins. Când ating pe cineva, văd viața pe care a trăit-o în frânturi de amintiri, în timp ce moare. Dar prima dată când te-am atins pe tine, ceea

ce am văzut a fost viitorul tău. O străfulgerare a ta în brațele mele, dansând într-o frumoasă rochie roșie, sub lumina lunii.

Îngerul i-a ridicat bărbia în sus, iar Signa a tresărit, savurându-i atingerea.

— Tu ești ceea ce îmi doresc.

El și-a retras mâna.

— Știu că nu pot să te forțez să-mi spui și tu că mă dorești, dar spune-mi-o și îți promit că sunt al tău pe de-a-ntregul și fără vreo umbră de îndoială! Spune-mi că mă vrei, iar eu voi face ca această lume să fie toată pentru tine, Signa.

Cuvintele au lovit-o puternic. De atât de mult timp nu-și dorise nimic mai mult decât să fie o fată normală, fără ca Îngerul morții să stea în umbra vieții ei. Visase la cât de dulce ar fi fost lucrul ăsta, doar pentru a descoperi ce gust amar avea pe limbă. Își putea petrece viața alături de Everett, cu o ureche atentă la bârfe, simțindu-se prinsă în capcană, slabă și înăbușită. Și în tot acest timp și-ar aminti că era ceva – cineva – care o făcuse să se simtă atât de vie!

O fată normală nu ar fi fost în stare să salveze sufletul verișoarei ei.

O fată normală nu ar fi putut să stea pe acest mal, uitându-se la podul către frumoasa viață de apoi.

De atât de mult timp se luptase cu cine era ea, încercând să fie ceea ce alții voiau să fie. Se săturase de asta!

Răspunsul era acolo – fusese întotdeauna acolo. Și-a întors capul spre el, cu buzele aproape lipite de-ale lui.

— Cred că întotdeauna am fost a ta, Înger al morții. Așa cum tu ai fost făcut pentru mine, poate că și eu am fost făcută pentru tine. Căci vreau să simt pentru totdeauna ceea ce simt când sunt alături de tine. Vreau să simt ce simt când mă atingi.

A lăsat să-i scape cel mai dulce oftat când întunericul din el a luat foc, iar el a devenit noaptea însăși.

El era focul stelelor. Strălucirea lunii. Întunericul umbrelor și mângâierea vântului pe pielea ei, în timp ce acel întuneric o sorbea ca și cum ar fi fost cel mai bun vin.

Signa a știut înainte de a-și înfășura un braț în jurul gâtului lui, înainte de a-și lipi pieptul de pieptul lui, că nu avea să mai fie cale de întoarcere. Când s-au sărutat, atingerea lui a rupt ceva în ea. Ceva mic și timid. Ceva care o reținuse de prea mult timp.

Nu mai conta cine credeau ceilalți că este. Nu mai conta ce credeau ei despre ea. *Asta* era ceea ce era și era gata să se accepte.

— Nu ești un lucrușor moale care să fie alintat.

Vocea lui era liniștitoare ca prima ploaie a toamnei, iar ea a tremurat, simțind cum îi alunecă pe piele.

— Ești mai îndrăzneață decât soarele, Signa Farrow, și a venit timpul să strălucești!

Îngerul morții a tras-o în pădure și a așezat-o pe pământul rece. Buzele lui au sărutat-o, arzând, de-a lungul gâtului până înspre începutul corsetului. Ea a încercat să-i fure o privire, dar îl ascundeau ceața și umbrele. Ar fi putut să mai încerce, dar de fapt pentru ea nu mai conta cum arată Îngerul morții. Ceea ce simțea pentru el... cât de mult îl dorea... era dureros de adânc.

În cei aproape douăzeci de ani ai ei, nu se simțise niciodată atât de vie. Fără să se abandoneze, mâinile i-au alunecat printre umbre, ca să se încolăcească în părul lui și pe umerii lui, iar buzele i s-au așezat pe gura lui, pe gâtul lui, pe fiecare părticică, la fel de flămândă după el cum era și el după ea.

Dantelă cu dantelă, rochia ei se desfăcea, mătasea alunecându-i de pe piele. Îngerul morții s-a dat un pic în spate ca s-o admire goală sub stele, cu părul ei negru desfăcut și revărsat pe umerii frumoși.

Niciodată Signa nu fusese atât de expusă – totuși, nu se ascundea de el și nici nu se ferea de umbrele care îi înconjurau coapsele

goale. Signa i-a condus mâinile înspre talia ei. Peste sâni și șolduri, și apoi mai jos, tremurând de plăcere sub atingerea lui.

— Ești sigură că vrei asta? a întrebat el, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

De parcă s-ar fi așteptat ca ea să-și vină în fire și să-l silească să plece.

Pentru Signa însă, Îngerul morții nu mai era amenințător. Era tulburător și eliberator, iar ea îl dorea mai mult decât își dorise ceva vreodată.

— Nu am fost în toată viața mea mai sigură de ceva.

Și-a rotunjit palmele pe fața lui, ajutându-l să coboare și trupul lui să-i acopere trupul. Sărutul ei a fost tandru, dar ferm și plin de dorință, sperând că așa îi va risipi îndoielile. Că îi va arăta că râvnește la asta la fel de mult ca și el.

Fie că a fost sărutul, fie că au fost cuvintele ei cele care l-au dezlegat, el a suspinat adânc și a sărutat-o, plin, pe toată gura. Nu a mai ezitat după aceea. Buzele lui au coborât de îndată pe coapsa ei, sărutându-i pielea goală până când ea a început să gâfâie, iar capul i-a căzut pe spate, în timp ce trupul i se topea sub atingerea lui.

Umbrele lui i-au urmărit rotunjimea șoldului, alunecând până la locul sensibil unde buzele lui mai fuseseră odată. Ea a oftat moale și orice tensiune pe care-o mai simțea s-a șters. Fiecare atingere era ca un foc pe pielea ei, pârjolind-o și cerându-i toată atenția. Pentru prima oară, nimic altceva nu mai conta. Nici moștenirea, nici spiritele... nimic altceva decât trupul lui acoperindu-l pe-al ei și durerea adâncă a dorinței care o copleșea.

A gemut adânc în timp ce-o pătrundea, iar Signa și-a simțit curând dezmărginirea. *Ea* era acum întunericul umbrelor. Ea cea care îl făcea să se arcuiască, să se întindă și să se răsucească, primind tot ce-i oferea, tot ce-și dorea.

Și-a înfășurat picioarele în jurul lui pe măsură ce dorința creștea, ținându-l aproape, simțind ceva crescând înăuntrul ei. Nu era doar *el* – erau noaptea însăși, umbrele, întunericul și stelele care au explodat în ea, spulberând-o.

Un mârâit a scăpat din gâtlejul Îngerului morții, care i-a strâns părul cu o mână în timp ce ea se arcuia sub el. Mușchii i s-au încordat, iar Signa l-a tras și mai aproape, sărutându-i gâtul, buzele și tot ce-a apucat, până când Îngerul morții i-a gemut numele și s-a pierdut în ea, iar umbrele s-au încolăcit în jurul ei când s-a prăbușit alături.

Signa s-a desprins de el, cu satisfacția pe buze. *Ea* era cea care îl făcuse pe Îngerul morții să se plieze dorințelor ei. Cea care îl făcuse să-i șoptească numele pe când ea își întorsese iar fața către cer. Și îi plăcuse asta.

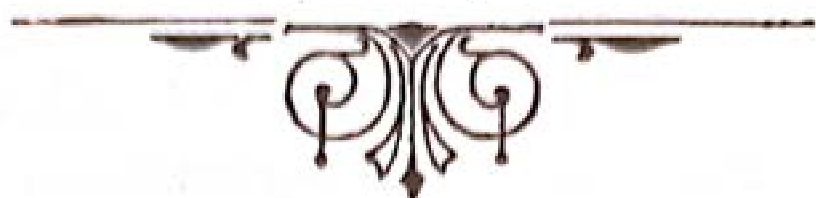
Signa și-a împletit degetele cu ale lui, iar el și-a plimbat degetul mare pe dosul mâinii ei – mișcări prelungi și mulțumite.

— Te aștept de milenii, Signa Farrow!

Vocea lui părea de mătase acum, căci era extrem de fericit pentru ce avea.

— Încă din zorii pământului ăstuia am așteptat. Tu ești a mea, iar eu sunt al tău. Și această lume este a noastră, a noastră împreună.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Atât Signa, cât și Elijah s-au așezat la micul-dejun cu mult înainte de răsăritul soarelui, cercetând teorii și motive, niciunul dintre ei neîndrăznind să spună adevărul cu voce tare – că Marjorie nu ar fi putut să acționeze singură. Că fusese prea surprinsă. Că dragostea ei pentru copiii Hawthorne era prea adevărată.

Totuși, pata de beladonă de pe vârful degetelor și însemnările din jurnalul ei nu mințeau. Voise ca Lillian să dispară, dar asta nu era suficient. Mâinile puteau fi spălate, iar cupele otrăvite, curățate, așa că ei aveau nevoie de dovezi. Aveau nevoie de răspunsuri. Și astfel, s-au adunat ca să încerce să le găsească.

Signa a fost ușurată că Elijah a fost sincer cu ea, iar el i-a ascultat suspiciunile cu cea mai mare atenție. Când fata i-a sugerat că Byron ar fi putut să fie complicele lui Marjorie, el nu s-a simțit stânjenit și nici nu i-a spus că e nebună. Și-a sprijinit bărbia pe degetele strânse și a spus:

— Sunt sigur că vom avea ocazia să vorbim cu fratele meu în curând.

Avea dreptate, deși Signa nu a întrebat de unde știa că Byron avea să apară. Abia răsărise soarele, când bărbatul a și bătut cu ciocănelul în ușă suficient de tare, încât să trezească morții.

— Lasă-l să intre, Warwick! i-a strigat Elijah majordomului.

Gâtul îi era iritat, iar vocea, pe ducă. Părea să fi trecut enorm de mult timp de când fusese ca o explozie de lumină stelară în sala de bal, zâmbitor, treaz și *fericit*. Acum, în fața ei, Elijah își ridicase pe un scaun picioarele încălțate cu papuci, în timp ce sorbea un ceai negru în care turnase mult prea mult lapte. Pungile de sub ochii lui erau mai grele decât tot ce văzuse Signa până acum și nu se mai străduise deloc să-și îmblânzească părul ciufulit, care îi cădea pe frunte și în ochi. Părul de pe față îi crescuse din nou și acum arăta ca o umbră murdară.

Micul-dejun fusese adus cu câteva clipe înainte, iar Signa a luat câteva linguri de terci, ascultând sunetul bastonului lui Byron pe podeaua de lemn tare. Byron n-a mai așteptat permisiunea, nici ca Warwick să-l însoțească în sufragerie, înainte de-a da ușa de pereți, cu fața atât de roșie, încât părea gata-gata să explodeze. S-a uitat o clipă la Signa și a mârâit:

— Pleacă de-aici, fato!

Elijah a ridicat o mână în apărarea ei.

— Signa rămâne aici!

I-a făcut semn spre un scaun din fața ei.

— Ia loc, Byron!

— Dacă tu crezi că am de gând să...

— Am spus să *iei loc*!

Signa s-a uitat spre colțul camerei, în cea mai întunecată umbră, așteptându-se cumva ca Elijah să-l fi invocat pe Îngerul morții cu acel ton.

Byron și-a smucit haina într-o parte și s-a așezat. Și-a așezat pumnii încleștați pe fața de masă din dantelă albă.

— Ce-ai făcut, Elijah? Un broker a sosit la Grey's în dimineața asta, debitând prostii despre vânzarea afacerii.

Elijah a luat o lingură de terci, a strâmbat din nas, apoi a adăugat lapte și un cub de zahăr.

— Bineînțeles că a fost un broker. Te așteptai să-mi las familia să moară de foame?

Dumnezeu să-i ajute lui Byron și sărmanei lui inimi! Chipul i s-a transformat din roșu în purpuriu, bărbatul fiind atât de furios, încât a uitat să respire. Signa s-a gândit c-o să leșine sau c-o să țipe măcar, dar a tras aer în piept și și-a potolit furia crescândă.

— Dacă vrei să vinzi afacerea, a început el cu un calm admirabil, lasă-mă pe mine s-o cumpăr! Putem stabili un plan de plată sau un procent din bani pe care să-i încasezi. Nu vei mai fi nevoit să te atingi de vreun registru vreodată.

Elijah l-a rugat pe Warwick să anunțe personalul de la bucătărie că aveau nevoie de mai mult ceai. Tăcerea atârna greu în jurul lor. Signa simțea că i se încrețește pielea de-atâta stânjeneală, mai-mai să-i sară de pe oase în orice clipă – să stai tăcută în mijlocul certurilor celor doi bărbați era o formă unică de tortură.

Asta părea să creadă și Byron.

— Elijah? Îți convine această ofertă? Știi că nu ți-aș lăsa niciodată familia să sufere.

Întrebarea a mers drept la țintă. Elijah a strâns din dinți.

— Nici eu nu am vrut vreodată ca familia mea să sufere. De aceea te voi întreba o singură dată, Byron – ai complotat cu Marjorie ca să faceți rău familiei mele?

Signa nu îndrăznea nici să clipească de teamă să nu-i rateze reacția. Totuși, nu știa cum să interpreteze gâtul retras al lui Byron și sprâncenele încrețite ca fiind altceva decât surpriză.

— Ai băut din nou, a întrebat Byron, sau ai înnebunit? Despre ce delirezi?

Elijah a ridicat o ceașcă de ceai la buze și, prin aburii care se ridicau, și-a privit fratele cu un calm uluitor.

— Știi ce s-a întâmplat cu fiul meu?

Byron și-a trântit ceașca pe farfurie, împrăștiind câteva picături de ceai pe fața de masă imaculată.

— Elijah, gata cu ghicitorile! Ce s-a întâmplat cu Percy?

Signa voia ca Byron să fie cel vinovat. Voia răspunsuri sau chiar să-și folosească noile ei puteri ca să-l urmărească până acasă și să afle ea însăși dacă e implicat. Dar îngrijorarea lui Byron părea sinceră și, deși o parte din ea era ușurată, nu s-a putut abține să nu strângă din dinți, căci frustrarea îi creștea din pricina lipsei de informații.

Fața lui Elijah s-a împietrit.

— S-a îmbolnăvit la câteva clipe după ce ai plecat de la petrecerea de aseară. Am găsit-o pe Marjorie cu otravă și am motive să suspectez că voi doi ați fi urzit un complot.

— Otravă?

Ca și cum intenția lui ar fi fost să se ridice în picioare, Byron s-a tras de la masă, cu bastonul în mână. În ultima clipă, a părut să se gândească mai bine și s-a așezat înapoi pe scaun. Cu o voce calmă, rece, a spus:

— Am avut diferendele noastre, Elijah, dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce aș răni pe cineva din familia ta?

— Probabil că ai mai multe motive să-mi faci rău decât pot număra, a început Elijah, bifându-le pe degete. Nu e niciun secret că vrei Grey's, dar poate că e mai mult decât atât. Poate că este din cauza a ceea ce a însemnat Lillian pentru tine. Poate că ai ucis-o pentru că te-ai săturat să o vezi cu mine. Sau poate că ai vrut să simt aceeași durere pe care ai simțit-o tu când m-a ales pe mine. Sau poate...

— Ajunge!

Byron s-a agățat de marginea mesei cu degetele încleștate. Signa s-a cufundat mai adânc în scaunul ei, dorindu-și să dispară. Certurile de familie erau o experiență nouă și, cu siguranță, nu erau punctul ei forte.

— Faptul că ai *sugera* măcar...

Byron și-a oprit vorbele, clătinând din cap.

— Este adevărat că am iubit-o pe Lillian, așa cum este adevărat că îmi doresc Grey's. Dar asta doar pentru că duci clubul *la fund*, Elijah. Știi că Percy a venit la mine acasă vara trecută, implorându-mă să vorbesc cu tine? E ridicol să crezi că i-aș face vreun rău familiei tale. Îi iubesc pe copii, prostule!

Nu avea aceeași pasiune sau fervoare ca Elijah, dar Signa s-a trezit crezând fiecare cuvânt.

— Este puțin probabil să mă căsătoresc vreodată sau să am propriii copii, a continuat Byron. Pentru mine, Percy și Blythe sunt cel mai aproape de ceea ce ar putea fi odraslele mele. Percy și cu mine ne-am apropiat în mod special, după cum ai vedea dacă ai deschide ochii. Când l-ai concediat, eu am fost cel în care s-a încrezut. Vreau ca el să reușească. Vreau să-l văd preluând Grey's, să se căsătorească, să fie *fericit*. Nu aș ridica niciodată mâna asupra lui.

— Dar ai ridica-o asupra unei femei.

Signa ar fi vrut să-și tragă palme pentru că scăpase vorba din gură.

Atenția lui Byron s-a îndreptat spre ea, ca și cum abia acum ar fi observat-o pentru prima dată.

Fălcile lui Elijah s-au încleștat.

— Tu ești cel care a lovit-o pe Marjorie?

Signa nu-și dăduse seama că el observase asta.

— De ce?

Byron și-a pus bastonul lângă el.

— Ai fost singur prea mult timp, Elijah. Știu că ai avut cândva niște sentimente pentru femeia asta. Am crezut că poate le mai ai încă.

Râsul lui Elijah era amar.

— La ce te-ai gândit? Că dacă mă culc cu ea, aș putea uita moartea soției mele? Că aș putea să mă întorc la vechile mele obiceiuri și să încep să lucrez din nou la Grey's? Tu ești cel prost, frate.

— E o doamnă la masă, Elijah...

— Atunci poate să-și acopere urechile delicate dacă o jignesc. Ești prea de modă veche, Byron. Nu e de mirare că Lillian nu s-a îndrăgostit niciodată de...

— Termină numai propoziția asta, a șuierat Byron, aplecându-se în față pentru a-și flutura degetul către Elijah, și o să-ți pară rău!

— Chiar? Doamne, cât mă cutremur când mă gândesc...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, am auzit destule de la voi doi!

Signa și-a trântit scaunul pe spate și s-a ridicat în picioare, nemaiputând să reziste nicio clipă, auzindu-i cum guiță ca niște porci.

— Vă comportați ca niște copii! Dacă nu puteți purta o conversație civilizată, atunci sorbiți-vă ceaiul, iar eu o să vă pun întrebări!

Atât de asemănători erau cei doi bărbați, cu fețele lor albite și cu ochii holbați ca de bufniță, încât Signa putea să le vadă asemănarea acum, ca niciodată înainte. Aceleași sprâncene severe și bărbii prelungi. Pielea brună, câteva nuanțe mai închisă la Elijah. Byron era mai sever, cam ca Percy, cu nas mai lung și unghiuri mai ascuțite, deși semănau remarcabil.

— Nu știm dacă Marjorie a acționat singură și avem nevoie de dovezi ale implicării ei, a început Signa, păstrându-și cuvintele

iuți și precise. Otrava de pe degetele ei nu este suficientă. Byron, dacă știi de ce i-ar otrăvi pe cei din familia Hawthorne, trebuie să ne spui.

Explozia de râs a lui Byron a fost ultimul lucru la care se aștepta Signa.

— Tu chiar crezi că Marjorie le-ar face rău? Ești o proastă, fato! Femeia asta nu i-ar face niciodată rău lui Percy.

Elijah și-a trecut două degete pe deasupra buzelor, netezindu-și începutul de mustață.

— Povestește-mi despre jurnalul pe care l-ai găsit, Signa! Cel cu care ai confruntat-o.

— A scris despre o dată când te-a găsit la grajduri, a răspuns Signa. Că ți-a vorbit despre sentimentele ei, iar tu ai respins-o...

— Ceea ce spui tu nu s-a întâmplat.

Elijah a fost ferm.

— Ești sigură că pe mine m-a numit?

— Bineînțeles că sunt! A spus că-și dorea să aibă familia pe care era ar fi trebuit s-o aibă dintotdeauna. A spus că... A spus...

Signa și-a dat seama atunci că Marjorie nu pomenise niciodată numele lui Elijah ca fiind cel pe care îl iubea. Doar că ea văzuse felul în care femeia îl atingea pe Elijah și cât de liber vorbea când era în prezența lui.

Așa că, dacă nu el...

— Mai era altcineva? Altcineva de aici pe care îl iubea și căruia simțea că-i datorează adevărul?

Paloarea lui Elijah era atât de evidentă, încât Signa s-a temut că sufletul îi părăsise deja trupul, înainte de-a putea primi un răspuns. Chipul lui Byron i-a urmat exemplul, iar cei doi au schimbat o privire pe care Signa nu ar fi putut în veci s-o interpreteze.

Cu o seară înainte, fusese extrem de sigură de ceea ce citise. Atât de sigură, încât începuse să pună cap la cap puzzle-ul. Dar văzându-le expresiile, acum era mai îndoită ca niciodată.

— Mai e cineva la care s-ar fi putut referi, a răspuns Elijah în cele din urmă.

— Elijah...

Era prima dată, din câte își amintea, când Signa a auzit o nuanță protectoare în vocea lui Byron în timp ce-și privea fratele.

— E în regulă, Byron! Deși nu sunt sigur dacă fata asta este un înger sau diavolul în persoană, mi-a salvat copiii de mai multe ori decât pot socoti. În plus, dacă ceea ce spune ea este adevărat, nu e ca și cum el n-ar ști deja.

— *Ce* să știe?

Signa și-a apăsat degetele pe tâmple. Simțea c-o să-i explodeze capul dacă nu primea răspunsuri în curând. Din fericire, celor doi Hawthorne li s-a făcut milă de ea.

— Marjorie nu a rămas la Thorn Grove pentru că mă iubea.

Deși erau numai ei în cameră, Elijah vorbea atât de încet, încât Signa făcea eforturi să-l audă.

— A rămas pentru că a avut un copil.

Puzzle-ul se asamblase.

„În ochii societății, eram deja distrusă." Marjorie o avertizase pe Signa să fie atentă cu bărbații. Ea a avusese un copil în afara căsătoriei și, din cauza asta, societatea s-a ferit de ea.

Blythe semăna atât de mult cu Lillian! Aveau aceeași culoare de soare a părului, aceleași trăsături mici. Cu toate acestea, cu doi părinți blonzi, părul portocaliu-arămiu și pielea pistruiată a lui Percy păreau nelalocul lor. Cum de nu-și dăduse seama mai devreme?

— Percy este fiul tău și al lui Marjorie, nu-i așa? a spus Signa, cu capul în mâini.

Elijah nu a ezitat.

— Am păstrat tăcerea atât de dragul lui Marjorie, cât și pentru Percy. Tocmai mă logodisem când Marjorie și-a dat seama de asta, iar eu nu am avut habar că e însărcinată până când nu a apărut la

ușa noastră cu el într-o zi. Marjorie fusese renegată de familia ei și rămăsese fără nimic. Fără bani, fără perspective și nimeni care să se uite la ea dacă ar fi știut că născuse un copil în afara căsătoriei. Așa că ne-a rugat pe Lillian și pe mine să-l creștem pe Percy ca pe copilul nostru, iar eu am spus da. *Bineînțeles* că am spus da. Este fiul meu și am vrut ca el să aibă parte de totul pe lumea asta, nu de o viață pe străzi.

— Și Lillian a fost de acord cu asta?

— Lillian nu l-a tratat niciodată pe Percy altfel decât ca pe propriul fiu, a spus Byron cu o convingere uimitoare.

Elijah a dat din cap.

— Ne-am luptat ceva timp să avem un copil al nostru și, în timp ce eu îi explicam noii mele soții că existența unui copil despre care nu știusem nimic nu este o experiență pe care aș vrea s-o mai retrăiesc vreodată, cred că ea l-a privit pe Percy ca pe o binecuvântare. Din momentul în care l-a văzut pe Percy, l-a iubit.

Era ca și cum cineva ar fi aruncat pe masă un puzzle cu totul nou. Signa și-a apăsat din nou mâinile pe tâmple, aranjând piesele.

— Și cum rămâne cu Marjorie? a întrebat ea. A fost mulțumită cu aranjamentul ăsta?

— Cât de mulțumită putea să fie, presupun.

Elijah amesteca în ceai, adunându-și amintirile.

— I-am oferit o slujbă respectabilă, o casă în care să locuiască și șansa de a-și vedea fiul crescând. Dar Percy nu trebuia să cunoască adevărul despre nașterea sa. Erau prea multe lucruri pe care mi le doream pentru el, prea multe pe care nu le-ar fi putut obține, dacă s-ar fi descoperit că e un bastard. Marjorie și Lillian, de asemenea, ar fi fost bârfite, oriunde s-ar fi dus.

— Percy nu ar fi fost mai ridiculizat decât este acum, l-a întrerupt Byron cu o privire încruntată. Îți bați joc de el și de întreaga familie Hawthorne, distrugându-i perspectivele.

Signa nu văzuse niciodată o strâmbătură precum cea pe care Elijah i-a aruncat-o fratelui său.

— Nu încerc să-mi bat joc de fiul meu; încerc să-l *protejez!* La fel cum încerc să te protejez și pe tine, prostule. Ani la rând ne-am dedicat slujbelor noastre, ratând somnul, ratând zilele de naștere, ratând amintiri. Și pentru ce? Să pierd ultimele zile ale soției mele pentru ca bărbați prețuiți excesiv să-și petreacă zilele jucând și bând? Pentru banii care-mi aduc o casă singuratică, care devine tot mai tăcută pe zi ce trece? Fiul meu merită să fie mai bun decât am fost eu. Nu ești căsătorit, Byron, pentru că ai pus prea mult din tine într-o slujbă care nu înseamnă nimic, așa cum am făcut și eu. A trebuit să învăț lecția pe pielea mea, frate. Am crezut că doctorii îmi vor face soția bine, așa că am continuat să-mi petrec zi după zi la club. Aș fi putut fi acolo să o ajut. Aș fi putut face lucrurile mai ușoare pentru ea și totuși am ales munca. Nu vreau ca fiul meu să facă aceeași alegere. El nu va moșteni Grey's, nici nu ți-l voi vinde ție ca să te blestem pentru tot restul existenței tale. Lasă un alt suflet prost să-l ia! Noi vom păstra un procent și nu vom mai avea nevoie de nimic.

Signa ar fi vrut ca Percy să fie treaz ca să-și audă tatăl. Spera că va fi ușurat să afle că nu erau nicidecum ura sau neîncrederea lui Elijah care îl țineau departe de afacerea familiei. Era dragostea. Și poate dacă Percy ar fi știut asta, ar fi putut începe să repare împreună legătura ruptă dintre ei.

Dacă Byron era însă un indicator credibil al stării de fapt, atunci era totuși mult mai mult decât atât de reparat.

— Nu înțelegi ce efect va avea asta asupra reputației tale? a întrebat Byron. În momentul în care semnezi hârtiile, va dispărea.

— Atunci imaginează-ți că sunt un magician!

Elijah i-a măturat argumentul cu un gest al mâinii.

— Am tot ce am nevoie. Restul este un joc la care nu mai vreau să particip.

Byron și-a strecurat niște degete apatice prin păr, trăgând de șuvițe.

— Poate că tu nu mai dorești să-l joci, dar asta nu este o alegere pe care să o poți face pentru noi toți. Sunt suficient de bine așezat în viața mea, încât să știu ce vreau – și ce vreau este Grey's.

Fără îndoială, și-ar fi susținut fiecare punctul de vedere până când amândoi ar fi fost albaștri la față, dar Signa era distrasă de amintirile tandreței lui Marjorie față de Percy. De adorația și afecțiunea din ochii ei și cât de ușor ceda în fața lui.

Putea să înțeleagă că Marjorie și-ar fi dorit ca Lillian să nu mai fie în peisaj. Putea să înțeleagă și otrăvirea lui Blythe, pentru că fata probabil că nu se potrivea cu ideea lui Marjorie despre familia pe care trebuia s-o aibă. Dar de ce se îmbolnăvise Percy?

Mai lipsea încă o piesă. O ultimă piesă, și puzzle-ul ar fi fost în cele din urmă rezolvat!

— *Signa!*

Frigul a venit atât de brusc să-i atingă pielea, încât a icnit, deși, ocupați cu certurile lor, niciunul dintre cei doi Hawthorne n-a observat asta.

— *Vino repede! Se întâmplă ceva cu Percy!*

Signa s-a ridicat de pe scaun fără ezitare și s-a repezit spre ușă. Bărbații Hawthorne au încetat brusc să se mai certe, iar Elijah i-a strigat:

— Unde te duci?

— În camera lui Percy! i-a strigat ea drept răspuns.

Nu s-a întors, dar a auzit picioarele scaunelor lor scrâșnind pe podea și a știut că o urmau.

PATRUZECI

Percy stătea lângă fereastră când Signa a dat buzna în cameră. Avea ochii injectați de sânge și se ținea strâns de pervaz. Era un miracol că mai avea puterea să stea în picioare, deși Signa avea impresia că nu era voința, ci adrenalina care îl alimenta.

Signa și-a înfășurat brațele strâns în jurul ei, în timp ce vântul urla intrând în cameră prin fereastra deschisă. Îngerul morții se ițea în spatele lui Percy, observând scena cu o curiozitate tăcută.

— Percy? l-a strigat Byron, gâfâind din cauza fugii pe scări.

Și-a sprijinit greutatea pe baston, blestemându-și genunchiul artrozic.

Ochii goi ai lui Percy au trecut peste fiecare dintre ei, ca și cum ar fi fost fantome. Fața suptă și palidă îi strălucea de sudoare.

— Fiule, ce este? a întrebat Elijah. Ce s-a întâmplat?

— La ce naiba se uită? a întrebat Byron.

Signa nu s-a uitat la Percy pentru un răspuns, ci la Îngerul morții.

— *Nu am văzut ce s-a întâmplat,* i-a spus el. *Am simțit un spirit aici și l-am văzut deschizând fereastra când am venit să văd ce face. De atunci se uită afară.*

Signa s-a dus la vărul ei și l-a luat pe după umeri, îndepărtându-l ușurel de la fereastră și ducându-l în patul lui.

— Ar trebui să chemăm imediat un doctor, a început Byron, îndreptându-se deja către ușă, când Elijah l-a chemat înapoi.

— Niciun doctor nu poate rezolva asta. Are halucinații. Warwick! a strigat el către majordom, care se grăbise după ei, deși Signa nu băgase de seamă.

— Aduceți-i niște ceai și ceva de mâncare...

— Fără ceai!

Corpul lui Percy s-a încovoiat cu un tremur violent. A căzut înapoi în pat, cu buzele crăpate și tremurând.

Signa a tras în sus peste el cearceafurile de in, încercând să-i distragă atenția de la fereastră.

— Orice ai fi văzut, ar trebui să dispară până dimineață. Te-ar ajuta dacă aș sta cu tine pentru o vreme?

Ochii bântuiți ai lui Percy zburau prin cameră, incapabili să stea mai mult timp într-un loc.

— Am văzut-o.

Nu s-a bâlbâit și, deși tremura încă, claritatea acelor cuvinte a frapat-o pe Signa.

— Mama. A fost aici!

Ochii lui Percy s-au închis, iar Signa știa că băiatul simțea aceeași epuizare care i se instala ei în oase ori de câte ori avea vreo întâlnire cu un spirit. A fost suficient pentru a-i confirma bănuielile, pe care Elijah le-a reluat într-o șoaptă minunată:

— A fost Lillian! Este așa cum am crezut tot timpul – este aici, veghind asupra copiilor, a adăugat el, tremurând ca o trestie în vânt.

— Lillian e moartă, Elijah.

O venă de pe gâtul lui Byron a pulsat.

— Asta este o prostie! Nimic mai mult decât o criză de delir.

— Nu a fost un delir.

Nu era nicio urmă de severitate în vocea lui Elijah. El credea cu adevărat că Lillian era acolo, iar asta era tot ce conta.

— Soția mea se află încă pe acest pământ.

Signa s-ar fi simțit ușurată să-i împărtășească cât de multă dreptate avea. Dar exista un văl între lumea celor vii și cea a celor morți pe care era mai bine să nu-l treacă. Așa că i-a spus doar „Poate", deși Elijah era prea pierdut în adâncimea propriilor gânduri pentru a o băga în seamă.

A aruncat o privire fugară către fiul său pentru a se asigura că Percy respira încă, înainte de a ieși în grabă din cameră, mormăind despre soția lui.

Poate că intenționa să o caute. Sau poate că intenționa să se întoarcă la băutura lui, în speranța că va găsi alinare pe fundul unui pahar.

Signa s-a bucurat când Byron s-a mai uitat încă o dată cu atenție la Percy, apoi a ales să-și urmeze fratele, poate pentru a-l împiedica să facă ceva nesăbuit.

Signa s-a liniștit când a simțit răcoare pe piele, semn că Îngerul morții s-a tras mai aproape de ea.

— Poate că într-adevăr pe Lillian ai luat-o, dar cel care a murit cu adevărat a fost lăsat aici, pe pământ.

Îi era milă de Elijah. O milă atât de profundă, încât a simțit că o gaură îi arde inima.

— *Signa!*

Îngerul morții i-a vorbit așa cum ar putea vorbi cineva atunci când încearcă să nu sperie un animal sălbatic.

— *Toți cei care trăiesc trebuie să moară. Asta e calea lumii.*

Dar, oh, cât de mult și-ar fi dorit să nu fie așa! Cât de fragilă părea o viață când privea cum unul după altul se spulberă în fața ochilor ei.

— Nu pot suporta să-l privesc.

Gaura din inima ei devenise prea mare, roasă cu fiecare secundă care trecea.

— Toți acești oameni... Cum poți s-o faci? Cum poți trăi, lăsând în urma ta oameni distruși?

Signa și-a acoperit imediat gura, supărată că pusese întrebarea cu voce tare, dar Îngerul morții s-a scufundat pur și simplu în ea, sprijinindu-și bărbia pe capul ei.

— *O viață omenească este un lucru frumos*, a spus el. *Voi, oamenii... voi simțiți. Simțiți atât de profund, încât vă consumă. Am stat cu ochii pe unii oameni – deși, dacă clipeam o dată, ei erau deja cu cincizeci, șaizeci de ani mai bătrâni și venise timpul să mă întâlnesc cu ei. Multă vreme, mi-a fost milă de ei pentru viețile lor scurte. Și recunosc, Signa, că am devenit mai insensibil odată cu vârsta. Dar mi-a crescut și admirația pentru oameni. Au un timp atât de scurt pentru a-și trăi viața, încât* trebuie *să simtă profund. Trebuie să trăiască într-o singură viață lucruri pe care mie mi-a luat o eternitate să le trăiesc. Când văd oameni ca Elijah, în loc să mă simt vinovat pentru ceea ce am făcut, îmi amintesc că el e copleșit de tristețe pentru că a iubit atât de profund. Și dacă n-aș fi fost real, Păsărică, dacă n-aș fi fost Îngerul morții, el n-ar fi încercat niciodată acea dragoste. Deci, ce e mai bine? Să trăiești pentru totdeauna sau să trăiești și să iubești?*

Mâinile Îngerului morții i-au alunecat pe brațe și au apucat-o de mâini.

— *Nu te teme de mine!*

Vocea lui tandră i-a mângâiat urechile.

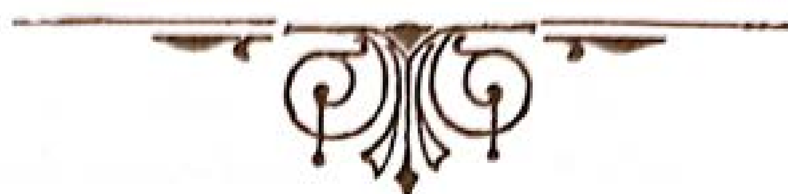
— *Nu-mi purta pică, nu când abia te-am primit, te rog, căci eu sunt ceea ce face ca această lume să fie frumoasă.*

Oricât de mult ar fi încercat, ea nu-l ura, nu putea să-l urască pe Îngerul morții. Presupunea că el avea dreptate într-un fel, dar asta nu schimba faptul că ea încă era doar un om. Dacă era așa cum spunea el – dacă oamenii simțeau atât de profund și iubeau atât de mult –, atunci de aceea o durea inima pentru această familie și pentru tot ce devenise pentru ea? Oare pentru că îi iubea?

Mână în mână cu Îngerul morții, a lăsat gândul s-o consume. L-a lăsat să-i ușureze inima și să-i întărească hotărârea.

Da, îi iubea! Și din cauza iubirii ar fi făcut orice pentru a-i salva și pentru ca această familie să fie întreagă din nou.

PATRUZECI ȘI UNU

Zilele la Thorn Grove nu mai aveau nicio structură. Dispăruseră lecțiile și orice rămășițe de etichetă, fiind înlocuite de o tristețe care se așternea peste casă ca un văl de doliu. Dinspre partea sa, Thorn Grove ca întreg era nerăbdător să se întoarcă la o formă oarecare de normalitate. Era evident în felul în care servitorii își țineau capul în jos și în faptul că nimeni nu îndrăznea să vorbească despre ceea ce se întâmplase în timpul balului sau despre dispariția bruscă a lui Marjorie, cu trei zile înainte.

Fără o guvernantă care să-i dirijeze studiile și cu toți cei din neamul Hawthorne care mai de care mai bolnavi, Signa a rămas fără supraveghere și cu o grămadă de timp liber. Își petrecea cea mai mare parte a lui scotocind prin Thorn Grove și răsfoind foile de personal la lumina lumânărilor și cu Sylas alături, cercetându-i pe locuitorii domeniului și tot încercând să găsească o pistă de urmat. Un indiciu care să-i arate unde să caute mai departe.

Elijah se apucase din nou de băut. Își petrecea zilele cu copiii bolnavi și serile umblând pe holuri, căutându-și o soție pe care nu mai avea să o regăsească niciodată.

Blythe își revenea singură în dormitorul ei, încă atât de bolnavă, încât refuza orice companie în afară de cea a tatălui ei. Și în timp ce Signa își dorea mai mult decât orice să-i facă o vizită, știa că dacă Blythe încă mai avea mintea de-a nu dori vizitatori, atunci era măcar suficient de bine pentru a fi coerentă și conștientă de sine.

Percy mergea, în sfârșit, fără ajutor, dar era încă zdruncinat de apariția mamei sale. Și deși căpătase ceva culoare în obraji, iar lumina își găsise din nou drumul spre ochii lui, totuși mânca și bea atât de puțin, încât ajunsese piele și os, iar fața îi arăta scheletică în slăbiciunea lui cumplită. Își petrecea zilele așa cum tatăl său își petrecea nopțile, plimbându-se pe holuri și mormăind singur, atât de pierdut în propriile gânduri, încât Signa îl privea doar și nu îndrăznea să-i vorbească. A presupus că, de fapt, comportamentul lui era destul de normal. Percy se credea vizitat de fantoma mamei sale. Cum ar fi fost de așteptat să se descurce cineva cu asta?

Neașteptat pentru Signa era faptul că Percy începuse să dispară ore întregi, pe seară, când credea că nu-l vede nimeni. De pe balconul ei deschis, îl auzea plecând și îl privea îndreptându-se spre grajduri, apoi, câteva minute mai târziu, călare spre pădure. Se întorcea seara târziu și cu destulă murdărie pe mâini – ceea ce l-a făcut pe Sylas să-i trimită Signei un bilet într-o seară, detaliind apariția lui Percy.

În seara următoare, după plecarea lui, Signa s-a dus la grajduri, hotărâtă să descopere unde anume se aventura vărul ei.

— Ar trebui să iei o pauză, i-a spus Sylas când s-au văzut.

Signa arăta răvășită, cu părul zburlit în toate părțile și ochii îngreunați de cearcăne de-un violet profund.

— Ai făcut deja atât de multe pentru familia Hawthorne. Uită-te cum ai ajuns!

Signa s-a sprijinit de un perete, cu fața în palme, așteptând ca el să pregătească caii.

— Nu-mi pasă cum am ajuns!

A trebuit să-și muște limba ca să se împiedice să scuipe cuvintele, supărată nu atât pe el, cât frustrată de întreaga situație.

Erau mai multe lucruri în acest puzzle pe care nu le vedea și nu se putea liniști până când nu afla adevărul. Cei din neamul Hawthorne erau lucrul cel mai apropiat de-o familie adevărată pe care-l avusese vreodată. Dacă ar fi fost nevoie de încă o mie de nopți nedormite până când le va putea garanta siguranța, atunci așa să fie.

— Vrei, te rog, să pregătești caii?

— Ce crezi că vei găsi în seara asta și nu vei putea găsi mâine? a insistat Sylas pe un ton mai ferm. Trebuie să ai grijă de tine!

L-a împins deoparte și s-a îndreptat spre magazie ca să ia șaua ea însăși. Corpul i s-a îndoit din cauza greutății acesteia și, deși Sylas era chiar acolo, cu brațele încrucișate, uitându-se la ea, nu a ridicat nici măcar un deget ca s-o ajute. Când buzele ei s-au încordat și și-a mijit ochii, el a ridicat doar din umeri.

— Descurcă-te singură dacă te simți atât de bine!

I-a trecut prin cap să lase șaua să cadă pe piciorul lui. Era o asemenea brută, încât ar fi meritat-o, deși Signa nu putea nega că era o brută plăcută la vedere, chiar și prin ceața durerii ei de cap. În ciuda a tot ceea ce simțea pentru Îngerul morții, erau momente cu Sylas – zâmbetul lui larg, mușchii lui enervanți și părul ciufulit – când în suflet i se strecurau fărâme de îndoială. O curiozitate măruntă și chinuitoare despre cum ar fi putut fi, în schimb, cu Sylas.

Nu că asta ar fi însemnat ceva, desigur. Îi spusese deja că exista cineva în viața lui la care ținea foarte mult, iar acum era la fel și pentru ea. Ar fi vrut doar să știe *cine*, mai exact, îi cucerise inima. Pentru moment însă, era doar o simplă curiozitate. Existau lucruri mult mai presante care îi cereau atenția.

— Vii cu mine sau nu? a întrebat ea în cele din urmă, dând la o parte acele gânduri în timp ce intra în grajdul Mitrei și îi punea șaua pe spate.

Calul și-a împins botul în mâna Signei.

Abia atunci a oftat Sylas, dându-și seama că nu era vorba despre o luptă pe care s-o câștige.

— Bineînțeles că da. Dă-te la o parte!

A luat frâul și a terminat pregătirile, părând cu totul exasperat. Ea s-a străduit să nu zâmbească.

Au plecat curând după aceea, cu Gundry pe urmele lor. Sylas a condus misiunea pe câmpiile acoperite de zăpadă, spre pădurile care se întindeau în față, cu crengile pregătite să-i înhațe.

— E posibil să se fi dus în grădină, a spus Signa în timp ce privea cu atenție în jos, la urmele de copite din zăpadă, care desenau o linie dreaptă spre copaci. Ți-a spus vreodată ceva în timp ce aștepta un cal?

— Vărul tău nu este genul care să vorbească cu ajutorul de grăjdar, a cugetat Sylas. E prea gentilom.

Signa a urmat pista printre ghearele copacilor, adânc în inima pădurii, unde urmele se întâlneau cu ceva care a făcut-o să se oprească – o nouă pereche de urme de cizme în zăpadă, prea mici pentru a-i aparține lui Percy.

Sylas a alunecat jos de pe cal și s-a aplecat să le cerceteze.

— Oricine ar fi cel căruia îi aparțin, acesta ar putea fi încă aici.

Vocea lui era abia o șoaptă.

— Urma este foarte clară, ceea ce înseamnă că este proaspătă.

Signa a privit din nou urmele lui Percy. Nu era în deplinătatea facultăților sale mintale de când fusese ținta otrăvii și, pentru siguranța lui, noile urme nu puteau fi ignorate.

— Urmează-l pe Percy! a spus ea. Vezi dacă poți afla ce pune la cale și asigură-te că nu încearcă ceva nesăbuit! Eu voi merge după urmele astea. Poate mă vor duce la Marjorie.

Era clar, din încordarea umerilor lui, cât de nemulțumit era Sylas de această hotărâre. Și-a coborât o mână pe obraz, a suspinat și s-a urcat înapoi pe cal.

— Ne întâlnim înapoi la grajduri într-o oră, a spus el cu fermitate. Dacă nu ești acolo, vin să te caut!

— O oră! a promis ea, aruncându-i o privire dură în timp ce lua de frâiele. Ne vedem atunci!

Îmboldind-o ușor pe Mitra, Signa s-a îndepărtat, pornind după urmele care o conduceau pe-o cărare pe care n-o explorase încă.

S-a adâncit tot mai mult în pădure, până când urmele de pași au dispărut cu totul sub pământ și mărăcini și tot ce mai acoperea solul pădurii. Pădurea era mai densă aici. O zonă mai puțin circulată, unde vegetația ar fi fost luxuriantă dacă n-ar fi fost zăpada de-acum. Signa s-a dat jos de pe Mitra, rupând sub cizme câteva crengi și ținând frâiele strâns.

Era ceva liniștitor în legătură cu iarna; o liniște în care Signa se simțea aspirată adeseori. Dar atât de adânc în pădure, cu capul încă pulsând de durere, era tulburătoare. I s-a făcut pielea ca de găină, lipindu-se de Mitra și neștiind cât de departe se puteau aventura în siguranță. S-a aplecat să vadă dacă ar putea da la o parte o parte din mărăcini ca să elibereze o cărare, când o voce blândă și familiară a strigat din spatele ei:

— Ai grijă! Scoarța e otrăvitoare!

Signa s-a răsucit și a dat peste Charlotte, a cărei respirație desena volute în aerul rece. Era îmbrăcată într-o mantie groasă de culoarea smaraldului și purta un coș de răchită în mâini.

— Se numește sumac otrăvitor, i-a spus Charlotte, făcându-i semn Signei să se îndepărteze. Îți provoacă o iritație urâtă chiar și atunci când tu sau calul tău călcați peste ea. A adăugat, cu un zâmbet: Am învățat asta pe pielea mea acum câțiva ani, când am descoperit aceste păduri pentru prima dată.

Bineînțeles că urmele îi aparțineau lui Charlotte. Signa și-a amintit că Blythe îi spusese că Charlotte locuia în capătul opus al pădurii, deși nu-și putea imagina de ce ar fi ieșit fata afară pe așa o vreme. Ochii Signei s-au oprit asupra coșul din mâinile fetei. Când și-a mijit ochii, capul a început să-i pulseze și vederea să-i deseneze mici forme luminoase pe zăpada de sub picioarele ei. Signa trebuie să se fi clătinat, pentru că Charlotte a întins mâna ca s-o sprijine.

— Ești bolnavă? Ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci acum e să călărești singură, a avertizat-o Charlotte. Uite, stai pe stânca asta!

Signa a închis ochii pentru o clipă, deși capul i se învârtea, apoi i-a dat voie lui Charlotte s-o ajute să se așeze.

— E doar o durere de cap. O să treacă destul de curând.

Când a deschis ochii, Charlotte era încruntată. A ridicat capacul coșului, scoțând la iveală câte ceva din recolta ei. Castane, conuri de pin, ciuperci mărunte de culori ciudate și o bucată de scoarță pe care i-a înmânat-o Signei.

— Scoarță de salcie, i-a dat drept explicație. E mai bună în ceai, dar, dacă o mesteci, ar trebui să-ți aline durerea de cap.

Signa a băgat scoarța în gură fără să pună întrebări și a început să mestece. Ar fi făcut orice ca să scape de ceața care-i pulsa în jurul capului, tulburându-i vederea.

— Ce cauți aici? a întrebat Signa mestecând în continuare și strâmbând din nas la amărăciunea scoarței.

— Aș putea să te întreb același lucru, a spus Charlotte. După balul de Crăciun, nu mă așteptam să te văd pe tine sau pe vreunul dintre membrii familiei Hawthorne pe-aici, prin preajmă, pentru o vreme. Și cu siguranță nu aici, dintre toate locurile.

— Oricum, abia dacă mă vezi.

Signa a fost surprinsă ea însăși de cât de direct vorbise.

— Mi-ar fi făcut plăcere să te văd în acea seară. Sau oricând, de fapt. Parcă s-a ridicat un zid între noi.

— Așa se și simte, a recunoscut Charlotte. Deși nu este nici pe departe vina ta. Ai văzut vulturii care ne înconjoară, Signa. Dacă vreunul dintre ei mi-ar cunoaște trecutul – dacă ar ști ce s-a întâmplat între mama mea și unchiul tău – n-aș mai scăpa de asta în veci. Am reușit până acum să evităm scandalul, așa că imaginează-ți surpriza mea când ai apărut, cu doar câteva luni înainte de debutul meu.

S-a așezat pe stâncă, iar ochii ei calzi, de culoarea alunei, s-au întâlnit cu ochii Signei.

— A trecut mult timp și nu știam ce fel de persoană ai devenit. Tot ce vreau este să-mi găsesc o pereche bună și să am grijă de tatăl meu.

Poate că era din cauza scoarței sau poate din cauza conversației, dar Signa se simțea deja un pic mai bine. Oricât de frustrant ar fi fost, era bucuroasă să știe că și ea și Charlotte simțeau la fel.

— Înțeleg! i-a spus.

Și vorbea serios, pentru că și ea avusese îngrijorări asemănătoare când o văzuse pe Charlotte la Thorn Grove.

— Aș fi crezut că ai renunțat să mai cauți plante acum, că se apropie debutul, a tachinat-o Signa, cu degetele încolăcite în jurul unor mușchi. Unii te-ar numi vrăjitoare pentru remediul ăsta minunat al tău.

Charlotte a izbucnit în râs:

— Doar o vrăjitoare poate recunoaște o altă vrăjitoare atunci când dă cu ochii de ea. Crezi că nu te-am văzut ieșind din spițerie? Întotdeauna ți-au plăcut plantele, la fel de mult cum mi-a plăcut și mie să descopăr ce oferă pădurile în fiecare zi.

Charlotte și-a închis bine coșul și și-a ridicat bărbia.

— Este tare plăcut să am de făcut ceva care nu-mi cere să mă aranjez sau să mă plimb de colo-colo, dar mai ales continui cu asta pentru că scoarța de salcie îl ajută pe tatăl meu cu artrita.

— Frumos din partea ta! a spus Signa, sperând că, dacă își îndulcea tonul, Charlotte își va da seama că vorbea serios.

În cele din urmă, Charlotte s-a relaxat puțin.

— Dar tu? a întrebat. Sunt surprinsă că ți s-a permis să călărești singură. Ce faci aici?

— Am o escortă, i-a spus Signa, pe care începuseră s-o doară dinții de la atâta mestecat, și și-a luat cu delicatețe o așchie de scoarță de pe limbă. Am ajuns să ne despărțim, totuși. Percy a tot venit aici în ultima vreme și mi-am făcut griji pentru el. L-ai văzut?

Charlotte și-a ales cu greu următoarele cuvinte.

— El și Blythe mă ajutau la cules, iar eu le povesteam totul despre ce e comestibil și ce nu. Dar, pe măsură ce am crescut, a devenit nepotrivit să ne mai petrecem timpul singuri unii cu ceilalți. Îl mai văd uneori, ca în seara asta, dar numai în trecere. Părea grăbit. Cred că se ducea să-și viziteze mama.

A spus-o cu atâta dezinvoltură! Signa nu fusese niciodată conștientă de faptul că el vizita grădina, iar Sylas nu menționase niciodată până zilele astea că Percy venise la grajduri să ceară un cal.

— Face asta deseori?

— Ei bine, *era* totuși mama lui, a răspuns Charlotte, vorbind mult mai liber în pădure.

Aproape ca vechea prietenă pe care Signa o cunoscuse cândva.

— Bineînțeles c-o face. Și Blythe făcea la fel, înainte ca grădina să fie încuiată, iar ea să se îmbolnăvească.

Signa a scuipat restul scoarței, în timp ce se gândea la acele cuvinte.

— Mai sunt și alții care o vizitează?

Signa nu era lămurită ce căuta să afle, dar avea o curiozitate care trebuia potolită. S-a ridicat în picioare odată cu Charlotte și a urmat-o în direcția grădinii.

— Lillian nu primea oaspeți acolo, a recunoscut Charlotte, scărpinând gâtul Mitrei în timp ce mergeau. Dar domnul Hawthorne prefera s-o însoțească cineva acolo. De obicei, un servitor sau un îngrijitor de la grajduri.

Signa a simțit ca o descărcare electrică pe șira spinării. Oricât de mult i-ar fi plăcut compania lui Sylas, o rodea curiozitatea și nu putea să scape de întrebările care se îngrămădeau una după alta: cum se făcea că un grăjdar putea să aibă cizme și mănuși atât de frumoase? De ce, chiar în ziua în care trebuise să o însoțească până în grădină, alesese să călărească cel mai neascultător cal și să se piardă în pădure? Oare voise s-o împiedice să intre înăuntru? Știa și despre bibliotecă. Știa cum să ajungă acolo, în ciuda faptului că era doar un grăjdar. Tot el fusese cel care îi arătase pasajele secrete.

Și înainte de asta, după ce ea găsise grădina, el acceptase atât de rapid oferta ei de bani și o poziție în cazul în care ar fi fost nevoit să se abată de la loialitatea față de familia Hawthorne. El îi spusese că făcea asta pentru a ajuta pe cineva la care ținea, deși Signa nu-și putea da seama despre cine ar putea fi vorba.

Îl *plăcea* pe Sylas – de fapt, mult mai mult decât îi plăceau majoritatea oamenilor. Se simțea bine în preajma lui. Îl alesese ca să-i fie confident în încercarea ei de a rezolva misterul morții lui Lillian.

Dar dacă alesese greșit?

— Ar trebui să fac cale-ntoarsă, a hotărât ea cu voce tare, iar nerăbdarea din glas a făcut-o pe Charlotte să tresară.

— Bineînțeles, a spus Charlotte, părând puțin neliniștită când a simțit panica Signei. Știi care este... Signa, vezi asta?

Un vârtej de fum cenușiu umplea cerul în fața lor.

A cuprins-o groaza. În mijlocul iernii, nu putea fi vorba de un accident.

— Grăbește-te la Thorn Grove și adu-l pe Elijah! i-a ordonat ea lui Charlotte, apoi a grăbit calul lângă stâncă și de acolo s-a ridicat și s-a urcat în șa.

— Spune-i să se grăbească!

— Signa...

— Percy ar putea fi înăuntru!

Sylas, de asemenea, deși Signa nu îndrăznea să-și recunoască suspiciunile cu voce tare. Nu îndrăznea să admită posibilitatea asta.

— Te rog, du-te!

Nu a mai zăbovit să vadă dacă Charlotte îi execută ordinul. Ținându-se strâns de Mitra, Signa a călărit drept spre coloana de fum. Spre grădină și spre răspunsurile care o așteptau.

PATRUZECI ȘI DOI

MITRA A LUAT-O LA GOANĂ PRIN ZĂPADĂ ȘI PRINTRE CRENGILE cioturoase care îi zgâriau. Erau ochi în pădure, ascunși de mărăcini și umbre. Ochi care priveau mereu, așteptând să vadă ce s-ar putea întâmpla. Lillian era în apropiere, atrăgând-o pe Signa tot mai aproape. Vântul îi învolbura părul, îi intra în urechi și îi zguduia creierul. Morții puteau fi amari. Puteau fi deprimați sau neliniștiți. Dar spiritul care o trăgea pe Signa spre grădină era o spirală mai sălbatică decât oricare alta pe care o simțise vreodată.

La câțiva metri în față, bucăți de iederă împânzea pământul, smulse de pe porțile de fier – acum deschise – care baricadau grădina. Calul lui Sylas aștepta afară, cu urechile ciulite și cu copitele scurmând pământul. Signa a descălecat de pe Mitra și s-a grăbit să treacă de porțile grădinii fără să-și mai pună vreo întrebare.

Focul era încă limitat la grădină, deși creștea cu fiecare secundă. Flăcările, care devorau orice urmă de vegetație pe care o puteau găsi în zăpada ce se topea, s-au întins brusc spre ea, iar scânteile aprinse s-au așezat pe-un tufiș care a prins viață chiar lângă Signa.

Sylas a împins-o într-o parte înainte ca focul să-i pârlească hainele. Nici măcar nu-l văzuse apropiindu-se.

— E prea mult! i-a strigat el, iar cuvintele i-au fost aproape înecate de vuietul flăcărilor și de orăcăitul broaștelor care fugeau pe lângă picioarele lor. Pleacă de aici!

Ea l-a ignorat.

— Unde este Percy?

— Focul începuse deja când am ajuns eu. Nu l-am văzut...

Signa l-a apucat de haină, reducându-l efectiv la tăcere.

— Cine ești tu de fapt, Sylas Thorly? Tu ai fost cel care a aprins focul în bibliotecă?

Doamne, ce s-a enervat Signa când vocea i s-a frânt, deși nu mai mult decât în clipa când umerii lui s-au prăbușit.

— Bineînțeles că nu...

El a apucat-o de încheietura mâinii, încercând s-o scoată din grădină, dar Signa s-a smucit, eliberându-se.

— Nu mă atinge!

Mânia clocotea în ea. O furie fierbinte, fără sens, căreia nu-i păsa de fum sau de grădină, sau de orice altceva în afară de faptul că el o trădase. Că distrusese familia Hawthorne.

Chiar dacă Sylas ar fi fost vinovatul, fața lui nu dezvăluia nimic.

— Nu sunt implicat, Signa, îți jur! Acum nu mai fi atât de încăpățânată și pleacă de-aici!

Gundry gâfâia pe lângă ea, atingând-o cu labele și dându-i târcoale, dornic să fugă. Dar chiar dacă Signa ar fi vrut să fugă, corpul ei nu i-ar fi dat voie. Pe când se străduia să-și dea seama dacă grija lui e sinceră sau nu, răceala a pus stăpânire pe ea – spiritul lui Lillian o legase de pământul grădinii.

— Ea vrea să stau aici, i-a spus lui Sylas, care abia mai respira. Nu pot să plec.

Sylas a apucat-o de mâini, dar de data asta ea nu a mai încercat să se îndepărteze. Pe fața lui nu se citea nicio urmă de îndoială sau

vreun semn că ar fi crezut-o nebună. Din tot sufletul ei, voia să aibă încredere în el.

— Ia caii și plecați de aici! i-a șoptit ea.

Flăcările se oglindeau în ochii lui fumurii.

— Signa Farrow, ești proastă de crezi că aș putea pleca și aș putea să las să ți se întâmple ceva.

Căldura i-a lins pielea, fumul dublându-se cu fiecare secundă. Încă nu era suficient cât să-i sufoce sau să-i oprească, dar era suficient pentru a desena umbra fantomatică a lui Lillian care plutea deasupra mormântului în flăcări. Ochii ei negri rătăceau spre locul unde se afla o altă siluetă, ascunsă de fum.

— Cine e acolo? a strigat silueta, iar Signa aproape c-a leșinat de ușurare la auzul acelei voci.

— Percy!

Signa a alergat la vărul ei, ai cărui ochi erau sălbatici și rătăciți. Părul îi era ciufulit și plin de frunze, iar el era încă în cămașă de noapte.

— Am văzut fumul și...

Ceva strălucea în palmele lui.

— Asta e... Percy, asta e o cutie cu iască?

Și-a trecut degetul mare de-a lungul ei și-apoi a băgat cutiuța argintie în buzunarul de la cămașa de noapte.

— A trebuit să mă ocup de problemă.

Vântul se întețea, împrăștiind scântei pe mânecile Signei. De la ea din mormânt, Lillian a mârâit.

— Dar asta e grădina mamei tale, i-a reamintit Signa.

Era prea cufundat în mintea lui pentru a o băga în seamă, dar ea nu s-a putut opri să i-o spună. Nu cu Lillian privindu-i.

— Este locul unde ea este...

Și atunci, într-o străfulgerare, a înțeles.

— De ce trebuia să te ocupi, Percy?

Signa și-a înghițit groaza crescândă și s-a întins spre Sylas, pentru că știa deja răspunsul.

Ceva de pe chipul lui Percy s-a frânt.

— Nu m-ar fi lăsat în pace.

Vocea lui nu trăda nici tristețe, nici teamă. Nici remușcări.

— O vezi și tu, nu-i așa? De aceea ești aici? Ea te-a trimis la Thorn Grove ca să mă bântui?

— Signa...

Deși blândă, vocea lui Sylas tăia ca o lamă.

— Nu ar trebui să fim aici.

El n-ar fi trebuit să fie. Dar Signa Farrow nu era făcută din aceleași carne și oase. Era făcută din noapte, așa că nu s-a dat înapoi.

— Ai fost otrăvit, vere.

Și-a ridicat mâinile în sus, ca și cum ar fi liniștit un copilaș.

— E normal să ai halucinații. Mama ta te-a iubit foarte mult, dar a murit...

— Nu e mama mea!

Strigătul a izbucnit din el ca o furtună.

— Nu a fost niciodată *mama* mea, pentru că mama mea este o guvernantă. Este o târfă care a fugit de-acasă pentru că era o rușine pentru familie. Tatăl meu a fost un prost că i-a permis vreodată să pună piciorul în casa noastră...

— Ea a vrut doar ceea ce era mai bine pentru tine, a răspuns Signa, amintindu-și paginile pe care le găsise în jurnalul lui Marjorie, toate despre Percy.

Își amintea cum îl urmărea femeia, mereu cu un zâmbet pe buze. Întotdeauna cu afecțiune.

— Dacă ar fi vrut ce e mai bine pentru mine, n-ar fi trebuit să se amestece în viața mea.

Eliberat de ochii societății, vorbea cu dezinvoltură.

— Dacă cineva ar afla, aș fi ruinat. Nici n-ar fi prea *greu* de spus că suntem înrudiți. Uită-te doar la noi – oricine ne-ar vedea unul lângă altul ar putea cu siguranță să pună lucrurile cap la cap mai devreme sau mai târziu.

Signa ar fi dat orice ca el să-i permită să-l ia acasă și să termine cu toate astea. Inima o durea mai rău decât putea să îndure, pentru că, în ciuda greșelilor lui, Signa începuse să-l privească pe Percy așa cum își imagina că ar fi putut privi un frate – cu o enervare de neegalat, cu siguranță, dar și cu dragoste. Și-ar fi dorit ca Elijah să-și vină în fire și să-l lase să moștenească afacerea. Ar fi vrut ca Percy să fie fericit, așa cum fusese câteva clipe când dansaseră, râzând și tachinându-se unul pe celălalt la fiecare pas.

Dar pe când se uita la el acum, a văzut brusc, cu claritate, ceea ce era: un criminal.

— Te-ai otrăvit singur, a șoptit ea, gândind cu voce tare în timp ce piesele de puzzle se potriveau. Știai că te voi salva.

— Ceea ce știam era că mai aveai încă o doză de antidot.

Niciodată nu auzise o voce atât de amară.

— L-am căutat peste tot, dar nu l-am putut găsi niciodată. Aveam nevoie să dispară.

— Și incendiul din bibliotecă?

Vocea ei s-a frânt.

— Ai fi ars cu adevărat Thorn Grove până la temelii?

— Bineînțeles că nu, a răbufnit el. L-aș fi salvat după câteva cărți arse. Aș fi fost un erou. Dar a trebuit să te duci tu acolo și să-mi strici și asta!

Atât de amorțit îi era corpul, încât abia a înregistrat mâna lui Sylas strângând-o pe-a ei, până când el s-a aplecat înspre ea cu o șoaptă aproape furată de flăcările care pocneau.

— Nu trebuie să faci asta! O să am eu grijă de el! Când îți dau drumul, fugi!

I-a eliberat mâna, dar Signa nu a putut să se îndepărteze. Lillian a apărut în spatele fiului ei, cu ochii umeziți de lacrimi însângerate. Furia împietrise tristețea din ea. Cu fiecare centimetru pe care îl făcea înspre ei, zăpada se topea, iar pământul de sub ea se ofilea.

Forța furiei ei a îngenuncheat-o pe Signa, iar Lillian s-a aplecat în fața ei, cu ochii plini de scuze pe care nu le putea rosti. Spiritul a întins mâna înainte, poruncindu-i, dar nu cu forță, iar în ochii ei se citea o rugăminte. O rugăminte pe care Signa a înțeles-o imediat.

Lillian voia s-o posede; dar numai dacă Signa o lăsa.

Ea a vrut să spună nu. Voia să uite amintirea acelui frig adânc și îngrozitor de rece care o arsese o dată pe dinăuntru. Dar cine altcineva i-ar fi dat vreodată lui Lillian șansa asta? Cine altcineva ar fi *putut*?

S-a întărit și a apucat-o de mână pe Lillian.

Aceasta a pășit în ea. Ochii Signei s-au dat peste cap în timp ce spiritul a cuprins-o. Își simțea trupul de parcă cineva ar fi luat o lingură și l-ar fi golit. Ca și cum nu ar fi fost nimic mai mult decât o cochilie a ei însăși; ca și cum ar fi trăit o teroare nocturnă, incapabilă să se miște sau să-și controleze propriul corp.

De ce?

Nu era gândul ei, ci al lui Lillian, care a început să o chinuie. Signa nu se putea mișca. Nu putea țipa.

DE CE?

Mai încercase o singură dată o astfel de durere, atunci când își văzuse bunica murind. Era adâncă până în măduva oaselor și sfâșia sufletul. Oricât de mult ar fi încercat, Signa nu se putea îndepărta de ea. Ea era un vas, iar Lillian era căpitanul.

— De ce ai făcut-o? a strigat ea cu toată puterea, iar cuvintele îi răsăreau din gât.

De fiecare dată când a încercat să-și închidă gura, buzele au ars-o cu o durere incandescentă.

Percy a început:

— Nu e treaba ta...

— Nu Signa este cea care întreabă!

Deși cuvintele îi ieșiseră din gură, Lillian fusese cea care le rostise. Trupul Signei se cutremura cu frisoane atât de necruțătoare, încât ar fi vrut să se arunce în flăcări.

— Ci mama ta.

Percy a înghețat, cu fața palidă și gâtul tras înăuntru de parcă și-ar fi ținut respirația.

— Spune-mi adevărul!

Signa n-ar fi fost sigură că rostise cuvintele cu voce tare dacă Percy nu ar fi tresărit.

— Spune-mi de ce! Spune-mi ce am făcut ca să mă urăști.

Ridicându-și bărbia ca să se uite în ochii ei, Percy a spus:

— Nu ai fost niciodată cea care trebuia să moară.

PATRUZECI ȘI TREI

— Am vrut să fie Marjorie.

Nu a existat nicio ezitare în cuvintele lui, nici vinovăție sau negare.

— Credeai că nimeni nu-și va da seama vreodată care e adevărul? Întregul oraș șoptește deja că tata are copii bastarzi prin preajmă. Cât timp credeai că va dura până când cineva își va da seama că m-am născut din guvernantă?

— Marjorie a vrut întotdeauna doar ce e mai bine pentru tine, a spus Lillian prin buzele Signei, sperând că fiul ei ar putea să arate vreun pic de remușcare, că ea ar mai putea găsi ceva dragoste undeva în adâncul lui.

Signa însă nu a văzut decât un tânăr crud, care era convins că ea și Sylas vor arde în acea noapte. Acesta era motivul pentru care vorbea atât de liber.

Signa fusese respinsă de nenumărate ori, însă durerea de acum tot o tăia ca un cuțit. Avusese încredere în el. Dansase cu el. Se bazase pe el. Și pentru ce?

— Dacă Marjorie ar fi vrut ce e mai bine, nu mi-ar fi spus niciodată adevărul.

Nu se simțea nicio potolire a mâniei lui Percy. Nicio îmblânzire a furiei care îi ardea în voce.

— Nu a vrut ceea ce era cel mai bine – ea voia o relație. Dacă i-aș fi permis asta, atunci cât timp ar fi trecut până când va fi dorit ca și alții să știe de noi? Cât timp până când se va fi răspândit zvonul că sunt un bastard, iar perspectivele mele vor fi fost ruinate? Nu înțelegi? A trebuit să mă protejez pe mine și familia asta de rușine.

Lillian nu dorea nimic mai mult decât să-și ierte fiul, iar Signa a trebuit să-și adune fiecare picătură de energie pe care o mai avea ca să i se opună și să-i reamintească adevărul. Deși spiritul s-a împotrivit la început, Signa a simțit că, într-un final, acesta înțelege, din felul în care trupul i s-a ofilit și umerii i-au căzut când a întrebat:

— Atunci de ce am fost eu cea care a sfârșit moartă?

— Asta să-mi spui tu mie! a răbufnit Percy. Am pus beladonă într-un ceainic destinat lui Marjorie. Dar l-ai băut tu, nu-i așa? Nu mi-am dat seama până nu te-ai îmbolnăvit, iar atunci era deja prea târziu. Ai început să te stingi, însă atât de încet, încât ai făcut ca toată proprietatea să se prăbușească în haos. Așa că ți-am mai dat fructe, întotdeauna în ceai, ca să te ajut să treci mai departe, astfel încât suferința tuturor să ia sfârșit. Dar nu a fost niciodată suficient. Ți le dădeam prea încet, iar corpul tău dezvolta o toleranță prea repede.

Signa a observat atunci că Percy tremura din cauza răcelii comuniunii cu morții. Și-ar fi dorit să fie de ajuns ca să-l înghețe pe loc. Era un gând amar, deși, în clipa aceea, îl ura pe Percy atât de profund, încât ar fi luat coasa Secerătorului și l-ar fi tăiat ea însăși în două. Percy nu avea nicio remușcare. Nicio compasiune. Vorbea cum o făcuse în ziua aceea la spițerie – cu calculul rece al

cuiva căruia îi pasă doar de felul în care îl percep ceilalți. Cât de repede putea cineva să se lase ademenit și să cadă în capcana asta?

— Și cum rămâne cu Blythe?

Signa a fost surprinsă când propriile cuvinte au fost rostite cu voce tare. Strânsoarea lui Lillian asupra ei slăbea. A observat fumul care se apropia tot mai mult în jurul lor și umbra lui Sylas pe pământul tare de lângă ea. Doamne, nu trebuia să-l fi băgat în mizeria asta!

Percy și-a întors fața către flăcări.

— Trebuia să fac ceva care să-l readucă pe tata în simțiri. A vrut să distrugă această familie. Trebuia să-l aduc mai aproape de mine – am crezut că am putea deveni mai apropiați prin suferința noastră. Totuși, de când ai sosit *tu* – a privit-o fix și plin de venin pe Signa –, el a devenit doar mai apropiat de *ea*.

— Deci te-ai îmbolnăvit și tu, a adăugat Signa. Nu doar pentru a te scăpa de antidot, ci și pentru că ai crezut că poți... ce? Să-l sperii și să-l convingi să păstreze Grey's? Să-l faci să ți-l ofere din milă?

Piesele de puzzle se potriveau în sfârșit.

— Nu m-aș aștepta să înțelegi.

Percy vorbea prea ușor. Prea încrezător, având în vedere situația în care se afla, alunecând din nou în rolul pe care atât de des îl juca în înalta societate.

— Tata mi-a luat toate lucrurile pentru care am muncit întreaga viață, doar pentru că era prea adâncit în doliul lui ca să mai înțeleagă ceva. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Nu mi-a lăsat altă alegere.

— Ai avut *toate* alegerile.

Lillian a fost cea care a vorbit din nou, cu un tremur de epuizare în voce.

— Tatăl tău nu ți-a luat afacerea pentru că te urăște. A făcut-o pentru că te *iubește*, Percy! Pentru că regretă că și-a petrecut viața

muncind și nu și-a văzut niciodată familia. Nu a vrut același lucru pentru tine, chiar nu înțelegi?

O umbră a traversat fața lui Percy, iar, pentru o clipă, Signa s-a întrebat dacă vorbele își atinseseră ținta. Dacă mai rămăsese ceva lumină în sufletul lui. Dar întunericul s-a strecurat din nou peste ochii lui Percy, în timp ce acesta s-a scuturat de ideea asta, refuzând-o.

Nu mai era timp pentru discuții. Nici timp de ceartă. Era foc la călcâiele lui.

— Nimic din toate astea nu mai contează.

S-a uitat în ochii lui Lillian. În ochii Signei.

— Focul ăsta îți va mistui trupul, iar eu voi fi în sfârșit eliberat de tine. Iar de data asta, Signa, nu vei mai avea șansa să salvezi pe nimeni.

Flăcările au surprins strălucirea oțelului din palma lui Percy – un briceag. Mic, ascuțit și pregătit pentru sânge. A țintit spre gâtul Signei, dar a nimerit alături, când Sylas a împins-o pe fată într-o parte suficient de tare pentru ca ea să-și piardă respirația, iar Percy și-a îngropat cuțitul în umărul ei.

Signa a simțit fiecare dintre emoțiile lui Lillian, chiar mai ascuțite decât împunsătura lamei – tristețea, durerea și, cea mai puternică, emoția înțelegerii faptului că nu mai e cale de întoarcere pentru Percy. Și-a ridicat capul pentru a fura o ultimă privire către fiul ei, pentru a-și aminti de-a pururi de el drept copilașul care-i fusese pus în brațe cu douăzeci de ani în urmă, iar apoi Lillian s-a întors spre Sylas.

— Este al tău, să faci ce vrei cu el. Eu nu-l mai pot proteja.

A fost tot ce-a spus, fiecare cuvânt fiind chinuit și frânt, și-apoi a dat drumul corpului Signei.

Signa a căzut în patru labe, strângându-și pieptul și gâfâind când i-a revenit respirația, în timp ce Percy a coborât din nou cuțitul. Înainte să poată lovi, Sylas s-a așezat în fața fetei și a

prins lama în palmă. Percy a gâfâit, cu ochii înnebuniți, în timp ce încerca să-și coboare mâna. A împins-o fără succes, încercând să facă cuțitul să se miște. Să taie. Să facă ceva.

— Ce înseamnă asta?

Buzele îi tremurau, iar pielea îi devenise cenușie.

— Ce faci?

Percy s-a uitat la Signa în căutarea unei explicații, tremurând ca o frunză prinsă în furtună.

Sylas nu s-a clintit în timp ce ținea lama în mână. Signa a așteptat să-i dea sângele. Să tresară de durere. Dar nu era nici măcar o zgârietură pe mănușa lui.

A simțit că tot aerul i se scurge din plămâni când l-a auzit șoptindu-i:

— Nu așa aveam de gând să fac asta! Îmi pare rău, Păsărică!

Umerii lui se încețoșau, sângerând în noapte. Signa a înțeles tristețea din vocea lui, în timp ce umbrele i s-au adunat în jurul picioarelor și l-au înghițit, până când n-a mai fost Sylas, ci Secerătorul nopții. Aducătorul morții. Una câte una, stelele s-au stins, iar noaptea a devenit neagră, singura lumină rămasă fiind cea a flăcărilor care străluceau pe zăpadă și se înclinau la picioarele lui. A tras noaptea în el, i-a luat luna drept seceră și i-a îndreptat vârful spre gâtul lui Percy.

Îngerul morții stătea în fața ei, iar Signa nu mai putea să respire.

Sylas fusese cel care o adusese la Thorn Grove. Cel care o ajutase, pas cu pas. O condusese la Grey's, la grădină, la bibliotecă. El fusese cel cu care călărise la lumina lunii. El o făcuse să se întrebe asupra sentimentelor ei pentru Îngerul morții.

Îngerul morții și Sylas erau unul și același.

Nu putea întreba de ce. Cel puțin nu încă, pentru că Gundry stătea lângă călcâiele lui. Câinele de vânătoare nu mai era nici el din această lume. Așa cum umbrele se înfășuraseră în jurul lui Sylas, se învârteau acum și în jurul lui Gundry, alungindu-i botul

și ascuțindu-i colții. S-a făcut de trei ori mai mare, până când a ajuns la umărul Îngerului morții, cu labele mai mari decât capul Signei, cu ochii purpurii ca sângele, în timp ce umbrele îi picurau din botul căscat. *Foame*, și-a dat seama Signa. Îi era foame!

— A venit momentul să alegi!

Vorbele Îngerului morții erau dulci ca nectarul. Ca un vin cu miere în care se putea îneca.

— A venit momentul să alegi pentru ce lume ești făcută. Există doar două opțiuni: să-l lași să fugă și să speri că se va schimba, căci, dacă îl trimiți la proces, va fi cu siguranță spânzurat. Sau...

— Sau?

Îngerul morții i-a atins umărul, unde rana de cuțit era cicatrizată deja. A ridicat-o în picioare, sprijinindu-i spatele de pieptul lui, astfel încât ea s-a confruntat cu Percy și cu flăcările care carbonizau mormântul lui Lillian.

— Sau îi revendici viața ca fiind a ta și îi dai timpul care i-a mai rămas lui Blythe. Tu nu ești blestemată – ești o Secerătoare. Ești noaptea întruchipată, luntrașul sufletelor. Ești puntea între cei vii și cei morți – o pasăre în colivie care e gata să zboare. Deci întinde-ți aripile, Signa Farrow, pentru că ești nemărginită! Întinde-ți aripile – și oh, cum vom zbura!

Cât de drept suna! Cât de simplu, ca și cum ceva profund și pulsând în adâncul ei știa că acesta era răspunsul. Că era cel adevărat.

„Nu ești un lucrușor moale care să fie alintat." Cuvintele pe care Îngerul morții i le spusese odată îi răsunau în minte, iar și iar. „Ești mai îndrăzneață decât soarele, Signa Farrow, și a venit timpul să strălucești."

Avea dreptate. Nu-i mai era teamă de ceea ce clocotea în ea și nu mai avea nevoie să se scuze pentru cine era. Dar Signa nu avea doar să strălucească; avea să se aprindă. Să ardă mai tare decât o stea alături de Îngerul morții și să revendice în sfârșit tot ceea ce era ea. Tot ceea ce era al ei.

S-a sprijinit de el și a lăsat să curgă acel fior de putere prin ea. Avea gheață în vene și foc în inimă. Dispărute îi erau grijile și temerile, pentru că, în timp ce lăsa puterea să o consume, a înțeles că acele spaime nu însemnau nimic. Nu le mai revendica. Ea trebuia să fie conducătoarea nopții. Cea care aduce moartea. O Secerătoare. Și avea să își înceapă domnia acum.

— Ești sigură?

Vocea Îngerului morții era o mângâiere în mijlocul haosului.

Signa nu fusese mai sigură de ceva în toată viața ei. Ținuse la Percy; începuse să-l iubească. Dar acum înțelegea de ce Îngerul morții făcuse tot ce făcuse. Înțelegea de ce le dăduse oamenilor un sfârșit prematur – pentru că fusese egoist și nu voise decât s-o protejeze.

Și ea avea să facă la fel pentru Blyhe. Pentru Elijah, pentru Thorn Grove – avea să fie egoistă. Percy își făcuse alegerea, iar acum venise vremea s-o facă și ea pe-a ei.

Dacă Percy nu simțea remușcări pentru păcatele sale, Signa avea să se asigure că el o să ajungă să le regrete.

Când Signa și-a înfruntat vărul, avea noaptea însăși în ochi și părul argintiu ca lumina stelelor. Nu avea nevoie să vorbească. S-a gândit pur și simplu la dorința ei de-a învia grădina moartă de sub el, transformând-o într-o cușcă, iar lumea s-a supus voinței ei. Mărăcinișul mort și-a făcut loc prin zăpadă și flăcări, rădăcinile încolăcindu-se în jurul lui Percy, care încerca plin de disperare să le smulgă, să le rupă cu unghiile și să se elibereze.

— Dă-mi drumul! a răcnit către ea din mijlocul capcanei de spini și liane.

Acestea îi șerpuiau în jurul încheieturilor, lipindu-l la pământ.

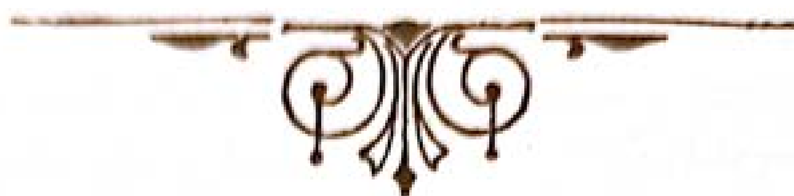
— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ești tu?

Și pentru prima dată, ea avea un răspuns:

— Sunt liberă!

S-a întors apoi spre Gundry și l-a lăsat pe câinele iadului să se ospăteze.

PATRUZECI ȘI PATRU

SIGNA N-A MAI AȘTEPTAT SĂ VADĂ CARE AVEA SĂ FIE SOARTA SPIritului lui Percy. Fie că alesese viața de apoi, fie că alesese să mai zăbovească pe pământ, fie că Îngerul îi revendicase sufletul ca fiind al său – nu dorea să știe. S-a așezat cu spatele lipit de-un copac chiar în afara grădinii și abia simțea mușcătura zăpezii care îi intra în haine sau fumul care încă îi mai pătrundea încă în plămâni, chiar dacă focul din grădină se stingea.

Se terminase! După atâta timp, cei din neamul Hawthorne aveau să fie scutiți de chin. Măcar cei rămași – deși Signa nu voia să se gândească la asta. Și-a strâns genunchii la piept, încercând să pună cap la cap tot ce văzuse și făcuse, și nu și-a ridicat privirea decât când două picioare palide, translucide, au apărut în fața ei.

Lillian s-a așezat lângă ea și nu mai era atât de înspăimântătoare. Rănile din jurul gurii i se vindecau, iar ochii nu îi mai erau atât de goi. Era acum mai mult o femeie decât un spirit. O femeie tânără și îndoliată, cu ochii umezi, care privea fumul care se risipea pe cer.

— Mulțumesc! a spus Lillian.

Cuvintele erau moi și puțin înăsprite după atâta timp în care nu fuseseră folosite, ca și cum s-ar fi chinuit să-și amintească cum să le lege. Signa s-a întors să se uite la spirit, care a pus o mână pe brațul ei.

Signa i-a simțit atingerea ezitantă, așa cum ar simți cineva suflul vântului pe piele, blând și puțin rece.

— Nu ai de ce să-mi mulțumești. Vocea îi era mai aspră decât ar fi vrut: Nu am putut să-i salvez pe amândoi.

Chiar dacă sunetul râsului lui Percy când o învârtea prin salon îi răsuna încă în minte, nu putea să-și regrete alegerea. Anii care îi mai rămăseseră lui Percy aveau să meargă la Blythe; măcar atât îi datora el. Dar împietrirea cu care luase decizia o surprindea. Știuse ce avea de făcut atât de repede, atât de ușor, și nu ezitase nici măcar o dată.

Signa era cu adevărat o Secerătoare. Și deși nu știa încă ce înseamnă asta pentru ea sau pentru viitorul ei, nu mai era cale de întoarcere.

Îngerul morții a ieșit pe porțile grădinii, iar umbrele i-au alunecat deoparte pentru a-l dezvălui pe Sylas, doar că avea părul argintiu în loc de negru. Privirea Signei a alunecat spre seriozitatea din ochii lui, apoi s-a uitat repede în altă parte. Avea să vorbească cu el în curând, dar cu Lillian aici, nu era momentul potrivit. Îngerul morții și-a scărpinat ceafa, înțelegând asta destul de ușor. Nimic din expresia lui nu dezvăluia soarta lui Percy. Poate că Signa avea să-l întrebe și despre asta, într-o zi. Dar nu încă.

Îngerul morții a întins o mână spre spiritul lui Lillian și a întrebat cu voce blândă:

— *Ești gata?*

Sprâncenele lui Lillian s-au încruntat și a dat să-și ridice mâna, când atenția i-a fost atrasă de sunetul unor copite care se apropiau rapid. Și-a întors capul într-o parte, lăsând să iasă un oftat moale,

când Elijah a apărut pe calul său, gonind cu sălbăticie. Ochii lui au căutat imediat ochii Signei, căci ea era singura pe care o putea vedea, înainte de-a se întoarce către fum.

— Grădina...

Sunetul pe care l-a scos Elijah când s-a uitat la ea a fost ceva între icnet și strigăt, în timp ce aluneca de pe cal și se repezea la poartă.

Lillian s-a întors spre soțul ei, strângându-și mâinile peste piept. Peste gură. Avea un tremur în buza de jos în timp ce a pășit spre el foarte încet și i-a pus o mână pe spate.

El a tras aer în piept când a simțit atingerea. Cu spatele înțepenit, cu ochii umezi, s-a întors spre Signa și a șoptit:

— E aici?

Fiecare cuvânt era fragil. Fiecare respirație amenința să-l frângă.

— Soția mea e aici?

Nouăsprezece ani petrecuse Signa evitând adevărul. Evitând tot ceea ce o făcea diferită. Dar acum nu mai simțea aceste puteri ale ei ca pe un lucru atât de rău. Se părea că putea fi și frumusețe în ele.

— Da! i-a spus ea, în timp ce Lillian și-a apăsat fruntea de spatele soțului ei, înfășurându-și brațele în jurul lui. Este chiar aici!

Elijah a întins o mână tremurândă spre locul unde brațele lui Lillian se înfășurau în jurul lui, iar corpul lui frisona.

— Știam eu că ești. În tot timpul ăsta, am știut că ești încă aici, cu mine.

— *Da, dragostea mea.*

Lillian a vorbit clar, singura ezitare din vorbele ei venind de la tremurul de emoție pe care abia îl ținea în frâu.

— *Am fost cu tine în tot acest timp.*

Deși nu o putea vedea, probabil că nici nu o putea auzi, el și-a sprijinit capul de poarta grădinii și a închis ochii din care curgeau lacrimi.

— Ar fi trebuit să am mai multă grijă de locul ăsta, a spus el. N-ar fi trebuit niciodată să-i închid porțile.

S-a ridicat un vânticel, care a deschis complet porțile. Nu era nici urmă de Percy înăuntru. Nimic altceva în afară de zăpadă, copaci carbonizați și șuvițe de fum care încă se pierdeau în noapte.

— *Atunci deschide-le acum!* i-a șoptit ea la ceafă.

Trupul ei a început să dispară. Signa știa că ar fi rămas pentru totdeauna dacă ar fi putut, dar nu mai era timp. Spiritul ei se risipea ca vântul însuși.

— *Deschide-le și bucurați-vă de grădina mea! Veniți în acest loc și gândiți-vă la mine!*

Îngerul morții a făcut un pas înainte.

— *Nu a mai rămas mult timp dacă dorești să treci mai departe*, a spus el, nu cu severitate, ci ca și cum avea un scop precis.

Fie că Lillian alegea să plece, fie că nu, spiritul ei nu mai avea mult timp pentru această lume.

Lillian și-a strâns mai tare soțul.

— *Sunt încă alături de tine, dragostea mea, și voi fi mereu. Când vei dori să mă vezi, uită-te la copilul iubirii noastre — și acolo voi fi! Ai grijă de ea, așa cum și eu voi avea grijă de fiul nostru!*

Apoi s-a îndepărtat de el, până când mâinile i-au căzut pe lângă corp.

Ca și cum ar fi putut să-i simtă absența, Elijah s-a întors.

— Rămâi! Mă voi descurca mai bine lângă tine, îți jur! Dar rămâi, Lillian! Rămâi! Nu știu cum să trăiesc fără tine.

Lillian i-a zâmbit printre lacrimi.

— *Atunci vei învăța!*

A aruncat o ultimă privire lungă la soțul ei, iar apoi s-a întors să-i mângâie coama Mitrei și a sărutat calul pentru ultima dată. Mitra a ciulit urechile.

— *Am fost fericită în viața asta*, i-a spus Lillian Signei. *Și cea mai fericită am fost aici, cu el, și nu aș schimba nimic din asta. Spune-i asta din partea mea, vrei?*

Signa și-a plecat capul, cu ochii arzând. Cei doi din fața ei împărtășiseră genul de iubire la care visase ea toată viața. Poate că nu fusese perfectă, dar fusese adevărată. S-a uitat la umbrele de lângă Lillian, unde aștepta Îngerul morții, și s-a întrebat cum ar fi o eternitate cu acea iubire.

— O voi face, i-a promis Signa, atrăgând atenția lui Elijah chiar în momentul în care Lillian a apucat mâna Secerătorului.

Îngerul morții i-a aruncat o ultimă privire Signei, în timp ce Lillian făcea ultimii pași în această lume.

— *Mă voi întoarce în curând. Și voi explica totul*, a spus el.

Signa aștepta cu nerăbdare; se săturase de puzzle-uri. Deocamdată s-a întors însă spre Elijah și i-a spus cu blândețe, cu cea mai duioasă voce posibilă:

— A plecat, Elijah. În sfârșit, și-a găsit liniștea!

Apoi l-a ținut în brațe când el a căzut în genunchi în fața porților grădinii și a plâns.

PATRUZECI ȘI CINCI

Când Signa și Elijah s-au întors la grajduri, zorii zilei se și furișau pe cer.

Era ușurată că Elijah nu o presase în legătură cu grădina. Că nu o întrebase încă de Percy sau de unde știa că Lillian plecase cu adevărat. Era bucuroasă pentru momentul de liniște pe care i-l oferise tăcerea lui. Și pentru că putuse să se afunde în patul ei chiar înainte ca soarele să se trezească.

L-a simțit pe Îngerul morții înainte de a-l vedea, acel frig familiar care-i aluneca în oase. Acel fior de gheață pe care ajunsese să îl anticipeze, care-i deschidea ochii și o făcea să fie atentă.

Nu era forma lui de umbre, ci băiatul de la grajduri pe care îl cunoștea, cu un câine de vânătoare alături de el. Gundry i-a aruncat o singură privire Signei, apoi a sărit în patul ei și a făcut câteva cercuri înainte de-a i se ghemui la picioare.

— Înțeleg dacă nu vrei să vorbești cu mine, i-a spus Îngerul morții... sau trebuia să-i spună Sylas de-acum? Dar îți promit că îți voi răspunde la întrebări numai cu sinceritate, dacă ești gata să întrebi.

Bineînțeles că era gata să întrebe. Avea un milion de întrebări care i se învârteau prin cap.

— De cât timp ești la Thorn Grove? a fost prima ei întrebare. De cât timp reușești șarada asta?

Își ținea capul plecat.

— Nu am fost niciodată cu adevărat la Thorn Grove, a recunoscut, făcând o grimasă când Signa și-a frecat tâmplele. Pentru oricine altcineva de aici, Sylas Thorly nu a existat niciodată. Pentru oricine altcineva în afară de tine, am fost invizibil.

S-a așezat pe marginea patului, lângă Gundry, dar s-a ridicat rapid când ea i-a dat un ghiont ascuțit. N-avea nicio intenție să-l lase să se relaxeze nici măcar pentru o clipă.

Nu s-a grăbit să răspundă, lăsându-l să fiarbă în timp ce se gândea la tot ceea ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Când Elijah trimisese după ea la mătușa Magda, cu siguranță i se păruse ciudat că avea să călătorească cu un tânăr care nu-i era rudă de sânge. La gară, de asemenea, el mersese înainte fără să comunice cu nimeni, și o lăsase singură să-l ajungă din urmă. Apoi totul la Thorn Grove era ciudat, iar ea crezuse, pur și simplu, că Sylas fusese nepoliticos.

— Dulciurile din tren, a spus ea cu voce tare, amintindu-și cum le devorase el, gustându-le pentru prima dată, cel mai probabil. Elijah nu pare să fie genul care să mi le fi oferit.

Sylas și-a lăsat umbrele să formeze un scaun sub el. S-a tolănit pe el atât de confortabil, încât Signa l-a privit chiorâș până când s-a îndreptat.

— Nu m-am putut abține. Eram atât de furios când te-am luat în ziua aceea, Signa! Păreai pe jumătate moartă de foame.

Așa și era, dar asta nu însemna că trebuia să-i fie recunoscătoare pentru toate minciunile lui. El o condusese în grădină după aceea... Unde se pierduse doar ca să poată apărea ca Îngerul morții și s-o ajute să intre înăuntru. El fusese cel care o ajutase și la Grey's

și cu intrarea în bibliotecă. La fiecare pas – indiferent dacă era în forma asta sau dacă era făcut din umbre – el fusese acolo ca s-o ajute. Dar ...

— Mă ajutai cu adevărat? a șoptit ea. Sau ai știut tot timpul adevărul?

Sub strălucirea lunii, ochii lui nu mai erau întunecați și fumurii, ci aveau nuanța luminii stelelor, ca și părul său. Încă mai exista o întunecime în adâncul lor, de parcă galaxii rotitoare își făcuseră casă în acei ochi. Signa a înțeles atunci că acesta era adevăratul lui sine, chipul pe care nu-l dezvăluia niciodată nimănui. Era mai frumos decât îl văzuse ea vreodată.

— Dacă la un moment dat aș fi știut adevărul, ți l-aș fi spus.

A fost un răspuns ferm și serios.

— Niciodată n-am vrut ca tu s-o pierzi pe Blythe. Nu am vrut niciodată să pierzi pe *oricine* altcineva. Când Lillian a murit, ea nu a știut cine a ucis-o, așa că nici eu nu am știut. Treaba ta a fost să-ți dai seama. Și ai făcut o treabă excelentă, Signa! Ai salvat o viață!

— Da, dar a trebuit să mai iau una ca s-o fac.

Chiar dacă Signa spunea cuvintele astea cu voce tare, tot nu reușea să le facă să muște, așa cum ar fi voit ea s-o facă. Voise să-i repare pe cei din familia Hawthorne – și totuși îi luase un alt copil lui Elijah. Dar chiar și așa, nu se simțea vinovată. În ceea ce o privea, moartea lui Percy fusese dreaptă. Și, în schimb, Blythe urma să aibă parte de o viață lungă și sănătoasă.

O viață luată pentru o viață câștigată, iar fără un corp... Poate că Hawthorne nu trebuie să știe niciodată ce se întâmplase cu Percy.

— Vreau să știu de ce ai făcut-o, a spus Signa deodată. De ce să folosești forma asta dacă nu pentru ca să mă prostești?

Îngerul morții părea o sculptură, lumina slabă aruncând adâncituri profunde pe contururile obrajilor în timp ce-și încorda maxilarul.

— Știu că nu ești proastă, Păsărică. Nu am avut nicio intenție să-mi bat joc de tine, și nici nu mi-am dat seama în ce mă băgam sau ce șiretlic am creat până când nu a fost prea târziu. Pentru asta, îți cer scuze. Dar, în ceea ce privește motivul meu, recunosc că a fost doar din dorința egoistă de a descoperi cine ești. Este cum ți-am spus deja – mi-am petrecut întreaga existență așteptându-te. Așteptând pe cineva cu care să pot vorbi. Cineva pe care să-l pot simți. Când mi-am dat seama că tu ești tu, am vrut să știu cine ești. Apoi mi-ai cerut ajutorul, a continuat el, și am vrut să fiu acolo pentru tine. Dar am știut că nu te puteam ajuta în forma pe care o cunoșteai, pentru că îți era frică de mine. Mi-ai spus odată că mă urăști, așa că am rămas ca Sylas. Nu doar ca să te aduc la Thorn Grove, ci și ca să petrec timp cu tine și să te-ajut, fără stigmat. Fără frică. Dacă m-aș fi apropiat de tine sub forma mea de umbre, nu ai fi avut încredere în ajutorul meu.

Avea dreptate și, deși era furioasă din cauza minciunii, o parte din ea era și ușurată. Ușurată pentru că el îi rămăsese alături, oricare i-ar fi fost forma, și pentru că Blythe era încă în viață. Și, în cele din urmă, asta era tot ce conta.

Îngerul morții s-a ridicat în picioare și a luat-o de mână.

— Nu mă voi preface că înțeleg prin ce treci, pentru că nu m-am născut ca tine și nu am fost niciodată om. Dar voi fi aici, alături de tine, la fiecare pas din drum, presupunând...

— Presupunând ce?

Stelele erau ca o pânză în spatele lui, strălucind la fel de puternic ca ochii lui argintii. Chiar și luna părea să o atragă mai aproape de el când el a întrebat:

— Presupunând că mă vei primi?

Îngerul morții îi spusese odată că destinele oamenilor erau predeterminate, iar acum ea se întreba dacă nu cumva, în sfârșit, îl privea pe-al ei în față.

Atât de mult timp îi rezistase. Atât de mult timp se luptase împotriva acestei părți din ea – și cât de epuizată era! Obosise să se tot prefacă. Era sătulă să se transforme în cineva care nu era, fugind de tot ceea ce o făcea să se simtă bine și întreagă. Obosită de întrebări, de puzzle-uri și de ghicitori.

Ea doar… voia să *fie*.

Acum știa cine este și nu avea să se mai ascundă. Era o Secerătoare, era Moartea, iar întunericul era casa ei. *El* era casa ei.

Așa că și-a împletit degetele cu ale lui.

— Niciunul dintre noi nu va mai fi niciodată singur!

PATRUZECI ȘI ȘASE

Vindecarea lui Blythe a fost un proces lent.

O soartă pe care Signa nu ar fi dorit-o nimănui. Blythe a petrecut zile de agonie, ghemuită în patul ei, abia respirând și cu vederea tulbure. Nopți în care se usca, numai piele și os, incapabilă să păstreze ceva în stomac. Signa și Elijah au vegheat pe rând la căpătâiul ei, uneori spunându-i povești. Uneori discutând despre zilele mai bune ale lui Blythe. Iar uneori Signa stătea, pur și simplu, liniștită, privind în colțul camerei, în timp ce Blythe dormea, având încredere că nu trebuiau decât să aibă răbdare.

Și, în cele din urmă, însănătoșirea a început. Vărsăturile ei au încetat în două săptămâni, iar într-o dimineață de iarnă târzie, Blythe a reușit să se ridice singură din pat ca să poată privi de la fereastră ninsoarea. Ca un mânz nou-născut, abia se ținea pe picioare. Dar dacă era un lucru pe care Signa îl învățase în viața ei de singurătate, era răbdarea. Iar timp avea – în așteptarea terminării pregătirilor pentru instalarea ei la Foxglove, vechea casă a părinților ei.

PATRUZECI ȘI ȘASE

VINDECAREA LUI BLYTHE A FOST UN PROCES LENT.

O soartă pe care Signa nu ar fi dorit-o nimănui. Blythe a petrecut zile de agonie, ghemuită în patul ei, abia respirând și cu vederea tulbure. Nopți în care se usca, numai piele și os, incapabilă să păstreze ceva în stomac. Signa și Elijah au vegheat pe rând la căpătâiul ei, uneori spunându-i povești. Uneori discutând despre zilele mai bune ale lui Blythe. Iar uneori Signa stătea, pur și simplu, liniștită, privind în colțul camerei, în timp ce Blythe dormea, având încredere că nu trebuiau decât să aibă răbdare.

Și, în cele din urmă, însănătoșirea a început. Vărsăturile ei au încetat în două săptămâni, iar într-o dimineață de iarnă târzie, Blythe a reușit să se ridice singură din pat ca să poată privi de la fereastră ninsoarea. Ca un mânz nou-născut, abia se ținea pe picioare. Dar dacă era un lucru pe care Signa îl învățase în viața ei de singurătate, era răbdarea. Iar timp avea – în așteptarea terminării pregătirilor pentru instalarea ei la Foxglove, vechea casă a părinților ei.

Blythe nu a acceptat prea bine faptul că avea nevoie de asistență pentru primele câteva luni, insistând adesea ca Signa să se grăbească să plece, acum, că împlinise douăzeci de ani și că își primise moștenirea. Insistând că nu voia ajutorul, că nu avea nevoie de el. Dar pentru că Signa învățase deja că numai gura era de Blythe și pentru că își petrecuse ea însăși prea mult timp din viață dorindu-și să fie cineva acolo pentru ea, a refuzat să plece de lângă verișoara ei. A fost nevoie de multe zile lungi pentru a-și pune încet-încet carne înapoi pe oase și pentru a-și reface forțele, dar, la începutul primăverii, Blythe mergea din nou pe propriile picioare.

Elijah nu ar fi putut să fie mai fericit pentru fiica sa, pe care o urmărea cu un ochi atent. Petrecerile de la Thorn Grove au încetat cu totul, fiind înlocuite de timpul petrecut împreună în grădină. Niciodată Signa nu ar fi bănuit că tatăl și fiica erau atât de asemănători dacă nu ar fi avut dovada în fiecare dimineață, la micul-dejun, când amândoi purtau papuci de casă la masă și făceau declarații grandilocvente despre motivul pentru care fiecare brioșă pe care o mâncau în acel moment era cea mai bună. Într-o dimineață, Blythe îi ceruse lui Warwick s-o aducă pe bucătăreasă, care râsese până se înroșise toată, ascultându-i pe Elijah și Blythe trăncănind despre cum, pur și simplu, nu pot să trăiască fără să aibă brioșe cu lămâie sau trandafir, sau ciocolată la următorul ceai.

Atât de vioi erau acum, încât Signa a avut nevoie de ceva timp ca să se obișnuiască. Era ca și cum cineva adusese o mătură în Thorn Grove și curățase pânzele de păianjen și întunericul, dând perdelele deoparte și lăsând lumina să se strecoare înăuntru.

Nu era zi în care să nu se gândească la Lillian, așa cum nu era zi în care Signa să nu se gândească la Percy și la soarta lui. Ținea pentru ea povara acestei cunoașteri, nedorind să facă praf din nou inimile lui Blythe și ale lui Elijah, când abia începuseră să

se reconstruiască. Atât Percy, cât și Lillian plecaseră din Thorn Grove și nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

Viața la Thorn Grove se schimbase în bine, dar mai rămăsese totuși un lucru de care Signa trebuia să se ocupe.

Marjorie se întorsese într-o după-amiază. O căutaseră până atunci fără rezultat, dar, la vestea dispariției fiului ei, venise, căutând răspunsuri. Ea și Elijah s-au închis în biroul lui și, deși Signa încercase să tragă cu urechea, a fost alungată de Warwick. A așteptat nerăbdătoare după aceea, plimbându-se pe holuri, în timp ce Marjorie dispăruse în fostul ei dormitor. Signa a zăbovit lângă el, sărind pe vârfurile picioarelor până când ușa s-a deschis, iar Marjorie a ieșit cu un cufăr de călătorie în brațe.

Marjorie i-a aruncat o privire și și-a strâns buzele.

— Bună ziua, domnișoară Farrow!

— Bună dimineața, domnișoară Hargreaves!

Tot ceea ce Signa plănuise să-i spună i-a dispărut din minte într-o clipită. A rămas în picioare într-o tăcere ciudată, cu mâinile strânse cu îngrijorare în fața ei.

— Speram că aș putea să îți spun ceva...

Marjorie nu mai era guvernanta cu un comportament corect pe care Signa o cunoscuse cândva. Acum era o femeie cu cearcăne întunecate sub ochi, care probabil ar fi dat orice ca să scape de această conversație. Signa nu a învinovățit-o, dar a fost ușurată când Marjorie a suspinat, a lăsat cufărul jos și a invitat-o pe Signa înăuntru. Camera ei era goală. I-a făcut semn Signei să se așeze pe un scaun cu spătar drept și cu un model floral galben, apoi a luat loc în fața ei.

— Mă bucur să văd că ești bine! a spus Signa, scoțând cu greutate cuvintele. Te-am căutat o bună bucată de vreme.

— Sunt la curent.

Vocea lui Marjorie era rece, dar Signa se simțea ușurată să constate că nu avea nicio duritate. Nu era nici prea multă afecțiune, dar a presupus că putea trăi și-așa.

— Am venit doar ca să aflu vești despre Percy și să-mi adun lucrurile. Dacă ai ceva de spus, ar fi bine să o faci repede.

Signa a inspirat adânc ca să-și adune cuvintele.

— Îți datorez scuze! Am vrut să o știu pe Blythe în siguranță, dar nu aveam dovezile trebuincioase înainte de-a te acuza. Îmi pare rău!

Marjorie i-a acceptat scuzele cu o încuviințare din cap, deși nimic din expresia ei nu s-a înmuiat.

— Este în regulă! Îți admir afecțiunea pentru familia Hawthorne și amândouă știm că nu a fost o acuzație nefondată.

Signa și-a mușcat buza de jos. Marjorie avea dreptate – deși femeia era nevinovată, existase totuși o pată de beladonă pe vârful degetelor ei.

— Am găsit frcuctele chiar înainte de a mă acuza, a spus Marjorie.

Signa a simțit că ultima piesă de puzzle atârnă în fața ei. Nu spusese nimănui adevărul despre Percy. În schimb, spusese oricui o întrebase că nu-l găsise în grădină în acea noapte și că nu se aflase niciodată cine dăduse foc grădinii. Spusese că Percy fugise, de teamă că cineva încearcă să-l omoare și îmboldit de furia față de planul tatălui său de a vinde Grey's. Cu ajutorul Îngerului morții, care își petrecea nopțile la Thorn Grove, șoptindu-le povestea în urechi tuturor celor care dormeau, toți cei din conac se împăcaseră cu noua realitate. O mare parte din personal fusese concediat, în speranța că asta l-ar fi eliminat pe cel care otrăvise mâncarea și, deși Signa se simțea vinovată pentru plecări, Îngerul morții era cu ochii pe ei, ca să se asigure că toți căpătau slujbe adecvate.

Când Blythe a început să se vindece, Signa l-a lăsat pe Elijah să creadă că scăpaseră de făptaș o dată pentru totdeauna. Elijah alertase autoritățile, care începuseră o investigație, dar, fără nicio dovadă sau mărturisiri, cazul se stinsese încet-încet. Deși era nemulțumit de faptul că nu avea nicio concluzie definitivă, Elijah spusese oricum foarte clar că îi păsa mai mult să-și petreacă timpul cu Blythe decât să urgenteze ancheta.

— Știai deci că fructele de beladonă îi aparțineau lui Percy? a întrebat-o Signa pe Marjorie, neavând niciun chef să facă piruete în jurul întrebării.

Părul roșcat al lui Marjorie era legat simplu la ceafă, iar pistruii îi înstelau pielea de sub ochii obosiți. Semăna atât de mult cu fiul ei în acel moment, încât Signei i s-a strâns stomacul.

— Nu am spus niciodată unde le-am găsit.

— Nici nu trebuia s-o faci.

Signa și-a întors privirea, incapabilă să mai suporte cât de mult se asemănau cei doi.

— Știu că a fost el. Eu sunt singura care știe și am intenția să rămână așa. Cei din familia Hawthorne nu mai au nevoie de încă o suferință.

Ușurată, Marjorie a înghițit în sec și a scos un oftat rapid.

— Te rog să înțelegi că nu am avut nici măcar un moment să-mi adun gândurile sau să decid care er cea mai bună cale de acțiune când mi-am dat seama ce se întâmplă. Am vrut să vorbesc cu el. Să-l cruț, dacă puteam. Este fiul meu și aveam nevoie de timp să mă gândesc.

— Timpul a fost un lux pe care Blythe nu l-a avut.

Signa și-a strâns fustele în pumni.

— M-am înșelat, dar, când ai ezitat, am acționat. Iar acea acțiune este cea care i-a salvat viața lui Blythe. Îmi pare rău că te-am acuzat – îmi pare sincer rău! Dar te rog să înțelegi că și eu am crezut că făceam cel mai bun lucru pe care îl puteam face cu opțiunile pe care le aveam în față.

O venă de pe fruntea lui Marjorie a pulsat, în timp ce și-a netezit rochia.

— Elijah mi-a spus că Percy a plecat. Erau mai multe lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar peste toate persista o întrebare: Oare fiul meu se va mai întoarce vreodată, domnișoară Farrow?

Signa fusese sigură atunci când decisese să revendice anii lui Percy pentru Blythe și era sigură și acum, când și-a ridicat bărbia și a privit-o pe Marjorie în ochi:

— Nu se va mai întoarce niciodată la Thorn Grove. De asta sunt sigură.

Marjorie n-a mai așteptat nici preț de-o respirație înainte de a se ridica, cu ochii umezi și hotărâți.

— Atunci e timpul să plec. Am un tren de prins înspre provincie. Vreau să încep o viață nouă, departe de acest loc.

Signa a jurat atunci să păstreze pentru ea însăși adevărul despre sentimentele lui Percy față de Marjorie. Era mai bine să mintă, nu? Să o lase pe Marjorie să creadă că el o iubea. Că nu-i voise niciodată moartea.

— Atunci îți doresc numai bine! a spus Signa cu o mică înclinare a capului. Sper să-ți găsești un loc excelent!

Marjorie a dat din cap și, cu o plecăciune, a dispărut pe hol și apoi a ieșit din Thorn Grove.

Signa a aruncat o ultimă privire în camera goală, a ieșit pe hol și a închis ușa în urmă. Cu ultima piesă din puzzle la locul ei, era cu adevărat timpul să meargă mai departe.

— *Te-ai descurcat bine!*

Un fior familiar i-a urcat pe brațe și i-a coborât apoi pe șira spinării, iar Îngerul morții i-a apărut în spate, înfășurându-și brațele în jurul taliei ei. Ea s-a aplecat sub atingerea lui, legănată de tihna ei.

— Ne priveai?

— Nu ca să spionez, a răspuns el cu voce tare, aplecându-se, astfel încât cuvintele lui să-i mângâie urechea.

A strâns-o mai puternic, iar buzele au început să-i presare sărutări mici de-a lungul gâtului. Signa s-a întrebat vag ce ar putea vedea cineva care ar trece pe hol, dar nu și-a făcut cine știe ce griji. Îngerul morții a fost cel care s-a îndepărtat, cu un chicotit înfundat.

— Ce-ar fi să mutăm asta în camera ta?

— De asta ai venit aici? l-a tachinat ea, apucându-l de mână.

Nu avea nevoie să fie invitată de două ori. Toată săptămâna își lăsase fereastra deschisă, perpelindu-se pe sub cearceafuri și așteptându-l să i se alăture. Și în fiecare seară el îi ignorase invitația.

L-a condus pe Îngerul morții în camera ei, în timp ce umbrele se coborau în jurul lui, iar el nu mai era decât un tânăr cu părul argintiu și cu galaxii în ochi. Și-a suspinat mulțumirea când Signa l-a sărutat pe gât, de-a lungul bărbiei... și s-a îndepărtat înainte ca ea să ajungă la buzele lui.

Signa s-a retras.

— Nu vrei s-o faci? Pot să mă opresc dacă...

— Signa Farrow, ultimul lucru pe care îl vreau este să mă opresc, dar este ceva despre care trebuie să discutăm.

S-a așezat pe marginea patului ei și a început să vorbească în șoaptă, ca și cum tandrețea din cuvinte ar fi putut să le facă și mai bune.

— Ne va fi mai greu să ne vedem de acum încolo.

Ea s-a așezat lângă el și și-a încrucișat picioarele sub ea.

— Ce vrei să spui?

— Spun că Blythe se vindecă, ai rezolvat crima, iar Thorn Grove merge bine. Mă poți vedea doar atunci când vălul dintre lumile noastre a fost ridicat și moartea așteaptă în apropiere.

— Dar am fructele de beladonă, a argumentat Signa. Te pot vedea oricând vreau.

El i-a ridicat o mână din poală, ținând-o strâns.

— Câteodată, poate. Dar eu nu voi fi o altă cușcă în care să-ți petreci viața, Păsărică! Nu vreau să te bazezi pe astfel de lucruri doar ca să mă vezi.

— Dar eu *vreau* să te văd.

Groaza din stomacul ei s-a accentuat.

— Ce vrei să sugerezi?

Îngrijorarea ei era atât de palpabilă, încât el s-a apropiat mai mult și i-a dat un ghiont peste umăr.

— Într-o zi vom fi împreună, fără bariere, i-a promis Îngerul morții. Și ne vom mai vedea până atunci – drumurile noastre se vor intersecta, așa cum au făcut-o întotdeauna. Dar vreau ca tu să trăiești. Nu vreau să ajungi să regreți zilele petrecute în această lume, ci să privești cu drag la ele.

De-abia se acomodase cu această viață – cu conștiința că destinul ei e diferit de ceea ce își petrecuse atât de mult timp încercând să facă din el. Abia acum își acceptase cele mai întunecate părți, îl acceptase pe *el*, iar acum el făcea... ce? Încerca să o îndepărteze de el?

— Dacă asta îți dorești pentru mine, atunci nu mă vei părăsi din nou, a spus ea cu asprime.

— Nu e alegerea mea.

El i-a strâns mâna cu putere.

— Nu voi fi în stare să te văd în fiecare zi și vreau să fiu realist în privința asta. Nu vreau să mănânci boabele alea doar ca să avem cinci minute împreună.

Signa și-a smuls mâna din mâna lui, nedorindu-și nimic altceva decât să-l blesteme. Dar și-a înghițita emoția, pentru că avea să fie timp pentru asta mai târziu.

— Te-am ales deja.

Era oțel în vocea ei.

— Să nu îndrăznești să încerci să fii diplomat acum! Lumea e mare și sunt sigură că vor exista căi prin care să ne găsim unul pe celălalt.

— Vor exista! a fost el de acord. Dar când toată lumea pe care o cunoști va fi dispărut, eu voi fi încă aici, Signa. Nici pentru mine nu este ușor; nu mi-am dorit nimic mai mult decât să fiu cu tine. Ca tu să mă dorești. Dar nu vreau să te concentrezi atât de mult pe lumea morților, încât să uiți să te bucuri de cea a celor vii. Ai înțeles?

Înțelesese, foarte bine chiar. Dar Signa nu avea nicio intenție să renunțe la încă o persoană pe care ajunsese s-o iubească.

— Îmi voi trăi viața, i-a spus ea, și te voi găsi în acele momente furate. Deciziile mele sunt ale mele, iar ceea ce decid este că ne vom descurca. Vom *încerca*. Iar, între timp, aș vrea să mă folosesc de timpul pe care îl mai avem la dispoziție.

Îngerul morții a înghițit în sec în timp ce Signa s-a mutat pe pat. A fost un noroc că încă mai purta o rochie de ceai – una fără corset, pe care o putea desface ușor singură. Ochii ei s-au îndreptat spre ai lui cu o întrebare tăcută, iar Îngerul morții i-a răspuns, răsucindu-se și trăgând-o spre el, așezând-o în poala lui.

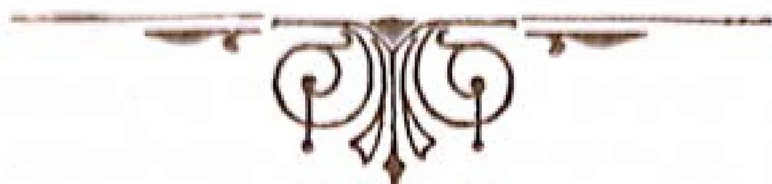
— Ești sigură? a întrebat el. Chiar și știind că s-ar putea să mai treacă ceva timp până ne vom revedea?

— Tu ești singurul lucru de care sunt sigură, i-a răspuns ea și i-a adus mâinile până la șireturile rochiei, ghidându-i degetele printre ele. Vom găsi o cale!

Abia când degetele lui au alunecat printre șnururile de mătase, desfăcându-le, Signa și-a închis ochii și a lăsat rochia să-i alunece în jos, încercând să memoreze senzația acelor degete pe piele, plimbându-se de la gât până la șolduri. Senzația, o clipă mai târziu, a pieptului lui peste pieptul ei. Degetul lui mare desenând cercuri blânde pe interiorul coapsei ei.

Oricât ar fi durat, avea să-l aștepte – și ori de câte ori s-ar fi îndoit, ori de câte ori i-ar fi fost dor de el, avea să-și amintească această clipă când el a așezat-o pe cearceafuri și noaptea însăși a mistuit-o.

EPILOG

SIGNA L-A CĂUTAT PE ÎNGERUL MORȚII PESTE TOT ZILELE ACELEA. Nu mai venea la ea în timpul nopții. Și nu mai venea la ea nici când o vizita pe Mitra la grajduri, unde un alt grăjdar îi luase locul, ca și cum Sylas n-ar fi existat niciodată. Nu venea nici măcar atunci când gândurile i se îndreptau spre trupul ei lipit de-al lui sau când tânjea după puterea care-i vibra atunci în sânge. Și nici acum nu era acolo, printre dansatorii și bârfitorii de la Thorn Grove. Se uita după costumul lui negru pe lângă pereții auriți. După masca de diavol cu coarne plimbându-se printre oaspeți. Așa cum făcuse la fiecare petrecere de la debutul ei, l-a căutat pe deasupra cupei ei de șampanie, neliniștită când firișoarele de păr de-a lungul gâtului nu se mișcau din loc, iar spatele îi era cald în loc să se răcească.

Vreau să te văd. Era bucuroasă, cel puțin, că încă mai putea să comunice cu el. Oricât de frustrant ar fi fost totul, el era totuși un Secerător și, oriunde s-ar fi aventurat, moartea îl urma cu siguranță, iar Signa trebuia să recunoască faptul că ajunsese să se simtă destul de confortabil cu viața ei la Thorn Grove și cu cei care făceau parte din aceasta. Era timpul ca lumea ei să se așeze.

Răspunsul i-a venit cu o voce de miere.

— *Să provoc o molimă? Atunci ne-am putea vedea destul de des.*

Signa a pufnit și a mai luat o înghițitură de șampanie, pe punctul să-l avertizeze să nu o amenințe cu vreo distracție, când o voce gravă s-a auzit în spatele ei:

— Ce plăcere să te revăd, domnișoară Farrow!

Nu mai avusese nicio veste de la lordul Wakefield de la balul de Crăciun, cu patru luni în urmă, când ratase ultimul vals promis. Speranța Signei era că el își pierduse interesul, deși sclipirea din ochii lui îi semnala că se înșelase. Ca pentru toți pretendenții însă, cu cât îl speria mai repede, cu atât își putea începe viața de fată bătrână, al cărei singur companion era noaptea însăși.

În acea seară totuși, ea și Everett nu au avut de ales decât să se reîntâlnească.

— Dă-mi voie să ți-l prezint pe tatăl meu, a spus el, Alteța Sa ducele de Berness, Julius Wakefield.

Alături de Everett stătea un bărbat cu care semăna bucățică ruptă. Era cu un cap mai înalt decât Signa, cu ochi adânci și umeri lați. Avea un aer care îi făcea pielea ca de găină, pentru că felul în care o privea îi amintea de modul în care cineva ar cerceta un cal de curse înainte să parieze.

Ideea de-a face o reverență în fața cuiva care o privea astfel nu făcea decât s-o dezguste. Și totuși, și-a făcut reverența, pentru că bărbatul era noul proprietar al clubului Grey's și urma să preia controlul luna următoare, în cadrul unei înțelegeri care prevedea să împartă profiturile cu familia Hawthorne. Elijah dansase pe holuri când bătuseră palma. Nici măcar Byron nu mai era chiar atât de irascibil în legătură cu decizia, așa cum ar fi fost de așteptat. Avea să fie plătit în continuare, la fel ca familia care ar fi rămas în urma lui și care ar fi păstrat și situația consolidată. O familie pe care

acum plănuia s-o aibă, dacă modul în care făcea curte prin sala de bal oferea vreun indiciu privind acest aspect.

Deoarece petrecerea la care participau Everett și tatăl său era o sărbătorire a transferului, Signa și-a mușcat limba și și-a plecat capul în fața lordului Julius de dragul lui Elijah.

— Este o plăcere să vă cunosc, Înălțimea Voastră! a spus ea, cu o voce ca de unt.

Apoi și-a adunat toate puterile ca să-și păstreze zâmbetul când el a continuat s-o cerceteze mult prea mult timp, înainte de a-l strânge pe Everett de un umăr.

Abia când a părut să o considere pe Signa suficient de demnă de asta, a zâmbit și ducele.

— Plăcerea este numai a mea, domnișoară Farrow! Fiul meu mi-a povestit multe despre tine. Semeni atât de mult cu mama ta, știi?

Cuvintele lui aveau o tentă dură.

— Deși ochii tăi sunt neobișnuiți.

Signa a sorbit din cupa ei de șampanie.

— Sunt neobișnuiți, într-adevăr, Alteță, căci, cu ajutorul lor, pot să văd spiritele.

Când ea a schițat un zâmbet timid, Julius a scos un hohot de râs, care parcă îi venea de undeva, din adâncul pântecelui.

— Oare pierd toată distracția?

Elijah a apărut în spatele lui, atras de râs. Practic, strălucea din interior.

— Îl farmeci pe duce, nu-i așa, Signa?

— Nepoata ta pare o tânără rafinată! a spus Julius. Nu că m-aș fi așteptat la altceva. Lui Everett al meu i s-au cam aprins călcâiele după ea.

Everett părea gata să se topească într-o baltă și să dispară pentru totdeauna în pământ. Signa, cu obrajii calzi și gâtul umed de sudoare, era pregătită să i se alăture. Cei doi se uitau la pereții

auriți și la candelabrele de cristal, la podea și la dansatori – oriunde, mai puțin unul la celălalt.

Ai putea să mă vizitezi în seara asta, dacă o să mor de rușine? l-a întrebat Signa pe Îngerul morții, care tocmai acum își alesese să tacă.

Elijah, binecuvântat fie-i sufletul, s-a prins repede și a dirijat atenția lui Julius de la Everett și Signa.

— Cred că este timpul să ne pregătim toastul. Vino, hai să ne luăm altă băutură mai întâi! a zis el și l-a condus pe Julius prin mulțime, așa că Everett și Signa au rămas singuri, amândoi uitându-se la podea și străduindu-se să închege niște cuvinte care să nu le sporească jena.

— Ce conversație captivantă! a spus Everett, limpezindu-și gâtul și scărpinându-se la ceafă.

Atât de fermecătoare era timiditatea lui, încât Signa a zâmbit.

— Ce mai faci, lord Wakefield? A trecut ceva timp de când nu am mai vorbit.

Deși anticipase că el va râde și va face pe timidul cu ea, i-a răspuns profund tulburat:

— Cu siguranță, da, ceva timp. Deși – și iartă-mă că sunt atât de îndrăzneț –, când nu te-ai mai întors pentru un alt dans cu mine în seara balului de Crăciun, am presupus că interesul meu a fost... neîmpărtășit.

Avea dreptate, pentru că, deși dansul cu Everett fusese încântător, nu se comparase cu cel în brațele Îngerului morții. Everett era însă un om bun, iar ea nu dorea să-l rănească.

— Îți cer scuze! Emoțiile nopții mi-au venit de hac și m-au făcut să pierd noțiunea timpului.

Din nefericire, Everett nu a înțeles prea bine aluzia, căci fața i s-a luminat.

— Dansează cu mine în seara asta, atunci!

Signa nu știa cum ar fi putut să refuze. Neliniștită și cu o vinovăție care îi creștea în stomac, i-a oferit carnetul ei de bal, iar Everett a ocupat prompt nu unul, ci două locuri. Mai târziu, avea să trebuiască să găsească o cale să scape de el cu blândețe. Dar, pentru seara asta, spera doar ca Îngerul morții să nu fie vigilent.

Eliza Wakefield însă era foarte atentă. Când Signa a băgat de seamă asta, Eliza a aruncat rapid o privire în altă parte și apoi s-a concentrat să râdă la orice spuneau cei din jurul ei. Signa s-a strâmbat. Sperase că nu va trebui să vorbească cu Eliza sau cu acea prietenă sfioasă a ei, Diana – refuzase să ia ceaiul cu ele de două ori până acum. Dar ar fi fost imposibil să n-o vadă, căci Eliza flutura iar abominabilul evantai din șervețele de ceai.

Everett i-a surprins privirea și și-a încrețit fruntea, căci Signa avea o expresie destul de nemulțumită, pe care nu prea reușea să o controleze.

— S-a întâmplat ceva?

Ea a clătinat din cap.

— Pur și simplu admiram rochia Elizei. Un lucru atât de frumos, de strălucitor… și de galben!

— Tata a crezut că e bine să poarte ceva îndrăzneț. Este nerăbdător să o vadă căsătorită, cred. A primit mesaje de la domni toată săptămâna. Cred că în curând ar putea fi promisă lui sir Bennet.

Everett a făcut un semn discret din cap către un bărbat care se afla de cealaltă parte a sălii de bal. Signa a trebuit să-și muște limba ca să nu spună nimic. Sir Bennet nu era un bărbat neatractiv, dar era destul de bătrân, cu o mulțime de fire albe în păr și riduri în jurul ochilor. Se cocoșa puțin în timp ce mergea, umerii coborându-i de la sine.

— Nu este cel mai plin de tinerețe, a spus Everett, ghicind la ce se gândea Signa fără ca ea să fie nevoită să spună vreun cuvânt, dar este foarte respectabil. I-ar oferi o viață bună.

Cu siguranță că ar fi făcut-o, presupunând că scopul Elizei era să devină o văduvă bogată în următorii câțiva ani. În orice caz, Signa s-a străduit cât a putut să dea din cap – pe punctul de a întreba care e graba, căci Eliza e încă atât de tânără –, când o rochie frumoasă de un albastru de iarnă, dintr-o mătase orbitoare și cu un corset ajustat, i-a atras atenția. Blythe arăta ca o adevărată prințesă în timp ce își făcea intrarea în sala de bal. S-a bucurat de privirile și de șoaptele celor care îi rosteau numele, ca și cum ar fi fost înfometată după ele. Era din nou tinerețe în pielea ei bronzată. O sclipire în ochii plini de viață.

Când a surprins privirea Signei, Blythe a radiat și a plutit parcă spre verișoara ei, luând-o de mână.

— Oh, e magnific! a scos ea un tril, aruncând priviri către tăvile cu dulciuri și șampanie.

Nu-i păsa deloc că o fură pe Signa de lângă Everett.

Everett și-a dres vocea.

— Bună seara, domnișoară Hawthorne!

— Aa, bună, Everett!

Blythe nu s-a uitat la el suficient de mult timp ca să-i înregistreze surpriza de a i se fi adresat atât de informal, în schimb a luat la rând toate femeile în rochiile lor superbe care zumzăiau în sala de bal. Era ca și cum un văl strălucitor fusese așezat peste petrecere când Signa o privea pe Blythe cercetându-le pe celelalte femei. Totul părea de o mie de ori mai frumos. Signa făcuse ceva de nedescris ca să-și protejeze verișoara, dar meritase. Adânc, irevocabil… meritase.

Ochii înfometați ai lui Blythe scrutau mulțimea și s-au luminat când au zărit o femeie care venea spre ei… Charlotte!

Pieptul Signei s-a strâns. În ultimele câteva luni, se străduise s-o evite pe Charl, cu privirea ei întrebătoare. Fusese în pădure în noaptea incendiului, iar dacă era cineva care ar fi putut să pună la îndoială povestea ei despre Percy, aceea era Charlotte.

— Blythe, cât mă bucur să văd că te-ai însănătoșit! a spus Charlotte, radiind și frumoasă ca întotdeauna într-o rochie de mătase roz ca un bujor.

A luat-o pe Blythe de mâini, cu zâmbetul ei abia schițat, dar sincer.

— Fratele tău a reușit să ajungă în seara asta?

Și, cu toate că întrebarea ei era adresată lui Blythe, ochii lui Charlotte au alunecat spre Signa.

— Nu am primit încă nicio veste de la el, a spus Blythe, întunecându-se. Dar sunt sigură că va trimite vorbă după ce se va stabili undeva.

— Bineînțeles c-o va face!

Charlotte i-a strâns mâinile lui Blythe, deși Signa putea să vadă îndoiala de pe fața ei.

A fost o ușurare când Elijah a bătut într-o cupă de cristal ca să atragă atenția mulțimii. Oaspeții au început să se liniștească, chiar și Eliza, al cărei râs a încetat atunci când Julius s-a uitat la ea cu o privire care a făcut-o să-și coboare prompt evantaiul.

— Vrem să vă mulțumim tuturor că sunteți alături de noi în această seară! a început Elijah.

Byron se afla în dreapta lui, iar Julius chiar în spatele lui.

— Grey's a fost în familia mea timp de patru generații. Noi, familia Hawthorne, am condus afacerea cu mândrie și avem un respect imens pentru această instituție. Atât de mult respect, încât, dat fiind că a crescut dincolo de puterile noastre, nu am fost atât de nebuni încât să credem că noi singuri putem ține pasul cu ea. Începând de astăzi, am dori să-i urăm bun-venit Alteței Sale Julius Wakefield la clubul Grey's și să anunțăm parteneriatul nostru oficial cu familia Wakefield. Am dori, de asemenea, să fiți martori la acest moment, când ne angajăm într-o nouă misiune, care sperăm că va continua mulți ani de acum încolo.

Elijah a ridicat în mână un contract cu atâtea fiorituri, încât mai mulți invitați au început să aplaude. I l-a prezentat lui Julius, care a făcut un pas în față, cu o pană în mână pentru a semna documentul. După ce și-a scris numele, s-a adresat mulțimii care aplauda cu un zâmbet bine rodat.

— Aștept cu nerăbdare această nouă aventură, a spus el, și roadele parteneriatului nostru!

Nimic n-ar fi putut egala strălucirea lui Elijah. Și, deși mai puțin entuziasmat, Byron și-a ridicat paharul pentru un toast.

— Noroc pentru parteneriatul nostru! a spus el. Și pentru anii care vor veni!

Signa a ridicat cupa odată cu ei, la fel ca restul petrecăreților, toți ciocnind paharele cu o exuberanță strălucitoare care a aprins sala de bal.

Julius a făcut impresie terminându-și șampania dintr-o singură înghițitură. Trei lucruri s-au întâmplat atunci:

Primul a fost respirația gâfâitoare a lui Julius, ai cărui ochi i-au ieșit din cap în timp ce își strângea pieptul și dădea să-și sfâșie gâtlejul.

Al doilea a fost țipătul Elizei când bărbatul a căzut cu sânge la gură. Everett s-a repezit spre el cu un strigăt disperat, iar Signa l-a urmat.

Și în al treilea rând a venit un fior care i-a tăiat respirația Signei și a făcut-o să îngenuncheze lângă Julius, unde se ivise Îngerul morții. El a privit-o pe Signa cu un oftat.

— *Ar trebui să fii atentă la ceea ce-ți dorești, Păsărico!* a zis el și apoi i-a smuls spiritul lui Julius direct din corp.

Spiritul s-a uitat la Signa.

— Ah! a exclamat Julius, cu capul înclinat în timp ce-o observa. Se pare că spuneai adevărul în legătură cu acei ochi.

Oh, l-ar fi putut *ucide* pe Îngerul morții. Cu toate acestea, nu avea nicio șansă, pentru că trupurile din jurul ei au început să-și

încetinească mișcările, înghețând pe loc. Îngerul morții s-a așezat lângă ea deodată, foarte încordat, în timp ce o figură pe care nu o observase s-a aplecat lângă ei – un tânăr cu pielea de-un bronz profund și ochi de aur topit.

A cercetat cupa spartă care căzuse din mâna lui Julius, ridicând un ciob și ținându-l în lumină. Câteva picături de lichid se agățau de el, iar Signa a uitat să mai respire când și-a dat seama că aveau o culoarea un pic prea albastră. Era ceva în neregulă și cu mirosul. Ceva amar sub alcool. Ceva care mirosea a migdale amare.

Nu era beladonă, dar Signa știa să recunoască otrava când o întâlnea.

— Destinul este un lucru ciudat, nu-i așa?

Vocea bărbatului părea străveche ca pământul însuși, iar sunetul cuvintelor era atât de coborât, încât cupele de șampanie au început să tremure. Când ochii aurii s-au întors către ea, Signa s-a aplecat pe spate în strânsoarea Îngerului morții, fără să-și mai poată întoarce privirea de la ei. Și-a dat seama imediat cui aparțineau.

— Ce plăcere să te cunosc în sfârșit, Signa Farrow! a șoptit Destinul. Se pare că ai o altă crimă de rezolvat!

POVESTEA CONTINUĂ ÎN

Foxglove

2023

De când se știe, oamenii din viața ei s-au stins asemenea stelelor...

Signa Farrow, rămasă orfană în fragedă pruncie, a fost crescută de un șir de tutori, cu toții interesați mai degrabă de averea decât de bunăstarea ei – și cu toții având parte de un sfârșit prematur. Ultimele ei rude rămase sunt cei din excentrica familie Hawthorne, care trăiește pe strălucitoarea, dar totodată sumbra moșie de la Thorn Grove. Capul familiei, Elijah, își îneacă suferința provocată de moartea soției, Lillian, dând petreceri udate din belșug cu băutură, în vreme ce fiul cel mare, Percy, se luptă pentru a restabili reputația clanului, iar fiica, Blythe, este chinuită de aceeași misterioasă boală care i-a ucis mama. Atunci când spiritul fără de odihnă al lui Lillian ia legătura cu Signa și îi povestește că a fost ucisă prin otrăvire, tânăra își dă seama că familia pe care contează ar putea fi în primejdie și se vede nevoită să-i ceară ajutorul unui grăjdar cam morocănos pentru a-l prinde pe criminal.

Totuși, cea mai bună soluție pentru a-l descoperi pe ucigaș este o alianță cu Îngerul morții, o umbră fascinantă și periculoasă care nu a părăsit-o niciodată. Deși i-a transformat viața în iadul pe pământ, Îngerul îi dovedește Signei că legătura lor poate fi mai puternică – și mai irezistibilă – decât a îndrăznit ea să-și imagineze.

„O poveste de iubire cu elemente gotice delicios de mortală. Plină de otrăviri, secrete spectaculoase și mistere întunecate, *Beladona* este o lectură cu o atmosferă obsedantă și cu un final absolut fantastic, care îi va determina pe cititori să își dorească mai mult."

STEPHANIE GARBER, autoarea seriei CARAVAL

15+

ISBN: 978-606-088-125-4

www.edituracorint.ro